

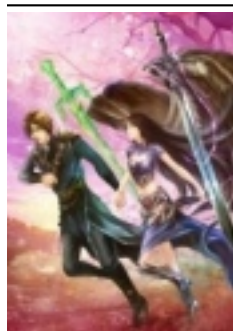
Tiểu Ngạo Thần Điêu

Contents

Tiểu Ngạo Thần Điêu	2
1. Chương 1: Anh Hùng Yến (thượng)	2
2. Chương 2: Anh Hùng Yến (trung)	5
3. Chương 3: Anh Hùng Yến (hạ)	7
4. Chương 4: Song Kiếm Hợp Bích	10
5. Chương 5: Cứu Nguy “loạn Thạch Trận”	12
6. Chương 6: Kết Bạ Cùng Dương Quá	15
7. Chương 7: Gặp Lại Lục Vô Song	17
8. Chương 8: Sư Phụ Đền (thượng)	20
9. Chương 9: Sư Phụ Đền (hạ)	23
10. Chương 10: Mộng	25
11. Chương 11: Sư Phụ Là Người Rất “dễ” Tha Thứ Lỗi Lầm	29
12. Chương 12: Quá Trình Học Võ Của Dương Quá	31
13. Chương 13: Không Được Nói Có	33
14. Chương 14: Bị Bắt Cóc	35
15. Chương 15: Sư Huynh Của Tôi (thượng)	38
16. Chương 16: Sư Huynh Của Tôi (hạ)	41
17. Chương 17: Công Lao To Lớn	44
18. Chương 18: Đại Doanh Mông Cổ	47
19. Chương 19: Cứu Hay Không Cứu	48
20. Chương 20: Chuyện Cũ Của An Tử	50
21. Chương 21: Kết Quả Bất Ngờ	52
22. Chương 22: Gian Tình	54
23. Chương 23: Cướp Sắc Không Thành, Bỏ Trốn	56
24. Chương 24: Tuyệt Tình Cốc	58
25. Chương 25: Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Trình Anh (thượng)	60
26. Chương 26: Trâu Già Xuất Hiện	63
27. Chương 27: Lão Ngoan Đồng Vs Phàn Nhất Ông	66
28. Chương 28: Sao Lại Là Người?	68
29. Chương 29	71
30. Chương 30	74
31. Chương 31: Nếu Có Điểm Vô Cùng	77
32. Chương 32: Thần Điêu	80
33. Chương 33: Chủ Nhân Của Chủ Nhân	82
34. Chương 34: Kiếm Mộ	84
35. Chương 35: Trăng Và Sao	86
36. Chương 36: Giao Điểm	89
37. Chương 37: Quyết Định Của Hoắc Đô (thượng)	92
38. Chương 38: Quyết Định Của Hoắc Đô (hạ)	94
39. Chương 39: Lửa Hồng Thanh Sam	97
40. Chương 40: Là Sóng Gió Hay Bình Yên?	99
41. Chương 41: Sự Bình Yên Đáng Sợ (thượng)	102

42. Chương 42: Sự Bình Yên Đáng Sợ (hạ)	104
43. Chương 43: Chỉ Là Những Người Qua Đường	106
44. Chương 44: Địa Ngục Hay Là Thiên Đàng?	108
45. Chương 45	110
46. Chương 46: Gặp Lại	113
47. Chương 47: Sóng Gió Bắt Đầu	116
48. Chương 48: Cái Gọi Là Đại Hội Cái Bang?	119
49. Chương 49: Vô Trần Đại Sư Mất Tích	122
50. Chương 50: Hạ Sách Hay Thượng Sách, Kết Quả Mới Quan Trọng	125
51. Chương 51: Vận Đào Héo Của Mỗ Hành	128
52. Chương 52: Kẻ Cướp Gặp Bà Già	131
53. Chương 53: Động Phòng	133
54. Chương 54: Hàng Châu Một Nơi Rất Phồn Hoa	134
55. Chương 55: Nhà Của Chúng Ta	137
56. Chương 56: Định Mệnh Xoay Vòng	140
57. Chương 57: Chuyện Xưa	144
58. Chương 58: Thành Thật Được Khoan Hồng	146
59. Chương 59: Đại Kết Cục	149

Tiểu Ngạo Thần Điêu



Giới thiệu

Hoàng Dược Sư a: trung niên mỹ nam nha. Ta tới ta tới. Dương Quá nha: thiếu niên mỹ nam nha. 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ngao-than-dieu>

1. Chương 1: Anh Hùng Yển (thượng)

Tôi vừa đi trên đường vừa gặm một cái bánh bao, quan sát ánh mắt mọi người xung quanh, thấy người nào người nấy hai mắt cũng mở trừng trừng nhìn bọn tôi, còn có người mềm nhũn chân té ngã trên đất thì không khỏi cười trộm. Ai biểu người đi bên cạnh tôi lại là người đẹp như thần tiên kia chứ, kaka.

Phải, người đi bên cạnh tôi quả thật đẹp như thần tiên, trên người mặc bạch y, không nhiễm 1 hạt bụi trần, làn da trắng trong như ngọc, ngũ quang tú lệ vô song. Toàn thân được bao phủ bởi một lớp sương khói mỏng manh, nửa thực nửa hư, không phải như người trần tục, không ai khác chính là người được gọi là “thần tiên tỷ tỷ” Tiểu Long Nữ, nữ chính của chúng ta nha.

Còn lý do tại sao một người có bộ dáng như đệ tử Cái Bang như tôi lại đi cạnh bên Tiểu Long Nữ thì phải quay lại 5 ngày trước.

Hôm đó, như bình thường tôi đang đi trên đường thì đột nhiên nhìn thấy một đám người, đa số là nam nhân tụ lại một chỗ, lại tranh cãi cái gì rất ồn ào, do tính mê bát quái nên tôi nhanh chân chen đến xem.

“Vị huynh đài này, cho hỏi có chuyện gì vậy?” Tôi vẻ mặt nịnh nọt hỏi vị nam nhân kế bên, hẳn dường như chẳng nghe tôi nói, nên tôi đành húc vào người hắn 1 cái và hỏi lần nữa, lúc này hắn mới ngẩng ra, vẻ mặt khó chịu nhìn tôi: “Người không thấy à, cái lão chủ đó đang làm khó tiên nữ đấy.” Nói rồi lại quay lại cố gắng nhón chân lên nhìn vào bên trong đám đông.

Lời hắn nói lại càng khiến tôi tò mò nên cố gắng chen vào trong đám đông. Vừa chen vào thì tôi đứng hình ngay tại chỗ. Ở giữa đám nam nhân đó là 1 bạch y thiếu nữ, tóc dài đen nhánh xõa trên vai chỉ cột đơn giản bằng một dải lụa cùng màu quần áo, mắt phượng lạnh nhạt nhìn mọi người, làn nha trắng như tuyết, hơi nhợt nhạt, dường như do ở chỗ tối lâu ngày, nàng đứng đó cứ như hét thảy mọi thứ trên đời không có gì liên quan đến nàng. Khi nhìn thấy nàng, trong lòng tôi vô cùng nghi hoặc nhưng vẫn chưa chắc chắn.

“Mau trả tiền cho ta? Nếu không trả tiền thì cho ta thơm một cái cũng được” Lúc này một tên trong đám nói, vừa nói vừa vươn tay về phía Tiểu Long Nữ, nhưng tay còn chưa chạm được vào vạt áo của cô, chỉ thấy cô phất tay một cái khiến gã bay về sau, người đập vào sạp bánh bao khiến cả sừng bánh bao đổ ra đất.

Gã vừa sợ vừa giận, run run chỉ vào bạch y thiếu nữ nói: “Cô... Cô...”

Bạch y thiếu nữ nhàn nhạt nói: “Ta lấy bánh của ngươi ta đã trả lại cho ngươi, ta không lấy tiền của ngươi sao lại muốn ta trả.”

Tôi nghe đến đây thì mới vỡ lẽ, thì ra bạch y thiếu nữ lấy bánh bao của gã kia, nhưng nàng lại không có tiền.

Tôi vội chen đến đứng trước mặt bạch y thiếu nữ: “Cô là Tiểu Long Nữ?”

Bạch y thiếu nữ: “Ngươi biết ta!”

Giọng nàng rất lạnh nhạt, nhưng khi tôi nghe được cảm thấy kích động. Người đứng trước mặt tôi thật sự là Tiểu Long Nữ nha, là nữ chính nha, mà đều càng khiến tôi kích động hơn là lúc này Tiểu Long Nữ ở đây, cũng có nghĩa tôi cũng sắp gặp được Dương Quá, aaaaa, thiếu niên mỹ nam nha, ta đến ta đến.

“Đương nhiên biết, ta còn biết Dương Quá nữa nha.” Tôi kích động cầm lấy tay nàng nói.

Tiểu Long Nữ khi nghe tôi nói biết Dương Quá hình như cũng rất kích động, nên cũng chẳng để ý đến việc tôi đang ăn đậu hũ của nàng, hỏi: “Ngươi biết Quá Nhi? Quá Nhi đang ở đâu?”

“Quá Nhi?” Tôi ha ha cười gượng hai tiếng, gãi gãi đầu nghĩ xem rốt cuộc Quá Nhi của nàng ta hiện tại đang ở chốn nào. Nếu đúng theo tình tiết truyện, có lẽ Dương Quá đã tới ả Đại Thắng tham dự Anh Hùng Yến rồi.

Cho nên tôi cho gã bán bánh bao có ý đồ phi lễ với thần tiên tỷ tỷ của chúng ta một trận, rồi dẫn nàng lên đường tới ả Đại Thắng kiếm Dương Quá. Trên suốt đường đi Tiểu Long Nữ trầm mặc không cười không nói, tôi dùng đủ biện pháp, kể hết tất cả những chuyện cười tôi biết cho nàng nghe cũng chẳng đổi lại nụ cười của nàng, chỉ có khi nói đến mấy chuyện có liên quan đến Dương Quá mới khiến nàng mở miệng nói vài câu. Mặc dù chỉ vài câu nhưng tôi lại có cảm giác thành tựu rất lớn.

Chúng tôi một đường đến ả Đại Thắng, mất 5 ngày rốt cuộc chúng tôi cũng đến được thành trấn này, nghĩ đến chỉ chốc lát nữa thôi tôi sẽ nhìn thấy rất nhiều rất nhiều anh hùng, rất nhiều rất nhiều mỹ nam thì tôi lại nhịn không được cười thầm.

“Tại sao một mỹ nhân như vậy lại đi cùng với một tên ăn mày vậy?”

“Này đừng nói, không biết chừng tên ăn mày đó là người của Cái Bang đó.”

“Phải phải, hiện tại đang diễn ra Anh Hùng Yến, không biết chừng mỹ nhân và tên ăn mày kia cũng là người giang hồ đến tham gia Anh Hùng Yến.”

“Tên ăn mày đó làm sao có thể là người cái bang được chứ, Cái Bang do Hoàng Bang chủ lãnh đạo làm sao có thể có một người có gương mặt với nụ cười gian tà như vậy?”

“Người nói ta mới để ý nha, quả thật khuôn mặt của tên đó rất gian, người xem hắn lại cười ghê gợn như vậy. Ta thật rất lo lắng cho vị mỹ nhân kia. Ai...”

“Ba la... ba la...”

Tâm trạng đang tốt của tôi lại bị đám dân chúng bình thường chỉ biết nhìn vẻ ngoài làm cho giảm sút. Tôi lia ánh mắt nhìn bọn họ một lượt, bọn họ vừa thấy tôi nhìn thì im bật, nhưng đến lúc tôi quay đi lại tiếp tục rầm rì, tôi lại liếc mắt nhìn sang Tiểu Long Nữ bên cạnh, thấy nàng chẳng có biểu hiện gì, khuôn mặt lúc nào cũng mang vẻ băng sương ngàn năm đó.

Tôi cũng chẳng thèm quản đám người đó nữa, cười nịnh nọt một cái với Tiểu Long Nữ: “Tiểu Long Nữ, sắp đến nơi rồi, cô có muốn dừng lại ăn chút gì đó rồi đi tiếp không?”

Tiểu Long Nữ lắc đầu: “Không cần! Ta muốn sớm gặp Quá Nhi.”

Tôi gật gật đầu: “Phải, phải.” Thật ra nếu bây giờ kêu tôi dừng lại ăn tôi cũng không muốn, tôi cũng rất nôn nóng đến Lục gia trang nha. (Thật ra là vì đã ăn ba cái bánh bao)

Tôi đứng trước cửa Lục gia trang, nhìn cảnh vật quen thuộc mà không thốt nên lời, ngập ngừng một chút, sao thấy Tiểu Long Nữ đã bước vào ngưỡng cửa thì cũng lướt người nhanh đi theo vào.

Lúc tôi vào tới cửa sảnh, thì lén núp vào một góc trong đám người. Tiểu Long Nữ cũng chẳng quan tâm đến tôi tại sao lại làm như vậy, nàng chỉ đảo mắt nhìn chung quanh, tôi đoán nàng đang tìm kiếm Dương Quá.

Mọi người thấy Tiểu Long Nữ thì đều ngẩn ra, ngay cả hai người một già, một trẻ đang đánh nhau trên võ đài cũng ngẩn ra, mà dừng lại động tác.

“Cô cô! Cô cô” Lúc này một thiếu niên ăn mặt rách rưới, trên mặt cũng lấm lem nhưng không giấu nổi sự anh tuấn từ trong đám người chạy ra, lao về phía Tiểu Long Nữ, ôm chầm lấy nàng. Tôi nhìn thấy thì vô cùng kích động như có thứ gì đó đâm vào ngực, ôi ôi, thiếu niên đó là Dương Quá nha, trước mặt tôi lại đang diễn ra một màn trùng phùng kinh điển giữa Dương Quá và Tiểu Long Nữ hàng thật giá thật, không phải là xem phim nha.

“Quá Nhi, người quả nhiên ở đây, thế là cuối cùng ta đã tìm được người.” Tiểu Long Nữ nói.

“Cô cô... cô cô sẽ không hắt hủi đệ tử nữa chứ?” Dương Quá ứa nước mắt nghẹn ngào nói. Tôi nhìn thấy thì tim đập thình thịch, mỹ nam khóc nha, mỹ nam khóc thật khiến cho tâm tôi mềm nhũn nha. Nếu không phải ngại Tiểu Long Nữ sẽ đánh chết tôi, tôi quả thật muốn tiến lên đó ôm lấy Dương Quá một cái.

Tiểu Long Nữ lắc đầu: “Ta không biết.”

Dương Quá: “Từ rày cô cô đến đâu, đệ tử sẽ theo cô cô đến đó.”

Tiểu Long Nữ cầm lấy tay Dương Quá, ánh mắt chân tình nhìn Dương Quá, hai người thân mật giữa chốn đông người lại chộc giận một người.

“Bọn ta cần tỳ thí ở đây, hai người bước ra chỗ khác hộ cho!” Người nói chính là thiếu niên đang đánh nhau trên đài.

Dương Quá dường như chẳng để tâm đến lời thiếu niên, nắm tay Tiểu Long Nữ đến ngồi xuống tảng đá kê chân cột, tâm tình.

Lúc này ánh mắt tôi mới rời khỏi đôi uyên ương thâm tình kia, nhìn về phía vị thiếu niên vừa nói chuyện đó. Thấy hắn mặc áo choàng dài màu trầm, có viền lông thú, chân cũng đi ủng da thú, không giống với cách ăn mặc của người Trung Nguyên, lúc này lại đang trên đời tỳ thí với một trung niên nam tử ăn mặc như thư sinh. Trong đầu tôi linh quang chợt lóe, người này không phải Hoắc Đô, hoàng tử Mông Cổ thì là ai.

2. Chương 2: Anh Hùng Yến (trung)

Mặt quang mây ngọc, mắt xéch đa tình, tay cầm thiết phiến, dáng vẻ cao ngạo tự đại, thật đúng là có khí chất Vương Giả, mặt dù là cái nhân vật phản diện nhưng quả thật Hoắc Đô rất đẹp trai nha, tôi nghĩ ngoại trừ sự phụ của tôi và Dương Quá thì Hoắc Đô là mỹ nam xếp thứ 3 trong thế giới thần điêu nha, thật khiến tôi nhìn mà tâm hồn điên đảo.

“Vị huynh đệ này, người bị làm sao vậy?”

Đang thất thần nhìn mỹ nam Hoắc Đô, thì 1 tiếng nói của nam nhân vang lên bên tay, tôi quay đầu nhìn người bên cạnh, bên cạnh tôi cũng là một tên ăn mày, có vẻ là đệ tử Cái Bang, trong tay còn cầm gậy trúc, vẻ mặt rất là lo lắng nhìn tôi. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao?”

“Nước... nước giải...” Tên ăn mày bên cạnh tôi ngượng ngập chỉ tay về phía tôi, tôi nghe thấy thì ngẩn ra, lúc đầu không biết ý của hắn là gì, sao lại cảm thấy nơi khóe miệng và cằm có cảm giác ướt ướt, thì mới biết, mình kiềm chế không được mà chảy nước giải rồi. Liên ngượng ngừng nhìn tên ăn mày, cười “ha ha” hai tiếng, nhanh tay lấy tay áo lau miệng: “Cám ơn!”

Thấy tên ăn mày không để ý tới tôi nữa thì cũng quay đầu nhìn lên vô đài. Lúc này Hoắc Đô bị trung niên nam tử trên đài đánh cho có chút chật vật, trung niên nam tử lại được một mỹ nữ phi cho một ly rượu.

Mỹ nữ nói: “Chu đại ca, hãy cạn ba chén trợ hứng.”

Hoắc Đô bị trung niên nam tử buộc lùi về sau một bước, còn trung niên nam tử đón lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch. Liên tiếp mỹ nữ phi ba ly rượu cho trung niên nam tử được gọi là “Chu đại ca”. Nếu tôi đoán không lầm thì trung niên nam tử chính là Chu Tử Liễu, một trong bốn vị đệ tử “Ngư Tiều Canh Độc” của Nhất Đẳng đại sư.

Hoắc Đô mặc dù tức giận đến đỏ mặt nhưng lại chẳng làm được gì. Chu Tử Liễu uống cạn ba ly rượu thì nói: “Đa tạ, công phu Đạn Chỉ thần công mới hay làm sao!”

Mỹ nữ cười nói: “Sắc bén thay “Tự ngôn thiếp” !”

Chu Tử Liễu cười, sau đó tiếp tục tỷ thí với Hoắc Đô, chỉ chớp lát Hoắc Đô bị Chu Tử Liễu móc rách quần áo trên lưng làm lộ ra trung y màu trắng. Tôi nhìn thấy thì hút vào 1 ngụm khí lạnh, tim nhất thời đập nhanh thêm nữa nhịp.

Quần hùng chung quanh nhìn thấy thì lại cười rộ lên. Đột nhiên một giọng nói trầm trầm của nam tử vang lên: “A cu si chín tơ nhí, mi ma cấp si tang, si ơ si ơ hô!”

Tôi chẳng biết là tiếng của nước nào, nhưng nhìn thấy Hoắc Đô vừa nghe được liền hét lên một tiếng, cây quạt cuốn lên 1 luồng gió mạnh, xông về phía Chu Tử Liễu. Luồng kinh phong lợi hại, những người đứng xem bất giác lùi dần. Hai người lại đấu qua lại hơn trăm chiêu, khiến tôi nhìn mà không rời mắt được, hấp dẫn vô cùng.

“Ma mi pa mi, cu xi mo xi?” nam nhân nói lúc này lại dùng thứ ngôn ngữ tôi nghe không hiểu gầm lên, khí lực kinh người, khiến mọi người đình tai nhức óc.

Chu Tử Liễu vừa nghe tiếng gầm, mày nhíu lại, sau liền biến chiêu, không phải như lút này thông thả viết chữ mà như cầm búa đập đá. Chu Tử Liễu múa bút như thần, Hoắc Đô vội lấy quạt ra đỡ, thu về hơi chậm bị Chu Tử Liễu viết lên cây quạt một chữ to tướng.

Hoắc Đô nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Là chữ “Võng” phải không?”

Chu Tử Liễu cười, đáp: “Không phải, là chữ “Nhữ”.” Nói rồi lại xoay bút nhanh chóng viết lên quạt một chữ nữa.

Hoắc Đô hỏi: “Chắc là chữ “Nguyệt” hả?”

Chu Tử Liễu lắc đầu, nói: “Sai rồi, là chữ “Nãi”.”

Hoắc Đô liền thu quạt về không cho Chu Tử Liễu viết nữa, nhưng đột nhiên Chu Tử Liễu vung tả chưởng công kích, Hoắc Đô vội gơ chưởng chống đỡ, Chu Tử Liễu thừa cơ lại đề lên hai chữ nữa. Hoắc Đô vừa nhìn thấy liền giận dữ thét lên: “Man di?”

Chu Tử Liễu vuốt râu, cười ha hả: “Không sai, chính là bốn chữ “Nhữ nãi man di?”” (dịch: Mi là mọi rợ)

Quần hùng vừa nghe liền reo hò thích thú, tôi cảm thấy thương cảm cho mỹ nam bị lão già kia khinh bỉ, nhưng cũng không thể làm khác người nên cũng hòa theo mọi người reo hò hai tiếng.

Hoắc Đô bị Chu Tử Liễu điểm huyết, ngã khuỵu xuống. Cứ tưởng là Hoắc Đô thua chắc, thì đột nhiên Chu Tử Liễu hét lên, rồi ngã lăn ra đất, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến mọi người đều kinh hãi. Hóa ra Hoắc Đô đã phóng ám khí có sẵn trong thiết quạt về phía Chu Tử Liễu lúc ông ta đang giải huyết đạo cho hắn. Hành động này khiến cho quần hùng cảm phần, chỉ vào mặt Hoắc Đô mà chửi.

Hoắc Đô lại chẳng để tâm, chỉ nhếch mép cười: “Tiểu vương chuyển bại thành thắng, có gì mà hữu sỉ với chả vô sỉ? Trước khi tử thí, đôi bên có nói là không được sử dụng ám khí hay không? Vị Chu huynh đây nếu sử dụng ám khí trước, tiểu vương cũng sẽ không nói gì cả?”

Phương pháp này tuy có hơi ti tiện một chút, nhưng quả thật tôi cảm thấy hắn nói không sai, lời của mỹ nam nói thì làm sao có thể sai được, đúng là có ai quy định không được dùng ám khí đâu chứ.

Hoắc Đô sau khi đánh bại Chu Tử Liễu thì trận thứ hai cũng diễn ra, người ra ứng chiến trận này là Đạt Nhĩ Ba, sư huynh của Hoắc Đô, còn bên Trung Nguyên là Điểm Thương Ngư Ẩn, sư huynh của Chu Tử Liễu.

Điểm Thương Ngư Ẩn dùng hai cái mái chèo bằng sắt gọi là thiết tương, trong vừa to vừa nặng, còn Đạt Nhĩ Ba dùng một cái chùy to dùng. Còn lấp lánh ánh vàng gọi là kim chử.

Tôi nhìn Đạt Nhĩ Ba mà ngẩn người, trong lòng thầm mắng mấy tên đạo diễn phim truyền hình, hoàn toàn dối trá, dối trá đến không thể tưởng tượng được. Trong những bộ phim “Thần Điều Hiệp Lữ” mà tôi từng coi, nhân vật Đạt Nhĩ Ba nào cũng là thân hình to đùng, có thể nói là mặt ông địa, eo thùng phi, còn Đạt Nhĩ Ba này thân hình khô gầy như một con khỉ khô, nếu không phải nghe chính miệng Hoắc Đô giới thiệu, tôi quả thật không thể liên tưởng được giữa “Đạt Nhĩ Ba” này với “Đạt Nhĩ Ba” kia.

Bởi vì hai người trên đài, một là đại thúc râu ria, hai là khỉ khô ốm nhách nên tôi chẳng hứng thú nổi để theo dõi trận đấu, đành liếc nhìn một vòng tất cả mọi người trong sảnh, nhưng nói nhìn tất cả mọi người, nhưng do người đông quá, nên tôi chỉ nhìn những người ở phía chủ vị.

Đứng ở vị trí chủ vị là vị mỹ nữ lúc nãy tiếp rượu cho Chu Tử Liễu, nàng mặc một bộ áo màu tím nhạt, khuôn mặt xinh đẹp không nhìn ra tuổi thật, bên cạnh nàng còn có một trung niên nam tử, vẻ mặt thật thà chất phát, ẩn ẩn uy nghiêm, tôi đoán bọn họ là vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung, đứng bên cạnh Hoàng Dung có một tiểu cô nương, da trắng má hồng, hai mắt đen linh động, mặc một bộ y phục màu đỏ đang nói gì đó bên tay Hoàng Dung chắc là tiểu thư điều ngoa Quách Phù, ánh mắt tôi lại lia tiếp. Bên cạnh Quách Phù có hai thiếu niên, vừa nhìn thấy tôi lại hít vào một ngụm khí lạnh. Ôi chào! Ôi chào!

Một người mày kiếm, mắt anh đào, trầm ổn, ôn nhu. Một người mắt phượng, môi mỏng lúc nào cũng mang ý cười, có mấy phần tinh nghịch. Mặc dù thua kém Hoắc Đô nhưng cũng là mỹ nam thiếu niên nha.

Đang mãi mê ngắm mỹ nam thì “Choang” một tiếng kinh thiên động địa, khiến tôi giật mình kéo hồn phách về. Lại nghe Hoắc Đô nói to: “Tộc phương ba trận đã thắng hai trận rồi, chức vị minh chủ võ lâm tất nhiên thuộc về sư phụ của tiểu vương, các vị...”

Lời còn chưa dứt, thì Dương Quá đã cầm nửa thanh mái chèo của Điểm Thương Ngư Ẩn hùng hổ xông tới: “Thiết tương của lão sao lại dễ gãy, bay tới làm đau chân cô cô của ta?”

Thì ra thiết tương của Điểm Thương Ngư Ẩn bị kim chử của Đạt Nhĩ Ba làm gãy thành hai nửa, một nửa bay về phía Tiểu Long Nữ và Dương Quá.

Điểm Thương Ngư Ẩn: “Lão phu... lão phu...”

Dương Quá giận dữ nói: “Có cái thiết tương cũng không đúc cho chắc, hãy mau tạ lỗi với cô cô của ta.”

Điểm Thương Ngư Ẩn không thèm để ý tới Dương Quá, khiến hắn tức giận, gằn giọng lặp lại lần nữa. Hoắc Đô bị Dương Quá ngắt lời thì tức giận, quát: “Tên *****, cút mau!”

Dương Quá: “Tên *****, chứ ai đây?”

Hoắc Đô: “Tên *****, ta chứ người.”

Dương Quá cười rộ lên: “À, thì ra là tên ***** người đang chứ ta.”

Mọi người trong đại sảnh đang cực kỳ căng thẳng, bị một câu nói của Dương Quá chọc cho cười ầm lên. Hoắc Đô nghe thế thì giận tím mặt, cầm thiết quật đánh tới chỗ Dương Quá.

3. Chương 3: Anh Hùng Yên (hạ)

Tôi thấy mà cả kinh, buột miệng hét lên một tiếng, nhưng hình như chẳng ai để ý đến tiểu nhân vật như tôi. Mọi người kinh hoảng bởi Hoắc Đô đang cầm thiết quật giáng lên đầu Dương Quá, Quách Tĩnh thấy thế định phi thân tới đỡ, nhưng thân hình Dương Quá linh hoạt né được, liền lưu loát dùng nữa cây thiết tương trong tay đánh ra mấy chiêu, khiến Hoắc Đô đứng không vững lão đảo suýt ngã, lùi về sau.

Quách Tĩnh nói: “Quá Nhi, con có sao không?”

Dương Quá cười nói: “Không sao đâu ạ, tên này dám khinh thường Đả Cầu Bổng Pháp của Hồng lão bang chủ. Diệt Nhi muốn dùng Đả Cầu Bổng Pháp cho hắn ném mùi, tiếc rằng hắn đỡ được.”

Hoàng Dung nghi hoặc hỏi: “Sao người biết Đả Cầu Bổng Pháp?”

Dương Quá: “Ban này Lỗ bang chủ động thủ với hắn, diệt nhi xem rồi học được vài chiêu.”

Tôi thầm cảm khái, Dương Quá quả nhiên quá tinh ranh rồi, vậy tiếp theo đây có phải là một màn mỹ nam đấu mỹ nam không? Tôi không biết hiện giờ nên ủng hộ cho ai đây, quả thật rất khó chọn lựa, nhưng mà hình như việc tôi bằng khuôn hơi thừa bởi lý kết cuộc trận đấu đương nhiên là Dương Quá thắng rồi. Còn mọi người hỏi tại sao tôi lại biết kết cuộc trận đấu thì mọi người hỏi cũng hơi thừa, nếu tính đến thời điểm hiện tại tôi đã đọc quyển tiểu thuyết “Thần Điều Hiệp Lữ” của Kim Dung lão gia tử hết thấy hai lần, coi phiên bản phim truyền hình và phim điện ảnh hết thấy 8 lần, mọi người nói xem tôi có biết rõ hay không.

À, đừng ngạc nhiên, bởi lẽ tôi không phải người cổ đại, nói đúng hơn linh hồn tôi vốn dĩ không phải thuộc thế giới này, tôi là một thanh niên ưu tú của thế kỷ 21, một mầm cây vinh quang chưa kịp đâm chồi của tổ quốc (thời gian ử mầm là 24 năm). Không biết gặp cái vận may gì, tôi rút cuộc xuyên qua, mà còn xuyên qua thế giới Thần Điều của Kim Dung lão gia tử. Tôi lúc đầu cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, có chút khó thích ứng, nhưng xuyên thì cũng xuyên rồi, vậy thì hãy hảo hảo ở lại đây mà khoái hoạt, vui vẻ sống qua ngày, cho nên suốt 10 năm xuyên qua đến giờ tôi sống vô cùng vui vẻ, nếu không bị sự phụ của tôi chèn ép, tôi lại càng sống vui vẻ hơn.

Chắc, chắc, lại lạc đề rồi, chúng ta tiếp tục theo dõi diễn biến của Anh Hùng Yên thôi.

Lúc này Hoắc Đô đã rượt Dương Quá chạy vòng tròn chung quanh đại sảnh, với tốc độ cực nhanh, còn Dương Quá cầm thiết tương muốn đánh vào mông Hoắc Đô nhưng chẳng ai đánh được đối phương.

Bổng Hoắc Đô đưa tay chụp vào cây thiết tương trên tay Dương Quá, định dùng thiết quật đánh vào đùi hắn nhưng Dương Quá né được, dùng thiết tương quật ngang cây quật trong tay Hoắc Đô, nói: “Cha mi phải đét mông mi này! Một ngày không đánh đòn quá ba lần, đánh hai lần rồi, còn một lần nữa này!”

Nhìn bộ dạng cả lơ phất phơ của Dương Quá trêu chọc Hoắc Đô khiến tôi nhin không được phì cười một tiếng.

Hoàng Dung hô to: “Quá Nhi, hãy đấu thử với hắn một phen, ta nghĩ hắn không phải đối thủ của người đâu.”

Dương Quá thè lưỡi chỉ thẳng vào mặt Hoắc Đô nói: “Người có dám hay không nào?”

Hoắc Đô mặc dù giận tái mặt, nhưng lại không đáp ứng, mà chuyển đề tài nói: “Tên *****, hỗn hào, đáng lý ta phải dạy cho người một bài học, nhưng vẫn chưa vội. Chuyện quan trọng bây giờ là mời tân vô lâm minh chủ Kim Luân pháp vương nói vài lời với mọi người.”

Quần hùng phản đối ầm ĩ, náo loạn cả lên. Hoắc Đô lại quát to: “Chúng ta đã nói rõ từ đầu, ba trận chỉ cần thắng hai. Các vị gây ồn ào như thế là có ý gì?”

Dương Quá: “Cái lão hòa thượng kia vừa cao vừa gầy, cổ quái như thế, làm minh chủ vô lâm sao được? Ta thấy chỉ có sư phụ của ta mới xứng.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của Dương Quá, lúc này mới nhìn thấy một lão hòa thượng đầu trọc, giống y như lời Dương Quá nói vừa cao vừa gầy, giống như chỉ có da bọc xương thôi, còn tệ hơn cả Đạt Nhĩ Ba, nhìn thấy mà gợn người, thăm nghĩ cái miền đất Tây Tạng quả nhiên không dưỡng người, cũng may Hoắc Đô là người Mông Cổ chứ không phải người Tây Tạng.

Hoắc Đô tức giận, gằn giọng nói: “Sư phụ người là vị nào, mau mời ra đây.”

Dương Quá: “Hôm nay tranh chức minh chủ vô lâm, đều là đệ tử giao đấu thay sư phụ, phải vậy không?”

Hoắc Đô: “Đúng vậy, bọn ta đã thắng hai trong ba trận, do đó sư phụ của ta là minh chủ.”

Dương Quá: “Ừ thì vừa rồi coi như các người đã thắng bọn họ đi, nhưng người chưa thắng đồ đệ của sư phụ ta kia mà.”

Hoắc Đô: “Đệ tử của sư phụ người là ai nào?”

Dương Quá cười hết sức gian: “Ồ ngu! Đệ tử của sư phụ ta tất nhiên là ta chứ ai.” Quần hùng nghe được thì lại cười rộ lên, Dương Quá lại nói tiếp: “Chúng ta cũng đấu ba trận, các người phải thắng hai trận, thì ta mới chịu nhận lão hòa thượng kia làm minh chủ. Nếu ta thắng hai trận, thì xin lỗi nhé, minh chủ vô lâm phải do sư phụ ta đảm nhiệm.”

Quần hùng nghe xong đều phụ họa: “Đúng đúng, trừ phi người Mông Cổ thắng hai trận nữa.”

“Vị tiểu ca này nói chí phải.”

“Trung Nguyên thiếu gì cao thủ, các người may mắn chiếm tiện nghi hai trận chưa là gì cả.”

“.....”

Hoắc Đô thấy thế vội nói: “Tôn sư muốn tranh chức minh chủ vô lâm, kẻ cũng có lý, nhưng anh hùng thiên hạ đâu ít, cứ đấu hết trận này lại đấu trận khác, thì biết bao giờ mới xong?”

Dương Quá: “Người bên ngoài đến đây đòi làm minh chủ vô lâm, sư phụ ta cũng chẳng muốn dính, nhưng nhìn thấy sư phụ của người ta không thể ư nổi.”

Hoắc Đô: “Tôn sư là ai? Lão nhân gia người ngồi đâu?”

Dương Quá nghe Hoắc Đô nói thế thì cười ha ha: “Lão nhân gia người ngồi ngay trước mặt người đó. Cô cô, hấn vắn an lão nhân gia đấy.”

Tiểu Long Nữ bước lên bên cạnh Dương Quá “Ừm” một tiếng. Quần hùng sửng sốt, rồi cười ha hả.

Hoắc Đô bị chọc giận, quát: “Xin anh hùng thiên hạ làm chứng cho, tiểu vương sẽ giết tên nhãi ranh hỗn hào này, cũng là do hấn tự chuốc lấy họa, đừng trách tiểu vương.”

Dương Quá cũng ưỡn ngực nói: “Xin anh hùng thiên hạ làm chứng cho, tên nhãi ranh hỗn hào sẽ giết gã vương tử này, cũng là do hấn tự chuốc lấy họa, đừng trách tên nhãi ranh.”

Quần hùng lại cười rộ lên, Hoắc Đô càng bị chọc tức lao vào đánh nhau với Dương Quá. Hai người qua lại mấy chiêu, Dương Quá dùng Đả Cầu Bổng đánh lui Hoắc Đô, Hoắc Đô dị nghị Đả Cầu Bổng Pháp là võ công của Hồng Thất Công không phải võ công của sư phụ Dương Quá, Dương Quá liền bỏ thiết tương trong tay mượn kiếm của một vị huynh đệ ở gần đó, lại lao vào triển đấu với Hoắc Đô nhưng đấu được mấy chục chiêu thì Dương Quá có vẻ đuối sức liền hô lên: “Cẩn thận! Ám Khí!”

Hoắc Đô nghe thế thì cả kinh liền phi thân né tránh, nhưng vốn nào đâu có ám khí, nên tức giận lại phi thân đánh về phía Dương Quá. Dương Quá lại hô lên có ám khí, Hoắc Đô lại né tránh, qua mấy lần bị Dương Quá lừa nên Hoắc Đô thả lỏng đề phòng phi thân đến định dùng thiết quạt đánh vào đầu Dương Quá, nào ngờ cảm thấy dưới chân đau xót, nhìn lại thì trên đùi bị 3 cây ngân châm cắm vào, lập tức té ngã trên sàn. Toàn thân không thể cử động. Đạt Nhĩ Ba thấy thế liền phi thân lên đài ôm lấy Hoắc Đô mang đến chỗ cho Kim Luân pháp vương, rồi nhảy ra đòi đánh nhau với Dương Quá.

Tôi thấy thế thì thầm kêu không ổn, liền lách thân mình đến chỗ Hoắc Đô. Quần Hùng lúc này đang bận rộn theo dõi diễn biến trên đài, còn Kim Luân pháp vương thì vội xem xét vết thương của đệ tử nên chẳng ai để ý đến tôi.

Tôi luồn lách một hồi, liền đến ngay sau lưng Kim Luân pháp vương, nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ của Hoắc Đô do bị trúng độc mà trở nên trắng bệch, mày nhíu chặt, ẩn ẩn một tầng mồ hôi. Bộ dáng “Tây Thi chau mày” này, Hoắc Đô diễn cũng quá đạt đi. Khiến lòng tôi nhũn ra, vội ngồi xuống, nắm lấy tay Hoắc Đô, bắt mạch xem xét.

Lúc này Kim Luân pháp vương mới biết đến sự hiện diện của tôi, liền chụp lấy tay tôi, ông ta dùng sức khiến cổ tay tôi đau nhức, cơ hồ muốn vỡ cả xương. Khiến tôi đau đến chảy cả nước mắt.

Kim Luân: “Người là ai?”

Cũng may ông không dùng cái thứ tiếng xí xô xí xào tôi nghe không hiểu được, tôi vội nói: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cứu hẩn ta trước đã.”

“Người có thể cứu hẩn?”

“Đương nhiên, ông mau bỏ tay tôi ra, nếu không sẽ không cứu được.” Kim Luân pháp vương mặc dù không tin tưởng tôi mấy, nhưng thật sự bỏ tay tôi ra, mặc dù rất đau, nhưng tôi nén đau vội vàng bắt mạch cho Hoắc Đô. Chắc, chắc, Ngọc Phong châm quả nhiên lợi hại vô cùng cũng may tôi có chế sẵn mấy viên thuốc giải, nếu không chỉ sợ chút xúi nỡ cái mạng nhỏ của Hoắc Đô không giữ nổi rồi.

Tôi định bóp miệng Hoắc Đô cho hẩn uống thuốc giải, lại bị lão khỉ già Kim Luân ngăn lại, bắt buộc tôi phải uống trước một viên lão mới yên tâm, cướp lấy bình thuốc trong tay của tôi, cho Hoắc Đô uống, Hoắc Đô uống thuốc xong thì sắc mặt cũng tốt hơn, tôi đang định rời đi thì lại bị lão Kim Luân ngăn lại.

Tôi trừng mắt nhìn lão: “Muốn gì đây, ta đã cứu đệ tử của ông, giờ ông định lấy oán trả ơn à?”

Kim Luân: “Người là ai?”

Tôi: “Bộ ông không thấy à, ta là ăn mày, là đệ tử Cái Bang.”

Kim Luân: “Người không phải đệ tử Cái Bang, nếu là đệ tử Cái Bang sẽ không cứu hẩn, cũng không có bản lĩnh cứu hẩn.”

Tôi: “....”

Kim Luân: “Người là nữ.”

Tôi ngớ ra, ánh mắt của tên khỉ già này cũng quá lợi hại đi, chỉ liếc nhìn sơ qua một cái liền biết ngay thân phận nữ nhi của tôi.

Kim Luân lại dùng thêm lực, siết lấy tay của tôi, đau đớn truyền khắp thân thể, tôi mắt rưng rưng nhìn lão: “Đại pháp sư à, buông tay ra rồi nói có được không, đau chết ta rồi.”

Kim Luân pháp vương chẳng mảy may đến lời tôi nói, tôi đành phải thú nhận thật: “Ta đúng là nữ, bởi vì yêu thích vẻ đẹp của Hoắc Đô, không đành lòng nhìn thấy hẩn chết, nên mới cứu, còn vì sao ta có bản lĩnh cứu hẩn, bởi sự phụ ta có dạy qua ta y thuật.”

Kim Luân: “....”

“Ôi, ôi, đau chết ta, lão già chết tiệt, ta đã nói thật, sao lão còn bóp mạnh tay hơn vậy?” Tôi đau quá rào khóc. Liền dẫn đến sự chú ý của đám người chung quanh, ai cũng quay đầu nhìn tôi. Ngay cả Dương Quá

đang đánh nhau với Đạt Nhĩ Ba trên võ đài cũng dừng lại, Đạt Nhĩ Ba thấy sư phụ của hắn đang ở cùng người lạ thì vội phi thân đến.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng nhìn về phía tôi, ngay cả người không nên nhìn về phía tôi là vợ chồng Lục Quán Anh cũng nhìn về. Vừa thấy tôi thì Lục Quán Anh đầu tiên là kinh ngạc, sau định nói gì đó.

Tôi vừa nhìn thấy vợ chồng Lục Quán Anh nhìn, tôi vội la lên: “Không được nói, không được nhìn.”

Quần hùng khi nghe tôi hét lên như thế thì ngẩn ra, ngay cả Kim Luân pháp vương cũng giật mình mà nói lỏng tay, tôi biết không thể ở lại đây được nữa liền nhanh chóng thoát khỏi sự kiểm chế của Kim Luân pháp vương. Sử dụng mười phần công lực, phi thân đi mất.

4. Chương 4: Song Kiếm Hợp Bích

Cũng may khinh công là môn tôi yêu thích nhất, cũng chú tâm học nhất nên chỉ chốc lát tôi đã bay ra khỏi Lục gia trang. Một đường bay thẳng vào khu rừng gần đó, đến khi trốn lên một cây cổ thụ cao, không thấy có ai đuổi theo mới thở một hơi nhẹ nhõm. Trong lòng vừa tiếc không xem được màn đấu võ giữa Tiểu Long Nữ và Kim Luân pháp vương, không thể ở lại tiếp tục dự Anh Hùng Yến, lại vừa lo lắng không biết lúc này Lục Quán Anh có nhận ra mình hay không, không biết hắn có nói linh tinh hay không, nếu chẳng may hắn nói linh tinh, để sư phụ biết được, vậy chẳng phải tôi chết chắc sao, chắc chắn, sao này phải cẩn thận một chút mới được.

Mà nói đi nói lại cũng tại cái tội ham mê nam sắc hại, nếu không đâu đến nỗi bị thương ở tay còn chạy trốn chết chứ. Không nhắc thì thôi, vừa nhắc cổ tay liền đau, tôi vội lấy thuốc trong túi ra xoa vào chỗ đau, lại nhớ đến, lúc này bình “giải được toàn năng” của mình đã bị Kim Luân pháp vương cướp lấy thì trong lòng lại đau như ai cắt. Suy đi tính lại vẫn cảm thấy hôm nay quả nhiên lỗ nặng mà.

Ngồi trên cây nghĩ ngợi một chút, không biết kế tiếp nên đi đâu, cảm thấy đói bụng nên tôi lấy gói bánh bao trong túi ra ăn. Lại nghĩ nghĩ không biết có nên đi săn một con gà rừng về làm thịt nướng lên ăn không.

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ liền thèm, liền nhét bánh bao trở vào túi sách, định phi thân xuống đất đi bắt gà rừng, thì đột nhiên bên dưới có vô số người dùng khinh công bay đến, tôi lập tức nén hơi thở để tránh bị phát hiện.

Người đến là đám người Kim Luân pháp vương, Hoắc Đô, còn có Hoàng Dung, Quách Phù, và hai cái mỹ nam là Võ Đôn Nhu và Võ Tu Văn.

Quách Phù bị Kim Luân pháp vương bắt, Hoàng Dung muốn cứu con gái nên đánh nhau với Kim Luân pháp vương, nhưng một thai phụ cùng hai cái thiếu hiệp mỹ nam học chưa thành tài thì làm sau có thể đấu lại cái lão khỉ già Kim Luân chứ.

Hoàng Dung bị Kim Luân chưởng cho một chưởng, cũng may là né được nhưng lại động thai khí, có vẻ rất đau ngã khụy xuống đất, Kim Luân pháp vương thừa thắng xông lên, định giáng cho Hoàng Dung thêm một chưởng. Quách Phù hoảng sợ la toán lên. Hai mỹ nam Đại Võ, Tiểu Võ thấy thế thì định tiến lên ngăn cản, tôi thấy thế thì không thể làm ngơ liền dùng chỉ pháp bắn một thỏi bạc về phía Kim Luân pháp vương.

Kim Luân pháp vương thành linh bị tôi tập kích, nhưng là cao thủ nhất nhì trong võ lâm nên kịp thời né tránh, quát lên: “Ai?”

Hoàng Dung cũng ngạc nhiên, thốt lên: “Đạn chỉ thần công!” Cũng trong tích tắc cướp được Quách Phù trong tay hai gã lính Mông Cổ về, lui về một phía với Đại Võ và Tiểu Võ.

Tôi vừa dùng chỉ pháp tấn công Kim Luân pháp vương, nghĩ là không thể trốn trên cây được nữa, đang định nhảy xuống thì Dương Quá và Tiểu Long Nữ lại đến. Thế là mọi nghi vấn về việc người tập kích Kim Luân pháp vương là ai đều đổ dồn vào đôi uyên ương đó.

Hoàng Dung ngạc nhiên hỏi: “Quá Nhi, con cũng biết Đạn Chỉ Thần Công?”

Dương Quá ngẩn ra, tất nhiên không biết Hoàng Dung đang nói gì, tôi thấy thì cười thầm trong lòng, nhưng cũng không quên ở đây toàn là cao thủ nên cố nén hơi thở đến mức thấp nhất để tránh bị phát hiện.

Dương Quá nhìn Hoàng Dung kêu một tiếng: “Bá mẫu!” lại nhìn về phía Kim Luân pháp vương, nghiêm giọng nói: “Hoàng bang chủ mang bệnh trong người, người đâu có thể thừa cơ hiếp yếu!” Nói rồi dùng kiếm lao thẳng về phía Kim Luân pháp vương.

Kim Luân pháp vương dùng ngón tay búng vào mặt thanh kiếm “Tâng” một tiếng, mũi kiếm Dương Quá bị đánh lệch đi, cánh tay cũng có điểm khó chịu, vội phi thân tránh một bên.

Kim Luân pháp vương cười nói: “Tiểu hoàn đồng! Người võ công không tệ, tương lai sẽ hơn hẳn ta, bây giờ chưa phải là đối thủ của ta, nếu cứ liều mạng, chẳng hóa ra chết uống hay sao?”

Dương Quá: “Ta từ nhỏ được Hoàng bang chủ nuôi lớn, có ta ở đây người đừng hòng gây khó dễ người. Với lại nếu không phải Hoàng bang chủ đang có bệnh thì công phu của người chưa chắc thắng nổi đâu.”

Kim Luân pháp vương nghe thấy thế thì cười lớn: “Nếu như người có nghĩa khí như vậy, thì hãy cùng ở lại với bọn họ.” Nói rồi xuất chiêu đánh về phía Dương Quá. Tiểu Long Nữ thấy thế cũng rút kiếm bay đến trợ chiến.

Nhưng cái lão khỉ già này cũng quá lợi hại đi, hai người Dương Quá và Tiểu Long Nữ cùng đấu với lão mà vẫn không chiếm thế thượng phong. Tôi xem một hồi thì sao lão khỉ già đã thương Dương Quá, liền bắt chấp la lên: “Song kiếm hợp bích, mau song kiếm hợp bích đi.”

Mọi người nghe tiếng tôi thì ngẩn ra, bất giác nhìn về phía tôi, Dương Quá ngẩng ra một chút, sau như nghĩ đến điều gì đó liền la to: “Cô cô sử dụng Ngọc Nữ kiếm pháp!”

Tiểu Long Nữ không nói hai lời, liền dùng Ngọc Nữ kiếm pháp, còn chiêu kiếm của Dương Quá hình như là Toàn Chân kiếm pháp, hai người kết hợp hai thế kiếm liền khiến lão khỉ già Kim Luân rơi vào thế hạ phong, bị bức lui xa mấy trượng. Về mặt có chút khó coi, nói: “Khá lắm, khá lắm, song kiếm hợp bích, bộ kiếm pháp này có tên là gì?”

Tôi lúc này cũng nhảy xuống đất, đang đứng ở một bên vừa nghe Kim Luân pháp vương hỏi như thế liền nhanh miệng nói: “Thích lư kiếm pháp!”

Kim Luân quay đầu nhìn tôi, vừa nhìn thấy tôi ánh mắt càng thêm dữ tợn, nếu ánh mắt có thể giết người tôi nghĩ tôi đã chết mấy trăm lần rồi.

Dương Quá nghe tôi nói thế thì rất thích ý, liền cười rộ lên: “Thích lư kiếm pháp? Hay, kiếm pháp dùng để đâm lừa trọc đầu gọi là thích lư kiếm pháp thì không còn gì bằng.”

Kim Luân pháp vương nghe Dương Quá nói thì càng thêm tức giận, quát: “Có ngày các người sẽ ném mùi lợi hại của Kim Luân pháp vương ta.” Nói rồi sải bước đi. Đám tùy tùng của lão cũng nhanh chóng lớp lớp đỡ Hoắc Đô với Đại Nhị Ba bị thương rời đi, tôi tiếc nuối nhìn theo bóng Hoắc Đô rời đi, nhưng không hiểu sao Hoắc Đô đang được dìu đi lại quay đầu lại nhìn tôi cười khẩy một cái đầy thâm ý, khiến tôi lạnh toát cả sống lưng. Bởi ánh mắt hắn cũng quá đáng sợ đi. Ôi ôi... Tôi lại tự chuốc họa vào thân rồi.

Đám người Hoàng Dung và Dương Quá không đuổi theo Kim Luân pháp vương, tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng khi nhìn thấy bóng lão khỉ già đó càng đi càng xa, tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, vội hét to lên: “Lão già, trả bình thuốc lại cho taaaaaaaa.”

Ngay sau tiếng hét của tôi, chỉ nghe “vèo” 1 tiếng, một vật không xác định được là vật gì bay tới chỗ tôi với tốc độ cực nhanh tôi nhanh tay chớp lấy, do lực lão khỉ già ném rất mạnh khiến tay tôi phải chịu một trận đau rất, nhưng khi nhìn cái bình sứ trắng trong tay, tôi liền quên mất cảm giác đau. Cuối cùng “giải được toàn năng” cũng trở về với tôi, thật khiến tôi vui mừng, mà sao lại có thể không vui được kia chứ, bình được này ngón của tôi không ít bạc và nửa năm thời gian chế luyện, chỉ có 10 viên, lúc này đã cho Hoắc Đô 1 viên, tôi uống 1 viên, hiện tại chỉ còn 8 viên, tôi phải hảo hảo bảo quản để dùng vào lúc cần thiết.

“Cô nương là?” Tôi bị hỏi đột ngột thì giật mình, quay đầu lại thì thấy Hoàng Dung, Đại Võ, Tiểu Võ và Quách Phù đã đi đến bên cạnh. Liền cười ha ha hai tiếng, trả lời: “Người qua đường, người qua đường thôi, các vị không cần bận tâm đến ta.”

Dương Quá và Tiểu Long Nữ cũng đi đến. Dương Quá gật đầu với tôi 1 cái như chào hỏi, rồi ôm quyền nói với Hoàng Dung: “Quách bá mẫu, Quách Nhị xin đi trước.” Nói rồi không đợi Hoàng Dung đồng ý, liền nắm

tay Tiểu Long Nữ rời đi. Tiểu Long Nữ trước khi đi liếc nhìn tôi một cái, miệng ngọc nở ra hai chữ: “Đa tạ!” Thật khiến tôi thụ sủng nhược kinh, liền vẫy tay cười nói: “Không có việc gì, chuyện nhỏ chuyện nhỏ, đi đường bình an nha, có duyên chúng ta sẽ gặp lại.”

Một màn đó lại khiến mọi người ngẩn ra, khi Dương Quá và Tiểu Long Nữ rời đi, tôi cũng định rời đi, định vào rừng bắt gà nướng ăn, tay lại bị Hoàng Dung nắm lấy, mà lại nắm ngay cái tay bị lão khỉ già Kim Luân bóp cho bầm tím lúc sáng, khiến tôi bị đau la “Á” 1 tiếng. Hoàng Dung giật mình vội bỏ tay tôi ra.

“Cô nương là người sử dụng Đạn Chỉ thần công lúc này, không biết cô nương có quan hệ như thế nào với gia phụ?” Hoàng Dung hỏi.

“Cha bà là ai?”

Hoàng Dung đại khái là cảm thấy tôi đã cứu bà 1 mạng, lại làm đau tôi, nên đối với thái độ cà lơ phát phơ của tôi cũng không giận, mà ôn tồn nói: “Gia phụ trên giang hồ được tôn là Đông Tà – Hoàng Dược Sư, không biết cô nương có quan hệ gì với gia phụ?”

Tôi giả bộ suy nghĩ một lát, rồi nói: “Đông Tà – Hoàng Dược Sư, có nghe qua nhưng chưa từng gặp mặt, không có quan hệ, hì hì”

Hoàng Dung: “Vậy à, đã làm phiền cô nương.”

“Không sao, không sao, ta đang rất rảnh, nếu đã hết chuyện, vậy ta đi đây.” Nói rồi định xoay người đi, nhưng nhớ tới Chu Tử Liễu bị trúng độc chưa có thuốc giải nên lấy 1 viên giải được toàn năng cho Hoàng Dung rồi nhanh chóng lui đi, không muốn ở lại đấu trí với một người thông minh như Hoàng Dung chút nào, tôi đoán đại khái Hoàng Dung đã đoán ra được thân phận của tôi, nhưng chỉ là do tôi cứ một mực phủ nhận nên cũng không muốn nói ra mà thôi. Thật sự tôi cảm thấy mấy người mang họ Hoàng thật sự rất gian trá.

5. Chương 5: Cứu Nguy “loạn Thạch Trận”

Tôi nhanh chóng rời khỏi đám người Hoàng Dung. Lúc này trời cũng bắt đầu sập tối, bụng lại đói, nghĩ bụng nếu giờ này muốn đi bắt gà cũng chẳng được, mà có bắt được rồi còn phải làm sạch, rồi nướng, rất lâu, thôi thì vào trấn, kiếm gì đó bỏ bụng thì tốt hơn, mặc dù hơi tốn kém một chút. Nghĩ thế tôi liền phi thân hướng thành trấn mà đi.

Khoảng nửa canh giờ tôi đã trở về thành trấn, kiếm một quán ăn có vẻ không tệ vào ăn.

Sau khi giải quyết vấn đề cái bụng của mình, cảm thấy mỗi mệt, nên tìm một khách điểm mà nghỉ ngơi, cũng không quên tắm một cái cho sạch sẽ. Vừa ngâm mình vào bồn nước ấm tiểu nhị đem đến thì tỉnh thần tôi liền thư thái hơn rất nhiều. Sau khi tắm rửa sạch sẽ tất nhiên là đi ngủ rồi. Nhưng mà một ngày gặp quá nhiều mỹ nam như vậy lại khiến tôi không tài nào ngủ nổi, hễ mỗi lần nhắm mắt lại liền thấy bóng dáng của mấy mỹ nam đó lơ lửng trước mặt, lại nhớ tới việc có nhiều mỹ nam như vậy mà tôi chẳng ăn được chút đậu hũ nào của mỹ nam cả, thật sự khiến tôi tức chết mà.

Nghĩ nghĩ một hồi, ngủ lúc nào không hay, đến khi tôi thức dậy đã là trưa ngày hôm sau, tôi xuống sảnh ăn qua loa một ít điểm tâm, rồi cũng lên đường, chân đi vô định, không biết đích đến là chỗ nào, nên tôi cứ nhắm đại một hướng mà đi.

Khi đi đến một khu rừng lớn, từ trong rừng vọng ra tiếng chửi mắng, biết là có người đang đánh nhau nên đi vào trong xem.

Đi vào càng gần thì tiếng chửi mắng càng rõ, còn nghe cả tiếng binh khí va nhau. Đến khi tôi núp trên một chạc cây gần đó quan sát thì thấy một bãi đá lớn nhổ ở sâu giữa rừng, hai mẹ con Hoàng Dung và hai mỹ nam họ Võ, thêm mỹ nam Dương Quá, còn có lão khỉ già Kim Luân pháp vương đang đứng bên trong bãi

đá, Hoắc Đô, Đạt Nhĩ Ba và mấy tên lính Mông Cổ thì đứng bên ngoài bãi đá, nhưng lại không có Tiểu Long Nữ.

Trên người hai huynh đệ họ Võ lấm đốm vết máu, Hoàng Dung và Quách Phù thì đầu tóc rối bời, so với đầu tóc cố ý đánh rối của tôi còn rối hơn.

Kim Luân pháp vương với Dương Quá đang đánh nhau. Tôi lại nhìn một lượt bãi đá, mấy tảng đá ở đây hiển nhiên không phải do tự nhiên mà có, mà tất có người sắp đặt, theo thế trận “Loạn thạch trận”, người đó tôi chắc chắn là Hoàng Dung chứ không ai khác, chắc là dùng để kìm *** lão khỉ già Kim Luân, trận pháp biến ảo vô cùng, lão khỉ già Kim Luân không cách nào thoát ra được, trời đã muốn tôi hẳn, bỗng nhiên lão nghĩ ra gì đó liền dùng hai tay hai chân hất vào một tảng đá to, rồi cứ thế hất mấy hòn đá nữa lên.

Các hòn đá chạm vào nhau tóe lửa, có hòn vỡ ra rơi xuống, “Loạn thạch trận” vì vậy mà bị phá. Tôi nhìn thấy mà còn cả kinh chứ đừng nói chi đám người Hoàng Dung, Dương Quá.

Kim Luân pháp vương lại vươn tay túm lấy Hoàng Dung, Dương Quá nhanh chóng chọc mũi cây gậy vào sau lưng lão, lão vùng chéch cái thiết luân gạt cây gậy đi, tay trái lại túm lấy bả vai Hoàng Dung, Hoàng Dung định thoát ra nhưng không được. Dương Quá bất chấp an nguy liền lao đến ôm hai chân Kim Luân pháp vương, cả hai cùng ngã. Kim Luân pháp vương võ công cao hơn, thân hình chưa chạm đất, lão đã đánh ra một chưởng vào ngực Dương Quá, Dương Quá vội giơ tay trái chống đỡ.

Chỉ nghe “Bộp” 1 tiếng, Dương Quá bị đánh bay đi một đoạn, thân va vào một cột đá, Kim Luân pháp vương định thừa thắng xông lên phi thân đến, nào ngờ cột đá bị Dương Quá va vào vỡ đôi, liền đổ ngay xuống lưng lão, khiến lão ngã gục xuống.

Mọi chuyện nói ra thì chậm, diễn ra thì nhanh. Ba người Hoàng Dung, Dương Quá, và Kim Luân pháp vương bị thương nằm trên đất, tôi chưa kịp phản ứng gì thì đột nhiên Kim Luân pháp vương rùn mình 1 cái, vùng đứng lên, sắc mặt tái nhợt có vẻ bị thương không nhẹ, lão lại ngửa đầu lên trời cười to: “Lão nạp bình sinh động thủ với người, chưa bao giờ bị một vết thương nhỏ, hôm nay tự mình lại dể thương mình.”

Rồi giơ tay định túm lấy Hoàng Dung, tôi xem đến đây thì không xem được nữa, liền la lên: “Lão khỉ già, dừng tay.”

Tôi nhảy xuống trước mặt Kim Luân pháp vương. Lão khỉ già thấy tôi đột nhiên xuất hiện thì hơi ngạc nhiên, xong khi nhìn thấy người tới là tôi liền quát: “Là người?”

“Haha... Lại gặp lại lão rồi, chúng ta thật có duyên nha... Haha...” Có cần nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn ăn thịt người kia không chứ?

Kim Luân: “Người rốt cuộc là ai?”

“Haha, người nhìn cách ăn mặc của ta thì cũng biết ta là dạng khổ rách áo ôm, vô danh tiểu tốt rồi, haha.” Tôi cười giả lã, vừa nói vừa lăn nhanh mấy hòn đá dưới chân, chắn trước người Hoàng Dung.

Kim Luân pháp vương thấy hành động của tôi thì ngó ra, sau quát to: “Người làm trò gì vậy?”

Tôi nghe hỏi cũng rất thật thà trả lời lão: “Lăn đá!” Sau lại nhìn về phía Đại Võ, Tiểu Võ quát to: “Giốc một giao biển Cang kim long!”

Mới đầu huynh đệ họ Võ và Quách Phù ngẩn ra một lúc, nhưng nhanh chóng y theo lời tôi lăn bốn, năm hòn đá, trận pháp tán loạn đã được phục hồi.

Kim Luân pháp vương vừa ngạc nhiên vừa tức giận, quát: “Cổ như ngươi mà cũng đòi làm loạn!”

Tôi bị lão khỉ già quát cho một cái giật mình, nhưng nhanh chóng khôi phục tinh thần, liền hét to đều trận: “Tâm nguyệt hồ chuyển Phòng nhật thổ, Tất nguyệt diêu di Khuê mộc lang, Nữ thổ bức tiến Thất hỏa trư.”

Ba người Quách Phù và huynh đệ họ Võ nhanh chóng theo lời nói của tôi mà di chuyển mấy hòn đá, chỉ chốc nữa thôi là vây khốn được Kim Luân pháp vương vào trong trận pháp. Nào ngờ Kim Luân pháp vương đánh một chưởng về phía Tiểu Võ, Tiểu Võ liền lách mình vào trận pháp, thoát đi một chưởng đó. Kim Luân pháp vương nhờ thế mà ra được trận. Liền nhanh chóng cùng đám tùy tùng của mình đi về hướng đông.

Nhìn thấy bóng dáng lão khỉ già biến mất sau rừng cây, mới thở ra 1 hơi, đi đến bên Dương Quá xem xét vết thương của hắn.

Trời quá tối nên tôi phải cúi sát lại gần để xem, nào ngờ vừa cúi xuống thì bị Dương Quá ôm chầm lấy, gọi: “Cô cô, Quá Nhi bị thương rồi, cô cô đừng bỏ mặc Quá Nhi mà đi.”

Tôi mới đầu thì ngẩn ra, nhưng sau lại vô cùng kích động, tôi là đang được mỹ nam ôm nha, không phải tôi ăn đậu hũ Dương Quá, mà là Dương Quá ăn đậu hũ tôi nha, cho nên nếu Tiểu Long Nữ muốn trách thì cũng là trách Dương Quá chứ không thể trách được tôi nha. Nghĩ thế tôi liền định giơ tay ôm lấy hắn, nào ngờ khi rút tay lại chạm vào vết thương trên ngực hắn, khiến Dương Quá bị đau, kêu “ô!” 1 tiếng, rồi bỏ tay ra nằm lăn ra đất ôm ngực, còn tôi lại chưa ăn được miếng đậu hũ nào.

Dương Quá nằm dưới đất lại rên rỉ: “Cô cô đừng bỏ mặc Quá Nhi.” Nói rồi còn nín lấy vạt áo của tôi.

Tôi không ăn được đậu hũ của mỹ nam trong lòng vô cùng buồn bực, lại còn nghe hắn lải nhải nên phát điên, gào lên: “Cô cô cái gì mà cô cô, ta không phải cô cô của người.”

Nhưng Dương Quá hình như không nghe hiểu lời tôi nói, hắn lại càng nín chặt lấy vạt áo của tôi: “Phải mà, phải mà. Cô cô đừng bỏ mặc Quá Nhi mà.” Nói ra lời này rồi lại ngất lịm đi. Tôi thấy vậy thì giật mình, xem chút nữa quên mất hắn bị thương khá nặng, liền lấy trong túi ra 1 bình sứ màu xanh, do dự một chút nhưng vẫn quyết định lấy một viên “đại bổ hoàn” cho Dương Quá ăn. Tôi bóp miệng hắn cho hắn nuốt vào viên thuốc, nhìn thấy viên thuốc trôi vào miệng hắn thì cảm thấy đau lòng vô cùng, mấy viên “đại bổ hoàn” này là tôi nan nỉ mãi sư phụ mới chịu cho tôi nguyên liệu để đều chế, mất hết 3 tháng, còn dùng linh chi ngàn năm, và tuyết liên trên Linh Sơn mới có thể đều chế thành, có tiền cũng mua không được đâu nha. Huhu.

Sau khi Dương Quá uống được, sắc mặt đã tốt hơn, nên tôi đến xem xét vết thương của Hoàng Dung cũng bấm bụng đưa cho bà ta một viên “đại bổ hoàn”, lại giúp Đại Võ và Tiểu Võ băng bó vết thương, đến lúc này tâm trạng đau buồn khi mất đi hai viên “đại bổ hoàn” kia mới khá hơn được.

“Có thể để ta tự làm được... được không?” Đại Võ dùng khuôn mặt bị sưng ửng hồng nhìn tôi, thật sự khiến tôi chịu không nổi, muốn cắn ngay một ngụm vào mặt hắn, nhưng hắn lại yêu cầu để tự hắn băng bó vết thương thì chẳng đáng yêu chút nào, nếu hắn tự băng bó vết thương thì làm sao tôi có cơ hội sờ sờ cái ngực rắn chắc của hắn chứ, nên liền phản đối: “Không được, tuyệt đối không thể được, người đang bị thương, không thể tự băng bó được.”

Đại Võ: “Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Tôi trầm đĩnh chặt sắc nói. Đại Võ và mọi người bị khí thế của tôi làm cho khiếp sợ, không nói gì nữa. Cho nên đến khi tôi băng bó cho Tiểu Võ, hắn chẳng nói lời nào. Hahaha.

“Cô nương giờ còn không nhận là có quan hệ với gia phụ?” Hoàng Dung sau khi điều tức nội công dưỡng thương xong, mới nhẹ nhàng lên tiếng.

Tôi đang băng bó vết thương cho Tiểu Võ, nghe Hoàng Dung nói thì giật mình, nhất thời siết mạnh tay một cái khiến Tiểu Võ rên lên 1 tiếng, tôi ái ngại nhìn mỹ nam trước mặt: “Xin lỗi, xin lỗi.” Chỉ thấy mỹ nam trừng mắt nhìn tôi một cái, rồi khinh thường xoay mặt đi, tôi thầm rửa trong lòng, cái tên tiểu quỷ này nhiều năm như vậy vẫn cái tính này không sửa.

“Cô nương!” Hoàng Dung lại gọi, tôi xoay người nhìn bà cười một cái: “Cứ xem như là có quan hệ đi.” Nói rồi nhanh chân chạy đến chỗ Dương Quá đang nằm, vác hắn lên vai, chạy đi, chạy một đoạn liền thấy con ngựa gầy của Dương Quá đang cột ở 1 gốc cây gần đó, liền chạy đến đặt Dương Quá lên mình ngựa, rồi tháo cương ngựa phóng lên.

Con ngựa này tuy xấu xí nhưng lại vô cùng thông minh, thấy người lạ như tôi leo lên, nhưng thấy Dương Quá đang nằm trên lưng nó, nó cũng không hất tôi và Dương Quá xuống đất, tôi liền phi ngựa rời khỏi rừng cây, tránh cho chốc nữa gặp đám người Hoàng Dung lại hỏi này hỏi nọ rất phiền phức.

Tôi đáng lý ra cũng không muốn mang theo Dương Quá đi, nếu không phải thấy hắn bị thương rất nặng, ngay cả ăn “đại bổ hoàn” của tôi rồi mà còn hôn mê bất tỉnh, tôi liền bỏ hắn ở lại đó rồi.

Tôi phi ngựa một đoạn, con ngựa gầy của Dương Quá này quả thật phi rất nhanh khiến cho cả đoạn đường tôi bị xóc nảy điên cuồng, còn phải cố gắng kiềm cho Dương Quá không bị rớt xuống đất, khiến tôi cả người mệt mỏi rã rời, xương sống như muốn gãy ra. Tôi cố gắng kiềm cương ngựa để nó chạy chậm lại đều không hiệu quả, con ngựa này hề tôi kiềm cương thì nó dừng lại, còn nếu thúc ngựa thì nó lại chạy như điên, mấy lần như vậy tôi đành bỏ cuộc, mặc cho nó điên cuồng chạy, đã thế hề trên đường nó thấy con vật gì đang đi trước mình thì càng điên cuồng phi nước đại để vượt qua. Đúng là một con ngựa háo thắng, tục ngữ có câu “ngựa non háo đá” tôi nào đâu có ngờ con ngựa già trơ lông của Dương Quá cũng “háo đá” như vậy.

6. Chương 6: Kết Bận Cùng Dương Quá

Tôi dừng chân tại một thôn trấn nhỏ, thôn trấn này rất nhỏ, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có mấy chục hộ dân, nhà cửa cũng đơn sơ, đa số là nhà bằng đất, lợp rơm, nhà nào khá hơn thì sẽ xây bằng cây. Định kiếm một quán trọ dừng chân nghỉ tạm, sẵn tiện chữa trị vết thương cho Dương Quá, sắc mặt Dương Quá không được tốt lắm, lâu lâu còn phát ra vài tiếng rên rỉ, có lẽ do lúc này thúc ngựa nhanh khiến ảnh hưởng đến vết thương trên người hắn. Nhưng trời thì đã khuya, trông thôn quá nhỏ nên không có khách điếm, tất cả nhà dân trong thôn đều đóng cửa đi ngủ hết, tôi có gõ cửa mấy nhà nhưng chẳng nhà nào chịu mở cửa, nên tôi đành dắt ngựa đi lên núi, xem trên núi có ngôi nhà thợ săn bỏ trống nào có thể ở tạm không.

Cũng may, ở trong núi tôi lại tìm được một căn nhà dựng bằng trúc, có vẻ rất thanh nhã, tuy nhỏ, nhưng lại có đầy đủ dụng cụ, tôi đoán đây là nơi ẩn cư của một vị tiên bối cao nhân nào đó, nhưng hiện tại không biết đã đi đâu rồi. Tôi cũng chẳng suy nghĩ nhiều, đỡ Dương Quá vào nhà, đặt hắn nằm lên chiếc giường trúc, xem xét vết thương của hắn.

Đến giờ tôi mới có cơ hội nhìn kỹ Dương Quá. Ôi chào! Lông mi của hắn thật dài nha, mũi cũng rất cao, da thật đẹp nha, xem xem, cơ ngực của hắn kia, thật săn chắc nha, sờ vào thật thích. Hahaha.

“Ừ...” Khụ! Xém chút quên vấn đề chính rồi, phải trị thương cho Dương Quá mới được. Hắn rên rỉ đau đớn như vậy nếu tôi còn không chịu cứu hắn, thì mỹ nam Dương Quá có khi nào “tuổi trẻ sớm thê” không ta?

Tôi rút ngân châm trong túi ra, châm cho Dương Quá vài cây châm để hỗ trợ tan máu bầm. Lại nhét thêm 1 viên “Cửu hoa ngọc lộ hoàn” thuốc trị thương đặc chế của sư phụ cho hắn. Xong hết mọi chuyện thì trời cũng tờ mờ sáng, cảm thấy đói bụng không chịu nổi, nên đi kiếm cái gì đó bỏ vào bụng.

Sau khi nhóm lửa làm thịt một con gà rừng, tôi nướng nửa con tự mình giải quyết, còn nửa con cũng rất hào hiệp lấy nấu canh cho Dương Quá ăn, còn tốt bụng bỏ thêm chút được vào giúp hắn điều dưỡng.

Đến lúc làm xong mọi chuyện thì mặt trời cũng lên cao 3 sào, mệt mỏi cả đêm nên tôi nằm úp sấp trên chiếc bàn trúc cạnh giường ngủ lúc nào không hay.

Đang mơ mơ màng màng ngủ thì lại bị người đánh thức, người đánh thức tôi chẳng ai khác mà là Dương Quá, cái người lúc này còn nằm sõng dờ chết dờ trên giường, mà quá đáng hơn hắn còn cư nhiên kêu tôi là “Tỷ Tỷ.” Tôi cái nam trang tề chỉnh hay sao mà ai nhìn cũng phát hiện tôi là nữ thể này?

Tôi khó chịu, gạt bàn tay đang lay người tôi ra, tiếp tục vùi đầu vào cánh tay ngủ, nhưng tên tiểu tử này lại chẳng biết điều, liên tục vừa lay vừa kêu: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Dù cho có là mỹ nam Dương Quá đi chăng nữa, tôi cũng không thể nhịn được, bị hắn lay không thể nào ngủ được tôi bùng phát, ngồi bật dậy hét vào mặt hắn: “Kêu cái gì mà kêu, ai là tỷ tỷ chứ, ta còn trẻ như vậy mà ngươi lại kêu ta là tỷ tỷ à, ngươi muốn chết hả?”

Đại khái là vì khí thế tôi quá lớn, lại thêm bộ dạng đầu bù tóc rối, khuôn mặt do thiếu ngủ mà trắng bệch, còn thêm đôi mắt đỏ ngầu như mắt thỏ đang trợn trừng nhìn Dương Quá nên khiến hắn hoảng sợ, lui về sau mấy bước, thân hình đụng vào thành giường, ngã ngồi lên trên đó, còn làm người ta giật mình hơn là hắn phun ra một ngụm máu, mà cái người chẳng may mắc đứng trước mặt hắn bây giờ không ai khác là tôi đều lãnh trọn hết lên mặt.

Thật khiến tôi phát điên mà, đang muốn nhào lên chụp cổ áo hắn, thì phát hiện trên mặt dính thứ máu vừa tanh vừa hôi, mùi rất khác thường, lúc này mới nhìn lại thì ra máu Dương Quá phun ra là máu bầm ứ trong người hắn, thì vui mừng phóng người tới chộp lấy cổ tay hắn, bắt mạch.

Dương Quá thấy tôi phóng tới, thì cả kinh định né tránh, nhưng hiện tại hắn bị thương rất yếu ớt, nên bị tôi dễ dàng bắt lấy tay. Hắn thấy tôi không có ý làm hại hắn mà chỉ giúp hắn bắt mạch thì mới yên tâm, ngồi yên để mặc cho tôi muốn làm gì thì làm.

Bắt mạch cho Dương Quá xong tôi thở ra một hơi, cười nói: “Đã không sao rồi, chỉ cần điều dưỡng khoảng nửa tháng, vết thương của ngươi sẽ khỏi hoàn toàn, lúc đó sẽ lại sinh long hoạt hổ như lúc trước.” Oa, oa, tay của hắn nắm cũng rất tuyệt nha, ngón tay thật dài, thật thon.

Dương Quá bị tôi nắm tay, còn sờ sờ, chỉ có thể cười khổ, rút tay về nói: “Tỷ tỷ, lại là tỷ tỷ cứu sống đệ...”

Tâm tình đang vui vẻ lại bị một câu “tỷ tỷ” của Dương Quá làm giảm 8 phần, tôi trừng mắt nhìn hắn, gằn giọng nói: “Ta giống tỷ tỷ... của ngươi lắm sao?” Chữ cuối hầu như là tôi rít từ kẽ răng mà ra.

Dương Quá mặt biến sắc: “Tỷ... cô nương...”

Tôi: “Thôi được rồi, nghĩ ngươi có lòng nghĩa hiệp, bất chấp nguy hiểm cứu mạng người khác, nên ta không chấp nhất với ngươi.”

Dương Quá nghe thế mới thở ra một hơi, nói: “Quách bá mẫu đối với ta có ơn dưỡng dục, Quách bá mẫu gặp nguy nan, ta ắt phải cứu, còn cô nương...” Nói đến đây hắn đưa mắt nhìn tôi, có vẻ khó hiểu việc tôi tại sao lại ra tay cứu giúp hắn một người không quen không biết, sau hình như nhớ đến mình đã từng tưởng lầm tôi là cô cô của hắn mà ôm lấy nên đỏ mặt xoay mặt đi nơi khác, không nói gì nữa.

Tôi nhìn thấy thì tim nhất thời đập nhanh thêm 1 nhịp, tại sao khi mỹ nam đỏ mặt lại có thể đáng yêu như vậy nha, nếu không phải nghĩ đến cảnh bị Dương Quá và Tiểu Long Nữ truy sát sau này, tôi thật sự rất muốn đem Dương Quá ăn sạch sẽ.

Dương Quá: “Cô... cô nương...Khụ, khụ...”

“Sao?” Sao Dương Quá lại cứ chỉ tay lên mặt tôi nhỉ, kỳ lạ. “Trên mặt ta dính gì à?” Tôi đưa tay sờ sờ trên mặt mình. Ấy cha! Thật là, cái tật thấy mỹ nam mà chảy nước giải này mãi không bỏ được.

Tôi đưa tay áo lau nước giải dính bên khóe miệng. Một hồi sau Dương Quá mới ấp úng nói: “Cô... cô nương... không trách ta chứ?” Hắn nói 1 câu không đầu không đuôi, tôi ban đầu không hiểu hắn đang nói gì, sau mới biết hắn là đang nói đến việc ôm tôi tối qua nên liền xoa tay cười nói: “Dĩ nhiên không trách, sao có thể trách được chứ, yên tâm, yên tâm.” Ta còn rất thích nữa là đằng khác. Kaka.

Nói rồi lại cảm thấy không ổn nên tôi vội vàng bổ sung: “Ngươi là bị thương mới sinh ra ảo giác, ta sao có thể trách ngươi được kia chứ, ngươi cứ ở đây dưỡng thương cho tốt, khi nào khỏe lại rồi đi tìm cô cô của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ gặp được thôi.” Tốt nhất dưỡng thương lâu 1 chút, để ta có cơ hội ăn đậu hũ của ngươi. Ôi chao, sao tôi lại ngu ngốc chữa trị cho Dương Quá làm gì nhỉ, để hắn cứ nằm liệt trên giường mấy ngày có phải tốt không?

Dương Quá nghe tôi nói thế thì rất cảm động, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt âm thầm của tôi, liền nói: “Ta thật là lỗ mẩn, cho dù là bị thương cũng không thể làm như thế với cô nương được, cô nương đã cứu ta, là ân nhân của ta, vậy mà ta...”

“Ngươi cảm thấy có lỗi với ta sao?” Dương Quá gật đầu.

“Vậy bù đắp cho ta là được.”

“Bù đắp như thế nào, chỉ cần cô nương nói ra, Dương Quá ta sẽ hết sức mà làm.”

“Lấy thân báo đáp!”

“...”

“Hahaha, ta chỉ là nói giỡn, nói giỡn thôi, ngươi không cần bày cái bộ mặt như cha chết đó ra đâu. Hahaha.”

“...”

“Yên tâm, yên tâm, ngươi là người của Tiểu Long Nữ, ta dù có ăn gan trời cũng chẳng dám nhúng chàm ngươi đâu, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa nha. Haha.”

“ ... ”

Dương Quá: “Khụ...Cô nương... không biết quý danh là gì?”

“Haha, Tiểu Trình, cứ gọi ta là Tiểu Trình. Người có đói không ta đi lấy thức ăn cho người nha. ”

“Đa tạ!”

“Không cần khách khí, mà ta nói này, nếu người tìm được cô cô của người rồi, mà nàng ta lại không cần người nữa thì cứ đến tìm ta nha, ta rất sẵn lòng đón nhận người nha.”

“ ... ”

Dương Quá uống xong bát canh gà, ăn thêm 1 cái bánh bao, thì vận công điều tức 1 chốc rồi ngủ. Tôi cũng buồn ngủ, nên lại nằm trên chiếc chõng tre đặt gần cửa sổ, đánh một giấc, nào ngờ hai người chúng tôi cứ như thế mà ngủ đến tận sáng hôm sau.

Lúc thức dậy thì đã không thấy Dương Quá nằm trên giường, trên mình tôi còn đắp 1 tấm chăn mỏng, có vẻ như Dương Quá đã đắp lên cho tôi. Tôi dụi dụi mắt rồi khỏi chõng che, vừa đi ra cửa thì thấy Dương Quá đứng ngẩn đầu nhìn lên trời cao, tay ôm ngực, như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi bước đến gần, tiến chân tôi đạp lên nền đất trải đầy lá khô, nghe “rạo, rạo” mà Dương Quá cũng không quay đầu nhìn lại, có vẻ biết người đến là tôi nên không đề phòng.

Tôi: “Người không nằm trên giường dưỡng thương mà ra đứng đây làm gì?”

Dương Quá: “Muốn ra ngoài sưởi chút nắng.”

“Đứng đây 1 lát thôi rồi vào nhà nằm dưỡng thương đi.”

Dương Quá nghe tôi nói thế thì rất cảm động, mắt đỏ lên, nhìn tôi: “Tiểu Trình...”

“Phơi nắng nhiều, da đen, xấu lắm.” Tôi thật thà nói.

“ ... ”

Dương Quá, hần thể mà lại làm ngơ tôi, cái tên tiểu tử này, ý mình có chút nhấn sắc thì giỏi lắm sao, hử. Người làm ngơ ta, ta cũng chẳng thêm quan tâm người, ta ăn bánh bao 1 mình, cho người đói chết.

Đột nhiên lúc này có một bóng trắng chạy nhanh về phía chúng tôi, tôi đang cúi đầu tìm bánh bao trong túi, đương nhiên không thấy người đến, khi nghe được tiếng bước chân, kèm theo tiếng la “Cẩn thận!” của Dương Quá thì quá trễ.

7. Chương 7: Gặp Lại Lục Vô Song

Chỉ thấy bóng trắng lao nhanh về phía tôi, sau đó “rầm” 1 tiếng, cả tôi cùng bóng trắng ngã lăn ra đất, cái mông của tôi đặt mạnh xuống đất, khiến tôi đau đến nỗi chảy cả nước mắt. Quá đáng hơn là, hai cánh bánh bao duy nhất còn lại của tôi bị đụng rơi xuống đất. AAAAA... Bữa sáng của tôi. Đang định làm ra phải trái trắng đen với người mới tới, thì người mới tới đó đứng bật dậy, lao nhanh về phía Dương Quá.

“Trúng thối, người thật ở đây, lúc nãy nhất thấy bóng người, ta còn tưởng mình hoa mắt.” Không phải chứ, gọi Dương Quá là “trúng thối”, hahaha. Mà đúng là “thối” thật, hần dám lách người tránh né, để tôi bị bạch y thiếu nữ này đụng té, còn làm mất hai cái bánh bao, thối chết hần đi.

“Mau cứu ta, nữ ma đầu đang tìm đến đây bắt ta rồi.”

Dương Quá bị vị bạch y thiếu nữ lao đến, nắm chặt lấy tay thì ngạc nhiên, xong khi nhìn thấy diện mạo cô nương này thì giật mình la lên: “Tức phụ nhi!”

Bạch y thiếu nữ vội gật đầu la lên: “Phải, phải, nữ ma đầu sắp đến đây rồi, chúng ta mau chạy đi thôi. Nếu còn đứng ở đây, thì chúng ta chết chắc, ta không muốn chết đâu, ta vẫn còn rất trẻ.”

Dương Quá nghe bạch y thiếu nữ nói thì mày nhú chặt, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt hỏi: “Lý Mạc Sầu sao lại tìm ra tung tích của ngươi?”

Bạch y thiếu nữ, mặt nháy mày nhỏ nói: “Sau trận đấu ở tửu lâu hôm ấy, người đột nhiên bỏ đi, ta trốn trong một khách điểm dưỡng thương. Vết thương lành rồi, ta lại buồn quá, mới đi ra ngoài chơi cho đỡ buồn, một hôm gặp hai gã khiêu hóa tử, nghe họ nói với nhau rằng ở ải Đại Thắng có đại hội quần hùng gì đó. Ta bèn đến ải Đại Thắng xem cảnh náo nhiệt, nào ngờ đến nơi thì đã bế mạc. Đi ngang qua thôn này, định kiếm một khách điểm nghỉ ngơi, nào ngờ thấy trước cửa là con lừa hoa, đeo cái chuông vàng của nữ ma đầu...” Giọng nàng nói đến đây có điểm phát run: “May mà ta chạy nhanh, nếu không đến mạng cũng chẳng còn mà gặp lại ngươi.”

Tôi nghe đến đây thì đã biết bạch y thiếu nữ là người nào, còn nữ ma đầu mà nàng nhắc là người nào, nên trong lòng cũng không khỏi run rẩy một chập, nói không thành lời: “Tiểu... Tiểu...”

Khi nghe tiếng của tôi, bạch y thiếu nữ mới nhìn qua, thấy tôi vẫn ngồi trên đất thì khó hiểu hỏi Dương Quá: “Trúng thối, tên khiêu hóa tử này sao lại ở chung một chỗ với ngươi.” Vì trước đây nàng có thù oán với đám khiêu hóa tử của Cái Bang, nên rất khó chịu khi thấy Dương Quá ở chung với 1 người có bộ dạng như ăn mày như tôi.

Dương Quá: “Khụ... Đây là Tiểu Trình cô nương, đã cứu mạng ta...”

Bạch y thiếu nữ nghe Dương Quá ho thì lo lắng hỏi: “Trúng thối, người bị thương à, người bị thương có nặng không? Người bị thương ở đâu vậy, để ta xem thử.”

Dương Quá đẩy bàn tay đang đưa tới của bạch y thiếu nữ ra, nói: “Ta không sao, cũng may là nhờ có Tiểu Trình giúp đỡ.” Nửa câu đầu là nói với bạch y thiếu nữ, nửa câu sau là nói với tôi.

Lúc này tôi mới hồi phục lại tinh thần sau cơn chấn động, đứng lên, gọi: “Tiểu Song!”

Bạch y thiếu nữ nghe tôi gọi thì ngẩn ra, nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, mày nhú chặt: “Ngươi... ngươi...”

“Phải, là ta đây?” Tôi kích động nói.

“Ngươi là ai?”

Tôi muốn té xuống đất 1 lần nữa, trời ơi, tức chết tôi mà.

Tôi gằn giọng nói: “Lục Vô Song, lớn rồi, nên chẳng cần biểu tỷ này nữa rồi, có phải không?”

Bạch y thiếu nữ nghe tôi nói xong thì trấn động, nhìn tôi chằm chằm, sau lại như nhớ ra gì đó, hai mắt đỏ lên, lao đến ôm chầm lấy tôi, gào khóc: “Biểu tỷ, biểu tỷ còn sống... biểu tỷ còn sống...”

“Tiểu Song...” Tôi mắt ươn ướt, cũng muốn nói vài lời thâm tình với người biểu muội lâu ngày mới gặp lại này. Nào ngờ...

“Chỉ mấy năm không gặp, không ngờ cuộc sống của biểu tỷ lại trở nên khó khăn đến nỗi phải đi ăn xin. Biểu tỷ... huhuhu... Thật là khổ cho tỷ... huhuhu...”

“...”

“Biểu tỷ yên tâm, muội có tiền, sẽ không để cho tỷ chịu cực khổ nữa, sẽ mua quần áo mới cho tỷ. Đảm bảo tỷ sẽ loại bỏ hoàn toàn bộ dáng bán nam bán nữ của tỷ. Giúp tỷ lấy lại bộ dáng đáng yêu năm nào...huhuhu...”

Nhất thời trên đầu tôi xuất hiện 1 đàn quạ đen bay qua, bay qua, còn cất tiếng kêu “Quạ quạ!”

“Lục Vô Song... Nếu muội còn nói nữa, ta sẽ ném muội xuống núi, cho Lý Mạc Sầu đánh chết.” Tôi hít sâu, cố nén cơn nhức đầu nói.

Nói đến đây thì mọi người đã biết tôi là ai rồi chứ gì. Phải! Tôi là Trình Anh, là biểu tỷ của bạch y thiếu nữ, mà bạch y thiếu nữ cũng không ai khác chính là Lục Vô Song năm xưa bị Lý Mạc Sầu bắt đi. Nhưng hiện tại vấn đề quan trọng bây giờ không phải tôi là ai, mà là Lý Mạc Sầu sắp truy đến đây, tôi thành thật

thú nhận võ công tôi không giỏi cho lắm, nhiều năm theo sư phụ học tập cái tôi thích nhất là học y (tôi vô cùng tự tin với y thuật của mình nha), kình công, kỳ môn độn giáp, cùng vài chiêu có thể đánh lén người khác, chứ nếu bây giờ bảo tôi đánh nhau trực diện với một cao thủ như Lý Mạc Sầu thì tôi bảo đảm nắm chắc phần thua.

Võ công của Lục Vô Song thì chỉ tạm tạm đánh nhau với Hồng Lăng Ba thì may ra nắm được 6 phần thắng, còn Dương Quá thì bị trọng thương. Cả 3 chúng tôi liên thủ lại với nhau cũng chưa có cơ hội thắng 1 mình Lý Mạc Sầu, chứ đừng nói ả ta còn có thêm 1 đệ tử.

Nghĩ không thể đối kháng trực diện với Lý Mạc Sầu, cũng không thể chạy, thì chỉ còn cách ở lại đây “dĩ dật đãi lao” thôi, cầm cự được lúc nào hay lúc đó.

Liên sai Lục Vô Song cùng cầm cước xẻng đi đào đất, khuôn đá bày “thổ trận”, còn Dương Quá bị thương không thể làm việc nặng đành tha cho hắn ngồi nghỉ ngơi bên cạnh.

“Biểu tỳ, thật sự có thể dùng mấy ụ đất này để ngăn chặn nữ ma đầu đó sau. Bà ta rất lợi hại nha, muội chỉ sợ, bà ta chuồng 1 cái là mấy ụ đất này tan nát mất tiêu rồi.”

“...”

“Hay chúng ta vẫn là nên chạy đi thì hơn, cứ ở lại đây như thế này thì sẽ chết chắc đó.”

“Lo mà đào đất đi.”

“Muội chỉ nói sự thật thôi mà, tỳ tức giận cái gì kia chứ.”

“Lục Vô Song!” Tôi phát điên gào lên.

Lục Vô Song bĩu môi, liếc mắt nhìn tôi 1 cái, cuối đầu tiếp tục đào đất.

Hơn 1 canh giờ ruốt cuộc cũng bày xong trận pháp. “Thổ trận” so với “loạn thạch trận” thì kém hơn nhiều, nhưng ở đây lại chẳng có nhiều đá để bày “loạn thạch trận” chỉ có thể bày tạm “thổ trận” mà thôi, trong lòng thầm mặc niệm là sẽ không có chuyện gì xảy ra, mặc dù trong sách viết cả 3 người chúng tôi sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng biết đâu sẽ có dị biến xảy ra thì sao, từ lúc tôi đến thế giới thần điêu thì ai biết được cốt truyện có vì tôi mà thay đổi không chứ?

Trời sắp tối, Lục Vô Song đi vào nhà trúc đưa cho Dương Quá 1 quyển sách, nói: “Trúng thối, đây là quyển “Ngũ độc bí truyền” của nữ ma đầu, ta nói dối bà ta rằng quyển sách bị Cái Bang lấy mất. Nếu bà ta bắt được ta, bà ta sẽ lục thấy nó. Ta không muốn bà ta lấy lại được quyển sách, người xem xong, nhớ kỹ rồi thì hãy hủy nó đi.” Nàng ngừng một chút, rồi lại nghĩ gì đó, lấy một tấm khăn trong áo ra đưa cho Dương Quá, nói: “Nếu người không may rơi vào tay bà ta, bà ta nếu định giết huynh, thì huynh hãy đưa cái này cho bà ta xem.”

Dương Quá ngạc nhiên hỏi: “Đưa cho ta mảnh khăn rách này làm gì?”

“Cái gì mà khăn rách, là bảo bối cứu mạng đó, chỉ cần đưa mảnh khăn này cho Lý Mạc Sầu thì bà ta sẽ không giết người đâu, biết chưa. Cũng nhờ có mảnh khăn này mà năm xưa.... Ba la... ba la...” Cái tật nói dài nói dài nói dở vẫn không thay đổi, tại sao Lý Mạc Sầu có thể chịu đựng được nha đầu này đến tận bây giờ nhỉ?

Dương Quá đen mặt, chụp lấy cái khăn tay và quyển sách trong tay Lục Vô Song: “Được được, ta biết rồi.”

Lục Vô Song thấy vậy thì cười nói: “Nhớ là đọc xong quyển sách thì hủy nó đi, còn khăn tay thì phải giữ cẩn thận đó.”

Dương Quá nghe thế thì gật đầu, để bên gối, Lục Vô Song lại nhặt lên nhét vào trong áo hắn, nói nhỏ: “Đừng để cho biểu tỳ của ta biết đấy.” rồi xoay người bước ra ngoài. Nào đâu có biết tôi núp sau cửa đã nghe hết, thấy hết, nha đầu này đã động tâm rồi, còn giao 1 vật có thể cứu mạng mình cho Dương Quá, quả thật là quá ngốc mà, nếu theo nguyên tác thì Trình Anh cũng sẽ trao nữa tấm khăn tay của mình cho Dương Quá, nhưng người đó là Trình Anh trong nguyên tác có tình cảm với Dương Quá, không phải tôi, mặc dù tôi thích vẻ ngoài của Dương Quá thật, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc hi sinh tính mạng của mình vì hắn, mà cho dù hắn có là người tôi yêu, tôi cũng chẳng hi sinh tính mạng vì hắn. Đối với tôi, mạng

sống chính bản thân là quan trọng nhất, đến thời điểm hiện tại thì tôi nghĩ như thế, nhưng đâu ai biết được chữ ngờ.

Dương Quá lấy quyển sách và nửa chiếc khăn tay Lục Vô Song đưa cho ra coi, được 1 lúc không biết nghĩ gì lại đặt xuống giường, đi ra ngoài, tôi thừa lúc đó lén vào nhà trúc, bỏ luôn quyển sách và nửa chiếc khăn tay trên giường vào túi. Bảo bối như vậy mà không biết trân trọng, cái tên Dương Quá này cũng thật là.

Trời tối, 3 chúng tôi ngồi trong “thổ trạn” chờ đợi kiếp nạn đến.

Lục Vô Song lo lắng hỏi: “Biểu tỷ, thật sự mấy ụ đất này, có thể đối phó được với nữ ma đầu sao?”

“...” Đối phó với loại người nói nhiều như Lục Vô Song, tốt nhất là làm ngơ.

Dương Quá: “Chúng ta phải tin tưởng Tiểu Trình.”

“Nhưng mà... 1 khiêu hóa tử thì làm được gì.” Những chữ gần cuối Lục Vô Song nói cực kỳ nhỏ, hầu như chỉ đủ để 1 mình nàng ta nghe thấy, nhưng người tập võ công như tôi và Dương Quá, thính lực vô cùng tốt, nên nghe rõ rành rành. Lục Vô Song, khinh thường ta sao, giỏi lắm.

“Nếu “thổ trạn” không cản được Lý Mạc Sầu, cùng lắm đến lúc đó đem muội giao cho ả ta là được chứ gì?” Nếu không nghĩ đến di nương, di trượng (cha mẹ Lục Vô Song), tôi đã đá con nha đầu này ra khỏi “thổ trạn” rồi. Không nghĩ xem, vì ai mà tôi lại rơi vào tình trạng nguy hiểm này chứ, đáng lý tôi có thể 1 mình cao bay xa chạy rồi.

Lục Vô Song: “...”

Dương Quá: “...” “Khụ! Cứ ngồi như thế này thật chán, nếu như có 1 khúc nhạc nghe thì tốt biết mấy.”

Lục Vô Song hớn hỏ nói: “Phải, phải, nhưng tiếc là ở đây lại chẳng có đàn hay sáo. Mà có cũng chẳng ai biết đàn, thổi. Trứng thổi! Hay để ta hát 1 bài cho người nghe nhé?”

Dương Quá cười gượng: “Không... không cần.”

Tôi móc cây tiêu trong túi ra, đặt lên miệng thổi 1 khúc cực ngắn. Dương Quá và Lục Vô Song khi nghe tôi thổi tiêu thì rất ngạc nhiên. Nhưng khi tôi dừng lại càng ngạc nhiên, có lần chút mất mát.

Lục Vô Song ngạc nhiên hỏi: “Biểu tỷ, thì ra tỷ biết thổi tiêu. Cái Bang đạo này còn cho đệ tử đi học thổi tiêu nữa hả?”

Dương Quá lên tiếng: “Tiểu Trình, sao không thổi nữa?”

“Cho ta hôn người 1 cái, ta sẽ thổi cho người nghe.” Tôi cười gian nhìn Dương Quá.

“...”

“Biểu tỷ! Tỷ thật không biết xấu hổ mà, sao có thể đòi hỏi chuyện quá đáng như vậy chứ?”

“Haha, đùa thôi, đùa thôi.”

Vì thời gian chờ đợi rất nhàm chán, nên tôi dùng tiêu thổi 1 khúc “Lưu Ba” cho hai “mỹ nhân” bên cạnh nghe. Cũng để tránh việc nghe Lục Vô Song cãi nhai. Khi thổi được nửa bài thì Lý Mạc Sầu đến.

8. Chương 8: Sư Phụ Đến (thượng)

Bên ngoài đông đất đứng sừng sững 1 đạo cô áo vàng, tay phải cầm ngang cây phát trần, gió lay động tay áo, chính là Lý Mạc Sầu. Lục Vô Song vừa thấy thì giật mình, đứng dậy rút kiếm ra. Nhưng Lý Mạc Sầu vẫn đứng im, không động. Như đang nghe tiếng tiêu của tôi. Rồi cất tiếng ca, âm điệu thê lương như nỗi lòng của bà:

“Hỏi thế gian,

Tình là vật gì.
Mà khiến sinh tử tương hứa.
Trời Nam đất Bắc đôi nơi,
Cánh chim rữ mỗi mấy hồi hàn ôn.
Vui ân ái, biệt ly buồn.
Si tình nhi nữ khởi nguồn bi hoan.
Tiếng xưa xa khuất mây ngàn dặm.
Về đâu bóng lẻ Thiên Sơn tuyết chiều.”

(Lưu ba)

Trong tiếng ca của Lý Mạc Sầu có kèm theo nội lực, khiến cho người nghe tai ù, đầu choáng. Lục Vô Song sắc mặt trắng bệch, ngồi bệch xuống đất, hai tay ôm đầu, có vẻ rất khổ sở. Dương Quá tuy nội lực thâm hậu nhưng cũng không thể chống chọi lại tiếng ca của Lý Mạc Sầu.

Đấu âm lực sao? Ta chơi với bà. Nói đến âm nhạc khiến người ta nghe mà phát điên, thì tôi giỏi nhất. Tiếng tiêu bài “Lưu Ba” lại vang lên, nhưng giai điệu bị tôi chế biến, nghe có chút hỗn loạn, còn có chút chói tai, nhưng mặc kệ miễn đối kháng được với tiếng ca thâm lương của Lý Mạc Sầu là được rồi.

Tôi nội lực không thâm hậu bằng bà ta, nên trong chốc lát kiệt sức, có chút chật vật, Dương Quá thấy vậy cũng cao giọng ca theo để trợ thế.

Lý Mạc Sầu càng ca vút lên, kèm theo tiếng gào khóc của bà. Lý Mạc Sầu vừa ca vừa đi đến gần thổ trận, càng lúc càng gần, tôi nhìn càng lúc càng sốt ruột. Gần chút nữa, gần 1 chút nữa, chỉ chút nữa thôi.

Nào ngờ, Lý Mạc Sầu đột nhiên bay vút lên, đập vào vách đất, định xông vào trận. Tôi thấy thế càng cảm thấy sợ, chẳng lẽ bà ta thấy mấy cây ngân châm, tôi cắm bên dưới lớp rơm xung quanh “thổ trận”. Quả thật, không thể xem thường nữ ma đầu này.

Lý Mạc Sầu cứ thế bay ra bay vào, đập vào vách đất, hoàn toàn không chạm vào ngân châm bên dưới. Tôi thấy tình hình không ổn, bất chấp có thể bị sư phụ phát hiện liền thổi khúc “Đào yêu”:

“Đào chi yêu yêu.

Chúc chúc kỳ hoa.

Đào tơ môn môn xinh tươi,

Hoa hồng bát ngát, dưới trời xuân trong.”

Giai điệu của “Đào yêu” vui vẻ, réo rắt liên lần át tiếng ca bi thương của Lý Mạc Sầu. Lý Mạc Sầu ngừng ca, nhưng đã phá được cột đất xông vào trận, hỏi Lục Vô Song: “Quyển sách ấy đâu? Rốt cuộc Cái Bang có lấy đi không?”

Dương Quá lúc này mới nhớ đến quyển sách nhưng lại không rõ tung tích, đành nói: “Hoàng bang chủ, Lỗ bang chủ của Cái Bang, đại nhân đại nghĩa, đời nào lấy cuốn tà thư đó?”

Lý Mạc Sầu nghe thấy thế thì tức giận thành linh cầm cây phát trần định giáng lên đầu Dương Quá, tôi thấy thì cả kinh, vội ép mạnh nội lực thổi vào tiêu, bức Lý Mạc Sầu lùi lại vài bước, sắc mặt bà xanh trắng, nhưng tôi cũng chẳng hơn được gì bà, do vận nội lực quá độ liền phun ngay 1 ngụm máu tươi. Thật con bà nó, lỗ vốn nặng mà.

Lý Mạc Sầu thấy thế lại dùng nội lực hát bài ca bi thương “Lưu ba”. Đột nhiên có tiếng cười ha hả, rồi một người vừa cười vừa vỗ tay vừa hát, đi vào trận. Tiếng ca vui nhộn lấn át tiếng ca bi thương của Lý Mạc Sầu.

“Cô dâu chú rể,

Đội rê lên đầu.

Đi qua đầu cầu,

Đánh rơi mất rế

...”

Cũng may người tới cứ 3 bước đi thì 1 bước nhảy, nên không đập vào ngân châm. Người đi vào là một nữ nhân, đầu bù tóc rối, áo quần xộc xệch, hai mắt mở to, cười như một kẻ ngớ ngẩn, mặc dù tuổi không còn nhỏ nhưng hát bài đồng dao này lại hồn nhiên vui vẻ như trẻ nhỏ.

Lý Mạc Sầu nhìn thấy thì cả kinh, vội lùi về sau mấy bước. Tôi thấy người tới thì mừng như điên, vội hô: “Tiểu Hoa Nhi, người này muốn hại cô cô, mau giúp cô cô đánh bà ta.”

Người tới không ai khác chính là Khúc Hoa Hoa, con gái của Khúc Linh Phong sư huynh, mặc dù lớn tuổi hơn tôi, nhưng so vai vế, nàng ta phải gọi tôi một tiếng cô cô, thần trí nàng lại không được bình thường, chỉ dừng lại ở lúc 13 tuổi, nên tôi gọi nàng là “Tiểu Hoa Nhi”.

Tiểu Hoa Nhi thấy tôi, thì cười rộ lên, lại vỗ tay, hát càng cao hứng, có lúc nhớ lộn ca từ lại dùng câu từ bài hát khác đắp qua. Lý Mạc Sầu cũng cất tiếng ca đối kháng.

Lục Vô Song và Dương Quá bị hai kinh âm đối kháng làm cho điên đảo, nằm lăn lộn trên đất, tôi vội phi tới, điểm nhanh huyết đạo trên người hai người, giúp họ không bị kinh âm tổn thương. Nội lực Tiểu Hoa Nhi thâm hậu, Lý Mạc Sầu thấy không ổn thì định giết chết Tiểu Hoa Nhi.

Lúc này Tiểu Hoa Nhi thấy cây phát trần của Lý Mạc Sầu đánh tới, không nghĩ gì liền quơ đại bất cứ thứ gì có sẵn ở đó lên đánh nhau với bà ta. Tiểu Hoa Nhi quơ được cái xẻng tôi đào đất bày trận lúc nãy, cứ thế đâm thẳng về phía Lý Mạc Sầu, Lý Mạc Sầu thấy thế thì cả kinh, phi thân né tránh.

Qua lại mấy chiêu, mặc dù Tiểu Hoa Nhi đánh đi đánh lại có 3 chiêu: đâm thẳng, gạt sang trái, gạt sang phải. Nhưng cũng đủ làm cho Lý Mạc Sầu thấy chật vật. Bà ta thấy tình hình không ổn, định bay ra khỏi trận pháp, rời đi, nào ngờ vừa xoay người liền thấy một thanh y nam tử ngồi trên trụ đất nhìn bà, thì cả kinh xém chút té ngã xuống đất.

Tôi nhìn theo hướng Lý Mạc Sầu. Người đến một thân thanh y, tóc đen bay bay trong gió, phong tư thanh nhã, diện mạo như thiên tiên hạ phàm.

Thanh y nam tử liếc mắt lạnh lùng nhìn tôi một cái, sau lại xoay đi nhìn về phía Lý Mạc Sầu, không nói lời nào lấy ngọc tiêu ra thổi một khúc “lưu ba”, thanh âm biến ảo vô cùng. Lúc trầm lúc bổng, lúc như tiếng thì thầm của tiểu cô nương với tình lang, lúc lại như tiếng gào khóc thê lương của thiếu phụ chết chồng. Lý Mạc Sầu gần như là phát điên, sắp chịu không nổi.

“Biểu tỷ, tỷ sao vậy, sao người lại run thế này, tỷ bị bệnh à?” Lục Vô Song và Dương Quá không biết đi đến bên cạnh tôi lúc nào, lo lắng hỏi.

Dương Quá chau mày nhìn tôi quan tâm: “Tiểu Trình, bị thương sao?”

Lúc này Tiểu Hoa Nhi đột nhiên kêu thất thanh, chạy đến núp sau lưng tôi: “Dương... Dương huynh đệ, huynh đệ đừng... hại ta... không phải ta sát hại huynh đệ, huynh đệ đừng ... hại ta...”

Dương Quá nghe thế thì ngạc nhiên, mày nhíu chặt. Thanh y nam tử nghe tiếng hét của Tiểu Hoa Nhi thì giật mình, tiếng tiêu im bật, Lý Mạc Sầu thừa cơ hội phi thân bỏ chạy.

Tiểu Hoa Nhi lại gào rú: “Ác quỷ đây, gia gia, cô cô, đánh ma đi, đánh quỷ đi.”

Tôi chấn kinh, liền quay lại trấn an Tiểu Hoa Nhi, thanh y nam tử thấy Tiểu Hoa Nhi gào khóc để cho Lý Mạc Sầu bỏ trốn thì quát: “Câm miệng!”

Tiểu Hoa Nhi vội nín khóc, đứng cúi đầu đếm ngón chân, im thín thít. Tôi nghe tiếng thì cả người run lấy bầy, vội quỳ mọp xuống, không nói lên 1 lời.

Thanh y nam tử phi người xuống trước mặt tôi, giọng âm trầm nói: “Vào nhà!” Nói rồi xoay người tiêu soái đi vào nhà. Tiểu Hoa Nhi vội lon ton chạy theo, bỏ lại tôi, Dương Quá và Lục Vô Song còn đứng ngơ ngác ngoài trận pháp. Không đúng, chỉ có Dương Quá và Lục Vô Song đứng thôi, tôi đang quỳ trên đất.

9. Chương 9: Sư Phụ Đến (hạ)

“Biểu tỷ, tỷ sao thế, sao lại quỳ dưới đất làm gì, thanh y nam tử kia là ai vậy, tỷ quen người đẹp như thiên tiên đó sao?” Lục Vô Song tiến lên, đỡ lấy thân hình đang run rẩy lợi hại của tôi trên đất.

Tôi đứng lên nhìn nàng cười khổ 1 cái: “Tiểu Song, nếu biểu tỷ bị người ta đánh chết, muội có cứu ta không?”

“Biểu tỷ nói gì vậy? Tỷ là người thân duy nhất còn lại trên đời của muội, muội không cứu tỷ thì cứu ai kia chứ? Dù cho có chết, muội cũng nhất định cứu tỷ.” Lục Vô Song nghĩa khí đầy mình, vỗ ngực nói. “Nhưng mà ai là người muốn đánh chết tỷ kia chứ? Chẳng phải Lý Mạc Sầu, đã bị thanh y nam tử lợi hại kia đánh cho bỏ chạy trốn chết rồi sao?” Lục Vô Song, khó hiểu, nhú mày trầm tư.

“Chính là cái người ‘lợi hại’ đã đánh đuổi Lý Mạc Sầu.” Tôi muốn khóc, rất muốn khóc, nhưng nước mắt không rơi nổi.

Thanh y nam tử không chỉ lợi hại mà còn là cực kỳ lợi hại nữa là đằng khác. Người là nam nhân trên đời cái gì cũng biết (trừ sinh con thôi), cái gì cũng giỏi (giỏi nhất là trừng phạt người). Cẩm kỳ thi họa đối với người là chuyện con con. Múa kiếm, thổi tiêu, đánh đàn như thú tiêu khiển. Y thuật, kỳ môn độn giáp, không việc gì làm, nên nghiên cứu chơi. Khuôn mặt đẹp hơn thiên tiên của mình cùng 1 khúc “Bích Hải Triều Sinh” làm điên đảo chúng sinh. Đông Tà Hoàng Dược Sư, sư phụ của tôi. Bất cứ 1 cô gái trên thế gian này, chỉ ước ao được nhìn thấy người 1 lần, nhưng tôi lại chẳng muốn gặp, nhất là lúc này đây. Huhuhu.

Quay ngược thời gian, trở về 2 tháng trước, khi tôi vẫn còn là 1 phiên bản nữ Đông Tà, ngồi cùng bàn với phiên bản nam Đông Tà chính hiệu và Tiểu Hoa Nhi trong 1 tửu lâu dùng bữa.

Tôi đang gặm nhấm 1 cái đùi gà, len lén liếc nhìn sư phụ, thấy vẻ mặt hôm nay của người rất tốt, tôi liền nịnh nọt: “Sư phụ tâm trạng người hôm nay hình như rất tốt, lại có chuyện vui sao?”

“Chuyện vui? Ta thì có chuyện vui gì? Nếu người mà chăm chỉ học tập những gì ta truyền thụ hơn 1 chút, thì đó mới thật sự là chuyện vui của ta.” Sư phụ thần nhiên cười nói.

Phong thái của sư phụ lúc nào cũng thế, tao nhã thanh tao. Đến cả việc ăn 1 cái giò heo mà cũng có thể đẹp đến thế. Chắc chắn. Mỹ nam làm gì thì cũng đẹp.

“Không đúng, đồ nhi biết hôm nay sư phụ có chuyện vui, nếu không người sẽ không cười mỉm từ sáng đến giờ?”

“Oh, xem ra người rất hiểu rõ ta nhỉ?”

“Sao lại không hiểu cơ chứ. Người ta nói, chỉ có khi nào hết lòng quan tâm 1 người, thì mới có thể hiểu rõ người đó đến từng chân tơ ngọn tóc. Chứng tỏ con rất rất quan tâm sư phụ.”

“Oh, vậy người nói xem, ta có chuyện gì vui?” Sư phụ cười thật sự quá đẹp đi.

“Cái này... Chắc chắn không liên quan tới đồ nhi... A...”

“Chuyện gì?” Sư phụ nghe tôi đột nhiên la lên, thì nhú mày lo lắng hỏi.

“Cô cô bị đau bụng sao, cô cô đi nhà xí đi.” Tiểu Hoa Nhi đang gặm đùi gà cũng góp vui.

“Không phải!” Tôi phân trần “Chỉ là đồ nhi đoán được vì sao sư phụ lại vui vẻ như vậy thôi?”

“Vậy sao? Vậy nói thử xem?” Sư phụ thu lại vẻ lo lắng, nhàn nhạt nhắm 1 ngụm trà.

“Nhìn màu sắc trắng hồng trên da mặt sư phụ, cộng thêm mái tóc đen mượt như tơ đang phiêu phiêu trong gió của sư phụ thì có thể đoán được ‘Bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn công’ của sư phụ đã luyện tăng thêm 1 tầng rồi. Tầng thứ 7 rồi, là tầng thứ 7 đó, sư phụ à, đồ nhi thật rất khâm phục người, khâm phục người sát đất luôn. Thử hỏi trên đời này có ai luyện được đến tầng thứ 7 kia chứ. Ngay cả cái tên tiên bối gì gì đó của Tiêu Dao phái...” Trên đời cũng chỉ còn có mình sư phụ luyện thôi, tôi không tin là nói dốc nha.

“Thiên Sơn Đồng Lão.” Sư phụ tiếp lời.

“Phải, phải. Là Thiên Sơn Đồng Lão, chẳng phải bà ta chỉ mới luyện đến tầng thứ 5 là tiêu đời rồi sao. Đủ thấy sư phụ lợi hại cỡ nào.” Bà ta bị sư muội Lý Thu Thủy giết chết thì cũng là chết mà đúng không?

“Được rồi, không cần nịnh nọt nữa.” Nụ cười nơi khóe mắt sư phụ càng thêm sâu.

“Nào có nịnh nọt, đồ nhi nói toàn là lời thật lòng từ tim gan phèo phổi nha.” Tôi là nói thật, chỉ là nói không hết câu thôi.

“Bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn công” là 1 võ lâm bí tịch của Tiêu Dao phái đã bị thất truyền từ lâu, có thể giúp người ta cải lão hoàn đồng, còn có những chiêu thức kinh thiên động địa. Trong 1 lần kỳ ngộ, tôi và sư phụ tìm được trong 1 địa cung cách đây vài năm. Quyển sách này bị chôn vùi dưới đất đá không biết đã bao nhiêu năm nhưng vẫn lưu lại toàn vẹn, trên đó còn có bút tích của Thiên Sơn Đồng Lão, vì thế tôi mới biết nó là của phái Tiêu Dao. Sư phụ lại đặc biệt hứng thú với phần nội công dưỡng nhan này, nên từ đó ngày ngày tập luyện.

“Bây giờ nhìn sư phụ, còn trẻ hơn cả đồ nhi. Ra ngoài nói đồ nhi là đệ tử của sư phụ ai mà tin kia chứ. Híc...” Tôi còn không tin nữa nói chỉ là người khác. Cứ nếu đây, có khi nào sư phụ giống Thiên Sơn Đồng Lão trở thành 1 đứa con nít không? Ôi, ôi, tôi không dám nghĩ nữa.

“Ăn nói linh tinh.” Mặc dù sư phụ mở miệng trách mắng, nhưng ánh mắt đã cong thành hình lưỡi liềm, còn phát sáng như hỏa tinh. Đã đến lúc. Tôi liền bàn vào vấn đề chính.

“Sư phụ, đồ nhi muốn đi tìm biểu muội.” Chỉ là cớ mà thôi.

“VẬY ĐI TÌM ĐI.”

“Thật sao? Sư phụ cho đồ nhi đi tìm biểu muội thật sao?” Vậy là tôi có thể rời đi, tìm kiếm mỹ nam rồi sao?

“Uhm!”

“Đồ nhi biết mà, sư phụ là người tốt nhất trên đời, vậy bây giờ đồ nhi về khách điểm chuẩn bị đồ đạc trước, ngày mai sẽ khởi hành đi tìm biểu muội, sư phụ ở lại hãy bảo trọng nha.” Tôi quá kích động, nói mãi không dừng được, còn quay qua nắm lấy tay Tiểu Hoa Nhi căn dặn: “Tiểu Hoa Nhi, cô cô đi rồi, người phải chăm sóc tốt cho gia gia có biết không, gia gia...”

Chưa nói hết thì bỗng cảm thấy phía sau có 1 luồng khí lạnh thổi qua, khiến cả người tôi run lên, liền quay đầu nhìn lại. Sắc mặt hồng nhuận của sư phụ biến đầu mất, giờ lại là bộ mặt đen xì, còn ẩn ẩn hiện vài sợi gân xanh trên trán. Tôi nhìn mà đánh cái rùn mình, định đứng lên chạy, nhưng người chưa kịp động thì bả vai đã bị sư phụ bắt lấy, cổ định ngồi yên trên ghế.

Sư phụ híp mắt nhìn tôi, nở 1 nụ cười thật tươi: “Sao, muốn bỏ rơi sư phụ để đi tìm biểu muội à?” Nói rồi vẻ mặt sắc lại, trầm giọng quát: “Không được đi!”

“Sao không được, đó là biểu muội của đồ nhi là người thân duy nhất còn lại của đồ nhi.” Sư phụ dù có đẹp đến đâu, nhìn đi nhìn lại 1 khuôn mặt suốt 8 năm, vẫn chán mà. Nên tôi rất tức giận, đứng dậy hét lớn “Đồ nhi muốn đi.”

Sau khi hét hả giận xong, tôi mới cảm thấy không ổn, vì vẻ mặt sư phụ đã đen lại, gân xanh trên trán lại nổi lên càng nhiều, người nheo mắt nhìn tôi: “Người thân duy nhất? Đừng mơ tưởng! Không được đi.” Sát khí tỏa ra từ người sư phụ khiến đám quan khách trong tửu lâu hoảng sợ, đều nhanh chóng bỏ chạy hết, người tôi lại càng run lợi hại.

Tiểu Hoa Nhi ở bên cạnh thấy vậy thì rất vui vẻ, sợ thiên hạ chưa đủ loạn, còn vỗ tay cười nói: “Cô cô không ngoan, cô cô chọc giận gia gia, gia gia đánh vào mông cô cô đi, đánh vào mông cô cô đi.”

Ông chủ tửu quán được sư phụ đền 1 khoảng tiền khá lớn. Vì tôi quá sợ hãi mà dùng khinh công chạy loạn trong tửu lâu, đập hư không ít đồ đạc, nhưng vẫn bị mặt đen Đông Tà tóm được, khiêng về phòng, đánh vào mông 10 cái, tôi đau đến nỗi hô cha gọi mẹ. Sau trận đòn đó tôi phải nằm ngủ úp sấp hết 3 ngày, cũng

không thể ngồi ăn cơm hết 7 ngày, cũng may là sư phụ mang đồ ăn đến dứt cho tôi, nếu không tôi chỉ có thể nhịn đói, hoặc đứng mà ăn.

Nhưng bị đánh mông đối với tôi đã là chuyện như cơm bữa, nên chẳng khiến tôi sợ hãi. Tôi muốn đi gặp mỹ nam Dương Hóa, muốn thấy huynh đệ họ Võ, muốn xem dung mạo Hoắc Đô, muốn tái kiến Gia Lục Tề, còn biết bao nhiêu mỹ nam đang chờ tôi ở đó, các tình tiết hấp dẫn trong “Thần Điêu” tôi đã bỏ lỡ biết bao nhiêu rồi, không thể chùng chờ được nữa. Nghĩ thế tôi liền lập kế hoạch đào tẩu, và cuối cùng tôi cũng thành công, thoát khỏi sự giám thị của sư phụ, thay đổi cách ăn mặc phiêu lưu giang hồ, tìm kiếm mỹ nam. Hahaha.

Nhưng mà...

“AAA... sư phụ ơi, đau quá, nhẹ tay thôi, nhẹ tay thôi, AAA... AAA...” cuối cùng vẫn bị bắt lại, hiện tại còn đang bị đánh vào mông. Huhuhu.

“Để xem sao này ngươi có dám chạy loạn nữa không?”

“AAA... Sư phụ ơi, đau quá... Đồ nhi biết lỗi rồi....Huhuhu...”

Dương Quá và Lục Vô Song này giờ đứng 1 bên nhìn 1 màn này thì kinh ngạc không nói nên lời, mất 1 lúc mới tìm lại được giọng nói.

Lục Vô Song: “Biểu... biểu tỳ...”

Dương Quá ôm quyền nói: “Tiền bối, văn bối không biết Tiểu Trình đã phạm lỗi gì, nhưng Tiểu Trình đã biết lỗi rồi, xin người...”

Tôi mặc dù đang bị sư phụ đánh mông còn kêu khóc rất thảm thiết nhưng thật ra người chỉ sử dụng 3 phần lực, tôi cũng chẳng đau đớn gì mấy, nhưng nào ngờ Dương Quá vừa nói 1 câu người lại dùng tới 7 phần lực, khiến tôi thật sự đau đến nỗi nội thương, cộng thêm lúc này giao đấu nội lực với Lý Mạc Sầu, thế là tôi vô cùng hoảng hốt phóng ra 1 ngụm máu tươi thật chói mắt. Bất tỉnh nhân sự.

10. Chương 10: Mộng

...Trong căn nhà hầm nấu rượu vừa tối vừa ẩm mốc, tôi ngồi co ro 1 góc nhìn Lục Vô Song và huynh đệ họ Võ chơi trò xếp sỏi, bọn chúng hồn nhiên vô cùng, không biết là tai họa sắp ập xuống đầu. Mà biết trước thì sao, liệu có thoát khỏi được số phận chăng? Cứ vô tư hồn nhiên như những đứa trẻ đó có khi lại tốt.

“Tiểu Trình, lại đây chơi cùng với bọn ta đi.” Võ Đôn Nhu (Đại Võ) đang ngồi chơi đàng kia, đột nhiên đi tới, nở nụ cười hiền lành nói với tôi.

“Ta không chơi đâu.”

“Tại sao rủ người chơi cái gì, người cũng lắc đầu, bộ người khinh bọn ta không xứng chơi với người sao?” Võ Tu Văn (Tiểu Võ) cũng chạy tới, cau mày nhăn mặt, khó chịu nói.

Tôi chưa kịp trả lời thì Lục Vô Song cũng chạy đến, đẩy vào người Tiểu Võ, khiến hắn té ngã xuống đất. Cô bé có vẻ rất khó chịu nói: “Sao người có thể nói như thế, biểu tỳ của ta không phải người giống như người nói.”

“Vậy chứ sao biểu tỳ của người không chịu chơi cùng chúng ta, như vậy không phải khinh huynh đệ bọn ta thì là gì?” Tiểu Võ bị đẩy rất tức giận, đứng lên sừng sộ lại với Lục Vô Song.

“Người dám nói xấu biểu tỳ của ta?”

“Ta nói như thế đó rồi sao!”

Hai đứa bé mắt to trừng mắt nhỏ, có xu hướng sẽ xông vào đánh nhau.

Đại Võ mặt nhăn mày nhó, vô cùng khó xử, kéo Tiểu Võ về, răn dạy: “Đệ không được như thế.”

“Đại ca.”

Ngay lúc này thì Võ Tam Thông ôm theo vợ chồng Lục Lập Đình, Võ Tam Nương, và Kha Trấn Ác đến. Huỳnh đệ họ Võ thấy cha mẹ tới, cũng vội chạy nhanh đến chỗ Võ Tam Nương.

Người vợ chồng Lục Lập Đình toàn máu là máu, có vẻ bị thương rất nặng. Lục Vô Song vừa thấy như thế vội chạy đến ôm lấy hai người họ, vừa khóc vừa gọi “Cha ơi, mẹ ơi”. Tôi nhìn thấy thì cả người phát run. Chạy nhanh đến chỗ hai người bọn họ. Nước mắt không kiềm chế được chảy dài trên má. Mặc dù biết trước việc này nhưng đã sống chung hai năm, vợ chồng Lục Lập Đình lại đối xử với đứa “cháu họ” như tôi không tệ, nhìn thấy cảnh họ chết trước mặt mình, cũng là điều quá sức với 1 người hiện đại sống trong hòa bình như tôi.

Kha Trấn Ác đột nhiên kêu lên: “Chao ôi, hỏng rồi, chúng ta đã dẫn quỷ vào nhà, nữ ma đầu kia sẽ đến đây mất!”

Võ Tam Nương nghe vậy thì hoảng sợ hỏi: “Tại sao?”

Kha Trấn Ác: “Nữ ma đầu muốn giết hại hai bé gái nhà họ Lục, nhưng mụ chưa biết chúng ta nấp ở đâu đó thôi...”

Võ Tam Nương: “Phải rồi, mụ ta cố ý không giết hai chúng ta, rồi bí mật bám theo.”

Võ Tam Thông cả giận: “Con nữ quỷ Xích Luyện Xà này âm hồn không tan, để ta đấu với nó.” Nói rồi bước ra đứng chắn ngay cửa nhà hầm.

Lục Lập Đình bị vỡ đầu, máu chảy không ngừng, cố nhịn đau nói: “Anh Nhi, hãy... lấy tấm khăn ở túi... túi ngực ra cho ta.”

Tôi y lời, quệt nước mắt, đưa tay vào túi áo ngực của ông, lấy ra 1 tấm khăn tay bằng lụa trắng, thêu hoa hồng đỏ thắm, cùng những chiếc lá xanh. Lụa trắng đã ngả màu vàng nhưng màu hoa và lá thì vẫn tươi người, trông y như hoa lá thật. Đây là chiếc khăn tay định tình của Lý Mạc Sầu tặng cho Lục Triển Nguyên đây mà.

“Anh Nhi, con hãy quàng tấm khăn này lên cổ, nhất thiết không được cởi ra nghe chưa?” Lục Lập Đình nắm chặt tay tôi, dùng chút hơi sức còn lại để nói.

“Di... trượng...” Tôi nghe giọng mình run lên. Thật không ngờ Lục Lập Đình lại có thể đối xử với tôi tốt đến như thế, trước khi chết mà vẫn còn lo nghĩ cho tôi chứ không phải con gái ruột của mình là Lục Vô Song. Khiến tôi thật sự quá ư là cảm động. Nếu ông không phải là người trong sách, vốn số phận đã được định sẵn thì có lẽ tôi sẽ thật sự xem ông là di trượng của mình.

“Sao không cho Song Nhi?” Lục Nhị Nương yếu ớt nói.

“Không, làm sao ta có thể phụ lời ủy thác của cha mẹ Anh Nhi.”

“Chàng ... chàng nữ...” Nói chưa dứt lời thì tiếng nói tắt lịm, Lục Nhị Nương nằm bất động trên đất không còn chút hơi thở.

“Nương tử, nàng nếu thương Song Nhi, thì hãy để cho con bé theo chúng ta có hơn không?” Lục Lập Đình nắm lấy tay vợ, nói dứt lời thì cũng dứt hơi, nằm gục trên người vợ. Lục Vô Song thấy thế thì hoảng sợ, khóc gọi “Mẹ ơi! Cha ơi!” càng lớn.

“Hai con nhãi ở đây phải không? Bất kể chúng nó sống hay chết, cũng ném ra đây cho ta coi. Nếu trái lời, ta sẽ cho 1 mối lửa để tất cả các người biến thành than.” Lúc này bên ngoài nhà hầm, tiếng nói trong trẻo, dịu dàng nhưng câu từ độc địa của Lý Mạc Sầu vang lên.

Lý Mạc Sầu đã đến, chỉ chút nữa thôi, bà ta sẽ xông vào đây, tình thế cấp bách, tội vội lấy cây chủy thủ giấu trong giày ra.

“Roẹt!” 1 tiếng, cắt đôi chiếc khăn tay thành hai mảnh, vội quàng 1 mảnh lên cổ, còn lại 1 mảnh, quàng lên cổ Lục Vô Song, còn không quên dặn dò: “Tiểu Song, phải nhớ, dù cho có gặp bất kỳ tình huống gì, tuyệt đối không được tháo mảnh khăn tay này xuống, phải giữ thật kỹ không được làm mất, có nghe không?”

Lục Vô Song, khóc đến khản cổ, nghe tôi nói, thì hai mắt mờ hơi nước gật gật đầu. Rồi lại gào khóc.

Bên ngoài lúc này cũng vang lên tiếng đánh nhau của Võ Tam Thông và Lý Mạc Sầu. Võ Tam Nương lúc này do bị trúng độc thủ của Lý Mạc Sầu, trúng độc đen hết nửa gương mặt, huynh đệ họ Võ vì thế mà cũng kêu khóc gọi “Me!”

Tiếng khóc của bọn họ vang vọng khắp nhà hầm, thật khiến tôi đình tai nhức óc, không kiềm chế được mà hét lên: “Điều im lặng hết cho ta, không được khóc nữa.”

Lục Vô Song và huynh đệ họ Võ bị tôi hét, thế mà lại ngừng khóc, ngơ ngác nhìn tôi.

“Khóc thì họ có thể sống lại sao?”

“Phù Nhi, cháu cũng tới đó ư? Mau gọi điều nhi tới mổ con nữ ác nhân kia đi!” Đột nhiên Kha Trấn Ác nói to.

Sau đó bên ngoài nhà hầm vang lên tiếng gọi chim của 1 bé gái. Không ngờ Quách Phù cũng đến, còn mang theo cả đôi bạch điều.

Quách Phù: “Điều nhi, đừng sợ! Mau cắn ác nhân!”

Quách Phù: “Điều nhi, điều nhi, mau tới đây!”

Lý Mạc Sầu cười nói: “Này bé, bé họ Quách phải không?”

Quách Phù: “Vâng, diệt nhi họ Quách. Còn cô cô họ gì?”

Lý Mạc Sầu: “Lại đây, ta dẫn bé đi chơi nào.”

Kha Trấn Ác nghe đến đây thì phi lao ra khỏi nhà hầm, la lên: “Phù nhi! Cháu hãy vào trong ngay!”

Lý Mạc Sầu: “Sợ ta ăn thịt nó sao?”

“Các vị đến nhà ta làm gì?” Đúng lúc này, 1 giọng nói lạ của thiếu niên vang lên. “Chà chà, đại mỹ nhân quá xinh đẹp, tiểu mỹ nhân quá thanh tú, hai cô nương cùng tới tìm ta đó chẳng? Họ Dương ta mấy khi có nhiều bằng hữu xinh đẹp thế này.” Họ Dương? Dương Quá xuất hiện rồi.

Quách Phù: “Tiểu khiếu hóa, ai bảo ta đến tìm người?”

Dương Quá: “Cô nương không tìm ta, sao lại đến nhà ta?”

Quách Phù: “Hừ, cái xó hôi hám như thế, ai mà thèm đến?”

Quách Phù: “Điều nhi, điều nhi, mau trở về đây!”

Lý Mạc Sầu có vẻ thấy tình hình không ổn liền bước vào nhà hầm, một tay túm lấy tôi, 1 tay túm lấy Lục Vô Song, khẽ nhún chân trái, vọt ra khỏi hầm, tiện thể tung cước đá văng cây thiết trượng của Kha Trấn Ác. Lục Vô Song do quá sợ hãi mà ngất đi.

Đột nhiên lại bị 1 gã thiếu niên ăn mặc rách rưới, khuôn mặt lấm lem bùn đất, lao tới ôm chặt lấy Lý Mạc Sầu, cười nói: “Này đại mỹ nhân, cô nương đến dinh của ta, đánh người bắt người, cũng chẳng thèm chào hỏi gì chủ nhân của nó cả, thật quá vô lý, mau thả người ra.”

Lý Mạc Sầu hai tay vướng tôi và Lục Vô Song không cách nào đẩy Dương Quá ra được, bèn vận lực vào lòng bàn tay, hất chúng tôi ra xa mấy thước, rồi chộp lấy lưng Dương Quá. Định vận lực đánh nát tim phổi hắn, nhưng từ trên trời lại xà xuống 1 cặp chim điêu, tấn công bà.

Lý Mạc Sầu phất tay áo bên trái, hai mũi “Băng phách ngân châm” phóng ra. Đôi chim điêu vội vã bay vút lên cao, hoảng hốt kêu to. Bỗng nghe hai tiếng “chúu chúu”, có hai vật nhỏ bay vút lên trời với tốc độ dị thường, vừa nghe tiếng phát ra, trong chớp mắt đã đánh rơi hai mũi ngân châm xuống đất.

Lý Mạc Sầu cả kinh vội buông Dương Quá ra, nhảy tới nhặt lên xem, hóa ra chỉ là hai viên sỏi tầm thường. Tức giận vội xoay người giơ tay muốn giáng chưởng đánh vào lưng Lục Vô Song, cũng may bà ta nhìn thấy mảnh khăn tay trên cổ cô bé nên thu hồi chưởng lực.

Đúng lúc này, “chú” 1 tiếng nữa, 1 viên sỏi xé gió bay thẳng tới sau lưng Lý Mạc Sầu. Lý Mạc Sầu vung cây phát trần ra sau lưng ngăn cản, rồi túm lấy tôi và Lục Vô Song, thi triển khinh công, lướt đi như 1 làn gió, thoáng 1 cái đã đến bên 1 bờ sông nhỏ.

Lý Mạc Sầu đặt tôi và Lục Vô Song xuống đất. Tôi vội lùi nhanh ra phía sau, càng cách xa bà càng tốt, nhưng đã đến mép sông không thể lùi được nữa. Chỉ có thể run rẩy cầu xin trời phạt cho cái người bắn sỏi lúc nãy đến mau mau.

Lý Mạc Sầu lạnh lùng nhìn về phía tôi, khi nhìn đến nửa mảnh khăn tay quàng trên cổ tôi thì mày nhíu chặt, sao lại lạnh lùng cười, nói: “Chỉ 1 cái khăn tay mà muốn cứu hai mạng người. Các người cũng quá tham lam đi.” Nói đoạn bước chậm về phía tôi, nói: “Mi xinh xắn thế này, mai sau lớn lên, không làm cho kẻ khác đau khổ, thì tự mình sẽ đau khổ, chi bằng chết sớm đi là hơn. Thế gian bớt được 1 chút phiền não.”

Cây phát trần đưa ra sau, như muốn đánh xuống đầu tôi, toàn thân tôi ứa mồ hôi. 1 nỗi sợ hãi lang tràng khắp cơ thể.

Khi lao người ra khỏi cửa kính xe buýt, đầu đập mạnh xuống nền đất, tôi cũng không sợ hãi đến như vậy, có lẽ cái chết trước đây diễn ra quá nhanh, tôi còn chưa kịp ý thức được việc mình đã chết thì linh hồn đã xuất ra, nhập vào thân xác cô bé Trình Anh 7 tuổi. Còn hiện tại trước mắt đang phải đối mặt với việc mình sắp bị Lý Mạc Sầu đánh vỡ đầu nát ngực chết đi, sự chờ đợi cái chết này quả thật quá đáng sợ.

Nhưng cây phát trần của Lý Mạc Sầu không giáng xuống được. Từ trên trời 1 thanh y nam tử bay xuống, đứng cạnh tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn thanh y nam tử cao gầy vừa đáp xuống như thiên tiên bên cạnh. Vừa nhìn liền nhũn chân, xem chút té ngã xuống sông. Khuôn mặt của người mới tới xấu kinh người, không có 1 chút thần sắc, nửa giống người sống, nửa giống cương thi. Nếu không phải biết có cái gọi là mặt nạ da người, tôi thật sự đã bật thốt lên 1 tiếng “Quý!”

“Nha đầu, nữ nhân này là kẻ hung ác, có muốn đánh ả không?” Thanh y nam tử cúi đầu hỏi tôi. Đánh sao? Làm sao tôi dám kia chứ, nên lập tức lắc đầu.

“Sợ cái gì? Cứ đánh đi.” Vừa dứt lời tay đặt vào lưng tôi đẩy về phía Lý Mạc Sầu. Tôi hoảng sợ muốn hét lên, nhưng chưa kịp hét lên thì Lý Mạc Sầu đã giơ tay trái chụp đến. Đột nhiên có 1 dòng khí nóng chạy xuyên qua cơ thể, tay Lý Mạc Sầu bị dòng khí đó đánh văng ra khỏi người tôi. Tôi không suy nghĩ nhiều vội húc mạnh đầu vào ngực bà ta, rồi vung tay vả “bốp” 1 cái vào mặt bà.

Lý Mạc Sầu có vẻ rất tức giận liền vung cây phát trần mà quật xuống, nhưng thanh y nam tử đã bắn 1 hòn sỏi đến, cây phát trần trên tay xem chút rơi xuống đất.

Thanh y nam tử kéo nhanh tôi trở về. Lý Mạc Sầu cả kinh, vội ôm lấy Lục Vô Song phi thân đi.

“Vèo vèo” Nào ngờ trước khi đi bà ta còn tặng lại món quà ly biệt là hai mũi “Băng phách ngân châm”. Mà còn bất ngờ hơn là hai mũi ngân châm đó lại được cắm lên người tôi.

Khi tôi tỉnh lại đã là buổi sáng 3 ngày sau. Trước mặt tôi là thanh y nam tử, khuôn mặt đẹp hơn thiên tiên, nhàn nhã ngồi bên mép giường, thối nhẹ 1 muống thuốc đắng, thấy tôi mở mắt thì nhàn nhã cười nói: “Tỉnh rồi sao? Ta và người xem như có duyên, ta sẽ nhận người làm đồ đệ. Sau này theo ta, những chuyện trước đây hãy quên hết đi.”....

11. Chương 11: Sư Phụ Là Người Rất “dễ” Tha Thứ Lỗi Lầm

Tôi giật mình tỉnh giấc, toàn thân còn ướt mồ hôi. Giấc mơ đó, đã nhiều năm như thế không mơ thấy, tại sao... Chẳng lẽ do gặp lại Lý Mạc Sầu sao?

Mở to mắt nhìn xung quanh. Trong nhà không đốt đèn, chung quanh 1 màu tối đen, chỉ có ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ hắt vào nhà, chiếu ánh sáng mờ nhạt lên nam nhân mặc áo bào xanh, có diện mạo thiên tiên đang ngồi trầm tư bên bàn trúc. Tôi đành định mở miệng gọi thì 1 bóng đen từ cửa sổ vô thanh vô thức nhảy vào, quỳ xuống trước mặt sư phụ.

“Chủ nhân!” Hắc y nhân cung kính gọi. Là hắc nô sao?

“Theo dõi hành tung của Lý Mạc Sầu, báo lại cho kẻ thù trên giang hồ của ả.” Người vẫn không thích tự mình ra tay? Cái thói quen mượn đao giết người của sư phụ sao mãi không thay đổi thế này?

Hắc y nhân đáp “Tuân lệnh!” 1 tiếng rồi lại biến mất như 1 làn khói từ cửa sổ.

Sư phụ ngồi bên bàn trúc trầm tư 1 lúc, mới đứng lên, đi về phía giường. Tôi lập tức nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ say.

Người ngồi xuống bên mép giường, tay lau nhẹ vết mồ hôi trên trán tôi, nhẹ nhàng nói: “Mơ thấy ác mộng sao?”

Tôi giật mình, nhưng vẫn cố chần tĩnh, nhắm mắt, không lên tiếng. Sư phụ không nói gì nữa chỉ vuốt nhẹ bên má phải của tôi, thở dài 1 hơi, chậm chậm nói: “Anh Nhi... Trước đây ta không giúp người giết chết nữ nhân kia trả thù cho Lục gia, còn bắt người quên hết mọi việc xảy ra trước đó là ta sai. Giờ mới để người 1 lần nữa bị ả ta tổn thương. Nhưng... ta sẽ không để cho ả ta đụng tới 1 sợi tóc của người 1 lần nào nữa.”

Tôi thật sự có nghe lầm hay không? 1 người luôn cho mình đúng như sư phụ, lại tự cao tự đại, sao có thể nhận sai. Người còn gọi cả hắc nô đến, để đối phó với Lý Mạc Sầu vì tôi sao? Không đúng, hắc nô này sao có thể từ Đào Hoa đảo đến đây nhanh như thế, chỉ có 1 nguyên nhân là hắc nô này đã được sư phụ gọi đến từ trước đó, với mục đích là truy tìm tung tích của tôi. Thật sự sư phụ đã gọi bao nhiêu hắc nô đến? Ôi, nếu bị hắc nô bám theo làm sao tôi có thể bỏ trốn nữa đây! Sư phụ quả thật quá âm hiểm. Huhuhu.

Sư phụ có thói quen là tiện tay bắt vài ác nhân mình gặp được, phế võ công, cắt lưỡi đem lên Đào Hoa đảo làm gia nhân, những người đó gọi là ách bộc.

Sư phụ cũng có thói quen là tiện tay thấy những đứa trẻ có dung mạo đẹp lại có tài năng thì nhặt về thu nhận làm đồ đệ. Nhưng sau khi Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong ăn cắp cửu âm chân kinh rời khỏi đảo thì sư phụ tức giận đuổi hết đồ đệ trên đảo. Nhưng thói quen thấy những đứa trẻ có dung mạo đẹp lại có tài năng thì nhặt về không bỏ được, những đứa trẻ đó sư phụ vẫn nhặt về, dạy võ, nhưng lại huấn luyện theo kiểu sát thủ, chuyên phục tùng mệnh lệnh. Những người đó gọi là hắc nô.

Còn Trình Anh tôi đây, năm đó không biết gặp phải vận may gì mà lại được sư phụ nhận làm đồ đệ, còn đưa đi chu du khắp nơi. Lại hết sức truyền thụ võ học, kỳ vọng đào tạo tôi trở thành 1 phiên bản nữ Đông Tà, người luôn nói tôi là “viên ngọc thô chưa được mài dũa” nhưng người nào đâu biết tôi thật sự chỉ là 1 viên đá lót nhà xí vừa hôi vừa thối mà thôi.

“AAAAAA...” Sáng hôm sao, khi tôi tỉnh lại. Vừa mở mắt thì trước mặt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt phóng to, cười đến vô hại của Tiểu Hoa Nhi. Khiến tôi lại hoảng sợ bật thốt lên.

Tiểu Hoa Nhi thấy tôi tỉnh, liền cười hì hì nói: “Gia gia, cô cô dậy rồi, cô cô không ngủ nữa, gia gia có thể đánh mộng cô cô tiếp rồi.”

“... (||| -)” Không còn lời gì để nói.

“Dậy rồi sao” Sư phụ bưng 1 bát gì đó nghi ngút khói bước đến bên giường.

Tôi nhanh chóng ngồi bật dậy, định nhảy xuống giường thỉnh tội với người, nhưng lại bị sư phụ đè lại bả vai.

“Không cần xuống giường, cứ ngồi yên đó đi.”

Hành động này của sư phụ cũng khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhưng tinh thần “biết lỗi nhận lỗi” của tôi vẫn phát huy hết sức tốt. Tôi vội ôm ngang thắt lưng sư phụ gào khóc: “Sư phụ a, đồ nhi biết lỗi rồi, sư phụ đừng trách phạt đồ nhi nữa. Huhuhuhu”

“Uhm, ăn sáng đi.” Tiếng nói dịu dàng của sư phụ vang lên trên đỉnh đầu tôi.

“Thật sao?” Sư phụ vậy mà lại không trách phạt tôi nữa sao, sao hôm nay lại dễ dàng vậy?

“Thật!” Nói rồi kéo người tôi ra, ngồi xuống bên mép giường, mút 1 muỗng cháo thổi nhẹ vài hơi rồi đưa tới trước mặt tôi.

Bụng thật sự rất đói, nên tôi cũng không suy nghĩ nhiều liền há to miệng ngậm ngay muỗng cháo.

“Phì!” Tôi không kiềm chế được, phun cháo trong miệng ra. Sư phụ thân thủ lạnh lẽo vội lách người né tránh. Người vô tội là Tiểu Hoa Nhi đang đứng trước mặt tôi hoàn toàn lãnh đủ.

“Cô cô xấu xa!” Tiểu Hoa Nhi kêu lên 1 tiếng rồi chạy nhanh ra ngoài.

“Sư ...sư phụ... Cháo gì thế này?”

“Cháo trắng nấu với hoàng liên... Do chính ta nấu.” Sư phụ nhàn nhạt cười nói.

“Hahaha... Thật sự... thật sự... quá ngon.” Mới lạ đó, híc.

“Nếu ngon thì cứ ăn nhiều vào, ta nấu rất nhiều. Tất cả đều nấu riêng cho ngươi.” Câu cuối sư phụ cố ý nhấn mạnh.

Note: Hoàng liên – 1 vị thuốc bắc đẳng vô cùng. Người Trung Quốc có câu “thuốc đẳng giả tật”, thật ra vị đẳng ở đây, đều do trong bài thuốc thường có chứa hoàng liên.

Ôi, sư phụ có cần độc ác thế không? “Cháo trắng nấu với hoàng liên” ai mà ăn cho được, người là cố ý hành hạ tôi mà, là cố ý, cố ý, cố ý... (lặp lại 3000 lần). Nhưng biết người cố ý thì làm được gì, vẫn phải ngậm “đắng” nuốt cay, ăn hết bát cháo, nếu không sư phụ lại nghĩ ra cách khác trừng phạt tôi thì càng thảm. Nhưng thật sự quá đắng đi. Huhuhuhu. Bây giờ thì các bạn hiểu sao tôi liều chết cũng phải trốn đi rồi đó.

Mấy ngày tiếp theo tôi bị sư phụ bắt nằm trên giường dưỡng thương. Dương Quá và Lục Vô Song cũng mất tâm tích. Mới đây thôi không biết người nào còn vỗ ngực xưng tên, nói có chết cũng phải bảo vệ tôi? Thật sự là không thể tin tưởng nha đầu lẩm mồm đó.

“Nào há miệng to ra.” Sư phụ đưa 1 muỗng cháo đến trước mặt tôi.

“Sư phụ, không ăn cháo có được không?” Sáng cháo, trưa cháo, chiều cháo. 1 ngày 3 bữa điều là “cháo trắng nấu với hoàng liên” do đích thân sư phụ đặc chế, tôi thật sự muốn phát điên rồi.

“Sao? Không ăn?” Ôi, ôi, ánh mắt sư phụ quá đáng sợ đi. Tôi chỉ có thể không chút chí khí há to miệng ngậm lấy muỗng cháo. Miệng tôi đã đắng đến nỗi mất vị giác luôn rồi. Tôi thật sự quá nhớ hương vị vừa thơm vừa mềm của bánh bao thịt tôm quá đi mất. Hức.

“Ngươi trong người hỏa khí quá thịnh, ăn thanh đạm 1 chút, mới tốt cho sức khỏe.” Phải phải, hiện tại hỏa khí trong người tôi đang bùng phát đây.

Đồng thời lúc này Lý Mạc Sầu rêu rao trên giang hồ 16 chữ: “Đào Hoa đảo chủ, đệ tử thật đông, lấy năm đánh một, giang hồ chê cười” Khiến sư phụ nổi giận, mà cũng nhờ thế người không quản đến việc ăn uống của tôi nữa. Mà lại có hứng thú với Dương Quá. Tôi quả thật muốn lập đàn thấp nhan cho Lý Mạc Sầu vì việc này.

Hoàng Dược Sư: “Ngươi nói, võ công lợi hại nhất của Lý Mạc Sầu là gì?”

Dương Quá ngăn ra 1 lúc, nhưng rất nhanh đáp lời: “Lý Mạc Sầu có hai công phu lợi hại đó là “Ngũ độc thân chưởng” và cây phát trần.”

Hoàng Dược Sư: “Được, vậy ta sẽ dạy cho ngươi hai loại võ công có thể khắc chế hai loại võ công đó.”

Dương Quá kinh ngạc, tôi cũng ngăn ra nhưng rất nhanh liền biết ý định của sư phụ.

Hoàng Dược Sư: “Chẳng phải Lý Mạc Sầu đang truy sát người sao, ta không thể bảo vệ các người cả đời. Ta thấy người căn cơ không tệ, chỉ bằng ta truyền thụ cho người 1 ít võ công, đến lúc đó có thể tự mình đối phó với bà ta.”

Tôi nghe được mà thầm rửa trong lòng, sư phụ nói nghe thật hoa mỹ, chứ không phải người sợ đối phó với Lý Mạc Sầu thì sẽ làm bẩn thanh danh đại tôn sư trên giang hồ của người hay sao? Muốn mượn đao giết người thì cứ nói thẳng, nào là cái gì “căn cơ không tệ”, nào là cái gì “bảo vệ cả đời”.

12. Chương 12: Quá Trình Học Võ Của Dương Quá

Cho nên những ngày tháng tiếp theo này là những ngày vô cùng “khó quên” của Dương Quá, bởi vì sư phụ “truyền thụ” cho hắn hai loại võ công là “Đạn chỉ thần công” chuyên đối phó với “Ngũ độc thần chưởng”, và “Ngọc tiêu kiếm pháp” khắc chế cây phát trần của Lý Mạc Sầu. Mặc dù Dương Quá tư chất thông minh, lại có căn cơ rất tốt, lãnh hội hai loại võ công này rất nhanh, nhưng sư phụ lại là người truy cầu sự hoàn mỹ nên vô cùng không hài lòng với biểu hiện của Dương Quá, khiến trong quá trình học Dương Quá nếm không ít khổ sở.

Khi học “Đạn chỉ thần công”:

“Vèo”, “Bụp” Dương Quá bắn 1 hòn sỏi xuyên qua 1 thân cây, va vào 1 thân cây khác, rơi xuống đất. Tôi nhìn thấy mà kinh ngạc, tên tiểu tử này quả nhiên là kỳ tài võ học, chỉ mới mấy ngày thôi mà lại có thể luyện được trình độ này nha. Dương Quá cũng rất vui mừng, reo lên: “Hoàng đảo chủ, vãn bối làm được rồi. Tiểu Trình, ta làm được rồi.”

“Dương Quá, người thật lợi hại.” Tôi cũng không hẹp hòi mà khích lệ.

Đột nhiên “Vèo, bụp bụp bụp bụp...” mấy tiếng liên, viên đá do sư phụ bắn ra bay lướt qua người Dương Quá, làm rách tay áo của hắn, xuyên qua 5, 6 thân cây, rồi cắm ngăm vào thân cây thứ 7.

Hoàng Dược Sư: “Chỉ như thế mà đã tự mãn, làm lại.”

Dương Quá: “...”

“Ôi, sư phụ, Dương Quá đã tập luyện 4, 5 canh giờ rồi, chúng ta nghỉ...”

Lời chưa hết thì bị ánh mắt sắc lạnh của sư phụ liếc về phía tôi cắt đứt, còn nụ cười kia là gì? Không phải chứ?

“Anh Nhi, con cũng tập luyện đi.” Biết mà, mỗi khi sư phụ cười như vậy, thì không có chuyện gì tốt lành.

Sau đó:

“Không được, làm lại.”

“Làm lại.”

“Làm lại.”

.....

“Sao càng lúc càng kém như thế hả?”

“Hoàng đảo chủ, người có phải hơi quá đáng không? Tiểu Trình ngay cả 1 thân cây cũng không xuyên qua được, sao không thấy người nói gì. Vãn bối ít nhất đã bắn 1 hòn sỏi xuyên qua được 3 thân cây rồi.” Dương Quá cuối cùng bộc phát, nhưng nói gì thì nói, có cần kéo theo tôi vào không chứ?

Sư phụ hí hóp cười lạnh: “Sao? Không phục? Vậy thì chúng ta tỷ thí mấy chiêu?” Nói rồi, không đợi Dương Quá phản ứng, phi người khỏi chiếc ghế trúc, đánh về phía hắn.

Tất nhiên, Dương Quá bị đánh cho bầm dập cả người.

Còn lúc học “Ngọc tiêu kiếm pháp”:

“Vút, vút vút, chát” Tiếng cành cây trong tay Dương Quá chém gió “vù vù”, còn lợi hại hơn lợi kiếm, chém hẳn lên thân cây mấy vết sâu. Hẳn như rất vui mừng nhưng rút kinh nghiệm từ những lần trước, nên hẳn không reo lên mà chỉ quay sang nhìn tôi mỉm cười 1 cái.

“Vèo, vút” 1 cái đai lưng màu xanh lục, như con rắn bay đến, quất mạnh vào tay cầm cành cây của Dương Quá. Cành cây rơi xuống đất. Sư phụ gằng giọng nói: “Cười cái gì? Chưa được, làm lại cho ta.”

Dương Quá: “Tiền bối...”

“Sao? Không phục?” Chưa đợi Dương Quá trả lời, sư phụ đã trực tiếp đánh tới. Dương Quá này, sao lại lên tiếng phản đối kia chứ, không thấy tôi nháy mắt ra hiệu sao? Hơi...

Kết quả, Dương Quá vẫn bị sư phụ “trao dồi võ nghệ” cho 1 trận, bầm dập.

Dương Quá mặc dù rất tức giận, nhưng vẫn cố gắng luyện tập. Tôi nhìn thấy thế thì lòng đau như cắt, thử hỏi sao tôi không đau lòng, hai môn võ công đó, sư phụ nếu muốn luyện đạt đến trình độ của người bây giờ cũng mất 3 năm, Dương Quá đạt đến trình độ đó chỉ mới có mấy ngày mà sư phụ còn chưa thỏa mãn, sư phụ rõ ràng là kỳ tài, nên cố tình làm khó dễ Dương Quá mà.

Mỗi ngày trên người Dương Quá đều có thêm không ít vết thương mới chồng lên vết cũ. Khuôn mặt thì hốc hác hẳn ra, còn tổn của tôi không ít thuốc để xoa vết thương cho hẳn.

Dương Quá ngại ngùng nói: “Tiểu Trình, cứ để ta tự làm là được rồi.”

Dương Quá định cướp lấy hủ “ngọc lộ cao” trong tay tôi, nhưng tôi nào đâu dễ dàng cho hắn cướp được.

“Không được, không được, người bị thương trên mặt, làm sao có thể thấy mà thoa thuốc được, vẫn là để ta xoa giúp người thì tốt hơn.” Dương Quá bị thương trên mặt, sư phụ thì không biết đi đâu mất, 1 dịp tốt như vậy tôi không tranh thủ ăn chút đậu hũ của Dương Quá, thì đợi bao giờ.

“Nhưng mà...”

“Còn nhưng nhị gì nữa, phải mau thoa thuốc nếu không trên mặt sẽ để lại sẹo, lúc đó người mà xấu xí rồi cô cô của người không cần người nữa bây giờ.”

“...”

Lấy việc Tiểu Long Nữ sẽ bỏ mặc không cần hẳn nữa khiến Dương Quá rất sợ hãi, cả người còn run nhẹ lên, đúng là khi con người ta yêu rồi đều mù quáng, sao Tiểu Long Nữ có thể vì 1 vết thương nhỏ trên mặt của Dương Quá mà không cần hẳn nữa chứ, cũng không xem xem trên người hắn có bao nhiêu vết thương kia chứ.

“Không sao, không sao. Nếu Tiểu Long Nữ không cần người nữa, thì cứ đến tìm ta. Ta tiếp nhận người.”

“...”

“Ôi chao, Dương huynh đệ à, da người cũng thật mịn nha, nhìn gần như vậy cũng không thấy lỗ chân lông.” Tôi nhân lúc thoa thuốc sờ sờ 1 chút trên mặt Dương Quá. Cảm giác còn tốt hơn lần trước, có thể thấy “ngọc lộ cao” của tôi không chỉ là thuốc trị thương bình thường đâu nhé.

“Tiểu Trình...” Sao mặt Dương Quá lại xanh mét thế này.

“Sao?” Tâm tình của tôi đang vô cùng vui vẻ, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có 1 luồng áp xuất thấp đang thổi tới, khiến sống lưng tôi lạnh toát, cái cảm giác này rất quen nha. Quả nhiên.

“Anh Nhi, da của hắn rất mịn sao?”

Bàn tay đang đặt trên mặt Dương Quá của tôi cơ hồ bị đóng băng. Tôi lập tức rút tay lại, xoay qua nhìn sư phụ cười nịnh nọt: “Sư phụ a, da của Dương Quá làm sao có thể đẹp bằng da của sư phụ cho được. Da mặt của hắn vừa thô vừa ráp, sờ vào cứ như là sờ vào vỏ cây vậy đó. Còn nhìn xem da sư phụ này, đừng nói chỉ là da mặt, ngay cả da tay thôi cũng mịn màng như vậy, thật sự rất giống như hột gà mới bóc vỏ nha, sờ

vào còn cảm thấy mát lạnh như sờ vào ngọc hòa điền thượng hạng ấy chứ...Ba la... ba la...” Điều nhờ sư phụ dùng thuốc dưỡng da do tôi đều chế.

Dương Quá: “...”

Sư phụ được tôi nịnh nọt nên cảm thấy vui vẻ, cười cười, sờ sờ đầu tôi nói: “Được rồi, không cần nịnh nọt nữa.”

“Con nào đâu có nịnh nọt, những lời con nói là xuất phát từ tim gan phèo phổi nha, là lời thật lòng, thật hơn cả vàng ròng nữa.” Tôi rất tin tưởng vào được liệu của mình.

Sư phụ “Uhm!” 1 tiếng rồi bước đến bàn trúc ngồi xuống, tôi nhanh chân chạy đến rót cho người một ly trà, người tiếp lấy hớp 1 ngụm.

“Sư phụ, cả buổi chiều hôm nay người đi đâu vậy, con kiếm cả buổi chẳng thấy người.”

“Đi gặp Lý Mạc Sầu!”

Tôi ngạc nhiên, bật thốt: “Sao?”

Dương Quá nghe nhắc đến Lý Mạc Sầu cũng ngạc nhiên, nói chen vào: “Hoàng đảo chủ đi gặp Lý Mạc Sầu?”

“Sư phụ đi gặp Lý Mạc Sầu làm gì?” Chẳng phải sư phụ không thích tự mình ra tay sao?

Sư phụ hoàn toàn không để tâm đến Dương Quá, nhàn nhạt nhìn tôi nói: “Lý Mạc Sầu rất to gan, chẳng những dám tung tin đồn rằng bày trên giang hồ, mà còn dựng 1 túp lều cỏ ở gần đây, nên ta dẫn Tiểu Hoa Nhi đến đó, cho nó đốt chơi.”

Dương Quá: “....”

“...” Dẫn Tiểu Hoa Nhi đến đó, đốt nhà chơi? Ừ! Tôi cố gắng nuốt 1 ngụm nước miếng, cười gượng: “Sư phụ anh minh!” Sao sư phụ lại gian manh như vậy kia chứ?

“Đã luyện công chưa?” A... sao tự nhiên sư phụ lại hỏi đến vấn đề này làm gì

“Haha... Luyện rồi, làm sao có thể chưa luyện được kia chứ? Haha...” Thật ra vẫn chưa luyện.

“Thật?” Oa, ánh mắt sư phụ thật đáng sợ, như nhìn thấy sự dối trá của tôi vậy. Bình tĩnh, không thể run, nếu run là lộ hết. Tôi lập tức cười nói: “Thật chứ, làm sao đồ nhi có thể lừa dối 1 người mà đồ nhi tôn kính hơn cả trời như sư phụ được.” Trăm sai ngàn sai, vuốt mông ngựa không sai.

“Nếu vậy thì tốt, nếu để ta biết ngươi không lo luyện công, mà ở đây vui chơi ...” Sư phụ liếc 1 ánh mắt sắc lạnh về phía Dương Quá “...thì sẽ có người rất thảm.” Sư phụ lại cười. Oa, đấu trí với những người nhà họ Hoàng, thật đáng sợ.

Dương Quá: “... (||| - .-)”

“Haha, sư phụ, người đi cả ngày đã mệt rồi, để đồ nhi bóp vai cho người nha.”

Dương Quá ngồi 1 bên nghe sư trò hai người nói chuyện, càng nghe càng thấy lạnh sống lưng, liền đứng lên: “Vãn bối... vãn bối, ra ngoài trước...” nói rồi chạy nhanh ra ngoài.

13. Chương 13: Không Được Nói Có

Sau đó, sư phụ tiếp tục ngày ngày “truyền thụ” võ công cùng “trao đổi võ học” cho Dương Quá, cũng cho Dương Quá 1 cái mặt nạ da người, bắt hắn hàng ngày đều phải đeo, không được tháo xuống. Lục Vô Song và Tiểu Hoa Nhi thì suốt ngày chơi đùa trong núi, hai người này rất hợp nhau. 1 người liên tục nói, 1 người liên tục nghe, nhưng lại không hiểu, chỉ cười, vỗ tay, gật đầu. Hợp nhau chết đi được.

Tôi vì không thể nhìn được cái khuôn mặt như cương thi của Dương Quá, cũng để tránh việc bị trúng “lạc tiễn” mà đặc biệt xin sư phụ đi điều phối được.

“Sư phụ, được liệu của đồ nhi sắp bị Dương Quá xài hết rồi, mấy bữa nay đồ nhi có thể không cần tập luyện cùng Dương Quá không? Đồ nhi muốn đi điều chế 1 ít được.” Tôi giả vờ đáng yêu, nài nỉ.

“Uhm, đi đi.” Gì? Chẳng phải ngày ngày ép buộc tôi luyện công 5, 6 canh giờ là thú vui của sư phụ sao? Sao nay lại dễ dàng đồng ý quá vậy. Thật không giống tính cách sư phụ chút nào.

Càng kỳ lạ hơn, mấy ngày sau đó, thương tích trên người Dương Quá cũng ít đi.

Mà mặc kệ là ít hay nhiều, hần vẫn ngón của tôi 1 lượng thuốc lớn, nếu không điều chế thì thật sự sẽ không có mà dùng. Tôi cũng tranh thủ thời gian đó, nghiên cứu cuốn “Ngũ độc thần chưởng” của Lý Mạc Sầu, trong cuốn sách này có ghi lại cách điều chế độc được, cách giải của “Ngũ độc thần chưởng” và “Băng phách ngân châm.” Tôi cũng thử điều chế chất độc, và thuốc giải của hai loại này, đặc biệt là thuốc giải của “Băng phách ngân châm”. Năm xưa, đã 1 lần chịu cái đau đớn khi chúng độc châm, suốt 3 ngày 3 đêm đó, như sống trong địa ngục. Tôi thật sự không muốn 1 lần nữa chịu đựng sự dày vò đó.

Tiếp đó, lại có 1 sự kiện lớn xảy ra. Vào 1 đêm, mưa gió bão bùng, sấm chớp đùng đoàng. Tiểu Hoa Nhi nửa đêm thất giấc đi nhà xí thì gặp Dương Quá, hần không đeo mặt nạ, khuôn mặt lại bị sư phụ làm cho bầm tím có chút dọa người, khiến Tiểu Hoa Nhi tưởng nhầm là hồn ma Dương Khang hiện về, liền khai ra hết chuyện năm xưa Dương Khang bị chết như thế nào.

“Tại sao? Tại sao có thể như vậy? AAAAAA...” Dương Quá nghe xong thì phát điên, vừa khóc vừa kêu gào chạy đi mất. Tôi có muốn cản cũng không cản được.

Tôi cứ tưởng Dương Quá bỏ đi sẽ khiến sư phụ nổi giận, nào ngờ tâm trạng sư phụ rất tốt, chẳng nói nữa chữ đến việc Dương Quá bỏ đi, chúng tôi ở nhà trúc trên núi thêm 1 ngày nữa thì rời đi. Sư phụ nói sẽ dẫn tôi xuống phương Nam, lần này còn đặc biệt cho phép tôi dẫn theo Lục Vô Song cùng đi. Nhưng tôi lại chẳng vui vẻ gì.

Mỹ nam Dương Quá chạy mất rồi, sư phụ không có bao cát để trút giận nên tôi hoàn toàn lãnh đủ, bị sư phụ chèn ép đến thở không ra hơi. Chỉ cần trên đường tôi nhìn động vật giống đực lâu 1 chút sẽ bị khối không khí lạnh tỏa ra từ người sư phụ làm cho đông cứng. Sau đó là 1 hồi đứng tấn 2 canh giờ, và được sư phụ tắm bổ bằng món cháo trắng nấu với hoàng liên. Những lúc như thế tôi rất muốn ngửa lên trời gào to: “Sư phụ là tên biến thái!”

Tất nhiên chỉ dám kêu gào trong lòng, tôi cũng không muốn chết sớm. Nhưng cứ bị ép bức như thế suốt 8 năm nay, tôi đã chịu hết nổi. Dù cho sư phụ có đào tạo cỡ nào thì “củi mục” như tôi cũng không thể “đeo gọt” thành phiên bản nữ Đông Tà, cái gì cũng tinh, cái gì cũng giỏi được đâu. Hức. “Biểu tỷ, biểu tỷ.”

“Gì?” Lục Vô Song cứ lượn qua lượn lại trước mặt tôi này giờ cũng cả canh giờ rồi. Con nha đầu này muốn làm cái gì đây?

“Biểu tỷ, chúng ta thật sự không đi tìm Trứng Thối thật sao?”

“...”

“Biểu tỷ đừng có nằm dài ra như thế nữa mà. Trứng Thối bỏ đi như vậy, thật sự tỷ không lo lắng chút nào sao?”

“Lo cái gì? Hần tự do tự tại như thế, muốn đi nơi nào thì đi nơi ấy, còn tự do hơn ta thì lo cái gì?” Thân tôi còn lo chưa xong, hơi đâu mà lo cho Dương Quá kia chứ. “Đừng lắc nữa, ta mệt lắm rồi, đừng phiền ta.” Bị sư phụ bắt luyện công cả ngày, cả người muốn rã ra rồi, mà con nha đầu này còn lải nhải nữa.

“Biểu tỷ, sao tỷ lại có thể như thế kia chứ. Trứng Thối biết được thân thể của mình, đáng thương như thế, không biết bỏ đi có xảy ra chuyện gì không, tỷ lại không chút lo lắng. Mọi người không nói với tỷ nữa.” Ôi, cuối cùng cũng chịu đi rồi sao. Vậy là có thể ngủ 1 giấc yên lành rồi có phải không?

“Biểu tỷ!” Sao vẫn chưa chịu đi vậy trời. Có muốn để cho người ta ngủ không đây?

“Anh Nhi!” Vừa nghe tiếng, người tôi bật lên như rô bốt được cài đặt sẵn chế độ. Dù mệt mỏi đến toàn thân rã rời vẫn vui vẻ cười gọi: “Sư phụ!”

Sư phụ tiến vào phòng, liếc mắt 1 cái nhìn Lục Vô Song đang đứng im ru 1 góc, tao nhã vén vạt áo ngồi xuống bàn, tôi nhanh chóng rót 1 ly trà cung kính dâng hai tay đưa tới: “Sư phụ uống trà.”

Lục Vô Song khi nhận được ánh mắt như hiệu lệnh của sư phụ, thì tự động tự giác rút lui trong im lặng, còn không quên đóng lại cửa phòng.

Sư phụ tiếp lấy tách trà, nhưng vẫn chưa uống vội, người lắc nhẹ hai cái, đưa cách mũi khoảng 3 phân ngửi hương trà, mày hơi nhíu, lại đặt xuống, 1 lúc lâu sau, mới chậm rãi nói: “Anh Nhi, người thật sự cảm thấy ở cạnh ta rất mệt mỏi có phải không?”

“Sư phụ, người mới nói chuyện sao?” Tôi thật sự không tin vào tai mình.

“Người có phải cảm thấy mệt mỏi khi ở cạnh ta không?” Giờ thì chắc chắn người nói chuyện là sư phụ rồi nhé. Nhưng mà, ông trời ơi, ông đừng có đùa với tôi như vậy chứ?

“Sư... sư phụ, sao người lại hỏi như vậy?” Chẳng lẽ sư phụ nghe được những lời tôi nói với Lục Vô Song lúc nãy sao? Ôi chào! Tiêu rồi.

Sư phụ nhìn tôi, ánh mắt không sáng quắc tinh anh như mọi ngày, có chút đượm buồn. Sư phụ hôm nay thật sự rất lạ, người như thế này còn đáng sợ hơn những lúc người tức giận.

“Anh Nhi, nói thật với ta, có phải cảm thấy rất mệt mỏi khi ở cạnh ta không?”

“Sư... sư...” Sư phụ là nói thật hay đang thử lòng tôi đây? Tôi có nên nói thật không, có khi nào vừa nói ra sự thật, lập tức ăn đòn không? Ôi chào, đáng sợ quá.

“Sư phụ!” Lềnh 1 lần thôi, không thành công cũng thành nhân: “Đồ nhi có ở bên cạnh sư phụ cả đời cũng không cảm thấy mệt mỏi.” Vuốt móng ngựa trước cái đã.

“Thật?” Sư phụ hí mắt cười, ánh mắt đã cong thành hình lưỡi liềm.

Tôi hít sâu 1 hơi, nói nhanh: “Nhưng đồ nhi cảm thấy đồ nhi cũng trưởng thành rồi, không thể suốt ngày dựa dẫm vào sư phụ hoài được. Đồ nhi muốn tự lập. Muốn đơn thân độc mã hành tẩu giang hồ. Muốn tự mình thử sức với thế giới hiểm ác bên ngoài. Muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy đệ tử Đào Hoa đảo lợi hại như thế nào.” Cùng lắm thì bị đánh mông 1 trận thôi, không có gì đáng sợ, không cần sợ, không cần sợ. Nhưng gân xanh trên trán sư phụ cũng nổi lên rồi, thử hỏi làm sao tôi lại không sợ cho được kia chứ. Oa oa...

“Còn muốn tự lập không?”

“AAA... Không, đồ nhi vẫn còn nhỏ làm sao có thể tự lập được... Híc...”

“Còn muốn đơn thân độc mã hành tẩu giang hồ không?”

“AAA... Không, đồ nhi học nghệ chưa tinh, làm sao có thể hành tẩu giang hồ kia chứ... Huhuhu...”

“Nhớ kỹ, nếu dám có ý định này 1 lần nữa, thì đừng trách ta.”

“Dạ, dạ, đồ nhi tuyệt đối không dám suy nghĩ viễn vông. Sẽ thành thành thật thật ở bên cạnh hầu hạ sư phụ cả đời.” Huhuhu, các mỹ nam của ta, ta với các người thật sự là vô duyên sao?

14. Chương 14: Bị Bắt Cóc

Trăng sáng treo cao, gió thổi vi vu, làm lung lay tàn lá cây tường vi trước sân phòng khách điểm. Tiểu Hoa Nhi đang ngồi chơi xếp sỏi trên đất với Lục Vô Song. Sư phụ đang ở trong phòng luyện “Bát hoang duy

ngã độc tôn công”. Còn tôi... Đang đứng tần. Đã hai canh giờ rồi, mà sư phụ vẫn chưa cho nghỉ, chân cũng muốn nhũn ra rồi. Huhuhu.

“Người làm gì vậy?” Đột nhiên 1 cái đầu người lơ lửng trên không xuất hiện trước mặt tôi. Tôi hoảng sợ muốn hét lên.

Nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh nào, toàn thân cứng đờ, vì đã bị người mới tới điểm huyết.

Chớp mắt 1 cái tôi cũng ở trên nhánh cây tường vi cùng người mới tới. Mọi việc xảy ra nhanh đến nỗi, tôi không kịp nhìn xem người mới tới dùng thân thủ gì mà trong khi đang treo mình chống ngược đầu xuống đất, lại có thể lật người lên, còn kéo theo tôi lên trên cây.

Người mới tới là 1 lão nhân râu tóc bạc phơ, nhưng da vẻ hồng hào, ánh mắt tinh anh, mắt miệng lúc nào cũng ẩn chứa nụ cười tinh ranh. Trên người lại mặc 1 bộ đồ kỳ dị, đặc biệt hơn bên hông lão nhân cũng mang 1 cái túi lớn bằng da giống tôi.

Lão nhân cúi sát vào tai tôi nói nhỏ: “Người không la thì ta sẽ giải nguyệt cho người.”

Tôi nghe lão nói, thì vội chớp chớp mắt như đồng ý. Lão nhân cười híp mắt, điểm nhanh hai cái vào người tôi, toàn thân tôi lập tức được thả lỏng.

“Lão...” Tôi chưa kịp nói gì, thì nhìn thấy lão nhân đưa 1 ngón tay lên miệng mình: “Xuyt!” 1 tiếng, ý bảo tôi phải nói khẽ. Hai mắt lão lão liên, nhìn xung quanh như sợ hãi cái gì đó.

Sư phụ vẫn ở yên trong phòng luyện công, Tiểu Hoa Nhi và Lục Vô Song vẫn say mê chơi trò xếp sỏi, không phát hiện sự mất tích của tôi.

Sau khi xác nhận không ai chú ý đến bọn tôi. Lão nhân mới kê sát vào tai tôi nói nhỏ: “Người là đồ đệ của Hoàng lão tà sao?”

“Sao?” Lão nhân này gọi sư phụ là “Hoàng lão tà”?

“Người có phải là đồ đệ của Hoàng lão tà không?” Lão nhân lại đưa đầu đến nói nhỏ vào tai tôi.

Trong thế giới “Thần Điều”, người có tạo hình như lão nhân trước mặt còn gọi sư phụ là “Hoàng lão tà” chỉ có 2 người thôi? Nhưng 1 người đã quy thiên rồi, hiện tại chỉ còn lại 1 người.

“Lão...” Tôi không kiềm chế được bật thốt lên. Ngay lập tức lão nhân, bịt chặt lấy miệng của tôi, mặt nhăn mày nhíu nói: “Khẽ thôi, khẽ thôi, người muốn Hoàng lão tà biết được sự có mặt của ta sao?”

“Lão là lão ngoan đồng Chu Bá Thông?” Tôi ép giọng của mình nhỏ lại nói.

“Sao người biết tên ta? Người từng gặp qua ta rồi sao? Nhưng mà ta lại chẳng nhớ là đã gặp người nha?” Lão ngoan đồng khó hiểu ngãi ngãi đầu, cố nhớ lại.

“Vẫn chưa, đây là lần đầu tiên gặp.” Tôi nắm lấy tay lão, cười nói.

“Ôi... Ánh mắt người đáng sợ quá đi, nó còn phát sáng nữa kìa. Ta nói trước, ta không có hứng thú với nữ nhân đâu nha, nữ nhân thật sự rất phiền phức.” Lão ngoan đồng rút tay lại, ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi nói.

“Lão “không có hứng thú với nữ nhân”, vậy lão có hứng thú với nam nhân sao?” Tôi thật sự muốn đánh vào khuôn mặt hồng hào phúc hậu của lão 1 cái, lão nghĩ gì mà lại nói là tôi có ý đồ xấu xa với lão kia chứ?

“Ta... Mà người có phải đồ đệ của Hoàng lão tà không?”

“Phải, mà lão hỏi để làm gì?”

“Người thật sự là đồ đệ của Hoàng lão tà sao? Thật không ngờ Hoàng lão tà lại chịu nhận đồ đệ lần nữa... Mà người có biết Quách huynh đệ ở đâu không? Hắn là tiểu tể của Hoàng lão tà, người lại là đồ đệ của Hoàng lão tà chắc biết đúng không?”

“Quách huynh đệ? Người lão nói là Quách Tĩnh Quách đại hiệp nổi danh trên giang hồ có phải không?”

“Đúng, đúng, chính là Quách Tĩnh, hần là huynh đệ của ta. Hần gửi thư cho ta, mời ta đến dự đại yến anh hùng. Ta đi ngay, nhưng dọc đường thấy vài chuyện vui nên ở lại xem 1 chút, đến muộn mất vài ngày, mọi người đã ra về cả, chán quá đi mất. Thế người có biết hần giờ ở đâu không?”

Cơ hội đến rồi, tôi chớp thời cơ, gạt đầu cái rụp: “Biết, sao lại không biết.”

“Vậy người mau chỉ đường cho ta đi tìm Quách huynh đệ đi.” Lão ngoan đồng mừng rỡ, xém chút reo lên, nhưng kiềm nén lại được, nhỏ giọng nói.

“Không được!” Sao có thể dễ dàng chỉ đường cho lão như vậy kia chứ.

“Sao lại không được?”

“Trừ khi lão dẫn ta theo cùng, ta mới chỉ cho lão.”

“Dẫn người theo? Nhưng mà...” Lão ngoan đồng có vẻ e ngại, mày nhíu lại, gãi gãi cái đầu rối bù của mình, khó xử nói: “Nhưng mà, người là đồ đệ của Hoàng lão tà, ta không muốn gặp cái kẻ khó chịu đó chút nào.” Tôi thật khâm phục sư phụ, 1 người không sợ trời không sợ đất, ngay cả có nhảy xuống biển đánh nhau với 1 đám cá mập như lão ngoan đồng cũng phải sợ sư phụ. Đủ hiểu mức độ “Tà” của sư phụ cỡ nào rồi.

“Lão sợ sư phụ ta sao? Nếu vậy thì thôi, ta cũng không thích đi chung với 1 người nhất gan.”

“Ai nói ta sợ Hoàng lão tà.” Lão ngoan đồng chúng chiêu khích tướng của tôi thì tức giận, hét lên 1 tiếng.

“Rầm!” 1 tiếng, sư phụ phi thân từ cửa sổ ra, đáp nhẹ vào 1 nhánh cây tường vi đối diện tôi và lão ngoan đồng. Tiểu Hoa Nhi và Lục Vô Song lúc này mới ngẩng ra, vội nhìn về phía sư phụ. Thấy tôi ngồi cùng 1 lão nhân lạ mặt, Lục Vô Song kêu lên 1 tiếng: “Biểu tỳ.”

“A! Cô cô ở trên cây chơi vui quá, Tiểu Hoa Nhi cũng muốn chơi cùng.” Tiểu Hoa Nhi cười vỗ tay, reo lên 1 tiếng, muốn dùng khinh công phi thân lên cây tường vi, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của sư phụ liếc mắt 1 cái, nên đứng im, cúi đầu điểm ngón chân.

Vì sự xuất hiện bất ngờ của sư phụ, khiến tôi giật mình, xém chút nữa là rơi khỏi nhánh cây, cũng may lão ngoan đồng nhanh tay lẹ mắt, túm lấy tay tôi, mới tránh được 1 màn u đầu mẻ trán. Nhưng ánh mắt sư phụ nhìn tôi thật quá đáng sợ, người sư phụ còn tỏa sát khí.

Lúc này tôi còn nhìn thấy mây đen bay ngang che mờ mặt trăng.

“Sư... sư...”

“Hoàng lão tà!” Lão ngoan đồng kinh ngạc bật thốt.

“Lão ngoan đồng, trước đây nể tình Dung Nhi ta mới tha cho lão, không ngờ lão còn dám đến tìm ta, còn muốn bắt đồ đệ của ta?” Sư phụ cười rồi, ôi, lần này tiêu rồi.

“Haha, Hoàng lão tà, đã lâu không gặp, ta với đồ đệ của người còn có chút việc riêng, nên mượn tạm vậy?” Lão ngoan đồng cười giả lả, nói dứt câu thì cấp lấy tôi, nhún chân dùng khinh công thượng thừa của mình bay đi như 1 cơn gió. Tôi muốn ngửa lên trời gào thét. 8 năm trước gặp Võ Tam Thông, bị ông cặp nách tha đi, 8 năm sau gặp lão ngoan đồng, cũng bị lão cặp nách tha đi. Tại sao cao thủ võ lâm điều thích cặp nách tha người khác đi như vậy, đổi cách khác có được không?

“Lão ngoan đồng, đứng lại cho ta.” Sư phụ hét lên 1 tiếng, rồi cũng dùng khinh công đuổi nhanh theo.

“Đầu ta bị lũng lỗ mới đứng lại.”

Khinh công của lão ngoan đồng quả thật khá vô cùng, tôi chỉ nghe được tiếng gió vù vù thổi qua tai. Gió tạt ào ào vào mắt cay xè, tôi không cách nào mở nổi mắt. Chớp mắt 1 cái đã tới cửa thành. Nhưng biết rõ khinh công của sư phụ cũng vô cùng lợi hại, nếu cứ chạy như thế này cũng không phải là cách, chán chán sẽ nhanh chóng bị sư phụ bắt lại.

“Kiếm chỗ núp vào!” Tôi la lớn, lão ngoan đồng cũng rất tinh ranh, vừa nghe liền phi thân vòng trở lại, núp vào 1 ngôi nhà dân gần đó.

“Ôi, nhiều năm như vậy, Hoàng lão tà vẫn chưa quên thù xưa, lão cũng quá thù dai đi.” Sau khi xác định, sư phụ đã đuổi theo ra ngoại thành, lão ngoan đồng mới thở ra 1 hơi, vỗ vỗ ngực mình, nói.

“...”

“Mà cũng tại người, nếu không phải người chọc giận ta, ta làm sao lại hét lớn như vậy, còn bị Hoàng lão tà phát hiện.”

“...”

“Người nói gì đi chứ? Người có chỉ đường cho ta đi tìm Quách huynh đệ không?”

“Quách huynh đệ của lão đang ở phía bắc, chỉ cần đi về phía bắc chắc chắn sẽ gặp được.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên!” Là nói dối rồi, Quách Tĩnh đang ở Tương Dương, nhưng nếu đi Tương Dương có nghĩa là sẽ đi về phía nam, trùng hướng với sư phụ. Tất nhiên phải đi về phía bắc rồi. Mỹ nam ta đến đây.

“Vậy đi thôi!” Lão ngoan đồng túm lấy tôi, muốn phi thân đi.

“Uhm, nhưng trước tiên lão hãy giải huyết cho người ta đã.” Tôi chỉ tay về 5 người dân vô tội, bị tôi và lão ngoan đồng vô duyên vô cớ chiếm nhà, đang nước mắt lưng tròng ngồi ở 1 góc trong nhà.

“Ahaha... Ta quên mất.”

15. Chương 15: Sư Huynh Của Tôi (thượng)

Mông Cổ sau khi diệt nước Kim, quân thiết kỵ tiến vào biên cảnh nhà Tống, nhiều thành trấn ở vùng biên thủy phía Bắc của cương giới Đại Tống, bị quân Mông Cổ chiếm đóng, bọn chúng cướp bóc, cưỡng hiếp, đốt nhà, giết người. Nơi đâu cũng thấy cảnh tiêu điều, hoang phế.

Tôi cùng lão ngoan đồng 1 đường đi về phía bắc, càng đi càng gặp nhiều quân lính Mông Cổ.

“Người có thật sự biết Quách huynh đệ ở đâu không? Tại sao đi mãi mà chẳng thấy hần, mà chỉ thấy mấy tên Mông Cổ đầu to, óc nhỏ này thôi.” Sau khi giải quyết xong 1 đám binh lính Mông Cổ ức hiếp dân chúng trên đường, lão ngoan đồng lại tiếp tục điệp khúc ca thán.

“Thật mà, chẳng phải “Quách huynh đệ” của lão từ nhỏ sống với người Mông Cổ sao? Đến chỗ có càng nhiều người Mông Cổ thì đúng rồi.”

“Lần nào người cũng dùng lý do này.” Lão ngoan đồng bĩu môi, giơ chân đá 1 cái vào người tên lính Mông Cổ.

Tên lính xấu số, bị đá đau, mắt trợn trắng, bất tỉnh nhân sự. Mấy tên còn lại hoảng sợ, cả người run lấy bầy, muốn mở miệng cầu xin nhưng miệng bị nhét vải, cả người bị trói gô nằm trên đất, chỉ có thể “Ư ư a a” không thành tiếng. Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trên mặt hòa với máu, nhìn mà kinh dị khủng khiếp.

“Haha, thì đúng là như vậy thật mà.” Không dùng lý do này thì dùng lý do nào đây.

“Hai vị ân công, bây giờ trời cũng sắp tối rồi, nếu không chê có thể đến hàng xá của Trương mỗ, dùng tạm bữa cơm chiều, ngủ lại 1 đêm.” Nam nhân cao gầy dáng vẻ thư sinh bước ra khỏi đoàn người, đến chấp tay cung kính nói với tôi và lão ngoan đồng.

“Nhưng như vậy thì ngại quá.” Tôi e dè nói với Trương Sinh.

“Ân công xin đừng nói vậy, nếu không có hai vị ân công ra tay cứu giúp, thì nương tử của ta đã sớm bị bọn Mông Cổ kia làm nhục rồi, Trương mỗ và gia quyến cũng khó giữ mạng. Đại ân đại đức này, cả đời Trương mỗ không bao giờ quên được.”

“Nếu đã thế, cung kính không bằng tuân mệnh.” Thật ra là tốt không gì bằng.

Gia đình Trương Sinh ở thành trấn này cũng thuộc dòng dõi thư hương, có chút tiếng tăm. Hôm nay là ngày giỗ của phụ thân, nên cả nhà kéo nhau lên núi cúng bái, nào ngờ lúc trở về thì gặp đám lính Mông Cổ, bọn chúng thấy nhan sắc của Trương thị xinh tươi, liền nảy tà tâm. Cũng may gặp được tôi và lão ngoan đồng đi ngang, sẵn tay cứu. Trương Sinh cảm kích mời chúng tôi về nhà, một việc tốt như vậy, ăn ở miễn phí, sao tôi có thể bỏ qua.

Nhà Trương Sinh cũng được gọi là sang trọng, tôi và lão ngoan đồng được đãi 1 bữa thịnh soạn. Trương Sinh còn đặc biệt sai người chuẩn bị phòng thượng hạng cho chúng tôi. Ăn uống no nê, tắm nước nóng thoải mái, mấy ngày đi đường mệt mỏi như được trút bỏ, tôi leo lên ổ chăn mềm mại, vừa đặt lưng lên là ngủ sai như chết.

Đến nửa đêm, mơ mơ màng màng nghe được tiếng động lạ, còn có tiếng rất nhiều người nói chuyện.

“Không được.”

“Xin tiền bồi dưỡng xen vào, chủ nhân đã cấm dận, nếu tìm được người thì phải lập tức đưa trở về.”

“Ta nói không được là không được, người mà mang Trình nha đầu đi, thì ai dẫn ta đi tìm Quách huynh đệ.”

“Nếu đã vậy, thì xin đắc tội.”

“Được thôi, có ngon thì lại đây!”

Rồi có tiếng đánh nhau, tiếng đồ đạc bị đánh đổ, 1 lúc sau thì mọi thứ lại chìm vào im ắng.

Đến sáng tôi bị đánh thức bởi tiếng la thất kinh của hai nha hoàn.

“AAA....” Hai nha hoàn vừa đẩy cửa bước vào phòng thì đánh rơi luôn chậu đồng trên tay. Nước văng tung tóe khắp nơi.

“Haha... Không phải ta... Thật sự không phải ta...” Tôi nhìn cảnh tượng bữa bộn của căn phòng, thì chỉ có thể cười trừ, thật sự không biết nói gì? Sau mới có 1 đêm mà lại trở nên như vậy, giống như có 1 đội quân vừa càn quét qua căn phòng. Mấy món đồ cổ đắc tiền được trưng trong phòng, mà hôm qua tôi vừa sờ qua giờ nằm bể nát trên đất.

“Ân công, thật sự xin lỗi, đáng lý Trương mỗ phải chú ý hơn đến việc an ninh ở nhà, để trộm vào nhà, làm ân công sợ hãi. Thật xin lỗi.” Trương Sinh vẻ mặt ăn năn, liên tục cúi đầu xin lỗi tôi.

“Haha... không gì...” Hắn là đang mỉa mai tôi sao.

“Nhưng mà, sao từ sáng đến giờ không thấy Chu ân công ở đâu cả?”

“Haha... Ta cũng rất muốn biết.”

Lão ngoan đồng mắt tích, phòng ngủ của tôi bữa bộn giống như xảy ra 1 cuộc giao chiến, chắc chắn có điểm bất thường. Lão ngoan đồng võ công cao cường, khó có ai có thể làm hại được lão, nên tôi cũng không lo lắng mấy. Tôi cảm thấy không thể ở lại đây lâu, nên chưa kịp dùng bữa sáng đã vội vã cáo từ Trương Sinh rời đi. Tôi thay đổi phương hướng, đi về phía tây bắc, chệch với lộ trình ban đầu 1 chút.

“Lão thiết trượng, lão đi mà không có mắt à?”

Tôi vừa đi vừa gặm 1 cái bánh bao nhân thịt tôm thơm ngào ngạt trên đường lớn của thành trấn ở vùng biên thùy phía tây bắc thì bị 1 tiếng kêu như thiến heo làm cho bị sặc, ho sặc xụa, đến nổi chảy cả nước mắt.

Bực dọc, quay đầu nhìn về phía phát ra quái thanh thì thấy 1 lão nhân, tóc bạc muối tiêu, lưng còng, chân trái bị tàn phế, cầm 1 cây quả trượng bằng sắt đi cà thọt, và một trung niên nam nhân, mặc áo gấm màu tím, có vẻ rất sang trọng, chỉ có 4 từ để hình dung gả là “ít xương nhiều mỡ”. Có vẻ lão nhân va vào gả nên khiến gả rất tức giận mà quát mắng lão nhân.

Lão nhân được gọi là “lão thiết trượng” nhìn thấy gả mập giận dữ thì tỏ vẻ khúm núm, cúi đầu hành lễ với gả mập, nói: “Vương đại gia, do tiểu nhân không có mắt, đi va vào người Vương đại gia, xin ngài bỏ qua cho tiểu nhân.”

Gả mập được gọi là “Vương đại gia” càng lớn giọng quát lão thiết trượng: “Người tưởng xin lỗi là được à, xin lỗi có thể làm cho đại gia ta hả giận à?” Nói rồi xông lên đâm đá túi bụi vào người lão thiết trượng.

Lão thiết trượng bị đánh nhưng lại không hề phản kháng, chỉ dùng tay ôm đầu. Tôi càng bùng phát hỏa khí, lập tức dùng “Đạn chỉ thần công” bắn 1 viên thuốc ngứa vào người gả mập họ Vương.

“Ôi ôi, cái gì thế này... Ngứa... ngứa chết ta rồi... là ai... là ai... ra đây cho ta... ôi ôi... ngứa quá... ngứa quá...”

Nhìn thấy gã bị ngứa đến gãi chảy cả máu, nằm lằn lằn trên đất, tôi cảm thấy rất vừa lòng hả dạ, không nhịn được mà phá lên cười, dân chúng xung quanh nhìn thấy thế cũng rất vui mừng nhưng có vẻ do sợ gả mập họ Vương sẽ tìm họ trả thù chỉ có thể lên lút cười trộm.

Đang cười thích ý thì nhìn thấy ánh mắt vô cùng sắc bén của lão thiết trượng nhìn về phía mình, nụ cười trên mặt tôi hơi sượng lại 1 chút, nhưng rất nhanh tôi liền nở 1 nụ cười thật tươi với lão thiết trượng. Lão thiết trượng này là người có võ công, còn là võ công không tặc. Không biết vì nguyên do gì mà lão che giấu võ công của mình mà thôi.

Lão thiết trượng chẳng để ý tới tôi, cứ thế gõ quả trượng trên đất rời đi. Tôi thấy thế thì liền đi theo lão. Tôi thật rất tò mò muốn biết lai lịch thật sự của lão thiết trượng.

Lão thiết trượng thấy tôi đi theo sau nhưng không nói gì, chỉ trầm mặc mà đi. Tôi đi theo lão 1 đoạn thì đến trước cửa 1 lò rèn sơ sài, bước vào thấy chính giữa kê 1 cái đe lớn, than và sắt vụn vung vãi khắp nơi, trên vách treo mấy cái lưỡi cày, lưỡi liềm đơn sơ. Tôi vừa nhìn thấy lò rèn thì liền biết ngay mình gặp được nhân vật nào, người có võ công, bị què 1 chân, sống ẩn dật ở 1 lò rèn rách nát thì trong thế giới Thần Điều chỉ có 1 người mà thôi. Hắc hắc.

Lúc này lão mới lên tiếng: “Theo ta làm gì?”

Tôi tiến lên trước mặt lão, cười hì hì nói: “Lão thiết trượng, tại sao lão bị gả mập kia đánh mà không đánh trả?”

Lão thiết trượng nghe tôi hỏi thế thì cười rộ lên, nhưng ánh mắt lại mang vẻ chua xót: “Đánh trả? Lão thiết trượng ta là 1 tên què, lại già cả, không quyền cũng không thế, thì lấy gì đánh trả.”

Tôi cười hì hì: “Người như lão mà lại sợ gả mập đó à, nếu sư phụ lão biết lão dễ dàng để cho người ta đánh như vậy, sư phụ lão sẽ rất tức giận nha.” Có khi sư phụ còn đánh gãy luôn cái chân còn lại của lão ấy chứ? Chắc chắn.

Lão thiết trượng nghe tôi nói thì cứng người 1 chút, nhưng sau lại chẳng thêm quan tâm tôi, chỉ nhàn nhạt nói 1 câu: “Về đi.” Nói rồi đi đến lò cầm 1 thanh sắt và cây búa lên rèn sắt. Tiếng búa đập vào đe nghe “bon bon”.

Không chịu thừa nhận sao? Không sao, dù gì tôi hiện tại cũng không có việc gì để làm, vui đùa với lão vậy? Tôi kiếm 1 khách điểm ở gần lò rèn của lão thiết trượng, ngày ngày đến làm phiền lão, lão tất nhiên cũng chẳng thêm để ý đến tôi. Mặc cho tôi ở trong nhà lão, vừa ăn vặt vừa tự tán dóc, lại tự cười, đến hết ngày lão sẽ nói 1 câu: “Trời tối rồi, người về đi.”

Tôi ở lại trấn này đến ngày thứ 3, cũng giống như bình thường sau khi ăn xong bữa trưa tôi lại đến tìm lão thiết trượng. Nhưng chưa đi đến lò rèn thì nghe tiếng vó ngựa vang lên ở đằng sau, tôi nhanh chóng lách người vào bên đường tránh né. Khói bụi bốc lên mù mịt.

Hai người phi ngựa đến trước cửa lò rèn lão thiết trượng, là 1 gả ăn mặc y phục thập trưởng của quân Mông Cổ và 1 gả người Hán mặc áo gấm màu nho, nhìn kỹ lại thì gả người Hán đó không ai khác chính là gả mập họ Vương, tôi gặp cách đây mấy ngày, trên mặt gã còn mấy vết cào xước. Thì ra là phường Hán gian cho nên dân chúng mới sợ hãi gã. Đối với tôi người Tống hay người Mông Cổ cũng như nhau hết. Điều là người, có hai con mắt, 1 cái lỗ mũi, 1 cái miệng, chỉ khác nhau ở chỗ chúng được sắp đặt ở trên mặt người đó có

hài hòa hay không thôi. Nhưng có điều, cái loại chó theo đuôi nửa mặc nửa hở như gã mập họ Vương kia thì tôi cực ghét.

Gã mập họ Vương gọi to: “Lão thiết trượng, mau ra nghe hiệu lệnh.”

Lão thiết trượng nghe gọi thì bước ra hành lễ, nói: “Thưa có tiểu nhân.”

Gã mập họ Vương: “Trưởng quân có lệnh, thợ rèn toàn trấn, hạn trong ba ngày phải tề tựu ở huyện thành, gắng sức làm việc trong quân. Ngày mai lão phải có mặt tại huyện thành, nghe rõ chưa hả?”

Lão thiết trượng: “Tiểu nhân tuổi đã già yếu...”

Lão thiết trượng chưa nói hết thì gã thập trưởng quân Mông Cổ đã vung roi ngựa quất vun vút mấy cái, xí xồ xí xào gì đó với gã mập họ Vương. Gã mập họ Vương liền nói: “Ngày mai lão không đến, thì coi chừng cái đầu của lão sẽ chuyển nhà.”

Nói rồi hai gã phóng ngựa rời đi. Lúc phi ngựa ngang qua tôi, tôi cũng không quên cho gã mập họ Vương thêm 1 ít thuốc ngựa. Kaka.

Lão thiết trượng nhìn theo bóng ngựa đi xa, thở dài 1 hơi, rồi cũng xoay người đi vào trong. Tôi nhanh chóng chạy đến, cũng đi vào trong, thấy lão thiết trượng đang quai búa rèn sắt, thì tiến đến, cười nói: “Lão thiết trượng, lão có đi không?”

Lão thiết trượng liếc mắt nhìn tôi không nói, rồi lại gõ “Bon Bon” vào thanh sắt, tiếp tục xem tôi là không khí mà làm lơ.

“Lão thiết trượng, lão thiết trượng.” Tôi gọi mấy tiếng lão cũng không trả lời, tôi cũng chẳng bực, liền kiếm cái ghế rồi kéo vào 1 góc ngồi, sẵn tiện lấy túi hạt dưa mua hôm qua ra vừa ăn vừa kể mấy chuyện thú vị trên giang hồ, mặc dù lão thiết trượng chẳng ừ hử tiếng nào, nhưng tôi biết lão đang nghe, bởi vì kể đến mấy đoạn hấp dẫn thì tiếng búa của lão cũng nhỏ hơn. Tôi đang kể cho lão nghe về những chuyện đã thấy khi tham gia Anh Hùng Yếu ngày đó, khi kể tới đoạn Hoàng Dung gặp nguy thân hình lão liền run nhẹ 1 chút.

“Cái lão khỉ già Kim Luân kia quả thật rất mạnh nha, lão đánh vào ngực Dương Quá 1 cái, hấn bay nhanh vào cột đá, té xuống đất ới ra 1 ngụm máu, lão định giơ tay tóm lấy Hoàng Dung. Lần này nàng ta chết chắc... Nhưng đúng lúc này 1 người vô cùng tài ba, tay cầm ngọc tiêu, thanh y phiêu phiêu xuất hiện, hét lên 1 tiếng “Dừng tay”, lão khỉ già liền bị khí thể của người mới tới bức dừng tay....”

“Người người nói là Hoàng đảo chủ?” Lão thiết trượng nghe đến đây thì kích động, hỏi.

“Ha ha... Lão...”

“Láo toét!”

16. Chương 16: Sư Huynh Của Tôi (hạ)

Tôi nghe tiếng giật mình, đánh rơi luôn túi hạt dưa trong tay, làm tôi tiếc hùi hụi, nhìn về phía tiếng nói vang lên thì thấy Lý Mạc Sầu tay cầm phất trần đứng chắn ngay giữa cửa ra vào.

Lý Mạc Sầu cười lạnh, bước vào nhà như chốn không người.

“Bà là âm hồn không tan à?” Nhìn thấy Lý Mạc Sầu thật sự khiến tâm tình tôi chẳng tốt chút nào. Mà càng khiến tôi tâm tình không tốt hơn là cái bóng đen vừa thoáng cái lướt qua ở phía xa xa kia. Híc, chỉ tại cái bà già đồng trinh này hại.

“Sao lại chỉ có mình người thế này. Tên tiểu tử Dương Quá và con tiện nhân Lục Vô Song đâu? À, còn Hoàng Dược Sư và mụ điên kia nữa?” Lý Mạc Sầu thấy tôi nhìn bà, thì cười nói, kéo 1 cái ghế ngồi xuống.

Lão thiết trượng nghe 3 tiếng “Hoàng Dược Sư” thì người run lên 1 cái, ngẩng đầu nhìn Lý Mạc Sầu, sau lại cúi đầu quai búa.

Tôi khinh bỉ: “Bà biết rõ bọn họ không có ở đây còn hỏi làm gì? Nếu không bà có gan to bằng trời cũng không dám ngồi đây nói chuyện.”

“Oh, vậy sao? Ta còn định đến đây giết hết 1 lượt, xem ra đành giết mình nha đầu nguoi vậy?” Lý Mạc Sầu cười rộ lên, xem ra rất vui vẻ.

“Chứ không phải bà bị người ta truy đuổi, không còn đường thoát thân, nên mới chạy đến nơi hẻo lánh, xa xôi này sao?”

“Nguoi...”

“Nguoi gì mà nguoi. Nhìn bà ốm đi 1 vòng thì đủ biết, mấy ngày qua bà sống không được thoải mái rồi. Nhưng không sao, thuận tiện giúp bà giảm cân, giữ dáng, phụ nữ trung niên mà vẫn còn trinh như bà khí huyết không thông rất dễ mập. Hahaha.”

Lý Mạc Sầu bị tôi chọc giận đến nổi xém thổ huyết. Hét lên 1 tiếng “Nguoi muốn chết!” Phất trần vung lên, muốn đánh xuống đầu tôi. Ngay lúc này thì cây thiết trượng trong tay lão thiết trượng vung lên, chắn ngang trước người Lý Mạc Sầu.

“Các hạ là ai?” Lý Mạc Sầu mặc dù giận dữ, nhưng không dám khinh địch, thấy lão thiết trượng dám cản phất trần của mình nên nghĩ lão không phải là nhân vật tầm thường. Đành thu phất trần lại, hỏi.

Lão thiết trượng nói: “Đạo cô không nhìn thấy à? Lão phu là thợ rèn.”

Túi hạt dưa tôi vừa nhặt lên để vừa xem trò vui vừa ăn lại 1 lần nữa rơi lại xuống đất, lão thiết trượng quả thật là, đến giờ này rồi...

“Hoàng đảo chủ, anh minh thần võ, cái thể vô song, chỉ 1 ngón tay của người thôi cũng đủ đè chết bà, vậy mà bà lại dám sỉ nhục người.” Tôi liền châm ngòi.

“Đạo cô này sỉ nhục Hoàng đảo chủ như thế nào?” Lão thiết trượng chau chặt mày, nghiêm giọng nhìn tôi, hỏi.

Tôi thành thật trả lời: “Bà ta tung tin đồn khắp nơi trên giang hồ là Hoàng đảo chủ nhờ đồng người mới đánh thắng bà ta, chứ 1 mình sư phụ thì vốn không làm gì được mà.”

Lý Mạc Sầu hừ lạnh 1 tiếng, lấy trong túi ra 1 tờ giấy, nói: “Hoàng Dược Sư khinh đời mạo danh, toàn dựa vào việc thu nhận nhiều đồ đệ, cậy đông mà thắng. Hừ, trong đám đệ tử của lão, có tên nào làm nên trò trống gì đâu.” Nói xong tay trái vung lên, tờ giấy bay lên, tay phải hơi động 1 chút, 1 cái ngân châm bay ra dính tờ giấy vào cây cột, nói: “Để đây làm chứng, khi nào Hoàng lão tà đến, sẽ biết đệ tử quý hóa của lão bị ai giết.”

Lão thiết trượng nhìn tờ giấy dính trên cột viết 16 chữ: “Đào Hoa đảo chủ, đệ tử thật đông, lấy năm đánh một, giang hồ chê cười.” thì ngửa mặt nhìn lên trần nhà, rồi không nói tiếng nào tay trái gơ cây kim gấp tờ giấy cho luôn vào ngọn lửa, tờ giấy tức thời cháy thành tro. Tôi nhìn thấy thế thì đắc ý vô cùng, biết là lão đã tức giận. Yên tâm nhặt túi hạt dưa lên ăn tiếp.

Lý Mạc Sầu thấy thế thì tức giận nói: “Cớ gì các hạ đốt tờ giấy của ta?”

Lão thiết trượng: “Tờ giấy viết sai, tốt nhất là đừng dính ở lò rèn của lão phu.”

Lý Mạc Sầu: “Sai ở chỗ nào?”

Lão thiết trượng: “Đào Hoa đảo chủ có tài thông thiên thấu địa, đệ tử của người chỉ cần học thạo 1 nghề của người cũng đủ để tung hoành thiên hạ rồi.”

Tôi nghe đến đây thì bị sặc hột dưa, khiến tôi ho đỏ cả mặt, lão thiết trượng nói thế là đang sỉ nhục tôi sao?

Lão thiết trượng không để ý đến tôi quay người lại đút cây thiết trượng vào trong đe lửa đỏ, nói: “Đại đệ tử của người là Trần Huyền Phong xương sắt da đồng, đao thương bất nhập, đạo cô từng nghe danh chứ?”

Lý Mạc Sầu kinh ngạc 1 chút, nói: “Hừ, Đồng Thi Trần Huyền Phong, nghe đâu đã bị 1 đứa bé đâm chết, có quái gì là lợi hại? Nói đao thương bất nhập là nói khoác 1 tác đến trời!”

Lão thiết trượng: “Hừm. Đệ tử thứ hai của Hoàng đảo chủ là Mai Siêu Phong, di chuyển như gió, xuất thủ nhanh như chớp.”

Lý Mạc Sầu cười giễu: “Phải rồi, nữ đệ tử ấy xuất thủ quá nhanh, nên mới bị Giang Nam thất quái đánh mù đôi mắt và bị Tây Độc Âu Dương Phong đánh vỡ tim phổi.”

Lão thiết trượng ngắc ra 1 hồi, buồn bã nói: “Có chuyện như thế ư? Sao lão phu không biết.” Dừng lại 1 chút nói: “Đệ tử thứ ba của Hoàng đảo chủ là Khúc Linh Phong, khinh công thần diệu, phách không chưởng lợi hại tuyệt luân.”

Lý Mạc Sầu: “Giang hồ đồn rằng, có kẻ lén vào hoàng cung ăn cắp báu vật, bị Ngự tiền thị vệ đánh chết, chính là Khúc Linh Phong, phách không chưởng lợi hại tuyệt luân. Chưởng chưởng đánh ra, chưởng chưởng lạc không, ấy chính là phách không chưởng của Hoàng đảo chủ.”

Lão thiết trượng cúi đầu, xèo xèo hai tiếng, hai giọt nước mắt rơi xuống tấm phôi sắt nóng đỏ, hóa thành hơi nước, nói: “Trong bốn đại đệ tử Trần, Mai, Khúc, Lục của Hoàng đảo chủ, thì Lục Thừa Phong không những vô công tinh thâm, lại giỏi thuật kỳ môn độn giáp, đạo cô mà gặp vị đó, thì sẽ biết thế nào là lợi hại.”

Lý Mạc Sầu cười khẩy: “Kỳ môn độn giáp thì có tác dụng gì kia chứ? Y dựng 1 toà Qui Vân Trang ở Thái Hồ, hảo hán giang hồ khen là vô cùng huyền diệu, nhưng vẫn bị người ta thiêu thành tro bụi, từ đó y biến mất tăm, quá nửa là đã bỏ xác trong đám cháy rồi.”

Lão thiết trượng ngẩng đầu lên, gằn giọng nói: “Đạo cô nói lung tung. Các đệ tử của Hoàng đảo chủ người người võ nghệ tinh thông, không lẽ đã bị giết hại hết cả rồi sao? Đạo cô khinh ta là dân quê không biết thế sự chắc?”

Lý Mạc Sầu cười khẩy, nói: “Lão cứ hỏi con nha đầu đang ngồi bên kia thì biết.”

Lão thiết trượng quay đầu nhìn tôi, tôi lập tức cười hì hì nói: “Không lẽ lão lại tin 1 bà cô già âm dương không điều hòa sao?”

Lý Mạc Sầu nghe tôi nói thế thì tức giận quát: “Ngươi...”

“Ta... ta làm sao? Bà không nói lung tung thì là gì, chẳng phải vẫn còn 2 đồ đệ của Hoàng đảo chủ còn sống sờ sờ ở đây hay sao?” Thật ra Lục sư huynh không chết, chỉ là sau khi được sư phụ tha thứ, và truyền thụ lại hết võ học cho Lục Quán Anh thì xin sư phụ trở về đảo Đào Hoa, nhưng sợ ảnh hưởng đến danh dự của sư phụ (đã bị đuổi đi rồi còn được trở về) nên chỉ âm thầm quay về, chỉ có 1 số ít người biết việc này. Còn việc Qui Vân Trang bị cháy là do tôi năm đó lỡ tay, chỉ là lỡ tay thôi. Khụ khụ!

Lý Mạc Sầu và lão thiết trượng nghe tôi nói thế thì ngắc ra, nhìn tôi chăm chăm. Lão thiết trượng ngắc người 1 lúc mới lên tiếng: “Ngươi là đồ đệ của Hoàng đảo chủ?”

Tôi cười hì hì gật đầu, lão thiết trượng nghen ngào hỏi: “Hoàng đảo chủ có khỏe không?”

“Sư phụ khỏe, khỏe vô cùng. Chỉ là...” tôi ngừng 1 chút liếc mắt nhìn về phía lão thiết trượng: “...Người thường nói với ta, lúc trước trẻ tuổi tính khí lại nóng, chỉ vì Trần, Mai hai người tự làm điều sai trái, đuổi đi đã đành. Khúc, Lục, Phùng ba vị sư huynh vì thế không được bị giận lây, nhất là Phùng Mặc Phong sư huynh, là người ít tuổi nhất, hoàn cảnh lại hết sức đáng thương, sư phụ luôn thương nhớ vị sư huynh ấy, hối tiếc vô cùng.”

Thật ra tính khí sư phụ kiêu ngạo, dù lòng có nghĩ như thế, nhưng đời nào chui nói ra, tôi chỉ là bịa ra mà thôi.

Lý Mạc Sầu nghe được 1 đoạn đối đáp của tôi và lão thiết trượng thì đã đoán ra, nên cười khẩy nói: “Phùng Mặc Phong, chúc mừng sư huynh sư muội hai người tương ngộ.”

17. Chương 17: Công Lao To Lớn

Phải, lão thiết trưởng chính là Phùng Mặc Phong, đồ đệ của sư phụ tôi, cũng tức là sư huynh của tôi, ngay từ lúc đầu tôi đã đoán ra được, chỉ là hơi bất ngờ là diện mạo của Phùng sư huynh nhìn còn già hơn cả sư phụ. Chắc, chắc, đúng là thiếu tu dưỡng mà.

Cho nên sư huynh muội hai chúng tôi trùng phùng, Lý Mạc Sầu chẳng thể làm gì được tôi. Còn tôi lại rất muốn làm gì bà.

Lý Mạc Sầu lạnh giọng nói: “Lão đã bị sư phụ đuổi đi, sao còn lưu luyến làm gì? Hôm nay ta muốn giết nha đầu kia, lão hãy đứng sang 1 một bên mà xem cảnh náo nhiệt.”

Phùng sư huynh chậm rãi nói: “Lão phu tuy có học võ nghệ, nhưng cả đời chưa từng động thủ với ai, huống hồ 1 chân bị gãy, có muốn đánh nhau cũng chẳng được.”

Lý Mạc Sầu nghe thế thì cả mừng nói: “Như thế thì tốt, vậy là lão cũng giữ được cái mạng già của mình đó.”

Phùng sư huynh lắc đầu: “Nhưng lão phu không cho phép đạo cô động tới 1 sợi tóc của sư muội lão phu.” Đắc thù bao che khuyết điểm này sư phụ truyền dạy cho đệ tử rất tốt. Hahaha.

Tôi châm ngòi: “Phùng sư huynh, còn nói nhiều với ả ta làm gì, ả đã muốn giết muội, huynh hãy mau đánh đuổi ả đi.”

Lý Mạc Sầu tức giận, cả người tỏa sát khí, cười lạnh nói: “Vậy thì lão cũng chết cùng.”

Lý Mạc Sầu vung cây phát trần đánh tới. Phùng sư huynh vội tránh, nhảy sang bên rất nhanh nhẹn, nhưng Phùng sư huynh chỉ lo né tránh, không có ý đánh trả. Tôi thấy không ổn liền kích: “Lý Mạc Sầu, bà quả nhiên to gan, dám nói sư phụ của ta là kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa. Dám vu *** sư phụ ta cưỡng dâm thê tử người khác, bắt cóc đệ tử của người khác, bà có tận mắt nhìn thấy không? Bà còn dám bảo sư phụ ta lừa dối bằng hữu, bán rẻ ân nhân. Tại sao bà lại tung tin đồn nhảm khắp giang hồ, để hủy hoại thanh danh của sư phụ ta.” Lần này gấp quá hóa liều, nếu mấy lời này mà hắc nô thuật y lại cho sư phụ nghe, tôi chết chắc.

Phùng sư huynh sau nghi nghe được, quả nhiên nổi cơn lôi đình, cây quả trượng vung ra, đứng 1 chân, thành thế “kim kê độc lập”. Lý Mạc Sầu không dám đánh nhau trực diện, vội phi thân tránh né.

Lý Mạc Sầu vung cây phát trần cuốn lấy cây quả trượng trong tay Phùng sư huynh, đây là tuyệt chiêu đoạt binh khí đối phương của bà, chỉ cần giật 1 cái, cây quả trượng của Phùng sư huynh sẽ bị văng tuột khỏi tay.

Nhưng... “Xèo xèo” 1 hồi, khói xanh bốc lên, mùi khét tỏa ra. Cây phát trần của Lý Mạc Sầu đã bị thiêu hủy.

Tôi cười thầm trong lòng, bà ta quên mất cây quả trượng của Phùng sư huynh đã được nung nóng lúc nãy trong đe lửa rồi. Hiện giờ không đoạt được binh khí của người khác, mà binh khí của chính mình còn bị hủy. Lý Mạc Sầu có chút rối loạn, ném phát trần đi, sử dụng “Ngũ độc thần chưởng”.

Chưởng lực tuy lợi hại, nhưng phải đánh gần mới có hiệu quả. Phùng sư huynh cứ múa trượng vu vu, khoảng cách giữa hai người liên tục có khói xanh bay lên. Y phục của Lý Mạc Sầu bị quả trượng nóng đỏ chạm tới đốt cháy từng vệt.

Lý Mạc Sầu, quần áo bị đốt rách, lộ ra từng mảng da thịt trắng tuyết, quá xấu hổ, mà phi thân đi mất. 1 vấn đề được giải quyết. Nhưng còn có 1 vấn đề rất rất lớn.

“Ra đây đi.” Tôi ngồi đung đưa trên 1 tán cây lớn của cây cổ thụ ngoài thành, hôm nay do trăng quá sáng nên tôi chẳng ngắm được ngôi sao nào.

“Vèo” 1 cái, 1 bóng đen cung kính quỳ 1 chân trên tán cây bên cạnh tôi. Tôi nhìn thấy hắc y nhân, thì cảm thấy nhức đầu vô cùng. Nhưng lại cười hỏi: “Người là hắc nô số mấy?”

“Thập bách ngũ.” Hắc y nhân trả lời ngắn gọn. Tôi gật đầu như đã biết, sau lại cười hỏi: “Thế nhiệm vụ của người là gì?”

“Theo dõi hành tung Lý Mạc Sầu, báo cho những kẻ thù trên giang hồ của ả.” Hắc nô này là cái tên tôi gặp lúc trước ở nhà trúc trên núi đây mà.

“Thế ngoài người ra còn có hắc nô nào nữa không?” Cầu trời khấn phật là chỉ có 1 mình hắc.

“Chỉ 1 mình thuộc hạ.”

“Oh!” Cũng may chỉ có mình hắc, nếu không uy hiếp được vẫn có thể chạy trốn. “Người đọc lại điều 15 trong điều lệ hắc nô cho ta nghe thử.”

“1 khi nhận được nhiệm vụ, dù cho có chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, ngoài nhiệm vụ được giao, những chuyện khác không cần quản.” Sư phụ rất ghét những hắc nô không phục tùng, tự cho mình làm đúng.

“Thế người theo ta làm gì?” Tôi học bộ dáng sư phụ, híp mắt cười lạnh.

“Thuộc hạ biết tội.” Hắc nói biết sai nhưng lại không thấy chút sợ hãi nào, mấy hắc nô này được sư phụ huấn luyện cũng quá lạnh lùng đi. Suốt ngày giữ cái bộ mặt sắc đó, thật uống phí cho khuôn mặt xinh đẹp của mình.

“Biết sai rồi, còn không mau đi theo Lý Mạc Sầu. Người cũng biết lợi hại của phụ cốt châm rồi đấy?” Tôi lạnh giọng cảnh cáo lần nữa. “Thế chuyện hôm nay thì sao?”

“Chưa hề gặp qua người.”

“Vậy người có nghe thấy gì không?”

“Không nghe thấy bất cứ gì.”

Tôi hài lòng với câu trả lời của 105, phát tay cho hắc đi. Chỉ mấy cái nhúng nhảy qua tàn cây, 105 đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm. Lúc này tôi mới thở ra 1 hơi nhẹ nhõm. Giờ mới thấy, lúc trước gợi ý cho sư phụ biên soạn điều lệ hắc nô là 1 điều đúng đắn.

“Tiểu sư muội, muội vừa đi đâu về vậy?”

Khi về gần tới, đã thấy bóng Phùng sư huynh đi qua đi lại trước cửa lò rèn. Thấy tôi, Phùng sư huynh lo lắng chạy đến hỏi. Tôi cười nói: “Muội chỉ ra ngoài thành, ngắm trăng thôi, hôm nay trăng rất sáng, rất đẹp.” Mỹ nam 105 cũng rất đẹp, nếu cười 1 cái còn đẹp hơn.

“Lý Mạc Sầu chỉ mới vừa đi khỏi đây thôi, biết đâu ả vẫn còn ở gần đây. Tiểu sư muội phải lo lắng đến sự an nguy của mình kia chứ, bây giờ sư... À không, Hoàng đảo chủ chỉ còn lại 1 mình tiểu sư muội là đồ đệ, nếu muội gặp chuyện gì thì ta biết ăn nói thế nào với người đây?”

Tại sao từ 1 đại thúc mặt lạnh, ít nói, lại trở thành 1 bà mẹ già hay lải nhải thế này. Phùng sư huynh sau khi biết tôi là sư muội của mình thì thay đổi cũng quá lớn đi.

Tôi cười khổ: “Bà ta bị sư huynh đánh cho chạy trốn chết rồi, không dám làm gì muội đâu. Huynh yên tâm, yên tâm đi.”

“Ta sao có thể yên tâm được kia chứ.”

“Haha, muội đói quá, có gì ăn không?” Tôi chuyển đề tài.

“Có!” Phùng sư huynh cười tươi đáp, khuôn mặt già nua của huynh ấy cũng rạng rỡ hơn mấy phần, lập tức đi vào buồng, lấy thức ăn ra cho tôi.

Tay nghề của Phùng sư huynh quả thật rất tệ. Sư phụ giỏi nấu ăn như thế, tại sao lại đào tạo ra 1 đồ đệ như Phùng sư huynh kia chứ. Nhưng vì sợ tổn thương huynh ấy nên tôi cố gắng ăn hết 1 bàn thức ăn, ăn xong chỉ có cảm giác cả miệng mình bị mất vị giác.

Đêm đến, tôi đợi Phùng sư huynh ngủ say, liền rời nhà, đi đến dinh cơ to lớn của gã mập họ Vương. Đang lúc hết tiền nên tôi cũng lấy ít bạc, cái nào lấy được thì lấy, không lấy được thì đập đổ, đập bể, phát nát. Rồi tiến đến phòng gã mập.

Hôm sau, gả mập họ Vương được người đánh trống canh phát hiện trong tình trạng, trên người không có 1 mảnh quần áo, trên đầu bị cạo trọc tóc, còn bị khắc hai chữ “Hán gian” bên trên, trước ngực cũng được khắc 3 chữ “Chó theo đuôi”. Hai tay thì bị trói treo lủng lẳng trước cửa thành. Hai mắt đầy tơ máu, vẻ mặt hoảng sợ, luôn miệng nói: “Ta là Hán gian, ta là chó theo đuôi.”

Đến khi gả mập họ Vương được thả xuống, vẫn không ngừng lập đi lập lại câu đó. Còn quỳ trên đất, dập đầu bình bịch. Gia quyến trong nhà đến khuyên cũng không nghe, làm thê thiếp của hắn khóc lóc thảm thiết trước cổng thành. Nhất thời cảnh tượng đó trở thành chuyện vui lớn cho dân chúng toàn thành. Đến tận mấy năm sau này, khi có người nhắc lại, vẫn có người vỗ đùi cười ha hả, nói lớn: “Đáng, đáng lắm, cho đáng đời cái tên Hán gian. Cái ***** theo đuôi.”

“Tiểu sư muội, chuyện của gả họ Vương, là do muội làm sao?”

Trong lúc ăn sáng, Phùng sư huynh lạnh nhạt nhả ra 1 câu, khiến tôi giật mình sắc luôn ngum cơm trong miệng, vì thế cơm không đi vào bụng mà lại chạy ngược lên trên phun ra từ mũi.

“Haha... Phùng... Phùng sư huynh... huynh thật biết nói đùa, gả kia mập như thế, muội làm sao có thể mang gả treo lên cao như thế được.” Tôi cố gắng khắc chế nước mắt mũi chảy ròng ròng, cười giả lả nói.

“Chuyện này có phải tiểu sư muội làm hay không thì ta cũng đã có quyết định.”

“Quyết định gì?”

“Vì đất nước, ta sẽ góp 1 phần sức. Không để uống phí công ơn dạy dỗ bao năm qua của sư phụ.”

“Phùng sư huynh nghĩ như thế là đúng. Nhưng mà... huynh định làm gì?”

Phùng sư huynh sau khi thấy tôi giáo huấn gả mập họ Vương 1 trận xong thì cảm thấy hổ thẹn, bởi thân mang võ công lại cũng là đệ tử Đào Hoa đảo mà chẳng giúp được gì cho đất nước, cho dân chúng. Nên quyết tâm trà trộn vào đại doanh quân Mông Cổ, giết thác tử. Sau này, nhiều lần nhớ lại, mới biết ngày đó ham vui, giáo huấn gả mập họ Vương đó là 1 sai lầm, nhưng tất cả đã quá trễ.

Tôi 1 phần vì ham vui 1 phần vì muốn tránh sự truy đuổi của sư phụ cùng đám hắc nô, nên cũng rất hào hứng đòi đi theo.

“Không được, nơi đó toàn là nam nhân, lại rất nguy hiểm, sao có thể để cho 1 nữ nhi như tiểu sư muội đến được chứ. Tuyệt đối không được.”

“Đi mà, muội giả nam trang, không ai biết muội là nữ đâu.” Tôi nắm lấy tay Phùng sư huynh lúc lắc nan nỉ.

“Ta đã nói không được là không được. Nếu tiểu sư muội sảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với sư phụ.” Có cần kiên quyết như vậy không, còn lấy sư phụ ra ép tôi. Chắc.

“Phùng sư huynh, đi mà, đi mà, muội muốn đi.”

“Không được.”

“Thôi được, nếu huynh không muốn cho muội thôi, vậy muội chỉ có thể ở lại lò rèn này, chờ Lý Mạc Sầu đến giết thôi. Ai bảo muội võ công kém cỏi, không đủ sức bảo vệ bản thân.” Tôi cúi đầu ủ rũ, nhìn bát cơm trước mặt, hai mắt long lên, nước mắt như sắp chảy ra.

“Tiểu sư muội...” Mặt Phùng sư huynh biến sắc rồi. Hahaha. Ngay cả sư phụ còn mềm lòng trước tuyệt chiêu này của tôi, đừng nói chỉ 1 người như Phùng sư huynh kia chứ? Nhưng đã là tuyệt chiêu thì chỉ có thể những lúc thật sự vô cùng cần thiết mới sử dụng thôi, sử dụng nhiều sẽ mất linh, hahahaha.

Phùng sư huynh miễn cưỡng cho tôi đi theo, nhưng trăm dặn ngàn dặn nói là hễ có nguy hiểm thì lập tức chạy trước. Tôi rất nghe lời gật đầu lia lịa. Tất nhiên phải chạy trước rồi, chẳng lẽ ở lại chịu chết sao?

18. Chương 18: Đại Doanh Mông Cổ

Tôi lấy thân phận là 1 thợ phó tên Tiểu Trình cùng theo Phùng sư huynh vào ở trong khu rèn binh khí của đại quân Mông Cổ. Từ sáng sớm đến chiều tối đều phải ở cạnh lò rèn làm việc cùng các thợ rèn khác, mặc dù hết thấy việc nặng đều là Phùng sư huynh làm, tôi chỉ có mỗi việc ngồi đút thêm củi vào lò thổi, nhưng ở đây không khí nóng bức, lại ồn ào, suốt ngày nghe tiếng đập sắt “Bon bon, bang bang” đến đỉnh tai nhức óc. Thức ăn thì tệ, điều kiện nghỉ ngơi thì không có.

“Cái này mà gọi là bánh bao sao? Còn cứng hơn cả đá, làm sao mà ăn được kia chứ.” Ôi, tôi thật sự rất nhớ mấy cái bánh bao trắng trắng mềm mềm, bên trong còn có thịt tỏa hương thơm ngào ngạt quá đi.

“Có ăn đã là mai lắm rồi, ở đó mà kêu ca. Còn có nhiều người chẳng có được cái bánh bao cứng mà ăn nữa kia.” 1 nam nhân râu quai nón, ngồi gần chỗ tôi, nhai gôm gốp cái bánh bao cứng hơn đá, nói.

“Uống miếng nước vào rồi cố ăn đi, đừng để đói.” Phùng sư huynh đưa 1 bát nước qua cho tôi. Tôi tiếp lấy nhưng không uống ngay, mà đưa cho nam nhân râu quai nón, cười hỏi: “Vị đại ca này, lúc này huynh nói thế là có ý gì?”

Râu quai nón không chút ái ngại, chộp lấy bát nước trong tay tôi, uống 1 hơi cạn sạch, lại nhai gôm gốp mấy bánh còn lại, mới chậm rãi nói: “Từ khi quân Mông Cổ tràn vào nước ta, đâu đâu cũng là cảnh đói khổ. Triều đình thì bạc nhược. Nhiều người chết do đói, đói quá phải ăn cả vỏ cây. Nhiều thôn làng còn có nhà giết con mà ăn... Ta giờ lại phải đi rèn binh khí cho bọn chúng chiếm giết nhân dân mình...” Nói đến đây, râu quai nón có chút ngậm ngùi, hai mắt cũng đỏ lên, nắm tay siết chặt, nổi đầy gân xanh.

Đói đến mức phải giết con lấy thịt để ăn. Quả thật là địa ngục trần gian mà. Chiến tranh, lúc nào cũng gắn liền với máu và nước mắt.

“Mau ăn đi!” Phùng sư huynh mặc dù rất bình tĩnh, đưa 1 bát nước khác qua cho tôi, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự sắc lạnh đáng sợ, sát khí trong đó quả thật không nhẹ. 1 người nổi tiếng hiền lành như Phùng sư huynh mà cũng có lúc phát ra sát khí. Nếu lúc này có mấy tên Mông Cổ xuất hiện trước mặt huynh ấy, tin chắc Phùng sư huynh sẽ 1 giây mà đánh chết.

“Đến giờ rồi, mau làm việc cho ta.” Vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền đến. 1 tên thập trưởng Mông Cổ cầm roi đi tới.

Đám thợ rèn nghe thấy thế thì vội vã đứng lên, nhanh chân chạy đi làm việc của mình. Tôi và Phùng sư huynh cũng đứng lên chuẩn bị đi, thì “Bộp” 1 tiếng vang lên.

Quay đầu nhìn lại thì lấy 1 thợ rèn còn rất trẻ, thân hình nhỏ thó, gầy yếu ngã ngồi trên đất, vô cùng sợ hãi nhìn tên thập trưởng Mông Cổ run run, nói không nên lời: “Đại... đại nhân... tiểu nhân... tiểu nhân...”

Tên thập trưởng bị tên thợ rèn gầy dựng phải, rất tức giận, sau khi đứng vững, liền vung roi lên đánh vào người tên thợ rèn. Tên thợ rèn đã sợ càng thêm sợ, chỉ có thể ôm đầu, ngồi bịch dưới đất, khóc xin. Râu quai nón thấy thế thì không nhịn được, đứng lên quát: “Dừng tay lại cho ta. Sau có thể đánh người vô cớ như vậy chứ?” Tôi muốn can mà không kịp.

Đừng nói với tôi râu quai nón cũng là 1 đại hiệp ẩn mình như Phùng sư huynh nha? Nếu thật là vậy thì râu quai nón che dấu võ công quá tốt đi. Tôi nhìn mãi không ra.

“Tên khốn này đụng trúng ta, hẳn đáng bị đánh, nếu người còn nhiều lời. Ta đánh luôn người.” Tên thập trưởng Mông Cổ nhìn râu quai tức giận quát, tay quát càng mạnh vào tên thợ rèn gầy nằm trên đất. Lúc này mấy tên lính Mông Cổ khác cũng kéo đến, xem cảnh náo nhiệt.

“Ta bảo người dừng tay người có nghe không?” Râu quai nón giận dữ, lao tới chộp lấy cây roi trong tay tên thập trưởng Mông Cổ. Do bất ngờ, tên thập trưởng Mông Cổ không kịp phản ứng, bị râu quai nón quật mạnh xuống đất, té chổng vó lên trời.

Tên thập trưởng Mông Cổ, bị té đau, ngồi dưới đất hét lên 1 tiếng tôi nghe không hiểu, lập tức có hơn 10 tên Mông Cổ xúm lại bao vây râu quai nón.

Tôi cứ tưởng sẽ có 1 màn râu quai nón hiển lộ võ công cái thế, đánh gục hết đám lính Mông Cổ, nào ngờ...

“Bình, bình, bốp, bốp, bình...” Râu quai nón bị đánh đến nỗi hộc máu mồm, nằm co quắp trên đất. Tên thập trưởng Mông Cổ đứng bên thấy thế rất vui vẻ, reo hò, xì xô xì xào cái gì đó mà tôi nghe không hiểu.

Những thợ rèn khác thấy thế thì càng tản đi nhanh hơn, tên thợ rèn bị đánh lúc này cũng nhanh chóng bỏ chạy, chạy đi mất. Lòng người nóng lạnh. Râu quai nón cứu hần mà hần nở lòng bỏ 1 mình ân nhân ở lại chịu đòn.

Râu quai nón chỉ được cái tướng to sát, với sức trâu, hoàn toàn chẳng có miếng võ công nào, nếu cứ để hần bị đánh như vậy mãi, sẽ chết chắc. Tôi định bắn vài viên đá về phía đám lính Mông Cổ nhưng lại bị Phùng sư huynh cản lại. Tôi khó hiểu nhìn về phía huynh ấy.

Ồi chao, mặt Phùng sư huynh còn đen hơn đêm 30 mười, mắt nhìn chăm chăm vào đám đông, cả người tỏa ra sát khí như muốn ăn sống nuốt tươi đám lính, nhưng sao tay lại vẫn cứ nắm chặt lấy tay tôi không cho tôi trợ giúp thế này?

“Phùng sư huynh?” Tôi khẽ gọi.

“Không phải chuyện của chúng ta, trở về làm việc đi.” Phùng sư huynh lạnh lùng nói 1 câu, nắm tay tôi kéo đi, tôi mặc dù rất khó hiểu về hành động của huynh ấy, nhưng nghĩ 1 chút lại nghĩ ra, nếu tôi mà ra tay chẳng phải thân phận của chúng tôi sẽ lập tức bị lộ sao, nhưng mà...

Tôi liếc mắt về phía râu quai nón. Đám lính Mông Cổ vẫn đâm đá rất hăng sai. Râu quai nón lúc này còn thốt ra được vài câu: “Chó Mông Cổ; Ông nội bọn này.” Nhưng bây giờ chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ đầy đau đớn.

Tôi đang muốn vùng khỏi tay Phùng sư huynh, cho đám lính Mông Cổ 1 trận, thì 1 tiếng nói lạnh lẽo, mà cũng rất quen tai vang lên. Lại là cái thứ tiếng mà tôi nghe không hiểu. Nếu có thời gian, nhất định phải đi học tiếng Mông Cổ, để sau này chúng có mắng cha mắng mẹ mình, thì còn biết mà nói lại vài câu.

Đám lính Mông Cổ nghe thấy tiếng thì dừng tay, cúi đầu cung kính, xì xô xì xào với người mới tới.

19. Chương 19: Cứu Hay Không Cứu

Xuyên qua đám lính Mông Cổ, 1 nam tử trẻ tuổi cao gầy, mặc y phục quý tộc Mông Cổ, tóc được tết bính thả bên vai trái. Tay phải cầm thiết phiến vừa nghe tên thập trưởng Mông Cổ nói, vừa gõ nhịp vào tay trái. Không phải Hoắc Đô thì là ai đây. Oa oa, không ngờ mới đến đại doanh Mông Cổ có 1 ngày, mà đã gặp được mỹ nam Hoắc Đô rồi.

Phùng sư huynh, hừ lạnh 1 tiếng, “Không nên ở lại đây lâu, sẽ bị bọn chúng để ý. Chúng ta vào thôi.” Nói rồi lại nắm lấy tay tôi kéo đi. Nên tôi cũng không biết tình hình của râu quai nón sau đó thế nào, ngay cả giờ cơm chiều cũng không thấy râu quai nón. Đến khi trời tối muộn, chúng tôi được nghỉ, trở về lều lớn thì thấy râu quai nón, nằm 1 góc lều, rên hừ hừ. Có vẻ bị thương không nhẹ. Tôi vội tiến đến xem xét.

“Huynh không sao chứ?” Tôi ân cần hỏi hang, nhưng đổi lại là 1 tiếng quát lớn của râu quai nón.

“Con bà nó, người thử bị đánh như ta xem, có sao không?” Râu quai nón còn có khí lực quát lớn như thế, chứng tỏ hần chưa chết được, khiến tôi lo lắng hạo 1 phen, uống phí tâm tình người khác thật mà.

Tôi đứng lên định rời đi, nhưng lại nghe mấy tiếng rên rỉ của râu quai nón phát ra, kìm lòng không được, lại ngồi xuống, lấy lọ “Cửu hoa ngọc lộ hoàn” trong túi ra, đưa 1 viên đến trước mặt râu quai nón: “Uống đi, có thể giúp vết thương của người mau khỏi hơn.”

Râu quai nón nhìn tôi, rồi lại nhìn viên thuốc màu vàng tỏa hương ngào ngạt, trong tay tôi, không nói tiếng nào, chộp lấy bỏ ngay vào miệng, nuốt xong nói: “Đa tạ!”

“Người không sợ ta cho người ăn thuốc độc sao?”

“Muốn lấy mạng của Vương Bưu ta thì cần gì đến 1 viên thuốc độc, vừa ngọt lại thơm đến thế chứ, cứ để ta nằm đây chờ chết là được rồi.” Râu quai nón này cũng có chút tinh thần hào hiệp, nếu có võ công, chắc chắn hẳn sẽ là 1 đại hiệp chuyên trừ gian diệt ác, xem cái ác như thù. Chỉ tiếc hẳn chỉ là 1 thợ rèn bình thường có sức trâu mà thôi. Mà sao cùng là họ Vương mà cái gã mập họ Vương kia lại khác xa đến vậy? Chắc chắn.

“Vương... Vương đại ca...” Lúc này 1 bàn tay ồm yếu cầm 1 cái bánh bao run run, đưa tới trước mặt hai người chúng tôi. Tôi quay đầu nhìn lại, người tới thì ra là tên thợ rèn ồm yếu lúc trưa đã đụng trúng tên thập trưởng. “... huynh... huynh mau ăn... ăn đi...” Hẳn nói nhỏ như vậy, còn nói lắp, hẳn thật sự có phải là nam nhi không đây?

“An Tử, đệ không sao chứ?” Gì? Tôi có nhìn lầm không, râu quai nón chẳng những không giận việc tên thợ rèn này bỏ lại mình hẳn, tiếp nhận bánh bao, còn rất “dịu dàng” hỏi han. 1 nam nhân thân cao 8 thước, lúc này còn quất lớn như hổ rầm, như râu quai nón mà cũng có lúc thế này sao?

“Đệ... đệ... không sao, đệ thật có lỗi với Vương đại ca... đệ...” Tên thợ rèn ồm yếu tên An Tử lại lí nhí như muỗi kêu, nói mấy lời với râu quai nón, chưa nói hết câu thì mắt đã đỏ lên, nước mắt lăn dài, nhỏ tí tách trên nền đất.

Đây là hình mẫu nam nhân nhu nhược trong truyền thuyết đây sao? Quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy mà.

Râu quai nón thấy thế, lúng túng, vội ngồi chồm dậy, nhẹ giọng an ủi An Tử: “Không phải lỗi của đệ, chỉ tại bọn chó Mông Cổ đó thôi. Đừng khóc, đừng khóc.”

Tôi ở bên cạnh nhìn cảnh tượng, 1 con gấu có râu quai nón đang túm quần an ủi 1 con thỏ mắt đỏ khóc sướt mướt, thì nổi hết cả da gà. Hai người này không phải là cái loại đó đấy chứ? Tốt hơn hết là không nên ở bên làm bóng đèn. Tôi nhẹ nhàng rút lui trong im lặng, trở về chỗ bên cạnh Phùng sư huynh, nằm xuống, định đi ngủ, thì Phùng sư huynh đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra.

“Tối nay ta sẽ ra ngoài, tiểu sư muội tuyệt đối không được đi theo.” Phùng sư huynh chỉ nói 1 câu, rồi lại nhắm mắt lại như đang ngủ. Nhưng tôi biết huynh ấy không ngủ. Vì mấy ngày qua ở chung 1 chỗ với Phùng sư huynh, huynh ấy cái gì cũng tốt chỉ có 1 tật xấu, đó là hể ngủ rồi, cho dù trời có giáng sét xuống ngay chỗ huynh ấy ngủ, cũng không tỉnh. Huynh ấy đã nói tối nay ra ngoài thì chắc chắn sẽ không ngủ, còn tối nay huynh ấy đi đâu, đại khái tôi cũng đoán được 8, 9 phần.

Đến nửa đêm, Phùng sư huynh rời đi, tôi không đi theo, nhưng cũng không tài nào ngủ được. Trong lòng có cảm giác gì đó rất lạ. Khoảng nửa canh giờ sau, Phùng sư huynh trở về, tôi thấy thế mới có thể nhắm mắt lại ngủ, chỉ chốc lát là ngủ say. Cái cảm giác lúc này có khi nào là “lo lắng” không? Không, làm sao có thể kia chứ, cái cảm giác đó không nên xuất hiện trong người tôi. Tất cả nhân vật trong sách đều có số phận định sẵn cho họ, tôi lo lắng thì có ích gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, xác tên thập trưởng Mông Cổ, được tìm thấy trên cành cây ngoài bờ sông gần đại doanh. Trên người có vô số vết thương thâm đen, thâm tím, có vết còn bị rách toét cả thịt, tay chân, xương sườn của hắn đều bị 1 vật vừa cứng vừa dài đánh gãy.

Râu quai nón sau khi uống viên thuốc tôi đưa cho, hồi phục bất ngờ, chỉ nghĩ có 1 đêm đã có thể đến khu rèn tiếp tục làm việc, biết tin này vô cùng vui vẻ, còn cười to nói: “Thật đáng tội. Hahaha. Không biết là vị anh hùng nào ra tay?” Nhưng chưa nói được mấy câu, cười chưa thỏa đã bị binh lính tới bắt trói, áp giải đi, cùng với tên thợ rèn ồm yếu An Tử.

Mặc dù tên thập trưởng đó chỉ là 1 nhân vật tép rêu, nhưng sự kiện này lại như 1 đòn giáng mạnh vào quân Mông Cổ. Ở ngay chính đại doanh của mình, mà để cho người của mình bị giết chết. Hốt Tất Liệt rất tức giận, phái người đến điều tra, quyết phải tìm cho ra hung thủ.

Người bị tình nghi nhiều nhất chính là râu quai nón, và An Tử.

“Ai trong hai người giết tên thập trưởng kia?” Hoắc Đô liếc mắt phía hai người bị trói gô trên đất, nhàn nhạt gõ thiết quạt nói.

Người được Hốt Tất Liệt phân phó điều tra là Hoắc Đô, mà hắn còn đặc biệt vì tìm hung thủ của vụ án, mà mở 1 phiên tòa xét xử công khai với quy mô lớn, bất cứ ai cũng có thể đến xem.

“Không... không có... tiểu nhân không có giết...” Nước mắt An Tử nhanh chóng trào ra, chảy dài trên má, cả người run run nói không thành lời.

Râu quai nón này giờ vẫn im lặng, đột nhiên lớn tiếng nói: “Không liên quan tới hắn, là ta giết.” Đây, râu quai nón, rõ ràng người không giết, người nhận cái gì?

Hơi... Hoắc Đô đang muốn “dụ rắn ra hang” sao? Cứu hay không cứu đây. Thật sự là 1 việc quá nhức đầu mà.

Tôi liếc nhìn về phía Phùng sư huynh 1 cái, thấy gân xanh trên trán huynh ấy đã nổi lên, hai bàn tay cũng siết chặt đến nổi gườm máu. Hơi...

“Được, vậy đem hắn trói lên cột cờ, phơi nắng, đến khi chết thì thôi.” Trong lúc tôi còn đang hỗn loạn suy nghĩ cách giải quyết vấn đề, thì Hoắc Đô đã ra phán quyết cuối cùng. Để người ta chết dần chết mòn, hình phạt này cũng quá tàn nhẫn đi.

Râu quai nón bị hai tên lính Mông Cổ tiến đến xốc nách mang đi, An Tử thấy thế thì ngất xỉu tại chỗ, cũng lập tức được 2 tên lính khác đến tha đi nơi khác.

“Huhuhuhu... huhuhu... Vương đại ca... là ta hại huynh... huhuhuhu...” An Tử sao khi tỉnh lại thì bắt đầu khóc lóc không ngừng, khóc đến ngất xỉu, tỉnh lại lại khóc tiếp. Từ trưa cho đến chiều, từ chiều cho đến tối. Đến khi chúng tôi xong việc trở về An Tử vẫn còn ngồi khóc. Các thợ rèn khác cũng có chút thương tiếc cho râu quai nón nên cũng không nói gì.

Tiếng khóc của An Tử vang vọng khắp căn lều. Làm tôi nhớ đến cảnh tượng trong căn nhà hầm tối đen cách đây 8 năm. Không kiềm chế được kích động, bước đến chỗ hắn, hét lên: “Khóc khóc, suốt ngày người ngoài khóc ra thì biết làm gì?” Hoắc Đô thả An Tử ra để làm con mồi, hay là tra tấn lỗ tai tôi đây?

“...” An Tử bị tôi hét làm cho giật mình, tiếng khóc nín bặt, ngơ ngác nhìn tôi, sau lại dập đầu bình bình xuống đất, luôn miệng cầu xin: “Ta xin người, người làm ơn hãy cứu Vương đại ca, ta xin người, ta xin người, ta xin người...” Cứ mỗi lần nói “ta xin người” thì An Tử lại dập đầu xuống đất 1 lần. Đầu hắn vì thế mà toét cả ra, máu chảy đầm đìa.

“Người làm gì vậy?” Tôi thật sự bị choáng vì cảnh tượng trước mặt, vội ngồi xuống đỡ lấy thân hình An Tử, không cho hắn dập đầu nữa, nhưng vừa ngồi xuống thì tôi cả kinh, may mắn kiềm chế được nếu không tôi đã bật thốt lên.

“Người là nữ?” Tôi nói nhỏ chỉ đủ để 2 người nghe thấy mà thôi. Lúc trước không để ý, nay nhìn kỹ mới phát hiện tên này không có trái cổ, ngực còn có chút phồng. Không phải nữ thì là gì.

“Ta... ta...” An Tử nghe tôi hỏi thế thì nhất thời cả người run lên, nhưng như nhớ tới tình trạng hiện giờ của râu quai nón, nên lại đẩy tôi ra, dập đầu bình bình xuống đất, van xin: “Vương đại ca nói người không phải là người thường, nói người rất tài giỏi, ta xin người, người nhất định phải cứu Vương đại ca, ta xin người, ta xin người...”

Chỉ vì 1 viên “Cửu hoa ngọc lộ hoàn” mà lại được râu quai nón khen ngợi đến mức đó sao? Tôi cười khổ, 1 lần nữa đỡ lấy thân hình An Tử lên.

“Người yên tâm, ta sẽ cứu râu quai nón.” Nếu có trúng kế của Hoắc Đô tôi cũng phải cứu. Biết làm sao được, ai biểu tôi “không phải là người thường” lại “rất tài giỏi” kia chứ?

20. Chương 20: Chuyện Cũ Của An Tử

An Tử nghe thấy thế thì rất vui mừng, nắm lấy tay tôi, luôn miệng nói “Đa tạ!”

Tôi tranh thủ lúc giúp An Tử băng bó hỏi về chuyện của nàng và râu quai nón. An Tử không chút giấu diếm, thật thà kể hết cho tôi nghe.

“Rèn sắt là nghề gia truyền của gia đình ta, cha truyền con nối, đời này qua đời khác. Truyền đến đời cha ta, do những vật dụng ông rèn ra vô cùng tinh tế, lại sắc bén nhất vùng nên ông trở thành thợ rèn rất nổi tiếng ở vùng này. Nhưng mẹ chỉ sinh được 1 mình ta là nữ nhi rồi qua đời, cha do yêu thương mẹ nên quyết định không tái giá, chỉ là cha không thể để nghề rèn sắt của gia đình bị thất truyền, càng không thể truyền cho người ngoài, nên quyết định nuôi dưỡng nữ nhi là ta như nam nhi. Truyền dạy nghề rèn sắt. Ta từ nhỏ đã được dạy dỗ như 1 nam nhi, nhưng do thể chất yếu đuối nên học nghề rèn rất khó khăn.” An Tử kể đến đây, thì ánh mắt nàng đượm buồn, như chất chứa 1 nỗi niềm gì đó. Nàng không khóc, đây là lần đầu tiên tôi không thấy An Tử khóc lóc, cũng không nói lấp chữ nào. Nàng cứ nhàn nhạt kể, như đang nói về chuyện của người khác.

“Vương đại ca trước đây là bộ binh của quân Đại Tổng, nhưng do chán nản việc triều đình nhu nhược, nên giải ngũ đến vùng biên thùy đói nghèo này, cũng hành nghề rèn sắt sinh sống, nhà huynh ấy lại ở cách vách nhà ta. Tuy huynh ấy không biết ta là nữ nhi, nhưng lại đối xử rất tốt với ta, xem ta như đệ đệ mà bảo vệ. Năm trước, cha ta bạo bệnh mà qua đời, ta 1 mình phải đối mặt với rất nhiều thứ, cũng may có Vương đại ca bên cạnh. Sau quân Mông Cổ trưng dụng thợ rèn, ta và Vương đại ca cũng bị bắt đi. Không ngờ...” Kể đến đây, mắt An Tử lại đỏ lên.

Ồi, lại khóc rồi. Nhưng, sao có thể không khóc kia chứ. Ai cũng có 1 câu chuyện cũ, nhưng câu chuyện cuộc đời 1 cô gái chân yếu tay mềm, không có 1 chút sức chống cự nào, phải giả nam trang lay lắt sống giữa thời thế chiến tranh loạn lạc. Cứ tưởng đã tìm được 1 bờ vai đủ rộng, để che chở, nào ngờ...Cũng quá mức bị thâm đi. Hơi, xem ra lần này không những phải cứu râu quai nón, còn phải cứu cả An Tử rồi. Nhưng để có thể đưa được hai người cùng rời khỏi doanh trại quân Mông Cổ mà ma không biết quỷ không hay, thật sự là chuyện không tưởng.

Tôi sau khi nghe xong câu chuyện của An Tử thì trở về ngồi bên cạnh Phùng sư huynh. Phùng sư huynh sắc mặt sầm xì, không nói câu nào, tôi nghĩ đêm nay huynh ấy muốn quyết 1 phen sống mái với thác tử để cứu râu quai nón đây.

“Huynh muốn đi cứu râu quai nón sao?”

“Tiểu sư muội... Tôi nay dù có nghe thấy bất cứ âm thanh nào, cũng nhất định không được ra ngoài, có biết chưa?”

“Uhm, muội còn yêu đời lắm, chưa muốn chết sớm như vậy đâu. Huynh nhớ cẩn thận đấy.”

“Nhớ phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng ham chơi, muội còn phải chăm sóc sư phụ nữa, có biết không?”

“Huynh đừng có giống như là từ giả trước khi chết như thế chứ, đệ tử Đào Hoa đảo sao lại kiếm tự tin như thế.”

“Ta vẫn còn là đệ tử của Đào Hoa đảo sao?”

“Tất nhiên rồi, chẳng phải muội đã nói, sư phụ đã tha thứ cho huynh rồi sao?”

“Thật vậy sao? Như vậy rất tốt, rất tốt.”

“Uhm, tốt hết chỗ chê. Phùng sư huynh, uống 1 ngụm nước lấy tinh thần đi.”

“Đa tạ tiểu sư muội... Ừc ừc...”

“Sao muội đưa gì huynh cũng uống thế, không sợ muội bỏ thuốc sao?”

“Thuốc... Tiểu... Tiểu sư muội...”

“Bịch” 1 tiếng, Phùng sư huynh trúng thuốc mê, nằm lả ra đất. Với số thuốc tôi bỏ trong chén nước, ít nhất huynh ấy cũng ngủ đến tận sáng mai. Phùng sư huynh, xin lỗi, muội thật sự không muốn nhìn thấy huynh chết đi 1 chút nào.

Trời tờ mờ sáng, tôi đánh ngất 1 tên lính Mông Cổ, thay đổi y phục của hắn, lẫn vào đám lính Mông Cổ đang đi đến thay ca với mấy tên lính đang canh gác râu quai nón.

Mấy tên lính gác chẳng tên nào nghi ngờ tôi. Chúng dùng thứ tiếng xí xô xí xào nói với nhau gì đó, rồi thay ca. Đợi bọn lính kia đã rời đi, tôi dùng “Đạn chỉ thần công” bắn nhanh mấy viên sỏi vào người mấy tên lính đứng gác cùng, quan sát xung quanh không có người mới tiến đến chỗ râu quai nón, nhanh chóng tháo dây cho hắn: “Là ta, đừng lên tiếng.”

Râu quai nón nhìn thấy tôi, thì hai mắt phát sáng, rất nghe lời không kêu tiếng nào.

“Cởi y phục của người ra.” Tôi nói với râu quai nón xong, nhanh chóng đi tới cởi y phục của 1 tên lính Mông Cổ có thân hình giống râu quai nón ra, đưa bộ y phục đó cho hắn.

Lúc này râu quai nón cũng cởi xong y phục, nhanh chóng tiếp lấy bộ y phục quân Mông Cổ, mặc vào người. Tôi cũng lấy y phục trên đất của râu quai nón mặc vào người tên lính Mông Cổ, rồi kéo hắn đến cột cờ, cột hắn lại, giả như là râu quai nón vẫn còn bị cột ở đó.

Sau đó nhanh chóng cùng râu quai nón trong trang phục quân lính Mông Cổ rời đi. Chúng tôi nhanh chóng hội hợp với An Tử. Mọi việc đến giờ phút này đều thuận lợi vô cùng, đến nỗi tôi thấy có 1 chút đáng sợ. Đây có phải là sự im lặng trước cơn bão không?

“An tử, đệ không sao chứ?” Râu quai nón khi nhìn thấy An Tử thì rất kích động, vội hỏi han. An Tử nhìn thấy râu quai nón còn kích động hơn, hai mắt đỏ lên, nước mắt lại muốn chảy ra: “Vương... Vương đại ca...”

“Ta thật có lỗi khi cắt ngang màn trùng phùng thẩm thiết của hai người, nhưng nếu không mau rời đi, thì tất cả chúng ta đều chết.” Giờ phút này rồi mà còn ủy mị như vậy, thật sự là khiến người ta phát điên mà.

Râu quai nón: “...”

An Tử: “...”

“Muốn đi sao? Đâu có dễ như thế?” Tiếng nói lạnh lùng, quen thuộc của Hoắc Đô vang lên, đột nhiên xung quanh 3 người chúng tôi, ánh đuốc sáng rực. Binh lính Mông Cổ không biết từ đâu bủa vây ra khắp nơi, bao vây chúng tôi ở giữa. Tiêu rồi, lần này muốn 1 mình thoát thân cũng khó.

21. Chương 21: Kết Quả Bất Ngờ

An Tử thấy thế thì vô cùng sợ hãi nép vào trong lòng râu quai nón, khóc ngất.

Hoắc Đô bước vào trong vòng vây, liếc mắt nhìn 3 người bọn tôi, khi nhìn đến tôi, thì mày kiếm nhíu lại. Tôi biết hắn đã nhận ra mình, nên chỉ có thể cười gượng hai cái, nói: “Chào, đã lâu không gặp, người trúng độc đã khỏe chưa? Haha.” Ánh mắt tên này cũng lợi hại không kém sư phụ đâu. Chắc chắn.

“Là người giết tên thập trưởng kia?”

“Haha, phải!” Dù gì cũng chết, nhận đại cho rồi.

“Uhm, vậy đi theo ta.” Hoắc Đô nói rồi, xoay người rời đi.

Tôi kinh ngạc, nhưng vẫn không quên việc chính, bật thốt lên: “Thế còn hai người này?”

Hoắc Đô dừng lại, xoay người nhìn về phía râu quai nón và An Tử, nhả ra 1 câu: “Ta cho hai người các người 1 canh giờ, nhanh chóng rời khỏi đại doanh.”

Tôi ngẩng ra, râu quai nón và An Tử cũng ngẩng ra. Nhưng hai người đó nhanh chóng hồi phục tinh thần. Râu quai nón nhìn tôi nói 1 câu: “Bảo trọng!” rồi lập tức xoay người chạy đi. Đám binh lính đang bao vây chúng tôi nhanh chóng tách ra để cho bọn họ rời đi. Tôi nhìn thấy 1 màn này thì kinh ngạc đến nỗi miệng há to không khép lại được. Hoắc Đô thật sự tha cho hai người họ sao? Đến tận sau này, khi tôi hỏi về việc này, Hoắc Đô chỉ cười nói: “Ai mà quan tâm đến việc tên thập trưởng vô dụng đó bị ai giết? Chỉ là ta cảm thấy buồn chán cho nên xin Vương huynh điều tra hung thủ thôi.”

“Còn đứng đó làm gì, mau theo ta.”

Tôi ngơ ngác gật đầu, rồi vô thức đi theo sau Hoắc Đô trở về lều của hắn.

Vừa bước vào cửa lều, Hoắc Đô giật phăng cái túi da bên hông của tôi, bước đến giường ngồi xuống, lục lọi những thứ bên trong.

Tôi lúc này mới hồi phục tinh thần, cả kinh kêu lên: “Người làm gì?”

“Xem xem, trong cái túi này chứa những gì quý giá, mà suốt ngày thấy người mang bên mình.” Hoắc Đô, nắm lấy cái túi lắc lắc trước mặt tôi.

Tôi định xông tới giật lại cái túi, bên trong thật sự có những thứ có tiền cũng không mua được đâu nha. Nó là túi bách bảo của tôi, thế mà hửn dám...

“Đang ở địa bàn của ta, mà người còn hung hăng như thế?” Hoắc Đô cười nói 1 câu, khiến động tác của tôi cứng đờ. Lập tức đứng im bất động. Hoắc Đô nói đúng, đây là đại doanh Mông Cổ, nếu tôi có thể đánh thắng Hoắc Đô thì sao, làm sao thoát khỏi mấy trăm, mấy vạn quân lính Mông Cổ kia chứ. Hổng hề tôi cũng không có khả năng đánh thắng hửn. Tôi nhịn.

“1 quyển sách cũ, hai mảnh khăn tay rách, 1 cây tiêu ngọc, giải được toàn năng, ngọc lộ cao, cửu hoa ngọc lộ hoàn, thuốc mê, thuốc ngứa, đại bổ hoàn, thuốc sổ, xuân dược...” Hoắc Đô thật sự ngồi kiểm kê đồ vật trong túi của tôi. Mỗi lần hửn đọc tên 1 món là gân xanh trên trán tôi lại xuất hiện 1 sợi. Tôi nhịn, nóng nảy là ma quỷ, nóng nảy là ma quỷ.

“...Bánh bao! Ngay cả bánh bao mà người cũng bỏ vào?” Hoắc Đô cầm gói giấy bánh bao tôi cất giữ từ bữa ăn chiều, phá lên cười.

“Người không ăn thì sẽ chết đó.” Tôi không nhịn được nữa, gào lên.

Hoắc Đô lúc này cũng ngừng cười, chùi vệt nước nơi khóe mắt, vẩy vẩy tay về phía tôi. Tôi mặc dù vô cùng khó chịu nhưng vẫn bước đến. Ai biểu ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

“Đến đây làm gì?”

“Ham vui, nên đến đây tham quan.”

Hoắc Đô “hử” 1 tiếng, cười hỏi: “Thật sao?”

Tôi bực bội nói: “Nếu không phải thế thì ta đến đây làm gì, người cũng thật kỳ lạ, chẳng lẽ muốn ta nói là do ta thâm thương trộm nhớ người, gặp người 1 lần thì mãi không quên được, không có người thì sống không nổi, nên mới bất chấp nguy hiểm mà đến đây tìm người, thì người mới bằng lòng sao?”

Hoắc Đô mị mắt cười, chớp mắt 1 cái, tôi không kịp phản ứng, đã bị hửn đè xuống giường: “Sớm nói thật như thế này, có phải tốt không!” Hửn dừng lại 1 chút, kê sát miệng vào tai tôi nói: “Ta đành miễn cưỡng tiếp nhận người vậy?”

“...” Tên Hoắc Đô này không phải là có bệnh tự luyện đó chứ?

Tôi vì được Hoắc Đô “miễn cưỡng tiếp nhận” nên từ 1 thợ phó ở khu rèn binh khí, trở thành thân vệ bên người hửn. Cũng từ lúc đó, các binh sĩ ở đại danh thường thường đi tuần ngang qua lều của tiểu vương tử Hoắc Đô sẽ nghe thấy tiếng tiểu vương tử gọi “Tiểu Trình!” và thấy 1 binh sĩ tướng người nhỏ nhắn, chạy ra chạy vào. Lúc thì bưng đồ ăn, lúc thì xách nước tắm, lúc lại cầm theo 1 đồng quần áo chạy về phía bờ sông, lúc lại ngồi ngây ngốc trước cửa lều, hai mắt đăm lẹ nhìn trời.

Nếu không phải hửn giữ túi bách bảo của tôi, nếu không phải trong túi bách bảo đó có bình “giải được toàn năng”, “đại bổ hoàn”, cuốn “ngũ độc thần chưởng”, hai mảnh khăn tay cứu mạng và 1 sổ thuốc độc cùng thuốc giải khác, thì tôi đã sớm bỏ của chạy lấy người từ lâu rồi.

Thật ra, của cũng có thể bỏ, chỉ có mạng thì không bỏ được thôi. Huhuhu. Bởi vì Hoắc Đô cư nhiên lấy “tam thi não thần đan” trong túi bách bảo của tôi cho tôi uống, nếu không có thuốc giải định kỳ mỗi tháng thì cả người sẽ giống như có hàng ngàn hàng vạn con côn trùng cắn đốt suốt 1 canh giờ, mỗi ngày. Muốn chết không được, muốn sống không xong. Không uống thuốc giải 3 lần thì chỉ có nước đi gặp Diêm Vương uống trà. Nếu muốn điều chế loại thuốc giải này ít nhất cũng mất 3 tháng. Còn cần có nguyên liệu đặc biệt, tôi cũng không muốn đùa giỡn với mạng của mình. Trước đây khi tôi đều chế thành công loại thuốc này thì vô cùng đắc ý, nhưng lại không ngờ tới, tôi lại là người thử nghiệm đầu tiên. Thật con bà nó xui mà.

Cho nên mặc dù ầm ứ, mặc dù giận dữ tôi chỉ có thể ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ, ở bên cạnh hầu hạ vị đại gia Hoắc Đô, chịu đủ sự tra tấn về mặt thể xác lẫn tinh thần, tìm cơ hội trộm túi bách bảo về mà thôi. Tuy nhiên trước đó, tôi cũng đã tìm cơ hội nói rõ mọi chuyện với Phùng sư huynh, nếu không sợ là có màn mưa máu sảy ra rồi.

“Tiểu Trình, ngươi hôm nay không có ăn cơm à? Mạnh tay lên.” Hoắc đại gia ngồi chễm chệ trong bồn tắm lớn, cao giọng ra lệnh. Tôi mặc dù rất muốn bóp nát cái đầu đẹp đẽ của hắn nhưng chỉ có thể yếu xìu “Dạ!” 1 tiếng, rồi dùng thêm chút sức bóp đôi vai ngà ngọc của Hoắc Đô. Mà phải công nhận, da Hoắc Đô thật là mịn màng, sờ vào cảm giác rất thích, chắc chắn.

22. Chương 22: Gian Tình

Tôi cố gắng kìm chế nhịp tim, bước đến cầm lấy cái khăn treo cạnh đó, ngồi xuống bên mép giường, lau tóc giúp Hoắc đại gia. Khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Đô thì xác ngay bên cạnh tôi, kèm theo hương thơm nhàn nhạt tươi mát do mới tắm xong của hắn, thật khiến tôi mặt đỏ tim đập nhanh mà. Bàn tay cầm khăn của tôi run lên, khó khăn giúp Hoắc Đô lau tóc ướt. Hắn như vậy, còn quyến rũ hơn cả sư phụ. Oh my god! Làm sao tôi có thể chịu nổi đây.

Hoắc Đô nhìn thấy biểu hiện của tôi như thế thì rất vui vẻ, ý cười trên mặt càng sâu, ngón tay còn rảnh rỗi vẽ vòng tròn trên đùi tôi, khiến máu nóng tôi bốc nhanh lên não, gập võ não chặn lại không thể phóng thích ra ngoài, bèn quay ngược trở lại, chảy ra từ mũi. Nếu cứ tình trạng này thì tôi sớm muộn gì cũng mất máu mà chết thôi. Trời ơi! Thà cứ chảy nước giải như trước đây có phải hơn không?

Hoắc Đô nhìn thấy máu mũi chảy lay lán trên mặt tôi thì rất thích ý, cười rộ lên, cơ hồ là hắn điên cuồng cười, đến nỗi nằm co người trên giường, ôm bụng cười chảy cả nước mắt.

Tôi phát điên, nhưng phát điên thì có thể làm được gì kia chứ, ai biết Hoắc Đô là người đang nắm giữ mạng sống của tôi làm gì. Cho nên, tôi chỉ có thể dùng cái khăn lúc này lau tóc cho Hoắc Đô, chặn lại máu mũi như hai vôi sen mất van, đang tuôn trào lay lắt của mình. Cố gắng kìm chế, nhỏ giọng nói: “Hoắc đại gia, ngài có cần gì nữa không? Nếu không, tiểu nhân xin lui trước.”

Hoắc Đô ngừng cười nói: “Tiểu... Tiểu Trình. Ngươi cũng thật nhiều máu quá đi, liên tục chảy 10 ngày rồi mà cũng không hết máu... Hahahaha...” Nói rồi lại ôm bụng cười ngặt.

Nhiều máu? Nhịn! Tôi nhịn! Tuyệt đối không được nóng giận, nếu nóng giận thì sẽ trúng kế của Hoắc Đô, tôi phải nhịn... Nhưng mà...

“Hoắc Đô, thật ra ngươi muốn cái gì hả? Ta dù gì trước đây cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, nếu không có ta cho ngươi giải được, ngươi đã trúng độc của Dương Quá mà chết lâu rồi. Ngươi như vậy là lấy oán trả ơn, lấy oán trả ơn, có biết không hả?” Con thỏ nổi nóng cũng có thể cắn người nha. Trình Anh tôi từ khi xuyên qua tới nay, chỉ có tôi ức hiếp người, chưa từng bị người ức hiếp (ngoại trừ sư phụ), giờ đây lại bị tên tiểu tử Hoắc Đô này ức hiếp, hỏi saZr2tôi có thể nhịn được kia chứ.

Hoắc Đô thấy tôi nổi nóng, không hoảng sợ, ngược lại vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, còn cười nói: “Phải, ngươi đã cứu ta, là ân nhân của ta, cho nên ta mới trả ơn cho ngươi nha.”

Tôi nổi nóng quát to: “Ngươi gọi như thế là trả ơn sao, suốt 10 ngày qua ngươi xem ta như ô-sin mà sai sử, có người nào báo ơn như ngươi không hả?”

“Ô sin?”

“Là hạ nhân, ngươi xem ta là hạ nhân mà sai sử còn gì? Đối đãi với ân nhân như vậy sao?”

Hoắc Đô mỉa mai cười: “Chẳng phải ngươi trước đây nói với sư phụ ta là: “Ta bởi vì yêu thích vẻ đẹp của Hoắc Đô, không đành lòng nhìn thấy hắn chết, nên mới cứu.” không phải sao?”

Trời! Trí nhớ của hắn cũng quá tốt đi, lập lại không thiếu 1 từ.

Hoắc Đô nhìn thấy mặt tôi cứng đờ thì lại càng thích ý, cười nói: “Vội lại mấy ngày trước người còn nói: “Ta thâm thương trộm nhớ người, gặp người 1 lần thì mãi không quên được, không có người thì sống không nổi, nên mới bất chấp nguy hiểm mà đến đây tìm người”, có phải không?” Cái này cũng quá trớn đi, hẳn rõ ràng biết tôi không có ý nói như vậy mà.

Tôi đang định mở miệng phản bác thì đã bị Hoắc Đô kéo tay, đè xuống giường, Hoắc Đô cúi xuống nhìn tôi, cười ái muội: “...Ta chỉ là thỏa ước nguyện của ân nhân mình mà thôi.” Khuôn mặt của hắn chỉ cách mặt tôi 2 phân, mỗi lần hắn mở miệng nói chuyện, nhả ra 1 chữ là hơi thở thơm tho, như hương lan của hắn lại phủ vào mặt tôi, nóng nóng, nhờn nhờn.

Mục tiêu cuộc đời của Trình Anh tôi là phải ăn đậu hũ của tất cả mỹ nam khắp thiên hạ. Mà nay đậu hũ của Hoắc Đô lại trưng ra ngay trước mặt như thế này, nếu tôi không ăn thì thật sự quá có lỗi với trời với đất, phật tổ như lai, quan âm bồ tát, diêm vương, quỷ sai, cùng tất cả các chư vị thần linh, và âm binh quỷ hồn. Cho nên, thuận theo tự nhiên, hợp lòng người... Tôi nhồm người 1 chút hôn vào đôi môi mỏng, hơi mở mang ý cười trước mặt mình.

Mặc dù nụ hôn của tôi chỉ như chuồn chuồn lướt nước, phớt nhẹ qua môi Hoắc Đô, nhưng vẫn cảm giác được vị ngọt ngào trên môi hắn. Ôi chao! Cảm giác này thật sự còn tuyệt hơn là ăn bánh bao sốt cua.

Hoắc Đô đột nhiên bị tôi tập kích thì sững sờ, mặt đờ ra, còn có chút hồng. Nhìn hắn như thế này, tôi càng không kiềm chế được cảm xúc muốn đùa giỡn hắn, nên lại nhồm người lên 1 chút, hôn Hoắc Đô 1 cái nữa. Nhưng nếu tôi biết hậu quả của việc này, tôi tuyệt đối không dám đùa giỡn Hoắc Đô. Dù cho có cho tôi gan hùng, mật rắn cũng không dám.

Hoắc Đô sau khi bị tôi hôn đến lần hai, thì giống như chạm trúng công tắc nào đó trong người hắn, thú tính bộc phát. Không cần biết là môi tôi, hay là thịt dê nướng của người Mông Cổ bọn hắn, mà mặc sức gặm nhấm. Mái tóc còn có chút ẩm của hắn xụ xuống mặt tôi, có chút mát mát, ngứa ngứa.

Tôi muốn đẩy hắn ra, nhưng lại không thoát nổi sức mạnh của hắn, hai tay bị hắn kim chặt trên đỉnh đầu, cả người bị hắn đè dưới thân, miệng lại bị hắn khóa trụ, muốn kêu muốn la cũng không được. Chỉ có thể phát ra những tiếng “ư ư ô ô” vô cùng kinh dị.

Hoắc Đô sau khi cắn mút cho môi tôi sưng lên như hai cái bánh quẩy, hắn lại dùng lưỡi cạy khớp hàm của tôi ra. Tôi cắn chặt răng không để cho lưỡi hắn tiến vào.

“A... ư...” Nhưng cái tên tiểu tử chết tiệt này hắn thế mà lại cắn mạnh vào môi tôi, đau quá, tôi bật thốt lên 1 tiếng, lại bị hắn nuốt hết những âm thanh còn lại vào bụng, lưỡi hắn cũng nhanh chóng công thành đoạt đất, xông thẳng vào khoang miệng tôi, cần quét hết không khí bên trong. Day dưa cùng với lưỡi của tôi.

Tôi bị hắn hôn có điểm choáng váng, người cũng bắt đầu nóng lên, tim đập dồn dập, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đến khi tôi muốn tắt thở vì hết hơi, Hoắc Đô mới chịu nhả miệng tôi ra.

“Hoắc... ư ư... ư ư...”

Mới nói được 1 chữ, môi Hoắc Đô lại 1 lần nữa áp xuống. Giờ phút này, tôi không còn 1 chút hơi sức để phản kháng. Chỉ nằm xụi lơ trong lòng hắn, mặc cho Hoắc Đô muốn làm gì thì làm. Đúng là tự tạo nghiệt, không thể sống.

“Tiểu Trình, có thể không?” Toàn thân Hoắc Đô mướt mồ hôi, từng giọt từng giọt mồ hôi của hắn nhỏ lên người tôi, khuôn mặt hắn đỏ bừng, ấn nhãn nhìn tôi nói như hỏi xin. Đôi mắt của Hoắc Đô còn long lanh như mắt cún con. Cơ hồ tôi còn thấy cả cái đuôi cún đang ve vẩy sau lưng hắn. Nhìn Hoắc Đô kiêu ngạo, khó ưa hàng ngày như vậy, tôi không có cách nào mà lắc đầu hay nói “không” được. Chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, gật đầu đại 1 cái. Tới đâu thì tới. Mỹ nam yêu cầu, sao có thể từ chối kia chứ. Sức đề kháng của tôi với mỹ nam thật sự quá kém mà.

Sau cái gật đầu của tôi, Hoắc Đô cười tươi như trời xuân tỏa nắng, mặc dù đang ngày thu nhưng người tôi lại nóng như ngày hè. Quần áo trên người bị Hoắc Đô tháo từng mảnh từng mảnh ra. Đến khi vật che thân duy nhất còn lại là cái yếm, bị Hoắc Đô tháo ra, tôi cũng không thấy lạnh.

Hoắc Đô hôn từ vành tai của tôi, qua má, lên môi, lại rồi từ cổ qua xương quai xanh, rồi từ từ xuống ngực. Chỗ nào hắn chạm qua thì chỗ đó giống như có lửa thiêu đốt.

Khi đầu lưỡi của hắn lướt nhẹ qua nhị hoa trên bầu ngực tôi, làm cho nó bồng bĩnh tĩnh dưng thẳng lên, hắn lại nhẹ nhàng cắn nhẹ 1 cái, rồi mút lấy, làm tôi giống như có điện chạy ngang qua người, bật thốt lên 1 tiếng.

“A ~ ~ ~ Không muốn ~ ~ ~” Âm thanh của tôi lúc này phát ra cũng trở nên hư nhuyễn. Tôi nghe còn nổi cả da gà, hoảng chỉ là Hoắc Đô.

Tôi thật sự là không muốn, thật sự khó chịu chết đi được. Nhưng tôi lại quên mất 1 định luật quan trọng. Những lúc như thế này, nữ nhân nói “không cần”, “không muốn”, thì nam nhân sẽ hiểu thành là “Ta rất cần”, “Ta rất muốn”. Hoặc nữ nhân nói “Dừng lại” thì có nghĩa là “Đừng dừng lại”. Oh my god!

Cho nên Hoắc Đô không dừng lại mà càng thô bạo hơn trước. Tay hắn cũng không rảnh rồi mà xoa nắn bầu ngực còn lại của tôi, cọ xát nhị hoa, làm cho nó đỏ bồng lên. Bàn tay còn lại thì chạy loạn trên người tôi.

“A ~ ~ ~ Hoắc Đô chết tiệt ~ ~ ~” Sự thô bạo của hắn đem đến 1 chút đau đớn, không ngờ sự đau đớn này lại mang đến càng nhiều khoái cảm cho tôi, không nhịn được, rùng mình 1 cái. Hạ thân ngừng tụ 1 tia lửa nóng.

Hoắc Đô rời khỏi ngực tôi, hôn dọc xuống dưới, hầu như là hôn từng tất thịt trên người tôi, ngay cả đầu ngón tay và đầu ngón chân hắn cũng không bỏ qua. Chẳng những hôn, mà còn dùng lưỡi khê liếm, hắn như muốn thoa toàn bộ nước giải của hắn lên người tôi. Thật sự quá mất vệ sinh. Nhưng đến lúc này tôi còn quan tâm gì đến chuyện mất vệ sinh hay không mất vệ sinh, cả người tôi nhũn ra giống như sắp tan thành nước. Nơi tư mật giống như có 1 luồng khí nóng thoát ra, vô cùng bức rứt, khó chịu, còn có 1 chút ngứa.

“Lần đầu sẽ đau, nàng gắng chịu 1 chút.” Hoắc Đô ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt mê ly, mang dục vọng, khàn giọng nói. Không đợi tôi trả lời, lại cúi xuống hôn lên môi tôi. Bộ trung y trên người Hoắc Đô lúc này, cũng được cởi ra. Hai chúng tôi, toàn thân không vật gì che đậy, day dưa cùng 1 chỗ với nhau. Ôi chao, nếu sự phụ mà biết được, tôi dễ dàng trao thân cho người khác như thế, không biết là dùng 1 chưởng đánh chết tôi, hay là cắm mười mấy cây “phụ cốt châm” lên người tôi, cho tôi bị dày vò đến chết đây. Chắc chắn.

23. Chương 23: Cướp Sắc Không Thành, Bỏ Trốn

“Vương tử, Tứ Vương gia mời ngài đến Vương trưởng để dự tiệc.” Hai chúng tôi cúi đầu lĩnh mệnh, sắp đến giai đoạn trọng yếu (giai đoạn gì tự hiểu), thì bị 1 gáo nước lạnh tạt vào.

Hoắc Đô túm nhanh lấy tấm chăn trên giường quần chặt người tôi lại không còn 1 kẽ hở, tức giận, quát lớn: “Biến.”

“Vương tử, Tứ Vương gia nói ngài phải đến ngay, đệ nhất quốc sư đã trở về.” Thế nhưng tên lính truyền tin vẫn cố chấp, không sợ hãi nói. Hoắc Đô nghe thế thì mày nhíu chặt, vẻ mặt ảm đạm, gằn giọng nói: “Ta sẽ ra ngay.”

“Đợi ta 1 chút, ta sẽ quay lại ngay.” Hoắc Đô đặt 1 nụ hôn lên trán tôi, dịu dàng nói, rồi đứng lên mặc y phục, đi nhanh ra ngoài.

Đến khi bóng Hoắc Đô mất hút sau màn lều, tôi vẫn ngơ ngẩn nằm trên giường. Nghĩ đến việc xem chút nữa là thất thân trong tay Hoắc Đô, thì cả người đều lạnh toát. Không thể ở lại đây nữa rồi, phải tìm nhanh túi bách bảo rồi trốn đi thôi. Nếu không, khi Hoắc Đô mà trở lại, biết đâu tôi với hắn lại cúi đầu lĩnh mệnh... Chuyện vừa lỗ vốn vừa có nguy cơ thiệt mạng, Trình Anh tôi quyết không để xảy ra lần hai. Lúc này đúng thật là ma xui quỷ khiến mới như vậy mà.

Tôi thừa lúc Hoắc Đô không có ở đây, lục tung 1 lượt lều của hắn, nhưng tôi có tìm chỗ nào cũng không tìm thấy túi bách bảo của mình, tôi thất vọng ngồi bệch xuống đất, cơ hồ là muốn khóc rống lên, nhưng tiếc là không cách nào khóc được. Con bà nó, ông trời đang chơi khăm tôi sao?

“Trình nha đầu! Thì ra ngươi ở đây!” Khuôn mặt hồng hào mang ý cười tinh nghịch, cùng mái tóc trắng rối tung, đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

“Lão ngoan đồng?” Tôi giật mình hét lên 1 tiếng. Nhưng biết mình luống cuống, vội ngậm miệng lại, cũng may chẳng ai để ý đến tôi. Bởi lẽ lều của Hoắc Đô, nếu không được sự cho phép của hắn, dù trong lều có thích khách đến hành thích hắn, cũng không ai dám vào. Nhưng sao tôi lại được cái vinh hạnh, được hắn cho phép ra vào lều hắn tự do cơ chứ? Tôi thật chẳng muốn cái vinh hạnh đó chút nào.

“Trình nha đầu, ở đây chơi vui như vậy, mà ngươi không rủ ta. Thật xấu bụng!” Lão ngoan đồng làm vẻ mặt giận lẫy, nhìn tôi bĩu môi nói.

“Vui cái con khỉ! Ta ở đây khổ sở muốn chết.” Tâm tình đang cực kỳ không tốt, lại nghe lão ngoan đồng nói như vậy, không kiềm chế được, tôi lại hét lên 1 tiếng.

“Được rồi, được rồi, không cần nóng giận, ta nói lại là được chứ gì: “Ngươi ở đây chẳng vui, mà là con khỉ vui”, đã được chưa?” Lão ngoan đồng lại hì hì cười nói.

“...” Thật sự là không thể tức giận với lão ngoan đồng mà.

“Mà nữa tháng qua lão đi đâu? Bỏ ta lại 1 mình như vậy mà xem được à?”

Lão ngoan đồng “hừ” mũi 1 cái, nhả mặt nhú mày nói: “Không phải tại sự phụ Hoàng lão tà của ngươi sao, phái 1 đám hắc y nhân mặt lạnh đến, muốn bắt ngươi đi, hại ta khó khăn lắm mới đuổi được hết bọn chúng đi, nhưng lúc quay trở về thì lạc đường, nào ngờ đi đến 1 nơi vô cùng đẹp, gọi là cái gì Tuyệt, cái gì Cốc đó.”

“Tuyệt Tình Cốc!”

“Mặc kệ cái gì cốc, ở đó có rất nhiều thứ để chơi, ta trêu đùa đám người ở đó quả thật rất vui.” Bị lão ngoan đồng trêu đùa, vậy chẳng phải đám người ở Tuyệt Tình Cốc rất thảm sao?

“Ta kể cho ngươi nghe...”

“Được rồi. Chuyện đó để sau đi. Túi bách bảo của ta bị 1 ác nhân biến thái lấy mất rồi, lão mau giúp ta tìm lại đi.”

“Túi bách bảo? Là cái túi rách người hay đeo đầy hủ?” Lão ngoan đồng chưa nói hết câu đã bị tôi cắt ngang, cũng không giận, lão cười hì hì nói, tay tháo sợi dây buộc cái túi lớn trên vai ra, đổ lên trên đất.

Linh chi, tuyết liên, kéo lớn, hầu bao, râu giả, đoản kiếm...vàng vằng mây mây, và rất nhiều thứ linh tinh khác, cái túi này của lão cũng quá nhiều thứ đi. Mà quan trọng hơn là, cái túi da gấu màu nâu kia không phải là túi bách bảo của tôi thì là gì? Tôi kích động cầm lấy cái túi, vội mở ra xem, hoàn hảo không thiếu bất cứ thứ gì.

“Lão lấy cái túi này ở đâu?”

“Ở chỗ đám người Mông Cổ.” Lão ngoan đồng nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn cái túi, sao gãi gãi đầu, nhả mày như cố nhớ gì đó, 1 lúc sau nói: “Nhưng không nhớ là lấy từ tên nào trong số chúng. Ta thấy quen quen, nên tiện tay lấy.”

“Đám người Mông Cổ?”

“Đúng vậy, bọn chúng đang còn ở cái lều lớn ở phía kia kia. Ngươi có muốn gặp không, ta dẫn ngươi đi xem. À mà ở đó còn có 1 tên tiểu tử tên là Dương Quá, hắn nói, hắn cũng biết Quách huynh đệ đang ở đâu.”

Dương Quá đã theo Kim Luân pháp vương đến đại doanh Mông Cổ rồi sao? Vậy lúc này chẳng phải vừa diễn ra 1 màn lão ngoan đồng Chu Bá Thông đại náo Vương trưởng của Hốt Tất Liệt sao? Hoắc Đô cũng ở Vương trưởng, vậy lão ngoan đồng là lấy được túi bách bảo trên người Hoắc Đô sao?

“Lão lấy được túi bách bảo của ta trên người 1 thanh niên trẻ, dáng cao gầy, khuôn mặt rất đẹp, nhưng lúc nào trên mặt cũng có nụ cười nhếch mép khinh đời, nhìn rất ngạo mạn, mặc y phục quý tộc Mông Cổ, tay phải cầm thiết quạt, thường gõ nhịp vào tay trái, có phải không?”

“Đúng đúng, mà sao ngươi lại biết, nếu đã biết sao lại không lấy lại cơ chứ, chẳng phải ngươi rất quý chiếc túi này sao?”

Thì ra lúc nào Hoắc Đô cũng mang túi bách bảo của tôi trong người, nên mới khiến tôi tìm lâu như vậy mà không thấy. Mà cũng không đúng, nếu Hoắc Đô mang trong người, vậy sao những lúc tôi cỏi y phục giúp hần tắm rửa lại không thấy.

“Sao ngươi lại đổ mắt?” Phi phi, đang yên đang lành nghĩ đến việc Hoắc Đô cỏi y phục làm gì, còn đổ mắt, thật là quá mất mặt mà.

Tôi nhìn lão ngoan đồng cười gượng 1 cái: “Không có gì! Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Lão khỉ già Kim Luân cũng về đại doanh rồi, còn có thêm đám người Tiêu Tương Tử, Ni Ma Tinh ở đây, không nhanh chóng rời khỏi thì quá nguy hiểm.

“Được!” Dứt lời liền cặp nách tôi bay đi.

“AAAA... Lão ngoan đồng chết tiệt. Mau thả ta xuống.” Tôi có thể tự dùng khinh công mà đi cơ mà. Nhưng sao lần nào cũng thế vậy trời? Hôi chết tôi mà. Tôi còn chưa báo cho Phùng sư huynh biết nữa.

Lão ngoan đồng mang tôi bay đi như gió, tiếng nói của tôi bị tiếng gió lấn át hết hoàn toàn. Nhưng đột nhiên lão dừng lại, bỏ tay ra khỏi người tôi khiến tôi rơi bịch xuống đất như 1 trái mít rụng. Đau đến nỗi khiến tôi ứa nước mắt.

Xuất hiện trước mặt chúng tôi lúc này là 4 người, họ đều mặc áo bào màu xanh lá cây, trang phục cổ lỗ, không theo kiểu đương thời, ba người là nam nhân trung niên, đội mũ cao, còn 1 người là thiếu nữ, khuôn mặt thanh tú, dải thắt lưng màu lục bay phất phơ trước gió.

Thiếu nữ nói: “Xin mời lão tôn giá theo văn bối về cốc 1 chuyến.”

Lão ngoan đồng, vung tay quát to: “Không đi!”

Thiếu nữ bị lão ngoan đồng quát to cũng không giận, lễ phép nói: “Gia phụ đã ra lệnh, nhất định phải mời tôn giá trở về cốc, xin tôn giá theo chúng văn bối.”

Lão ngoan đồng lại quát to: “Ta đã bảo không đi là không đi. Các ngươi có khẩn khoản mời mọc, cũng vô dụng!”

Giọng lão ngoan đồng khá to, liền dẫn đến sự chú ý của người khác. Chỉ 1 lát, thì 1 đám người chạy về phía này. Lão già này đúng là chỉ sợ 1 mình sư phụ tôi thôi. Thật là...

24. Chương 24: Tuyệt Tình Cốc

Dẫn đầu là 1 nam tử thân hình cao lớn, mặc y phục quý tộc Mông Cổ, diện mạo có 7 phần tương tự Hoắc Đô, kế đến là lão khỉ già Kim Luân, và Dương Quá, cùng với 4 người mà tôi không biết là ai, cuối cùng là cái người mà lúc này còn nằm trên người tôi Hoắc Đô. Kim Luân pháp vương, Dương Quá thấy tôi đang đứng cạnh lão ngoan đồng thì rất ngạc nhiên, nhưng không nói gì. Hoắc Đô nhìn thấy tôi thì hai mày nhướn chặt, khi liếc thấy cái túi tôi đeo trên người, thì mày càng nhíu chặt hơn, ánh mắt nhìn tôi sắc lạnh, khiến tôi rùn mình 1 cái. Không dám nhìn về phía đó nữa, liền quay đầu đi nơi khác.

“Chúng văn bối hoàn toàn không có ý gây khó dễ, chỉ vì tôn giá đạp đổ đàn lò, giẫm nát linh chi, hủy hoại đạo thư, thiêu hủy kiếm phòng, nên buộc phải thỉnh đại giá tới nói rõ với gia sư; nếu không, gia sư trách cứ thì chúng văn bối không đảm đương nổi.” 1 nam nhân trong đám 4 người trước mặt tôi lên tiếng. Ôi chao, đúng là bị lão ngoan đồng trên đũa thì rất thảm.

Lão ngoan đồng nghe nói thế thì cười hì hì đáp: “Các ngươi cứ về bầm là có 1 lão dã nhân đi qua, vô ý gây họa, không được hay sao?”

Nam nhân kia nói: “Tôn giá nhất định không chịu đi phải không?”

Lão ngoan đồng lắc đầu. Nam nhân kia liền chỉ tay về phía đông, nói: “Được, được, gia sư tới đó.”

Lão ngoan đồng nghe thế thì liền ngoảnh đầu nhìn, không thấy ai. Nam nhân kia liền giơ tay ra hiệu, bốn người đột nhiên quăng ra 1 tấm lưới đánh cá màu xám cực lớn, tôi thấy thế thì cả kinh, định dùng khinh công né tránh nào ngờ chỉ mới vừa phi thân lên 1 cái, thì đã bị người túm lại, té xuống đất, chỉ nghe Hoắc Đô và Dương Quá hét lên 1 tiếng “Tiểu Trình!”. Thì đã cùng lão ngoan đồng bị túm gọn trong lưới. Thủ pháp của bốn người ấy hết sức thành thực lại cổ quái vạn phần, dù có võ công cao cỡ nào cũng khó lòng thoát ra khỏi lưới. 1 nam nhân liền vác bọn tôi lên vai, ba người còn lại cầm kiếm hộ vệ, chạy như bay về hướng đông.

Tôi bị túm chặt trong lưới cùng với lão ngoan đồng, thì oán hận lên tiếng: “Tại sao lão kéo ta?”

Lão ngoan đồng cười hì hì đáp: “Ta không kiếm được Quách huynh đệ, để ngươi đi rồi, ai chỉ đường cho ta.”

“... (||| - -)” Chỉ hận là sau lúc đó lại có ý định nhờ lão ngoan đồng đưa đi kia chứ? Thà cứ ở bên cạnh sư phụ có phải hơn không?

Dương Quá thấy tôi và lão ngoan đồng bị bắt đi nên liền đề khí đuổi theo, luôn miệng kêu: “Các người mang Tiểu Trình đi đâu?” Tên nhóc này cũng còn có chút tình nghĩa.

Bọn người Hoắc Đô, cùng với Kim Luân pháp vương cũng đuổi theo.

Đám người xanh lá kia vác tôi cùng lão ngoan đồng chạy mấy dặm thì đến 1 dòng sông, bên bờ có để sẵn 1 chiếc thuyền nhỏ, nam nhân quăng chúng tôi lên thuyền, rồi hai người nam nhân khác nhanh chóng cầm mái chèo, chèo ngược dòng sông, khúc sông uốn lượn, càng chèo thì khúc sông càng hẹp, đến 1 ngách sông rất hẹp ở mé tây, chỗ ấy có 1 bụi cây lớn um tùm che khuất lối ra vào, thuyền nhỏ bơi vào trong chỉ thấy hai bên là vách núi dựng đứng, nhìn lên trời chỉ có 1 khe hẹp bằng đường chỉ.

Non xanh nước biếc, cảnh sắc cực kỳ tĩnh mịch, bốn phía lặng ngắt như tờ, đầy vẻ hung hiểm. Lại chèo vài dặm nữa, trước mặt bỗng có chín tảng đá chắn ngang dòng sông, như 1 tấm bình phong, ngăn không cho thuyền đi qua. Thiếu nữ lúc này gõ gõ mấy cái lên vách đá, lập tức 1 trong chín tảng đá chìm sâu vào lòng sông, chừa 1 lối nhỏ cho thuyền đi vào. Sau khi thuyền đi qua, thiếu nữ lại gõ gõ mấy cái lên vách đá, tảng đá lại trôi lên.

Chèo thêm 1 đoạn ngắn nữa, thuyền cập bến, nam nhân lại vác chúng tôi lên vai, đi theo con đường mòn đi tới 1 cửa đá, thiếu nữ lại gõ mấy cái, cửa mở ra, chúng tôi lại được khiên đi vào trong. Vừa vào trong thì đập vào mắt tôi là 1 biển hoa ngút ngàn, đỏ, vàng, cam, trắng, hồng, được phủ 1 lớp ánh sáng màu đỏ cam mỏng của bình minh vừa nhú lên, vô cùng đẹp mắt. Ôi chao, tôi đã đi nhiều nơi như thế, thấy nhiều cảnh đẹp nhưng Tuyệt Tình Cốc quả thật là 1 nơi thế ngoại đào viên, đẹp không sao tả nổi.

“Lão ngoan đồng, lão đừng có nhảy tới nhảy lui nữa có được không?” Tôi tức giận gào to, nhưng người nào đó lại chẳng xem tôi ra gì, cứ nhảy tới nhảy lui như Tôn Ngộ Không trong thạch thất, luôn miệng kêu: “Ở đây chơi không vui, các ngươi mau thả ta ra, thả ta ra.”

Nhưng thử hỏi, người ta dùng nhiều công phu như vậy truy theo lão đến tận đại doanh Mông Cổ mới bắt được lão nhốt vào trong thạch thất này, thì làm sao có thể thả lão ra dễ dàng kia chứ. Chỉ có tôi xui xẻo bị lão liên lụy mà thôi, hơi.

“Lão ngoan đồng, lão đừng nhảy nữa, tới đây ta chỉ lão chơi trò chơi.” Tôi dụ dỗ, vừa nhắc tới hai chữ “trò chơi” thì hai mắt lão ngoan đồng sáng lên, phi thân đến ngồi trước mặt tôi, háo hức hỏi: “Chơi cái gì? Có vui không?”

Tôi gật gật đầu: “Chơi rất vui, nhưng mà lão phải nghe lời ta, nếu không thì sẽ không chơi được.”

“Được, được, cái gì ta cũng nghe người hết, người mau nói xem là chơi cái gì?”

“...” Có cần vui đến như vậy không?

“Ôi đau chết ta, ta chết mất, có ai không mau cứu ta... Ôi bụng của ta đau quá...” Lão ngoan đồng ôm bụng nằm lăn lộn trên đất, mặt mày trắng bệch, kêu rên vô cùng thống khổ. Tiếng kêu rên của lão liền đá động tới hai tên xanh lá cây gác cửa, chúng vội đi đến hỏi han: “Tôn giá, người không có việc ...”

Tôi chớp thời cơ, bắn hai thối bạc nhỏ điểm huyết đạo hai tên xanh lá cây, bọn chúng liền đứng im bất động, không nhúc nhích, mắt trợn trắng.

Lão ngoan đồng thấy hai tên xanh lá cây đứng im bất động thì vô cùng vui vẻ, vỗ tay, cười rộ lên: “Trình nha đầu, người xem ra cũng có chút bản lĩnh đó.”

“...” Lão ngoan đồng là đang khen tôi, hay là đang miệt thị tôi đây?

Tôi lấy 1 bình xứ màu vàng trong túi bách bảo ra, mở nắp, 1 làn khói xanh trắng thoát ra, mang theo 1 mùi nồng cay mũi, tôi bước đến gần cửa sắt của thạch thất, chế thứ nước màu xanh trong bình vào ổ khóa. “Xèo, xèo, xèo” mấy tiếng, ổ khóa sắt liền tan chảy, cửa sắt được mở ra.

Lão ngoan đồng nhìn thấy thì hai mắt tròn lên, kinh ngạc hỏi: “Cái thứ trong tay ngươi là cái gì? Tại sao lại lợi hại như vậy?”

“Axit!” Tôi buột miệng nói, sau mới biết mình lỡ lời, liền sửa lại: “Là thứ nước có thể làm tiêu hủy mọi thứ, ngay cả xác người cũng bị hủy luôn, đến xương trắng cũng không còn.” Tốn rất nhiều công phu tôi mới chế được mấy lọ axit này, biết thế nào cũng có việc dùng đến mà.

“Lợi hại như vậy?” Ánh mắt lão ngoan đồng sáng lên, nhìn chăm chăm vào bình xứ trong tay tôi.

“Cho lão!” Tôi đưa bình thuốc đến trước mặt lão ngoan đồng.

“Thật cho ta?” Lão ngoan đồng tuy hỏi vậy nhưng tay đã chớp lấy bình thuốc trên tay tôi, nhét vào trong ngực.

“Thật!” Không cho được sao, không cho cũng bị lão trộm, tự giác vẫn tốt hơn.

Bọn người ở Tuyệt Tình cốc này chắc rất tự tin với độ an toàn của thạch thất giam chúng tôi, nên chỉ cho hai tên xanh lá cây canh gác. Bọn chúng bị tôi điểm huyết chưởng thể nói năng kêu ca nên chúng tôi trốn êm ra ngoài, mà không bị phát hiện. Để tránh việc bị bắt lại, tôi còn cười y phục trên người của hai tên xanh lá cây, mặc lên người 1 bộ, đưa cho lão ngoan đồng 1 bộ, giả làm hạ nhân ở Tuyệt Tình cốc, rồi mới rời đi.

Nhưng lão ngoan đồng do mãi mê chơi đùa với bình axit vừa lấy được ở chỗ tôi. Nên chẳng thèm để ý đến tôi. Lão cầm bình axit, hết nhỏ lên cây, lại nhỏ lên đất, còn vô cùng dùng cảm nhỏ lên chính tay mình, làm tay lão bị cháy xém 1 mảng.

“Ôi, đau quá, đau quá.” Lão vừa kêu la vừa thổi phù phù vào cái tay đang bốc khói của mình.

Tôi không còn gì để nói, chỉ có thể đá văng cả người lão vào hồ nước cạnh đó “Rửa cho sạch đi, rồi lên đây, ta thoa thuốc cho.”

“Vù vù” Lão ngoan đồng nhảy lên từ dưới nước, lắc người giữ nước như 1 con chó lông xù. Cười hề hề nói: “Cái thứ nước này của ngươi cũng quá lợi hại đi, hahaha...”

Sau khi được tôi bôi thuốc, lão ngoan đồng lại chứng nào tật nấy, cầm bình axit chạy loạn khắp nơi. Lão cũng không sợ bị đám xanh lá cây ở Tuyệt Tình Cốc phát hiện. Tôi bất lực, mặc kệ lão, trốn trước tính sao.

25. Chương 25: Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Trình Anh (thượng)

Ngày x, tháng x, năm x. Tiểu Trình Anh 7 tuổi.

Từ nhỏ đến lớn tiểu Trình Anh thân thể khỏe mạnh, chưa từng bị bất cứ bệnh gì, lại đột nhiên gặp bệnh lạ. Mạch tượng bình thường, nhưng lại hôn mê mãi không tỉnh. Mời bao nhiêu đại phu cũng đều lắc đầu bó tay. Vợ chồng Lục Lập Đình cứ tưởng là lần này cô bé khó thoát chết.

“Nếu Anh Nhi có bề gì, làm sao ta có thể ăn nói với cha mẹ con bé đây.” Lục Lập Đình âu sầu ngồi bên giường nhìn sắc mặt tiểu Trình Anh càng ngày càng tái nhợt, do hôn mê nhiều ngày, nên chẳng ăn uống được gì.

Lục Nhị Nương thấy chồng buồn phiền vì chuyện tiểu Trình Anh, nhưng lại không biết nên an ủi chồng như thế nào, bởi lẽ tiểu Trình Anh cũng được bà nuôi từ nhỏ đến lớn, bà xem con bé như con gái thứ hai của mình. Nhìn thấy tiểu Trình Anh như thế, lòng bà cũng quặn đau.

Tiểu Trình Anh mắc bệnh lạ, hôn mê đến ngày thứ 5 thì tỉnh lại, vợ chồng Lục Lập Đình nhìn thấy thì vui mừng đến ứa nước mắt, luôn miệng hỏi han cô bé, nhưng sau khi tiểu Trình Anh tỉnh dậy, lại có những biểu hiện cực kỳ khác thường.

Điều thứ nhất, khi nhìn thấy vợ chồng Lục Lập Đình đang hai mắt đong đầy nước mắt, ngồi bên giường hỏi han thì cô bé trợn to đôi mắt đã to của mình lên đến hết cỡ, miệng há to đến nỗi có thể nhét được cả quả trứng ngỗng chứ chẳng chơi, và cứ thế nhìn trân trân vào vợ chồng Lục Lập Đình, mặc cho hai người họ có hỏi như thế nào cũng không trả lời.

“Anh Nhi, con sao vậy, không khỏe chỗ nào, mau nói cho di nương nghe.” Lục Nhị Nương lo lắng hỏi han.

Lục Lập Đình còn lo lắng hơn, nói to với đám gia nhân bên cạnh: “Mau gọi đại phu, mau gọi đại phu đến đây ngay.”

Đến khi đại phu sách cái thùng gỗ chuyên chứa đồ hành y của mình, người đầy mồ hôi, bị 1 gia đình lôi lôi kéo kéo chạy vào phòng, thì cô bé tiểu Trình Anh mới có phản ứng.

Cô bé nhìn nhìn vị đại phu đang lảng xảng “vọng, vắn, vắn, thiết” cho mình, chớp chớp đôi mắt to, khép miệng lại, quay đầu qua nơi khác, nuốt mạnh 1 ngụm nước miếng, thốt lên 1 câu rất khê, chỉ đủ 1 mình cô bé nghe: “Con bà nó, xuyên không rồi!” Nhưng người luyện võ thánh lực tốt, nên vợ chồng Lục Lập Đình đều nghe rõ rành rành.

Kể từ đó, cô bé tiểu Trình Anh ngoan ngoãn, lễ phép, trầm tĩnh, rất thích ở 1 mình đọc sách, biến mất. Thay vào đó là 1 tiểu Trình Anh, chỉ có 2 từ để có thể hình dung là “thông minh” (thông minh và lưu manh).

Ngày x, tháng x, năm x. Tiểu Trình Anh, sau cơn bạo bệnh 3 tháng.

Hôm nay là 1 ngày đẹp trời, trời trong, nắng không quá gắt, nhiệt độ từ 26 đến 29 độ, không quá nóng. Đặc biệt là không mưa. Cho nên tiểu Trình Anh nhà ta quyết định dẫn theo biểu muội nói hơi bị nhiều của mình là Lục Vô Song, cùng hai nha hoàn hầu hạ, đi dạo phố phường.

Nhưng không biết do phổ xá quá đông người, hay tại vì ai đó cố ý, mà chỉ mới quẹo qua 3 con đường, thì tiểu Trình Anh “thất lạc” với mọi người. Mà kỳ lạ hơn, cô bé không hề hoảng sợ, ngược lại đứng trong góc đường, tay thấy thấy 1 cái hầu bao to, có vẻ khá nặng, cười khẩy 1 cái.

“Cho các người đi theo ta!” Nói rồi lách vào dòng người mà đi.

Tiểu Trình Anh, đi trên đường, hết sắn qua sạp này, lại ghé quán nọ. Mà hầu hết toàn là quán bán thức ăn. Hai cánh tay bé nhỏ xinh xinh của cô bé, còn sách lĩnh kính rất nhiều, rất nhiều thứ, thức ăn này nọ.

Khi tiểu Trình Anh đi đến 1 con hẻm vắng, đột nhiên có 1 tên tiểu khiêu hóa tử, khoảng 8, 9 tuổi, khuôn mặt lem luốc, đầu tóc rối bù, quần áo rách rưới tả tơi, còn có dính vết máu, va vào người tiểu Trình Anh, khiến cô bé té ngã xuống đất, túi lớn túi nhỏ gì đều rơi hết xuống đất.

Tiểu Trình Anh bị đụng té đau, hai cái má phồng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm tức giận, nhanh chóng đứng thẳng người dậy, giơ tay tóm lấy cổ áo tên tiểu khiêu hóa tử trên đường, kéo mặt hắn lên.

“Người không sao chứ? Bị té ngã, có bị thương ở đâu không? Tại sao đi đứng lại không coi thế này.” Nhưng khi nhìn thấy mặt tiểu khiêu hóa tử, tiểu Trình Anh lại trợn to mắt, hai cái má phồng cũng xẹp xuống, đổi từ giận thành cười, ngồi xuống đối diện tiểu khiêu hóa tử, còn dùng đôi tay bé bé của mình, phỉ phỉ bụi trên người tiểu khiêu hóa tử, ân cần hỏi han.

Tiểu khiêu hóa tử bị hành động của tiểu Trình Anh làm cho ngẩn ra, cứ thế ngồi bất động trên đất, nhìn trừng trừng tiểu Trình Anh, không nói tiếng nào, được 1 lúc thì tiếng reo “ùn ùn” trong bụng khiêu hóa tử vang lên, báo hiệu hắn thật sự rất đói, mà nói không đói cũng lạ, bởi hắn đã 3 ngày chẳng có gì để ăn.

Tiểu Trình Anh liền lấy bánh bao trong túi giấy rơi trên đất, đưa đến trước mặt tiểu khiêu hóa tử, 1 cái bánh bao trắng, bốc khói thơm nghi ngút, nhưng khi tiểu khiêu hóa tử định giơ tay chộp lấy, thì tiểu Trình Anh lại rút nhanh trở về.

Tiểu Trình Anh chớp đôi mắt to đen nhánh của mình, ngây ngô hỏi: “Người nếu không ăn bánh bao có phải là sẽ đói bụng chết phải không?”

Tiểu khiêu hóa tử gật đầu. Tiểu Trình Anh chớp chớp mắt, hỏi tiếp: “Vậy ta cho người bánh bao ăn, người sẽ không chết phải không?”

Tiểu khiêu hóa tử gật gật đầu. Tiểu Trình Anh chớp chớp chớp mắt hỏi: “Thế ta cứu mạng sống của người, ta có được xem là ân nhân của người không?”

Tiểu khiêu hóa tử gật gật gật đầu. Tiểu Trình Anh chớp chớp chớp chớp mắt, dùng giọng điệu ngọt chết ruồi, nũng nịu nói: “Vậy người có nên báo đáp ân nhân của mình không?”

Tiểu khiêu hóa tử gật gật gật gật đầu. Tiểu Trình Anh cười tươi như hoa, nhét bánh bao vào tay khiêu hóa tử, nói như ra lệnh: “Được, ta là ân nhân cứu mạng của người, người phải lấy thân báo đáp ta. Ta tên là Trình Anh, hay gọi là Tiểu Trình, người sau này lớn lên, nhất định phải quay lại đây kiếm ta, lấy thân báo đáp ta có nghe chưa.”

Dứt lời, không cần biết dơ sạch, tiểu Trình Anh há to miệng cắn mạnh 1 cái vào cánh tay trái của tiểu khiêu hóa tử, đến nỗi chảy máu đầm đìa. Cắn xong, cô bé phun phèo phèo máu trong miệng ra, cười nói: “Ta đã hạ lời nguyện vào vết cắn, nếu sau này người dám ở cùng cô nương nào khác, đảm bảo cả người người sẽ bị lở loét mà chết. Phải nhớ, người là người của Trình Anh.”

Nói rồi, tiểu Trình Anh xoay người rời đi, miệng cười khúc khích không khép lại được, còn lẩm bẩm 1 câu: “Tên khiêu hóa tử đó còn nhỏ nhỏ nhưng lại đẹp đến thế, chắc chắn sao này lớn lên sẽ là cực phẩm, haha.”

Ngày x, tháng x, năm x. Tiểu Trình Anh làm lễ bái sư.

Lý Mạc Sầu tàn sát Lục gia trang, khi muốn ra tay giết chết tiểu Trình Anh, thì cô bé được thanh y nam tử có gương mặt xấu như cương thi cứu sống, nhưng lại trúng “Băng phách ngân châm” của nữ ma đầu, hôn mê mất 3 ngày 3 đêm, chịu đủ sự dày vò. Đến khi tỉnh lại, thì nhìn thấy 1 thanh y nam tử khuôn mặt đẹp như thiên tiên, khiến tiểu Trình Anh trợn to mắt, miệng há hốc, tuyến nước bọt bị kích thích tiết ra không ngừng.

“Tỉnh rồi sao? Ta và người xem như có duyên, ta sẽ nhận người làm đồ đệ. Sau này theo ta, những chuyện trước đây hãy quên hết đi.” Thanh y nam tử ngồi bên mép giường, nhàn nhã thổi 1 muống thuốc, khi nhìn thấy tiểu Trình Anh tỉnh lại thì cười nhạt nói.

Tiểu Trình Anh bị tiếng nói thanh trầm của thanh y nam tử mê hoặc, nên không suy nghĩ nhiều mà lập tức gật đầu đồng ý, còn sợ thanh y nam tử đổi ý, bất chấp vết thương trong người, ngồi bật dậy, cúi đầu lại 3 cái, làm lễ bái sư, gọi to 1 tiếng “sư phụ”.

Thanh y nam tử nhìn thấy thế, cười nói: “Tốt lắm! Uống thuốc đi!” 1 tay nâng người tiểu Trình Anh dậy, 1 tay đưa muống thuốc đến trước mặt cô bé, cử chỉ dịu dàng, thái độ ân cần chăm sóc, khiến hai mắt tiểu Trình Anh long lên, lấp lánh ánh sáng, trong lòng mừng thầm: “Được mỹ nam như thế này chăm sóc, thật là chuyện quá tốt rồi, haha.”

Tiểu Trình Anh há to miệng, ngậm lấy muống thuốc, nhưng... “Phì!” thuốc trong miệng lập tức được phun ngược trở ra, hai đôi mắt to tròn của tiểu Trình Anh vốn đã long lanh lấp lánh, giờ càng lấp lánh hơn bởi nước mắt.

“Sư phụ, đắng...”

“Cạch!” Lời chưa hết, đã bị âm thanh đặt mạnh bát thuốc xuống bàn của thanh y nam tử cắt đứt.

Thanh y nam tử hay còn gọi là Đông Tà Hoàng Dược Sư, sắc mặt âm trầm, quanh thân còn xuất hiện 1 làn khói trắng mỏng, ẩn hiện sự giận dữ, híp mắt nhìn tiểu Trình Anh. Nhưng rất nhanh biến mất, đột nhiên nhếch mép cười, nói: “Đắng lắm sao?”

Tiểu Trình Anh khi nhìn thấy Hoàng Dược Sư đột nhiên thay đổi sắc mặt, có chút sợ hãi, nhưng nghe ông hỏi như thế, cũng thành thật gật đầu, trả lời: “Thật sự rất đắng, đồ nhi không... không uống được.”

“Uhm, vậy đợi 1 chút, ta sẽ nấu thuốc khác cho ngươi.” Hoàng Dược Sư cười ngọt ngào nói, rồi cầm bát thuốc trên cái bàn đầu giường, tiêu sái bước ra khỏi phòng.

1 lúc sau, đem về 1 bát thuốc khác, màu sắc có chút kỳ lạ, bước đến bên cạnh giường, ngồi xuống, múc 1 muỗng vừa thổi cho nguội, vừa cười như không cười nói: “Thuốc đã hết đắng rồi, không được phun thuốc ra nữa, nếu không ta sẽ phạt nặng.”

Đúng là thuốc không đắng, nhưng... “Phì!” tiểu Trình Anh không kiềm chế được, lại phun ngụm thuốc trong miệng ra. Bát thuốc ngoài vị đắng ra, hầu như tất cả các vị còn lại: chua, ngọt, mặn, chát, cay; ngũ vị đều có đủ.

Và vì tiểu Trình Anh phun thuốc ra, nên Hoàng Dược Sư làm đúng như lời mình nói, phạt cô bé rất nặng. Hình phạt là đánh mông, đánh cho mông tiểu Trình Anh nở đầy hoa tươi.

Sau khi hình phạt kết thúc, thì lễ bái sư cũng hoàn thành, tiểu Trình Anh chính thức ký khế ước bán thân.

Ngày x, tháng x, năm x. Tiểu Trình Anh lần đầu tập võ.

Hoàng Dược Sư ngồi nhàn nhã trên ghế, dưới tán cây tường vi râm mát. Ngón trở tay phải gõ gõ nhịp trên bàn, trên bàn có 1 đám sỏi trắng nhỏ, mắt nhìn về phía về thân hình đang run run của tiểu Trình Anh đang đứng ngoài sân, giữa trời trưa nắng gắt. Bên cạnh là Tiểu Hoa Nhi đang ngồi dưới đất chơi với 1 đàn kiến đang tha mồi, vô cùng vui vẻ.

Tiểu Trình Anh bị bắt đứng tấn, trên đầu còn đội 1 bát nước lớn, đã qua 1 canh giờ. Toàn thân mướt mồ hôi, hai chân run run như nếu có 1 cơn gió hơi mạnh thổi qua, thì thân thể cô bé sẽ đổ ngay.

“Xoảng!”

“Bụp, bụp!”

Nhưng chưa cần đến gió mạnh, mà cô bé đã ngã ngang. 2 viên sỏi từ chỗ cây tường vi đột nhiên bay nhanh đến, bắn mạnh vào chân cô bé, chỉ bởi tiểu Trình Anh quá mõi, do đứng 1 tư thế quá lâu, nên nhích người 1 cái, khiến bát nước trên đầu rơi xuống đất.

Hoàng Dược Sư, trầm giọng quát: “Đứng lên!”

Tiểu Trình Anh, cả người run rẩy, lom còm bò lên từ trên đất. Hai mắt đăm lệ, nhìn về phía Hoàng Dược Sư: “Sư phụ...”

“Thêm nữa canh giờ!”

“Sư phụ, đồ nhi...”

“Thêm 1 canh giờ!”

“...”

“Sao? Lại muốn tập thêm 2 canh giờ nữa sao?”

26. Chương 26: Trâu Già Xuất Hiện

Do Tuyệt Tình cốc quá lớn, tôi lại không biết đường ra. Chạy đông chạy tây, không biết lúc nào lại chạy đến 1 rừng trúc, xuyên qua rừng trúc thì lại gặp 1 cái hồ mọc đầy hoa thủy tiên thơm mát. Loài hoa thủy tiên này vốn mọc ở phương Nam, khí hậu ẩm áp, không hiểu sao lại có mặt trên đỉnh núi này. Tôi đoán bên dưới núi này ắt phải có suối nước nóng, địa khí mới đặc biệt ẩm áp, giúp hoa sinh trưởng tốt như vậy.

Trên hồ cứ cách bốn, năm thước lại cắm 1 cái cọc gỗ dùng để qua lại. Lúc này, có 8 người đi tới. Tôi vội núp vào 1 bên quan sát. Trong 8 người đó, có 1 tên mặc áo xanh lá cây, như là người dẫn đường, nhảy lên cọc gỗ mà đi qua hồ đầu tiên. 7 người kia thấy vậy liền làm theo. Mà 7 người đó không ai khác chính là đám người Dương Quá, Hoắc Đô, và lão khỉ già Kim Luân. Con bà nó, phải chạy nhanh thôi.

“Người còn đứng đây làm gì, mau vào trong chuẩn bị, cốc chủ sắp ra gặp khách.” Đột nhiên bả vai bị 1 bàn tay chụp lấy, 1 giọng nói nam nhân trẻ tuổi vang lên. Tôi giật mình, nhưng cố gắng chần chờ lại, quay đầu ra sau cúi thấp người, “Dạ” 1 tiếng.

“Nhanh đi theo ta.” Áo xanh lá cây nói rồi bước nhanh đi về phía hồ thủy tiên. Để tránh bị phát hiện, tôi chỉ có thể phục tùng, đi theo sau xanh lá cây.

Xanh lá cây dẫn tôi đi đến 1 tòa sơn trang rất lớn, chúng tôi đi từ bên cửa hông sơn trang vào bên trong. Cùng với áo xanh lá cây, nhập thành hàng với 8 nam nữ xanh lá cây khác đã đợi sẵn ở đó. Trong đó có thiếu nữ đã bắt tôi và lão ngoan đồng đến đây.

Đứng 1 lát, thì nghe bên ngoài có giọng nam nhân nói: “Quý khách đã tới, thỉnh cốc chủ ra tiếp.” như là hiệu lệnh, hàng nam nữ chúng tôi liền đi ra ngoài đứng ở bên trái của sảnh đường. Toàn bộ sảnh đường được trang trí màu xanh, thêm 1 đám xanh lá cây bọn tôi nữa quả thật là quá chói mắt mà. Mà còn chói mắt hơn là đám người Dương Quá, Hoắc Đô mặc y phục khác màu ngồi bên dưới sảnh đường bên phải kia kìa.

Có lẽ bởi tôi mặc y phục xanh lá cây, hòa lẫn với đám người xanh lá cây, cùng cách trang trí cũng xanh nổi nên bọn họ bị chói mắt mà chẳng chú ý đến tôi. Nếu để Hoắc Đô hay lão khỉ già Kim Luân thấy được tôi, chắc sẽ lột da tôi ra mất.

Chốc lát sau, từ sau bình phong bước ra 1 nam tử trung niên, vái chào khách, rồi ngồi ngay xuống ghế chủ vị. Nam tử trung niên mặc áo xanh lam, khuôn mặt anh tuấn, cử chỉ phóng khoáng, nhưng màu da nhợt nhạt, nhìn có chút khô khan, giống như người có bệnh. Người ra không ai khác là Công Tôn Chỉ, cốc chủ Tuyệt Tình cốc.

Công Tôn Chỉ vừa ngồi xuống, liền có 1 đám đồng tử áo xanh bưng trà từ bên trong ra, cho hắn và khách. Còn nhiệm vụ của 10 người chúng tôi là cứ đứng như trời trồng 1 bên, làm nền. Công Tôn Chỉ này cũng quá mức phô trương đi.

Công Tôn Chỉ vén ống tay áo, bưng tách trà lên, nói: “Mời quý khách dùng trà.”

Công Tôn Chỉ dứt lời, thì 1 nam nhân thân cao tám thước, chân tay to và thô, mặt mang nụ cười ngớ ngẩn, cặp mắt lơ đãng trong đám người Dương Quá, lên tiếng: “Này cốc chủ, các hạ thịt chẳng chịu ăn, rượu không chịu uống, làm sao mà sắc diện chẳng ồm yếu thế này?”

Công Tôn Chỉ thản nhiên uống 1 ngụm trà, nói: “Bổn cốc mấy trăm năm nay vốn chỉ ăn chay.”

Nam nhân kia hỏi: “Như thế thì có gì hay? Tưởng được trường sinh bất lão chắc?”

Công Tôn Chỉ: “Từ thời Đường Huyền Tông, khi tổ tiên tôi đây ẩn cư đã giới định ăn chay, con cháu không dám phá giới.”

Kim Luân chấp tay nói: “Thì ra tôn phủ đã di cư đến đây từ thời Thiên Bảo, quả là lâu đời.”

Công Tôn Chỉ cũng chấp tay nói: “Không dám!”

Lúc này, 1 người mặc y phục đen, mặt cứng đờ như cương thi, không chút biểu cảm, ngồi bên mé phải Dương Quá, đột nhiên lên tiếng: “Vậy là tổ tông các hạ từng gặp Dương quý phi cơ đấy?”

“...” Chắc chắn lúc này cơ mặt tôi đang giật liên hồi. Cái bộ mặt xấu xí đến mức độ đó, thì chỉ có mặt nạ da người của sư phụ tôi mới có thể tạo ra thôi. Không ngờ đến tận đây mà vẫn phải nhìn thấy.

Công Tôn Chỉ không giận mà nói: “Tệ tộc quả từng làm quan trong triều thời Đường Huyền Tông, khi thấy Dương Quốc Trung làm loạn triều chính, mới phản chí tới đây ẩn cư.”

Mặt cương thi cười hô hố, nói: “Thế thì tổ tông các hạ từng uống nước rửa chân Dương quý phi rồi.”

Mọi người trong sảnh nghe mặt cương thi nói thế thì đều biến sắc.

Mặc dù biết không nên gây sự chú ý, nhưng khi nghe mặt cương thi nói thế, tôi không nhịn được mà phì cười, liền bị 1 nam xanh lá cây đứng bên cạnh trừng mắt, liền lập tức nhịn cười, đứng nghiêm lại. Do nhịn cười, mà cả người run lên như bị động kinh. Vậy mà Công Tôn Chỉ vẫn ngồi im bất động, mặt không đổi sắc. Quả thật kiềm chế quá tốt.

Nhưng 1 lão lùn, cao chưa tới 1 mét, râu tóc dài tới chân, đầu bạc trắng, mặt mũi quái dị, mặc y phục màu xanh lam, đai lưng được bện bằng dây cỏ, đứng bên cạnh Công Tôn Chỉ, thì không nhịn được, nói to: “Cốc chủ nể các vị là khách, dùng lễ đối đãi, sao các hạ lại nói năng bất nhã như vậy?”

Lão lùn này là Phàn Nhất Ông đây sao? Quả nhiên, quá lùn.

Mặt cương thi lại cười hô hố, giọng quái dị, nói: “Tổ tông các người nhất định từng uống nước rửa chân Dương quý phi, nếu không uống, ta sẽ cắt đầu nộp cho các người.”

Nam nhân cao lớn nghe thế thì lên tiếng: “Tiêu Tương Tử, sao huynh biết? Chẳng lẽ ngày ấy huynh cũng cùng uống với họ hay sao?”

Mặt cương thi lại cười hô hố, nói: “Nếu không uống nước rửa chân để bị đau bụng, thì làm gì phải kiêng chất tanh?”

Nam nhân cao lớn vỗ tay cười lớn, reo lên: “Đúng, đúng lắm, thật là chí lý.”

Phàn Nhất Ông giận dữ, bước ra giữa sảnh nói: “Tiêu Tương tiên sinh, chúng tôi ở đây không hề đắc tội với tiên sinh, tiên sinh muốn động thủ, thì mời lại đây.”

Mặt cương thi: “Hay lắm!” rồi mang theo cái ghế bay qua chiếc bàn, “hịch” 1 tiếng, đã đáp xuống ngồi giữa sảnh, nói: “Gã râu dài kia, tên người là gì? Người biết tên ta, ta vẫn chưa biết tên người, động thủ như thế chẳng công bằng chút nào.”

Về mặt Phàn Nhất Ông biến chuyển, nhìn về phía chủ nhân của mình. Công Tôn Chỉ lúc này mới lên tiếng: “Thì cứ cho y biết tên, không sao.”

Phàn Nhất Ông liền nói: “Ta họ Phàn, tên Nhất Ông, mời tiên sinh đứng dậy ban chiêu.”

Mặt cương thi: “Người sử dụng binh khí gì? Lấy ra cho ta coi cái đã.”

Phàn Nhất Ông: “Tiên sinh muốn xem binh khí ư, được thôi.” Nói rồi giậm chân phải xuống nền nhà, nói: “Mang ra đây!”

1 lúc, hai đồng tử áo xanh khiêng ra 1 cây cương trượng đầu rồng dài chừng 1 trượng. Cây cương trượng còn cao hơn cả Phàn Nhất Ông, lại trông nặng như thế, mà lão cầm trên tay nhẹ như cầm 1 chiếc đũa. Lão lùn họ Phàn này, võ công cũng không tệ.

Mặt cương thi không thèm để ý, lấy trong túi ra 1 cái kéo to, nói: “Người có biết ta dùng cây kéo này làm gì không?” dùng lại 1 chút lại cười ha hả nói: “Này gã râu dài, người có biết cái kéo quý này của ta có tên là gì hay không?”

Phàn Nhất Ông tức giận nói: “Thứ binh khí bàng môn tả đạo ấy, làm sao có tên gọi tao nhã được kia chứ.”

Mặt cương thi cười ha ha nói: “Không sai, cái tên đúng là không tao nhã, gọi là cái kéo cắt lông chó đấy.”

Tôi nhịn cười quả thật vô cùng khổ sở, bụng đã muốn quặn đau, nên vừa nghe mặt cương thi nói thế thì không nhịn nổi nữa cười phá lên.

Cười thỏa rồi, mới hồi hận, bởi cả sảnh đường mấy chục người, gần cả trăm con mắt đang đổ dồn về phía tôi, khiến cả người tôi lạnh run. 2 tiếng nói đồng thanh vang lên.

Hoắc Đô: “Tiểu Trình!”

Dương Quá: “Tiểu Trình!”

Con bà nó, bị phát hiện rồi. Lần này chết chắc.

27. Chương 27: Lão Ngoan Đồng Vs Phàn Nhất Ông

“Trình nha đầu, ngươi cũng tới đây góp vui sao?” Mặt cương thi bay tới chụp lấy tay tôi, cười ha ha nói: “Ngươi ở đây thật đúng lúc, có thể xem ta cắt lông con chó râu dài.” Nói rồi xoay người trong chớp mắt, xoẹt 1 tiếng, cái kéo lớn chìa tới bộ râu của Phàn Nhất Ông mà cắt.

Bọn người Dương Quá, Hoắc Đô có vẻ rất bất ngờ vì mặt cương thi chẳng những quen biết tôi, mà còn có vẻ rất thân thiết, nhưng bọn họ làm sao biết được mặt cương thi vốn không phải là Tiêu Tương Tử, mà là lão ngoan đồng đeo mặt nạ da người giả trang.

Phàn Nhất Ông bị lão ngoan đồng tấn công bất ngờ cũng không hoảng, vội chống cây trượng, tung người lộn 1 vòng lên cao hơn 1 trượng. Lão ngoan đồng tấn công cực nhanh, Phàn Nhất Ông né tránh cũng thần tốc, 1 cắt 1 né, đúng là hai cao thủ võ công thượng thừa. Bởi lẽ đám xanh lá cây trong sảnh còn bận quan tâm đến trận đấu, nên tôi mới được bình yên.

Phàn Nhất Ông bị lão ngoan đồng cắt mất 3 sợi râu, lão thổi 1 hơi, ba sợi râu bay về phía bàn, “choang” 1 tiếng, ly trà trên bàn vỡ tan. Lão ngoan đồng cười ha ha, nhảy đến chỗ tôi, đánh kéo tanh tách, nói: “Trình nha đầu, ngươi có thấy cây kéo cắt lông chó của ta có lợi hại không?”

Tôi bị lão hỏi, chỉ có thể cười gượng, đáp: “Lợi hại.” Bởi Hoắc Đô lúc này như đang muốn đục lỗ lên người tôi, nếu không phải lão khỉ gì Kim Luân kìm lại, chắc hẳn đã xông đến ăn sống tôi luôn rồi, mà điều đáng sợ hơn là ánh mắt hắn nhìn tôi rất giống ánh mắt mỗi khi sư phụ tức giận, chắc chắn.

Phàn Nhất Ông bị lão ngoan đồng đùa giỡn thì rất tức giận, quay về phía Công Tôn Chỉ, cúi mình nói: “Sư phụ, đệ tử hôm nay không thể giữ lễ kính khách được nữa rồi.”

Công Tôn Chỉ khẽ gật đầu. Phàn Nhất Ông vung cây cương trượng quét ngang qua chỗ lão ngoan đồng, tiếng gió nghe ù ù. Tôi đứng kế bên thấy vậy liền cả kinh, vội dùng khinh công nhảy lên xà ngang tránh né. Lão ngoan đồng giơ tay trái chụp cây cương trượng, tay phải cầm kéo chìa đến cắt râu của Phàn Nhất Ông.

Đột nhiên 1 cái bóng xám từ cửa sảnh vụt vào cực nhanh, song chưởng cùng đánh tới sau lưng lão ngoan đồng. Tôi cả kinh quát: “Cẩn thận.”

Thế chưởng của kẻ đánh lén vừa nhanh vừa mạnh, tất đắc thủ, lão ngoan đồng liền dùng chưởng đánh vào cùi chỏ kẻ đánh lén, lập tức hóa giải ngay chưởng lực.

Bọn Dương Quá cả kinh kêu lên: “Tiêu Tương Tử!”

Lão ngoan đồng: “Bị phát hiện rồi, chơi không vui.” Nói rồi túm lấy mặt nạ trên mặt tháo ra quăng lên không trung, Dương Quá thấy thế liền nhảy lên chụp lấy cái mặt nạ, nhét vào trong áo. Thì ra cái mặt nạ da người này là lão trộm của Dương Quá.

Thiếu nữ áo lục vừa thấy diện mạo lão ngoan đồng thì kêu lên: “Cha ơi, là lão già ấy đấy.”

Lão ngoan đồng nhảy lên xà ngang kéo tôi xuống, định mang tôi rời đi, nhưng Tiêu Tương Tử nào có chui để yên, hai bàn tay của gã như hai cái móng vuốt sắt chụp tới chỗ chúng tôi. Công Tôn Chỉ liền cao giọng nói: “Thỉnh hai vị dừng tay.”

Tiêu Tương Tử vì nể mặt Công Tôn Chỉ nên không động thủ nữa, lão ngoan đồng lại không thèm để ý, đứng cười hề hề bên cạnh tôi, xem như chẳng có việc liên quan tới mình.

Công Tôn Chỉ thông thả bước ra giữa sảnh, dùng tay phải phẩy phẩy bụi trên áo, lại dùng tay trái phẩy phẩy bụi, mặc dù trên người ông ta không hề có 1 hạt bụi nào, tên cóc chủ này cũng quá làm màu đi. Sau khi đã xác định trên người mình không có bụi, Công Tôn Chỉ mới chậm rãi lên tiếng: “Lão tiên bối này, nếu lão muốn rời khỏi cốc, trước hết hãy để lại mấy thứ hôm trước lão đã lấy thì hơn.”

Lão ngoan đồng nghe thế thì cả giận, mày dựng ngược lên, cao giọng nói: “Ngươi nói thế tức là bảo ta lấy trộm đồ của người à. Hừ, cái xó cùng cốc này có bảo bối quái gì để cho ta trộm chứ?”

Nói rồi như để chứng minh mình không có lấy, liền cởi bỏ quần áo trên người ra, động tác chân tay cực lẹ, trong giây lát đã trần như nhộng. Công Tôn Chỉ luôn miệng quát dừng, nhưng lão ngoan đồng chẳng thèm để ý, cứ cởi tuốt tuốt. Tôi đứng bên nhìn 1 màn này mà đầu choáng mắt hoa. Phải chỉ là 1 nam tử trẻ tuổi thoát y trước mặt tôi, chứ không 1 lão già, da nhăn nheo hết như lão ngoan đồng, thì tốt biết mấy. Nhưng đột nhiên trước mắt tôi sẫm, người đã bị người nào đó ôm lấy, đầu dúi vào ngực người nào đó.

Hoắc Đô: “Chu lão tiên bối, tốt hơn lão hãy mặc lại quần áo vào trước thì hơn, ở đây còn có nữ nhân, lão như thế thật là phô cái xấu ra cho thiên hạ chê cười mà.”

Lão ngoan đồng: “Ta ở trong bụng mẹ chui ra như thế nào, thì bây giờ vẫn trong trắng y nguyên như thế, có gì là xấu? Còn cái tên cóc chủ kia, đã già rồi mà còn lấy 1 thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp làm vợ, hì hì, thế mới đáng bị thiên hạ chê cười... Nhưng mà người là ai mà lại ôm Trình nha đầu nhà ta như vậy, mau buông tay.” Nghe lão nói tới đây thì tôi đã bị kéo ra từ trong lòng người nào đó, đến đứng sau lưng lão ngoan đồng, trước mắt lại sáng rõ.

Hoắc Đô hình như bị trúng chưởng của lão ngoan đồng, sắc mặt tái nhợt. Lão ngoan đồng đột nhiên kêu lên: “Ồi chao, quên mất, không mặc quần áo, lạnh quá.” Nói rồi tay chân thoăn thoắt mặc quần áo trên đất vào. Sau túm lấy tay tôi dùng kinh công bay đi. Mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt, đến khi tôi định thần lại thì không biết mình bị lão ngoan đồng mang đến nơi nào rồi. Nhìn xung quang thì thấy đây là 1 đỉnh núi hoang vu, bốn phía cây cối rậm rạp, sơn trang ở dưới chân núi cách đây vài dặm chứ không ít. Bên kia còn có vách núi cao trăm trượng, gió thổi vù vù, nếu lỡ chân rơi xuống, thịt nát xương tan là cái chắc.

“Trình nha đầu, người không sao chứ?” Lão ngoan đồng lẩn xoắn chạy quanh người tôi, hỏi han, tôi cười khỏ 1 cái nói: “Ta thì có thể bị làm sao, nhưng mà lúc này lão...” Sao lại ra tay đánh Hoắc Đô kia chứ. Mấy chữ sau cùng tôi thật không nói ra được.

Lão ngoan đồng tò mò hỏi: “Ta làm sao?”

“Không có gì.”

Lão ngoan đồng liếc mắt nhìn tôi 1 cái, sau như nhớ ra gì đó thì cười vui vẻ nói: “Ta trong lúc đi tìm người thì gặp một tiểu cô nương rất xinh đẹp nha, đẹp hơn người nhiều. Mà 1 tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, lại sắp phải gả cho cái gã cóc chủ già đó, thật đúng là “hoa lài cấm bãi phân trâu” mà...”

Tôi đoán lão ngoan đồng đã gặp Tiểu Long Nữ, lão có vẻ rất thích nàng ta, cứ liến thoăn kể Tiểu Long Nữ như thế này, Tiểu Long Nữ như thế kia. Chẳng phải lão không có hứng thú với nữ nhân sao? Mị lực của Tiểu Long Nữ quả thật quá lớn. Tôi nghe 1 hồi thì đầu choáng váng. Chỉ bó gối, ngồi thẩn thờ nhìn mây trắng bay bồng bềnh bên dưới, không biết đã qua bao lâu. Lúc này nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoắc Đô, tôi thật sự có chút xiu lo lắng. Lão ngoan đồng ra tay không biết có nặng quá không? Dù gì hắn cũng là mỹ nam, nếu để 1 mỹ nam như Hoắc Đô chết sớm, thật sự quá đáng tiếc.

“Lão tặc tử.” Đột nhiên 1 tiếng nam nhân vang lên. Ngay sau đó chỉ nghe tiếng gió vù vù, 1 bóng người bay nhanh đến chỗ chúng tôi.

Người đến là Phàn Nhất Ông, chỉ có điều bộ râu dài của lão đã bị cắt mất. Lão nhìn thấy lão ngoan đồng trên đỉnh núi thì liền xông vào giao đấu. Hai người đánh nhau vô cùng kịch liệt, còn kịch liệt hơn cả lúc ở đại sảnh, không quan tâm đến việc nơi đây là đỉnh núi, bên kia còn có vực sâu. Nhưng mà họ đánh nhau thì đánh nhau đi, tại sao lại làm liên lụy đến 1 người vô tội như tôi chứ?

Lão ngoan đồng đánh vào ngực Phàn Nhất Ông 1 chưởng, khiến lão lùn họ Phàn bay vèo về phía tôi, tôi liền dùng khinh công tránh né, nhưng nơi tôi đứng lại là bên mép vực, chân trái của tôi đạp hụt vào không trung 1 cái, cả người liền ngã ra sau, chỉ thấy gió thổi ù ù bên tai, cùng tiếng la thất thanh của lão ngoan đồng.

Định luật khi rơi xuống vực của nhân vật nam chính trong phim kiếm hiệp là: 1- rơi xuống hồ nước, không chết, còn gặp được cao nhân; 2- túm được cành cây mọc ra lưng chừng núi, không chết, còn vô tình lấy được võ lâm bí tịch đã thất lạc từ lâu; 3- rơi thẳng xuống núi nhưng chỉ bị thương, không chết, được nhân vật nữ chính đẹp như thiên tiên cứu sống. Nói chung, dù như thế nào cũng không chết được.

Nhưng: 1- tôi không phải nam chính, không có ánh sáng hào quang nhân vật chính bảo vệ; 2- tôi cũng không

phải nữ chính, giống như trên, không được tác giả bảo vệ; 3- tôi cũng không phải nhân vật phụ quan trọng, chỉ là tiểu nhân vật, có tôi cũng thế mà không có tôi thì Thần Điêu của Kim Dung lão gia tử vẫn là Thần Điêu. Cho nên...

“Cứu mạng a...” Chỉ có 1 con đường là... chết chắc.

28. Chương 28: Sao Lại Là Người?

“Mi xinh xắn thế này, mai sau lớn lên, không làm cho kẻ khác đau khổ, thì tự mình sẽ đau khổ, chi bằng chết sớm đi là hơn. Thế gian bớt được 1 chút phiền não.”

“Nha đầu, nữ nhân này là kẻ hung ác, có muốn đánh ả không?”

“Tĩnh rồi sao? Ta và người xem như có duyên, ta sẽ nhận người làm đồ đệ. Sau này theo ta, những chuyện trước đây hãy quên hết đi.”

“Ta đành miễn cưỡng tiếp nhận người vậy?”...

“Tiểu Trình! Tiểu Trình!”

Lạnh quá, tối quá, cả người còn đau như có ai tháo từng khớp xương của tôi ra rồi ráp lại vậy? Có phải tôi đã chết rồi không? Tôi không muốn chết, tôi vẫn còn chưa vui chơi đủ, còn rất nhiều mỹ nam đợi tôi đến ăn đậu hũ của họ mà. Tôi còn chưa gặp mặt được mỹ nam Gia Lục Tề kia mà. Sự phụ, người đâu rồi, đồ nhi rất sợ, mau đến cứu đồ nhi.

“Tiểu Trình! Tiểu Trình! Mau tỉnh lại.”

Ai? Ai đang gọi tôi? Có phải là tiếng gọi hồn của quý sai không, tôi không muốn đi. Hoắc Đô, người sao không đến cứu ta, người không phải nói muốn trả ơn cho ta sao, tại sao hồn phách ta sắp bị quý sai bắt đi rồi người cũng không xuất hiện.

“Tiểu Trình!”

“Không, ta không muốn chết.” Tôi bật người ngồi thẳng lên, cơn đau nhức truyền khắp cơ thể.

“Tiểu Trình...”

“AAAAAAA.....Quý.” Thật may quá, tôi vẫn còn sống, bởi vì cái người xuất hiện trước mặt tôi đã tán cho tôi 1 cái, như trời giáng vào mặt. Chứng tỏ tôi chưa chết, mà cái người vừa tán tôi đó cũng không phải quý. Huhuhu. Chỉ có điều tuy được gọi là người nhưng vẻ mặt của người đó còn đáng sợ hơn cả quý. Không phải người này cũng đeo mặt nạ da người của sư phụ đó chứ.

“Tiểu Trình, cô nương có sao không?” Lúc này tôi mới để ý đến Dương Quá đang ngồi cạnh mình. Hắn để trần nửa thân trên, dưới ánh sáng nhàn nhạt trong hốc đá, khuôn mặt điển trai đến lạ thường và vòm ngực săn chắc của hắn ở ngay trước mắt tôi, chỉ cần đưa nhẹ tay ra 1 chút là có thể chạm được vào vòm ngực của Dương Quá. Hơi thở nam tính của hắn cứ lờn vờn quanh mũi tôi. Trên người tôi lại đang mặc trung y của hắn. Thử hỏi làm sao tôi có thể chịu nổi đây.

“Tiểu Trình...Cầu tiên bồi, tại sao Tiểu Trình đã tỉnh rồi lại ngất nữa vậy?” Giọng Dương Quá lo lắng vang lên trên đầu tôi.

“Người cứ ôm như thế thì nó sẽ không tỉnh lại.” Giọng ồm ồm nam không ra nam nữ không ra nữ vang lên bên cạnh, rồi 1 giọng thiếu nữ trẻ tuổi vang lên: “Phải đó Dương đại ca, có thể Trình cô nương bị ngộp, huynh hãy đặt cô nương ấy nằm xuống đất đi.”

“Nhưng mà cả người Tiểu Trình đang run lên, chắc là lạnh lắm.” Dương Quá vẫn lo lắng nói. Nhưng tại sao hắn nói 1 đằng lại làm 1 nẻo, đặt tôi nằm xuống mặt đất làm gì?

“Dương... Dương Quá, đây là đâu?” Tôi chỉ có thể giả vờ như vừa tỉnh dậy, yếu ớt ngồi dậy khỏi mặt đất lạnh lẽo.

Dương Quá thấy tôi tỉnh dậy thì rất vui mừng: “Ta cũng không biết, chỉ biết đây là 1 hốc đá.” Dừng lại 1 chút, vẻ mặt buồn rầu nói: “Nhưng từ đây muốn lên trên ít nhất cũng phải trăm trượng, dù cho có khinh công giỏi cỡ nào cũng khó mà leo lên trên được.”

“Hốc đá? Cao trăm trượng? Thế mà ta rơi xuống lại không sao?” Tôi mờ mịt hỏi. Tôi thật sự quá ngạc nhiên đi, rơi từ độ cao như thế, mà tôi chẳng những không chết, đã thế tay chân vẫn lành lặn như thường, chỉ có vài vết trầy xước nhỏ không đáng ngại.

“Là do cô nương rơi xuống trúng tán cây táo, lại vô tình được ta bắt được.” May mắn như vậy? Rơi xuống tán cây, được mỹ nam cứu, không chết, còn gặp được quái nhân. Đây chẳng phải là mấy định luật rơi vực của nam chính trong phim kiếm hiệp sao? Vậy chẳng phải tiếp theo đây, tôi sẽ lấy được bí kíp võ công gì không?

Trong lúc tôi còn đang ngồi thần thờ trên vách đá thì tiết mục Dương Quá trùng phùng Tiểu Long Nữ và đại chiến Boss Công Tôn Chỉ đã diễn ra. Dương Quá còn bị Công Tôn Chỉ quăng vào bụi hoa tình, trúng độc, Công Tôn Lục Ngạc muốn lấy thuốc giải cho Dương Quá nên mới đột nhập đan phòng, nhưng lại bị Công Tôn Chỉ phát hiện, cả hai rơi vào cơ quan trong đan phòng, rớt xuống đầm cá sấu. Hai người họ may mắn thoát được bọn cá sấu dữ tợn, đi dọc theo con đường mòn thì đi đến hốc đá dưới đáy vực này, còn gặp được mẹ của Công Tôn Lục Ngạc là Cầu Thiên Xích. Bọn họ ở trong hốc đá kể chuyện xưa cho nhau nghe, chẳng bao lâu sau thì tôi rơi xuống. Lúc rơi xuống, phần ngực có va đập vào tán cây táo, bị nội thương 1 chút. Vết thương không nặng, băng bó sơ, uống 1 viên “Cửu hoa ngọc lộ hoàn”, tự điều khí thì đã khỏe lại 7,8 phần.

“Để vân bối leo lên cây xem thử.” Dương Quá sau khi xác định vết thương của tôi đã không còn vấn đề gì nghiêm trọng, mới đứng lên, nói với Cầu Thiên Xích, nói xong hần liền nhảy lên 1 cây táo lớn, xem xét tình hình. Cũng chính nhờ mấy cây táo này mà Cầu Thiên Xích bị nhốt ở đây 14 năm cũng không chết đói.

“Nếu ta leo lên được, ta sẽ thả dây xuống kéo 3 người lên.” Dương Quá nói rồi phi người bám vào vách đá mà leo lên, nhưng vách đá càng lên cao thì càng nhẵn nhụi, không còn chỗ đặt chân, bám tay, đã thế còn nghiêng vào trong, chỉ có rần mỗi may ra bò được không rơi mà thôi. Dương Quá mấy lần trượt chân, cũng may nhờ có khinh công trác tuyệt nên mấy phen hóa hiểm thành an. Phải nói khinh công của phái Cổ Mộ thật sự là đáng kinh ngạc.

Dương Quá leo lên chừng sáu bảy chục trượng thì lại trượt xuống đáy hốc đá, nói: “Có thể ra được! Nhưng phải bện 1 sợi dây thật dài.” Nói rồi, rút chủy thủ, bóc vỏ cây táo, bện 1 sợi dây. Tôi tuy bị thương, nhưng vẫn cùng Công Tôn Lục Ngạc phụ giúp 1 tay, khoảng 2 canh giờ sau thì 1 sợi dây thừng bện bằng vỏ cây táo dài hơn trăm trượng được bện xong.

Dương Quá chặt 1 cành táo dài, buộc 1 đầu sợi dây vào giữa cành cây, đầu còn lại buộc chặt vào người, leo lên trên. Leo đến mức không thể leo lên được nữa thì dùng sức quăng đầu dây có cột cành cây lên trên. Thấy đã chắc chắn, thì hần nắm lấy sợi dây mà leo lên.

Cầu Thiên Xích vừa thấy Dương Quá đã leo lên được thì mắng Công Tôn Lục Ngạc: “Người ngu ngốc lắm, sao lại để cho hần thoát đi 1 mình? Hần thoát ra rồi, còn nhớ gì đến chúng ta.”

Công Tôn Lục Ngạc: “Mẹ cứ yên tâm, Dương đại ca không phải hạng người như thế đâu.”

Cầu Thiên Xích nổi giận: “Bọn đàn ông khắp thiên hạ đều cùng 1 giuộc cả.” Nói rồi nhìn 1 lượt khắp người Công Tôn Lục Ngạc, mặt nhăn lại: “Đồ ngốc, người để cho hần chiếm tiện nghi rồi phải không?”

Công Tôn Lục Ngạc đỏ mặt: “Mẹ, mẹ bảo cái gì, hài nhi không hiểu.”

Cầu Thiên Xích nghe thấy thế càng tức giận: “Người không hiểu sao lại đỏ mặt. Đối với đàn ông người không được buông thả, hay nhẹ dạ cả tin, chẳng lẽ người không thấy tình cảnh của mẹ người hay sao? Mà cái tên Dương Quá kia lại còn có 1 tiểu tình nhân nữa chứ. Người thật làm ta tức chết mà.”

“Tiểu tình nhân của Dương Quá” mà Cầu Thiên Xích nói, không phải là tôi chứ, bà lão này cũng quá quá đoán đi. Trong lúc Cầu Thiên Xích còn đang lăm nhăm la rầy Công Tôn Lục Ngạc thì Dương Quá đã thả

sợi dây xuống.

“Hừm, ta nói cho ngươi hay, từ rày trở đi, ngươi phải bám sát lấy hần, nửa bước không rời. Trương phu, trương phu, nghĩa là trong vòng 1 trương còn là chồng mình, ngoài 1 trương đã không còn là chồng nữa, ngươi biết chưa? Gia gia (ông ngoại) ngươi đặt tên cho mẹ ngươi là Thiên Xích, tức là trăm trương, bên ngoài trăm trương còn gì là trương phu kia chứ?”

Tôi cảm thấy tức cười thay cho Cầu Thiên Xích, Dương Quá nào có thêm để ý đến con gái bà ta kia chứ. Nhưng chỉ dám cười thầm trong lòng, bước đến chỗ sợi dây, đang định cột sợi dây vào người thì “vèo” 1 tiếng, 1 vật thể lạ bay về phía tôi, cũng may tôi nhanh chân né được, nếu không cái hạt táo đó không phải cắm trên vách đá mà là cắm lên tay tôi rồi.

Cầu Thiên Xích quát: “Ngươi làm gì?”

Tôi cố gắng áp chế cơn giận dữ, quay đầu cười nói: “Cầu tiên bối, tiểu diệt đang định xem thử Dương Quá đã chuẩn bị thỏa đáng chưa, sợi dây có còn chắc chắn không? Nếu Dương Quá đang kéo tiền bối lên nữa chừng, sợi dây gặp vấn đề gì thì không hay thì không tốt. Để tiểu diệt công người đến đây, giúp người cột dây có được không?”

Cầu Thiên Xích liếc nhìn tôi 1 cái, lạnh giọng nói: “Không cần, Ngạc Nhi mau đến giúp ta.”

Bà không cần là tốt nhất, ta lúc khỏe mạnh cũng không muốn công bà, chứ đừng nói lúc bị thương. Tôi thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn lách người qua 1 bên, ai biểu nội lực của Cầu Thiên Xích cao thâm đến thế, bà ta phun hạt táo còn lợi hại hơn bắn aka.

Công Tôn Lục Ngạc nhanh chóng cột dây vào người Cầu Thiên Xích, rồi giật dây báo hiệu cho Dương Quá ở bên trên. Dương Quá liền kéo sợi dây đưa Cầu Thiên Xích lên. Đến khi sợi dây được thả xuống lần nữa, Công Tôn Lục Ngạc bảo tôi hãy lên trước, nhưng tôi làm sao mà dám kia chứ. Nếu tôi được kéo lên, mà Công Tôn Lục Ngạc còn bên dưới đáy vực, Cầu Thiên Xích không bắn người tôi thành tổ ong thì mới lạ đó. Với lại tôi cũng tin chắc là với tính cách của Dương Quá sẽ không bỏ rơi tôi dưới đây. Nghĩ vậy nên tôi yên tâm nhường cho Công Tôn Lục Ngạc lên trước.

Đúng là Dương Quá sẽ không bỏ rơi tôi, nhưng có người lại không muốn “tiểu tình nhân của Dương Quá” sống, thì làm sao lại để yên cho Dương Quá kéo tôi lên được kia chứ.

Tôi ngây ngốc ngồi dưới hốc đá, nhìn lên trời, nhìn mãi đến khi sao giăng đầy trời, trăng cũng đã nhô lên cao mà vẫn không thấy sợi dây nào được thả xuống. Đến lúc này tôi mới biết mình đúng là quá ngu, sao có thể để cho Công Tôn Lục Ngạc lên trước chứ, dù cho có bị bà già Cầu Thiên Xích kia bắn thành tổ ong cũng nhất quyết lên trước nàng ta.

“AAAAAAA... Cầu Thiên Xích ta nguyên rửa bà... Dương Quá người đi chết đi...AAAAAA...” Tôi không muốn ở dưới đây ăn táo mà sống cả đời đâu, dù cho có luyện được thuật bắn hạt táo như bắn đại liên cũng không muốn.

Tôi dụi mắt, lại dụi mắt, xác định mình không có bị hoa mắt thì nước mắt đã không khống chế được nữa chảy ra. Trước mặt tôi không biết từ lúc nào đã xuất hiện 1 sợi dây, nó còn lung lay lung lay như có người đang giật. Dương Quá không phải đã cùng bà già Cầu Thiên Xích và Công Tôn Lục Ngạc bỏ đi rồi sao? Vậy sao sợi dây thừng bên bằng vỏ cây kia lại được thả xuống, là ai thả dây xuống, nhưng mà mặc kệ ai bỏ dây xuống, chỉ cần có thể kéo tôi lên trên là được rồi. Tôi quả thật sợ hãi cái cảm giác rồi 1 mình dưới đáy cốc tối đen này.

Tôi nhanh chóng cột chắc sợi dây vào bên hông, rồi giật giật, tỏ ý đã sẵn sàng. Sợi dây rất nhanh được kéo lên. Mắt khoảng nửa canh giờ thì tôi rốt cuộc cũng lên được bờ vực, nhưng mà người cứu tôi sao lại là... Hoắc Đô.

29. Chương 29

“Oa, oa... Ta sợ quá, sợ chết đi được... Huhuhu...” Do quá sợ, cũng quá vui mừng, nên tôi mặc kệ trước mặt mình là ai. Tôi lao vào lòng người nào đó khóc ngất lên như 1 đứa trẻ.

Hoắc Đô ôm lấy tôi. Hai tay còn vỗ nhẹ lên lưng tôi, an ủi: “Không sao rồi, có ta ở đây, không cần sợ nữa.”

“Sao người lại ở đây? Còn biết ta ở đây vực mà cứu?” Sau khi khóc lóc thỏa mãn, tôi đẩy Hoắc Đô ra, khó hiểu hỏi.

“Ta thấy nàng bị lão ngoan đồng Chu Bá Thông mang đi, nên đuổi theo, nhưng lão chạy nhanh quá, ta theo không kịp, không biết lão đã mang nàng đi đâu, chỉ có thể đi kiếm khắp nơi. Khi tìm đến dưới chân núi Lệ Phong Quỷ thì gặp Dương Quá đi cùng với 1 quái bà và 1 cô nương, hắn nói cho ta biết nàng ở dưới đáy vực, bảo ta đến cứu nàng...”

“Người lo lắng cho ta sao?” Tôi bất giác hỏi. Người như Hoắc Đô mà lại lo lắng cho sự an nguy của tôi sao? Thật sự quá khó tin đi.

Hoắc Đô đang nói bị tôi đột nhiên cắt lời thì im lặng, nhìn tôi. Ánh mắt hắn nhìn tôi rất lạ, khiến cả người tôi không thoải mái, phải quay đầu đi, né tránh ánh mắt của hắn.

Đột nhiên, Hoắc Đô ôm chầm lấy tôi, cả người tôi tựa sát vào trên ngực hắn, hai cánh tay Hoắc Đô như hai gọng kiềm, kiềm chặt tôi vào trong lòng hắn

“Tiểu Trình, ta...”

“Đau quá, người muốn giết chết ta sao?” Hắn không thấy tôi cả người thương tích hay sao, ôm chặt như thế làm gì?

“...”

“Thả lỏng tay ra đi, đau chết ta rồi.”

“Trình Anh!”

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu nhìn lên. “Người giận dữ cái gì, ta nói không đúng sao?” Ánh mắt như muốn nuốt sống người khác của Hoắc Đô nhìn tôi là có ý gì?

“Nàng được lắm!” Hoắc Đô cười lạnh nói, rồi lao vào cắn mút môi tôi, mà môi tôi có phải là thịt dê nướng đâu chứ, muốn cắn mút là cắn mút sao?

Tôi khó chịu, cắn mạnh 1 cái vào môi hắn, cũng để trả thù việc hắn dám cắn tôi trước đây. Chỉ 1 lát, cả khoang miệng đều tràn ngập vị máu tươi. Nhưng Hoắc Đô hình như không để ý đến vết thương trên môi, mà vẫn điên cuồng cắn lấy môi tôi, chiếc lưỡi cạy khớp hàm tôi ra, mảnh liệt xông vào, ngao du khắp nơi trong khoang miệng của tôi, cướp đoạt bằng hết không khí trong người tôi, khiến đầu óc tôi choáng váng. Muốn phản kháng, nhưng không còn chút sức lực.

Chẳng lẽ Hoắc Đô muốn tiếp tục chuyện hắn làm chưa xong với tôi. Hoắc đại gia à, tôi là người đang bị thương mà. Con bà nó, dù không bị thương cũng không thể để cho hắn làm sẵn làm bậy.

“Trình Anh!”

Hoắc Đô bị tôi thụi mạnh 1 cái vào “tiểu đệ đệ”, thì mặt đen lại, gầm giọng quát. Tiếng của hắn lớn như tiếng sấm, xém chút làm lũng cả màn nhĩ của tôi.

“Haha... Người có đau không?”

“...”

“Yên tâm, yên tâm, ta có thuốc giảm đau rất hiệu quả. Để ta lấy cho người uống.” Sắc mặt Hoắc Đô càng ngày càng kém rồi, nếu không nhanh chóng làm dịu cơn tức giận của hắn, có khi nào Hoắc Đô sẽ ném tôi xuống vực lần nữa không?”

“...”

“Ôi, Hoắc đại gia, ngài đừng tức giận nữa mà, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ đụng vào “tiểu đệ đệ” của ngài nữa. Ta thề! Nếu như ta còn...”

“Nàng dám!” Sắc mặt Hoắc Đô có thể nói còn đen hơn đêm 30, trên trán ẩn hiện gân xanh, tay hắn nắm mạnh lấy bàn tay đang giơ cao lên trời chuẩn bị thề thốt của tôi, hét lớn 1 câu mà tôi chẳng hiểu. Thật ra ý hắn là gì đây?

“A... Hoắc Đô, ta là người đang bị thương a... Nhẹ tay, nhẹ tay thôi...”

“Nàng còn sức la to như thế chứng tỏ vết thương không nghiêm trọng. Ta yên tâm rồi!”

“...”

Lão ngoan đồng chết tiệt, không biết lại chạy đi đâu rồi. Tôi thân “liều yếu đào tơ”, võ công kém hơn Hoắc Đô, lại đang bị thương, bị ác bá Hoắc Đô cưỡng bức vác lên vai, tha đi như 1 bao cát. Chỉ có thể mặc cho số trời sắp đặt. Cầu mong ông trời có thể thương xót cho tôi, mà phải 1 mỹ nam đại hiệp đến cứu tôi thoát khỏi ma chướng của Hoắc Đô. Nhưng có lẽ, trời tối, sao sáng, ông trời ngủ mất tiêu rồi, nên chẳng nghe được nỗi lòng của tôi. Huhuhuhu... Mỹ nhân ở đây, còn mỹ nam của ta đâu rồi?

Lúc tôi còn ở dưới đáy vực thì Tuyệt Tình cốc đã đổi chủ. Công Tôn Chỉ đã bị bà già Cầu Thiên Xích đánh đuổi đi. Đám người Dương Quá, Tiểu Long Nữ cùng với lão khỉ già Kim Luân cũng rời đi. Đại khái là nhờ có Công Tôn Lục Ngạc nên bà già đó không làm khó dễ gì tôi, mà còn cấp cho 1 bữa ăn đạm bạc đúng nghĩa. Sau khi ăn qua loa 1 chút, tôi và Hoắc Đô cũng nhanh chóng rời đi.

Chúng tôi men theo đường mòn mà rời khỏi Tuyệt Tình cốc. Đi được 1 đoạn thì bắt kịp đám người Dương Quá. Dương Quá thấy tôi thì ái ngại vô cùng. Nói liền mấy câu xin lỗi với tôi.

“Tiểu Trình, thật xin lỗi, bởi vì Cầu Thiên Xích nói, nếu ta kéo cô nương lên, thì sẽ không đưa Tuyệt Tình đan cho ta. Nên ta... Xin lỗi.”

“Quá Nhi, đó không phải là lỗi của người, chỉ tại ta.” Tiểu Long Nữ ánh mắt đắm đuối nắm lấy tay Dương Quá nói.

“Cô cô...” Dương Quá cũng ánh mắt mê ly nhìn lại Tiểu Long Nữ.

“Trình cô nương, nếu muốn trách thì cứ trách ta, đừng trách Quá Nhi.”

“Không, chuyện này là lỗi của Quá Nhi, sao có thể trách cô cô kia chứ.”

“Quá Nhi...”

“Cô cô...”

“Là tại ta xui xẻo.” Con bà nó, bọn họ là đang đóng phim cho ai xem đây. Biết tình cảm hai người bọn họ tốt rồi, có cần phô ra như vậy không chứ?

Dương Quá: “...”

Tiểu Long Nữ: “...”

Hoắc Đô: “...”

Dương Quá vì 1 viên thuốc mà bỏ rơi sự sống chết của tôi, đã thế sau khi lấy được Tuyệt Tình Đan lại cùng cô cô của hắn rời khỏi Tuyệt Tình Cốc, mà không chịu quay trở lại cứu tôi. Con bà nó, Dương Quá người được lắm.

Hỏa khí trong người tôi lúc này có thể thêu trụi 1 cánh rừng 2 ha. Cho nên tôi ra 1 quyết định thâm độc. Đó là cốc nói cho hắn biết, tôi cũng có thể giải độc hoa tình. Dù gì hắn cũng không chết được. Cho hắn chịu khổ sở 1 thời gian đã.

Lão khỉ già Kim Luân khi thấy Hoắc Đô công tôi về thì rất ngạc nhiên, khuôn mặt vốn đã nhăn nheo lại càng thêm nhăn nheo, nhưng đại khái do Hoắc Đô là vương tử nên lão không nói gì, chỉ nhìn tôi với ánh mắt muốn ăn thịt người mà thôi. Đạo này tôi thật sự cảm thấy mình rất giống Đường Tăng, tại sao ai cũng muốn ăn tươi nuốt sống tôi hết vậy, bỏ ăn vào có thể trường sinh bất lão sao?

Trên đường đi, nam nhân thân hình cao lớn, khuôn mặt ngớ ngẩn, tên là Mã Quang Tá xảy ra sung đột với lão khỉ già, hai người qua lại mấy chiêu. Mã Quang Tá không phải là đối thủ của lão nên bị đánh trọng thương, nếu không phải Dương Quá ngăn cản thì lão khỉ già Kim Luân đã đập đầu Mã Quang Tá vào tảng đá to.

Sau, bởi xác khô Tiêu Tương Tử kích tướng, nên tên lùn Ni Ma Tinh lại giao đấu với lão khỉ già Kim Luân. Cứ cái đà này, biết bao giờ chúng tôi mới có thể rời khỏi Tuyệt Tình cốc kia chứ?

Lão khỉ già Kim Luân và tên lùn Ni Ma Tinh đang giao đấu 1 mất 1 còn, thì bỗng sau núi vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, thể như sấm động, tinh kỳ triển động.

Một đội nhân mã lao tới. Đó là 1 đội kỵ binh Mông Cổ, ai nấy đều mang trường đao, cung nỏ. Đến cách chúng tôi vài chục trượng thì dừng lại, quan lãnh binh giơ tay làm hiệu, toàn đội kìm ngựa, không tiến nữa.

Một người đứng dưới cờ xem cuộc đấu giữa lão khỉ già và tên lùn trông giãy lất, rồi giục ngựa chạy tới, gọi to: “Dừng tay, dừng tay.”

Người ấy mặc áo quý tộc Mông Cổ, tay cầm thiết cung, không phải là vị hoàng đế người dân tộc thiểu số, duy nhất của Trung Hoa Hốt Tất Liệt, thì còn là ai. Lão khỉ già Kim Luân và tên lùn Ni Ma Tinh nghe tiếng nên cũng dừng tay.

Hốt Tất Liệt xuống ngựa, tay trái kéo lão khỉ già Kim Luân, tay phải kéo tên lùn Ni Ma Tinh, cười nói: “Thì ra là hai vị đang trao đổi võ công ở đây, khiến tiểu vương đại khai nhãn giới.”

“... (||| - -)” Bọn họ đánh nhau đến thừa sống thiếu chết thế kia, mà bảo là “trao đổi võ công”, đúng là quan có hai cái miệng. Hốt Tất Liệt lại là Vương gia, vậy hẳn chẳng phải có tới 3 cái miệng sao?

Kim Luân mỉm cười nói: “Vị Ni huynh này võ học hết sức độc đáo, hiếm có, hiếm có!”

Ni Ma Tinh lườm lão khỉ già 1 cái, nói: “Tại hạ cứ ngỡ đệ nhất quốc sư Mông Cổ tài giỏi lắm, hóa ra... Ha ha!”

Hoắc Đô thấy người đến là Hốt Tất Liệt, nên cũng đặt tôi xuống, đi đến trước mặt Hốt Tất Liệt cúi chào: “Vương huynh!”

Hốt Tất Liệt cười ha ha nói: “Chốn này phong cảnh hữu tình, há có thể không uống rượu! Tả hữu, mang rượu lại, chúng ta uống vài chén nào.”

Người Mông Cổ sinh trưởng giữa thảo nguyên, quen màn trời chiếu đất, coi việc ăn uống giữa rừng hoang với trong nhà không khác gì nhau. Đám thị vệ nghe lệnh Hốt Tất Liệt, thì lập tức bày mâm rượu và món nhắm trên mặt đất.

Hốt Tất Liệt có vẻ bị mê muội bởi nhan sắc của Tiểu Long Nữ, nhìn nàng 1 lúc lâu, bèn hỏi Dương Quá: “Vị cô nương này là?”

Dương Quá: “Đây là Long cô nương, là sư phụ của tiểu nhân, cũng là thê tử của tiểu nhân.”

Hốt Tất Liệt nghe xong, vẻ mặt thoáng hiện qua vẻ tiếc nuối, nhưng rất nhanh liền cười nói: “Quả nhiên là lang tài nữ mạo, thiên sinh khuê ngẫu, vừa lứa xứng đôi, hay lắm, hay lắm! Nào, mọi người cùng cạn 1 chén chúc mừng hai vị nào.”

Nói rồi nâng ly rượu uống 1 hơi cạn sạch. Mấy người kia thấy vậy cũng nâng ly uống cạn. Riêng Mã Quang Tá uống liền ba chén. Tiểu Long Nữ bình thường không uống rượu, nay được khen là “xứng đôi” với Dương Quá nên cũng rất vui, nâng cốc lên uống cạn ly rượu.

Hốt Tất Liệt uống cạn, đặt chén xuống, lại quét ánh mắt về phía tôi, thấy tôi đang ngồi cạnh Hoắc Đô, thì ngạc nhiên hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này là?”

Ôi trời, Hốt Tất Liệt nói tôi là nam nhân, trước giờ mặc dù tôi cải nam trang nhưng đều bị nhận ra là nữ. Nay có người công nhận thuật hóa trang của tôi. Thật khiến tôi kích động mà.

“Là thân vệ của đệ!” Tôi đang định mở miệng nói, thì Hoắc Đô đã cướp lời.

Hốt Tất Liệt nghe thế thì cười nói: “Thì ra cũng là 1 thiếu niên anh tài, quả nhiên khác người.” Hần là đang mỉa mai tôi sao?

Hốt Tất Liệt: “Ba hôm nay, không thấy các vị trở về, tiểu vương nhớ quá, ngặt nỗi thành Tương Dương quân vụ khẩn cấp, không thể chờ lâu, tiểu vương bèn dặn lại đại doanh, mời các vị lập tức đến bên thành Tương Dương hợp lực. Hôm nay may gặp ở đây, thật không gì bằng.”

Kim Luân: “Thỉnh vãn vương gia, quân ta công thành Tương Dương có thuận lợi hay không?”

Hốt Tất Liệt cau mày, nói: “Viên tướng giữ thành Tương Dương Lã Văn Đức vốn là kẻ bất tài, nhưng tiểu vương lo nhất khi nghe có 1 người là Quách Tĩnh ở đó.”

Dương Quá đột nhiên hỏi: “Quách Tĩnh đang ở thành Tương Dương ư?”

Hốt Tất Liệt: “Vị Quách Tĩnh ấy lại là bề trên của tiểu vương, hồi trẻ từng kết giao huynh đệ với tiên vương, từng là viên ái tướng số 1 của tổ phụ tiểu vương Thành Cát Tư Hãn. Người ấy trí dũng song toàn, cầm quân viễn chinh Tây Vực, kiến lập đại công. Tiên vương từng dặn tiểu vương, Nam triều chúa hôn thần gian, tướng binh nhu nhược, người tuy đông song khó địch nổi tinh binh Mông Cổ chúng ta, nhưng nếu gặp Quách Tĩnh thì phải hết sức cẩn trọng, nhất thiết không được sơ ý. Ôi, phụ vương quả có tiên kiến, quân ta đóng binh ngoài thành Tương Dương tấn công lâu rồi, vẫn chưa hạ được, tất cả chỉ tại Quách Tĩnh ở trong đó.”

Dương Quá đứng bật dậy nói: “Gã họ Quách ấy có mối thù lớn giết cha của tiểu nhân, tiểu nhân xin nhận lệnh đi lấy đầu hắn.”

Hốt Tất Liệt nghe thế thì vui mừng, nói: “Tiểu vương mời các vị anh hùng hảo hán cũng chính là vì việc ấy. Nhưng nghe đồn Quách Tĩnh võ công đứng đầu người Hán ở Trung Nguyên, lại có không ít người tài năng dị thường trợ giúp, tiểu vương mấy lần phái dũng sĩ đi hành thích, hết thấy đều thất thủ, bị bắt hoặc bị giết, không 1 ai trở về. Dương huynh đệ tuy vũ dũng, song 1 tay khó vỡ thành tiếng, tiểu vương muốn mời các vị anh hùng cùng trà trộn vào thành Tương Dương, hợp lực hạ thủ. Chỉ cần giết được Quách Tĩnh, thành Tương Dương ắt buông tay đầu hàng.”

Từ lúc dọn tiệc đến giờ, đám người Hốt Tất Liệt và Dương Quá cứ lo bàn việc ám sát Quách Tĩnh mà chẳng hề đụng tới thức ăn. Vương gia chưa động đũa, nên chẳng ai dám ăn.

Bụng tôi đã đói đến nỗi kêu như trống chầu, nay nhìn thức ăn bày ê hề trước mặt, nhưng lại chẳng thể chạm đến, cảm giác này còn khó chịu hơn cả việc có mỹ nam bên cạnh, mà chẳng chấm mút được gì? Còn bà nó, bọn họ còn nói đến bao giờ?

“Haha, tốt, tốt lắm, tất cả đều nhờ vào Dương huynh đệ vậy. Nào chúng ta ăn đi thôi.” Đến khi Hốt Tất Liệt nói ra lời này, thì tôi đã muốn ngất xỉu.

30. Chương 30

Bởi vì tôi bị thương, cho nên Hoắc Đô không đi theo đoàn người Hốt Tất Liệt, phi ngựa nhanh về đại doanh đang đóng ngoài thành Tương Dương. Hần mua 1 chiếc xe ngựa thiết kế có chút hơi bị không đơn giản quá. Vừa ngắm cảnh, vừa chậm chậm theo sau bọn họ.

Hoắc Đô ngồi chễm chệ trong băng ghế xe ngựa, được bọc nệm êm ái, bên trên còn lót 1 tấm da hổ mềm mại vô cùng, nhàn nhả với tay lấy 1 khối bánh phù dung trên chiếc bàn gỗ đào cạnh đó, đưa về phía tôi, cười nhạt nói: “Nàng có muốn ăn 1 chút điểm tâm không?”

“Không ăn!” Tôi tức giận hét lên.

“Nàng đang bị thương, ăn nhiều 1 chút mới tốt cho sức khỏe.” Hoắc Đô không để ý đến sự tức giận của tôi, chồm người đưa miếng bánh đến trước mặt tôi, dịu dàng nói.

Tôi khó chịu gạt miếng bánh ra, hét lên 1 lần nữa. “Không ăn!”

“Được, vậy thì ta ăn!” Hoắc Đô cười sáng lạng, đưa miếng bánh đến trước mặt mình, hé miệng ra 1 chút, tao nhả cắn 1 miếng bánh, nhai nhai, đã thế còn tặc lưỡi, luôn miệng khen ngon. Chỉ chốc lát là giải quyết xong miếng bánh thơm ngon kia.

Hắn cứ ăn hết miếng này lại đến miếng kia, cứ mỗi lần hắn cắn nuốt 1 miếng bánh, tôi lại nuốt 1 ngụm nước miếng. Bụng sớm đã đói cồn cào, nhưng nếu bây giờ lấy bánh ăn, chẳng phải rất mất mặt sao?

Mấy ngày này, đi chung xe ngựa với Hoắc Đô, hắn đối xử với tôi cực kỳ tốt, chỉ ngoài việc không được cách hắn quá 5 bước chân, thì cái gì hắn cũng đồng ý với tôi. Nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng “đại gia” của Hoắc Đô, là khiến tôi nhớ đến những ngày tháng làm ô-sin cho hắn, mà nhớ đến là tôi lại thấy bức bối, khó chịu trong người. Nhưng mặc dù bức bối như thế, tôi lại chẳng có ý định muốn rời đi, nhiều lúc tôi cũng không hiểu rõ tâm tình của mình.

“Nàng thật sự không ăn sao?” Hoắc Đô cầm miếng bánh phù dung duy nhất còn lại lên, quơ quơ trước mặt tôi, mị mắt cười hỏi.

Mặc dù muốn nói là không, nhưng bụng tôi lại rất thành thật mà phát ra những tiếng “Ọt ọt...” ai oán, như lên án chủ nhân của mình quá tàn nhẫn với mình.

“Haha... Tiểu Trình, nàng còn bảo là không muốn ăn sao? Haha...” Hoắc Đô nghe được tiếng, thì nằm lăn ra cười ngặt

“...”

Mấy ngày sau, thì về tới ngoại thành thành Tương Dương. Đại quân Mông Cổ và quân Đại Tống đã giao chiến ở thành Tương Dương hơn 1 tháng, chỗ nào cũng thấy gươm giáo gãy nát, máu đọng thây phơi. Thật là 1 cảnh tượng khủng khiếp, khiến tôi không cách nào nhìn nổi, nhưng tôi nào ngờ, trong đại doanh còn có 1 cảnh khủng khiếp hơn.

“Tu tu tu... Tu tu tu...” Khi về tới đại doanh Mông Cổ, tôi và Hoắc Đô đều bị giật mình bởi tiếng tù và điều động binh mã phát ra từ phía Vương trưởng của Hốt Tất Liệt.

Tôi mới đầu còn ngỡ có quân Đại Tống tập kích đại doanh ngay giữa ban ngày ban mặt, nhưng khi nghe đến tiếng tù và thứ 3 thì cả người lạnh toát. Vội chạy về phía Vương trưởng, Hoắc Đô cũng nhanh chóng theo sau.

Trên bãi đất trống ngoài vương trưởng của Hốt Tất Liệt, có hàng ngàn binh lính, đứng thành vòng tròn, tạo thành 1 bức tường người vững chắc.

Lúc này bên trong vòng tròn thịt người đó, Quách Tĩnh đang giao đấu vô cùng ác liệt với 4 người Kim Luân pháp vương, Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây và Tiêu Tương Tử.

Bốn người ai cũng cầm sẵn binh khí trong tay: lão khỉ già Kim Luân thì cầm kim luân, tên tóc xoắn Doãn Khắc Tây cầm ngọn nhuyễn tiên đính vàng ngọc, xác khô Tiêu Tương Tử cầm cây can bồng giống như cây gậy đưa đám, binh khí của tên lùn Ni Ma Tinh cổ quái nhất, là 1 cây linh xà đoản tiên, cứ thò thò thụt thụt trong tay hắn như lưỡi con rắn.

Tên tóc xoắn Doãn Khắc Tây lao lên đầu tiên, nhưng chỉ 1 chiêu “Thần long bá vĩ” của Quách Tĩnh, hắn đã nằm bẹp trên đất. 3 người còn lại nhìn thấy thế cũng có 1 chút e ngại. Lão khỉ già Kim Luân là người lao lên tiếp theo. Xác khô Tiêu Tương Tử và tên lùn Ni Ma Tinh thấy thế cũng nhanh chóng lao vào đối chiến.

Quách Tĩnh sử dụng tuyệt kỹ “Hàng long thập bát chưởng” giao đấu với 3 người. Mặc dù Quách Tĩnh võ công cao cường, lại từng luyện qua “Cửu âm chân kinh” nhưng lão khỉ già Kim Luân võ công cũng không kém, lại có thêm 2 cao thủ Tiêu Tương Tử và Ni Ma Tinh. Nếu cứ đà này, đến cuối cùng sẽ không địch nổi.

Cây can bồng của Tiêu Tương Tử từ trên không trung bổ xuống. Quách Tĩnh nghiêng người né tránh, nhưng từ đầu cây can bồng phun ra 1 luồng khói đen. Mùi tanh hôi, khó ngửi vô cùng. Chất độc “Độc sa thiềm thừ” này dù cho có là sư tử, hổ báo hít phải cũng ngất đi liền. Quách Tĩnh tuy hít phải khói độc nhưng vẫn không bất tỉnh, quả thật nội công thâm hậu vô cùng.

Quách Tĩnh thoát khỏi sự tấn công của ba cao thủ, gọi to: “Quá nhi, đi thôi!” Đoạn nhảy mấy bước ra chỗ trống. Kim Luân pháp vương thấy vậy liền lao tới. Sau lưng Quách Tĩnh chỉ cách binh tướng Mông Cổ chỉ vài trượng, mười mấy cây giáo dài chìa tua tua về phía ông.

Quách Tĩnh hai tay gạt giáo, chop hai tên binh sĩ ném về phía Kim Luân, nói to: “Đón lấy này!”

Kim Luân vội lách người tránh né. Quách Tĩnh luôn lách vào đám binh lính. Sau vài cái nhún, đã vọt tới trước ngựa 1 tên bách phu trưởng, kéo hẳn xuống ngựa, vọt lên yên, xông xáo ngang dọc, đột nhiên vòng ra phía sau, phi ngựa thật nhanh, miệng huýt sáo. Con ngựa hẳn huyết đứng đằng xa, nghe tiếng chủ gọi, phóng đến như bay đến chỗ Quách Tĩnh.

Đột nhiên Dương Quá kêu to: “Ồi, đau quá!” rồi lão đảo chực ngã.

Quách Tĩnh vừa nghe, không đợi con hãn huyết chạy đến, mà đã quay đầu ngựa lại chạy đến chỗ Dương Quá. Hai người qua lại mấy câu, rồi Quách Tĩnh kéo Dương Quá lên ngựa, ngồi sau lưng mình. Nhưng con ngựa trúng nhiều mũi tên, hí lên 1 tiếng đau đớn, rồi gục xuống chết. Hai người vì thế mà té lăn trên đất.

Quách Tĩnh nhanh chóng đứng thẳng dậy, công Dương Quá chạy về phía bắc. Lúc này Kim Luân pháp vương, Ni Ma Tinh và Tiêu Tương Tử lại đánh tới.

Dưới lá đại kỳ bên ngoài vương trướng, Hốt Tất Liệt tay bưng bát rượu, đứng quan chiến cùng 1 hòa thượng trẻ, gơ tay chỉ chỉ trỏ trỏ, rõ ràng nắm chắc phần thắng, thần tình cực kỳ đắc ý.

Quách Tĩnh quát to 1 tràng, công Dương Quá lao về phía Hốt Tất Liệt, chỉ sau vài lần nhấp nhô đã tới gần trước mặt. Thân binh hộ vệ hai bên cả kinh, mười mấy người chìa đao, giáo dài ngăn chặn. Quách Tĩnh chững phong ù ù, 1 thân binh bị chững hất văng ra xa, chỉ vài bước nữa là chững lực có thể đánh tới chỗ Hốt Tất Liệt.

Kim Luân pháp vương liền phóng kim luân về phía đầu Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cuối đầu tránh, Dương Quá lúc này lại gơ kiếm định đâm vào cổ Quách Tĩnh. Cũng may Tiêu Tương Tử dùng can bồng ngăn cản.

Quách Tĩnh đang mãi dùng chững lực đối phó với Kim Luân và Ni Ma Tinh, không hề biết.

Dương Quá gơ kiếm định đâm mấy lần nhưng đều bị Tiêu Tương Tử gạt ra, sau bị Quách Tĩnh dùng chiêu “Thần long bá vĩ” đánh trúng ngực, mặt lạnh của Tiêu Tương Tử bỗng chốc đỏ tía.

Đúng lúc ấy, Ni Ma Tinh lặn đến, thiết xà đánh ra, đâm vào sườn trái Quách Tĩnh. Quách Tĩnh bị thương, nhưng nhanh chóng tung cước đá Ni Ma Tinh lộn đi vài vòng. Kim Luân thừa lúc này chững 1 chững vào người Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh thân hình lão đảo, phun ra 1 ngụm máu tươi. Dương Quá lúc này động lòng trắc ẩn lại nhảy khỏi lưng Quách Tĩnh, múa kiếm bảo vệ xung quanh. Kim Luân và Tiêu Tương Tử nhất thời lùi lại mấy bước. Dương Quá liền xốc Quách Tĩnh lên lưng xông ra ngoài.

Nhưng thiên binh vạn mã, làm sao để cho hai người dễ dàng thoát như vậy. Đột nhiên từ trong quân Mông Cổ, 1 vị lão nhân bị thọt, tay trái cầm thiết trượng, tay phải múa thiết chùy, xung sát lao tới.

Tôi chạy nhanh về phía Vương trướng, bị bức tường thịt người chặn lại. Muốn biết được việc gì đang xảy ra bên trong, chỉ có thể gạt hết đám lính Mông Cổ đó ra, hay dùng khinh công, đập lên đầu bọn chúng mà vào. Gạt hết đám lính đó ra là điều không thể, nhưng nếu dùng khinh công để vào được bên trong vòng tròn ít nhất cũng mất 15 phút. Thật sự đám lính này quá đông đi.

“Mau chạy, ta chặn hậu cho!” Đang lúc còn chững chừ đứng bên ngoài tường thịt thì 1 tiếng nói của nam nhân vang lên, tôi nghe được thì cả người run lên, bất chấp hậu quả mà dùng khinh công bay vào trong.

Dương Quá thấy có người đến trợ giúp liền vung kiếm cùng thiết chùy của Phùng sư huynh đánh tới chỗ Kim Luân. Tiêu Tương Tử liền vung can bồng vào trợ chiến.

Kim Luân pháp vương dùng kim luân đón đỡ đồng thời cả kiếm chiêu lẫn cây thiết trượng của Phùng Mặc Phong, chỉ khi cây can bồng của Tiêu Tương Tử đâm tới lưng Quách Tĩnh, lão mới ngừng tấn công Dương Quá, để chàng hồi kiếm cứu Quách Tĩnh. Song khi kim luân của Kim Luân pháp vương đánh tới Quách Tĩnh thì Tiêu Tương Tử cũng dùng cây can bồng gạt đi. Nếu không phải hai người bọn họ lo tranh giành

danh hiệu “Đệ nhất dũng sĩ Mông Cổ”, mà hôm trước Hốt Tất Liệt hứa sẽ ban cho người nào giết chết được Quách Tĩnh, thì dầu cho Dương Quá có xả thân tử chiến cũng đã sớm bỏ mạng rồi.

Phùng Mặc Phong không để ý đến sự sống chết của bản thân, vùng thiết chùy dốc sức cứu viện. Phùng Mặc Phong dùng thiết trụ và quả trượng đánh gấp tới lưng Kim Luân pháp vương. Kim Luân pháp vương tay phải đưa kim luân gạt đỡ phía sau, keng keng hai tiếng, hổ khẩu hai tay Phùng Mặc Phong ứa máu, tay trái Kim Luân lại chộp đến sau lưng Quách Tĩnh. Phùng Mặc Phong gầm lên 1 tiếng, quăng cả chùy lẫn quả, dang hai tay ôm chặt lấy Kim Luân pháp vương, cả hai cùng ngã lún ra đất. Kim Luân pháp vương cả giận, vùng chưởng đánh mạnh vào vai Phùng Mặc Phong, sau đó liên tiếp bộp bộp mấy cái. Phùng Mặc Phong ngã khụy xuống đất.

“Phùng sư huynh!” Khi tôi vào được bên trong vòng tròn binh lính, thì thấy ngay 1 màn này, khiến thần kinh của tôi tê liệt, hét thảm lên 1 tiếng. Rút ngọc tiêu ra đánh về phía lão khỉ già Kim Luân, kéo nhanh Phùng sư huynh trở về bên cạnh Dương Quá và Quách Tĩnh.

“Tiểu Trình!” Dương Quá nhìn thấy người tới là tôi thì vui mừng reo lên.

Hoắc Đô lúc này cũng từ bên ngoài phi thân vào, nhìn thấy tôi thì quát to: “Mau qua đây!”

“Người nghì ta có thể qua sao?”

“Bớt nhiều lời, nếu người đã muốn chết cùng với bọn họ, thì ta thỏa mãn nguyện ước của người.” Kim Luân hét lên 1 tiếng, liền vùng chưởng về phía chúng tôi.

Không ngờ tới, Hoắc Đô liền dùng thiết quạt đánh bật tay Kim Luân, khiến lão tức giận hét lên: “Người làm gì?”

“Sư phụ, không thể.”

Dương Quá chớp thời cơ huyết sáo gọi con ngựa già của hắn đến, phóng nhanh lên lưng ngựa. Con hãn huyết của Quách Tĩnh cũng chạy đến, Dương Quá kêu lên: “Tiểu Trình, mau lên ngựa!”. Tôi nhanh chóng công lấy Phùng sư huynh phóng lên con hãn huyết, chạy theo Dương Quá.

Kim Luân pháp vương do bị Hoắc Đô cản lại, để cho Dương Quá và Quách Tĩnh có cơ hội trốn thoát, nên tất giận, bất chấp Hoắc Đô có phải là vương tử hay đệ tử của mình, mà vùng chưởng đánh vào ngực Hoắc Đô.

Binh tướng Mông Cổ vốn đứng ngoài quan đấu, biết Kim Luân pháp vương nhất định thành công, không vào góp tay, đột nhiên thấy Kim Luân bị Hoắc Đô vương tử bám chặt lấy, nhất quyết không buông tay. Tiêu Tương Tử thì bị đánh bật ra xa, bèn ủa vào.

Quân Mông Cổ tràn tới như nước thủy triều, dù cho Quách Tĩnh và Phùng sư huynh không bị thương, 4 người chúng tôi cũng chưa chắc thoát khỏi thiên binh vạn mã.

Dương Quá vùng kiếm chém vào mấy binh sỹ cản đường, máu tươi văng khắp nơi. Tôi cũng như 1 kẻ điên, dùng ngọc tiêu đánh loạn lên. Cũng không biết được, máu trên người tôi là của Phùng sư huynh, đang nằm trong lòng tôi hay là máu của binh lính Mông Cổ. Có lẽ cảnh máu tanh mưa máu này, suốt cuộc đời tôi cũng không thể nào quên được.

31. Chương 31: Nếu Có Điểm Vô Cùng

“Trình sư muội!” Hoàng Dung đẩy cửa phòng đi vào. Trời tối, trong phòng lại không chong đèn, chỉ có ánh trăng yếu ớt chiếu vào phòng từ cửa sổ. Soi gọi nửa gương mặt nhợt nhạt của 1 người. Người đó khi nghe tiếng gọi thì ngẩn đầu nhìn lên, nhưng đôi mắt vô thần.

“Trình sư muội, ta mang đồ ăn đến cho sư muội đây.” Hoàng Dung bước vào, đặt mâm thức ăn lên bàn, lấy mồi lửa ra chong đèn, nhất thời căn phòng sáng rõ.

Tôi ngơ ngác nhìn ngọn đèn phát sáng lập lòe trước mắt. Tại sao lại chói mắt đến như vậy, chói mắt đến nỗi khiến mắt tôi đau xót, nước mắt cũng chảy ra rồi.

“Tắt đèn đi, chói mắt quá!” Tôi lên tiếng, nhưng không ngờ tới giọng mình đã khản đặc từ lúc nào. Thật là khó nghe chết được, tốt nhất là không nên nói chuyện nữa thì hơn.

“Trình sư muội, người chết thì cũng đã chết rồi. Sư muội không cần tự dày dũa bản thân mình như vậy, nếu Phùng sư huynh biết, chắc chắn sẽ không vui đâu.”

“Đã chết rồi, thì làm sao mà biết vui hay buồn.”

“Trình sư muội...”

“Muội không sao, chỉ là muốn ở 1 mình suy nghĩ 1 số chuyện mà thôi.”

“Vậy ta ra ngoài trước, nếu có chuyện gì cứ gọi ta.” Hoàng Dung nói rồi xoay lưng đi ra ngoài. Bỗng nghe “cách” 1 tiếng nhẹ trên mái nhà, mặt hơi biến sắc, tay trái phẩy tắt ngọn nến trong phòng.

Cả căn phòng lại chìm vào bóng tối. Lúc này 1 giọng nam tử trẻ tuổi vang lên: “Tại hạ đến không có ác ý, chỉ đến gửi thư. Xin Hoàng bang chủ không cần đề phòng.” Nói rồi 1 bóng người nhẹ nhàng đáp xuống sân trước cửa phòng.

Hoàng Dung: “Phải xem người tới là ai thì ta mới biết có nên đề phòng hay không?”

Hoắc Đô ôm quyền nói: “Xin hãy chuyển thư này cho Quách Tĩnh Quách đại hiệp.”

Hoàng Dung bước ra ngoài, đưa tay về phía Hoắc Đô, nói: “Được, đưa thư cho ta.”

Hoắc Đô không đưa phong thư cho Hoàng Dung mà nhìn chằm chằm vào trong căn phòng tối, mày nhíu chặt, sau cười nhạt, nói: “Đây là lễ đối đãi khách của Nam triều sao? Tại hạ đến đưa thư, ít nhất Hoàng bang chủ cũng nên mời vào trong phòng uống ly trà chứ?”

Hoàng Dung cười khẩy: “Lễ tiết Nam triều tùy người mà tiếp. Đối với loại khách không mời mà đến thì không cần giữ lễ.”

Hoắc Đô: “Nếu đã vậy, xin mời Hoàng bang chủ vào trong mời Trình cô nương ra đây. Tại hạ có chuyện muốn nói với nàng ấy.”

Hoàng Dung: “Trình sư muội của ta thì có chuyện gì để nói với thác tử các ngươi kia chứ?”

Hoắc Đô đứng nhìn chằm chằm vào trong phòng, nhưng bên trong tối đen, hần cơ bản không thể thấy được bất cứ gì bên trong, trong lòng lại càng sốt ruột, đoạn đi tới, định xông vào phòng.

Nhưng Hoàng Dung chặn trước cửa phòng, chĩa cây gậy trúc tới trước mặt Hoắc Đô, không cho hắn tiến vào.

Hoắc Đô bị bức phải nhảy lùi lại, mày nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt, bức thư cũng không còn trên tay, thì ra Hoàng Dung đã dùng đầu gậy khều dính phong thư. “Ta chỉ là muốn vào phòng uống 1 ly trà, rồi sẽ đi. Chẳng lẽ chỉ có thể mà Hoàng bang chủ cũng làm khó.”

Hoàng Dung: “Trà của phủ chúng ta, há có thể mời ngươi uống. Thư đã đưa, mời đi cho, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Bỗng từ trong phòng 1 cái ấm trà bay ra. Nước trà nóng bỗng vừa mới pha từ trong bình qua vòi bay nhanh ra sân. Hoắc Đô nhanh chóng cầm thiết quạt cản lại, nhảy qua 1 bên tránh né. Nhưng cũng có 1 ít nước bắn trúng vào tay, khiến nơi đó bị bỏng ứng đỏ cả lên.

Hoàng Dung nhân lúc Hoắc Đô còn đang chật vật, vung gậy trúc, thi triển tự quyết chữ “bạn” trong “Đả cầu bổng pháp”, giật 1 cái làm cho Hoắc Đô ngã xuống. Hắn bật ngay dậy, nhưng Đả cầu bổng lại khoèo 1 cái nữa, ngã xuống đất. Lần này ngã khá nặng, Hoắc Đô vốn đã bị thương khi ngăn cản Kim Luân pháp vương. Nay lại ngã lên ngã xuống thế này, thân thể không chịu nổi, phun ra máu tươi.

Hắn chật vật bò dậy từ trên đất, mắt vẫn nhìn vào bên trong phòng. Giận dữ, quát to: “Tiểu Trình, nàng mau ra đây, nàng nghĩ có thể trốn được ta sao?”

Lúc này huynh đệ họ Võ nghe tiếng chạy tới. Hoàng Dung liền quát: “Bắt tên tiểu tặc này lại cho ta.” Huynh đệ họ Võ liền sẵn tới, đè Hoắc Đô nằm gập trên đất.

Đột nhiên 1 bóng đen từ trong phòng bay ra, điểm nhanh vào huyết đạo của huynh đệ họ Võ, rồi túm lấy Hoắc Đô phi thân đi mất.

Tôi mang theo Hoắc Đô tới 1 khu rừng ngoài thành Tương Dương, cách nơi đóng quân của quân Mông Cổ vài dặm. Đặt hẳn ngồi dựa vào thân cây, đang định xoay đi thì tay lại bị hấn nắm lại. Hoắc Đô mặt dù sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, nhưng lại cười hết sức rạng rỡ, nói: “Ta biết nàng nhất định sẽ ra gặp ta mà.”

Tôi ngồi xuống trước mặt hấn cười nói: “Hoắc Đô, người có biết không, gương mặt của người rất đẹp, cho đến tận bây giờ ta cũng không thể trở mắt nhìn 1 người đẹp như người chết đi. Có phải đáng buồn cười lắm không?”

“Bởi vì trong lòng nàng có ta, cho nên mới không nỡ nhìn thấy ta chết.” Hoắc Đô cười nói, kéo lấy tôi ôm vào lòng.

Tôi mặc cho hấn ôm, cũng đưa tay ôm lấy hấn, đầu rút vào ngực hấn, như 1 tiểu cô nương nép vào lòng tình lang, thỏ thẻ nói: “Hoắc Đô, người biết không, trước đây ta tự mê hoặc mình rằng, thế giới này chỉ là 1 giấc mơ. Còn các người chỉ là những nhân vật trong mơ, nên ta không cần phải đặt tình cảm thật vào, cứ vui chơi thỏa thích trong giấc mơ dài này, bởi vì... Đến 1 lúc nào đó ta sẽ tỉnh lại. Nhưng mà, khi ta ôm ta thân thể đầy máu của Phùng sư huynh trong lòng, ta mới biết được, thì ra ta không nằm mơ. Tất cả đều là thật.”

“Nàng nói linh tinh cái gì?”

“Hoắc Đô, ta là người Đại Tống.”

“Vậy thì đã sao?”

“Ta vốn dĩ không phải là người của thế giới này, ta ở 1 nơi rất xa rất xa. Cho nên trước đây đối với ta, người Tống hay người Mông Cổ đều như nhau cả. Nhưng trước lúc Phùng sư huynh chết, huynh ấy nói, ta là người Đại Tống, cho nên ta là người Đại Tống.”

“Nàng im miệng lại cho ta! Dù cho nàng là người Tống hay Mông Cổ, ta cũng không cho phép nàng rời xa ta.”

“Hoắc Đô, người yêu ta sao?”

“Tiểu Trình, nàng...”

“Người đừng yêu ta. Bởi vì... ta không thể yêu đồ đệ của kẻ thù. Ta không có năng lực giết chết Kim Luân pháp vương. Nhưng mà... không có nghĩa ta sẽ cùng đồ đệ của kẻ giết chết Phùng sư huynh, chàng chàng thiếp thiếp. Mà người lại còn là 1 người Mông Cổ.”

“Tiểu Trình! Ta nói rồi, ta không cho phép nàng rời xa ta, nàng có nghe không?” Hoắc Đô ôm tôi thật chặt vào lòng, như muốn khảm sâu tôi vào trong cơ thể hấn.

“Hoắc Đô, gặp được người, cùng người đây đưa những ngày qua ta rất vui. Nhưng giờ thì... Tạm biệt!”

“Tiểu Trình!” Tiếng Hoắc Đô vang vọng trong rừng cây, khiến lũ chim muông hoảng sợ bay tán loạn.

Tôi và Hoắc Đô hiện tại như hai đường thẳng song song, mãi mãi không có giao điểm, nếu có chỉ có thể là điểm vô cùng.

32. Chương 32: Thần Điều

“Tiểu sư... muội... thay ta... thay ta chăm sóc... sư phụ... nói... nói... với người là... tha thứ, tha thứ cho ta, bắt... bắt tài...”

“Phùng sư huynh, đừng nói nữa. để muội giúp huynh chữa thương.”

“Không kịp... nữa rồi... chỉ cần... chỉ cần, tiểu... tiểu sư muội, không sao... ta có chết... có chết ...”

“Huynh sẽ không sao, muội không cho sư huynh nói gở.”

“... muội phải nhớ...sư muội... là... là người Đại... Đại Tổng... là... đệ tử Đào Hoa đảo... không được... không được ở cùng thác... thác tử...”

“Phùng sư huynh!”

“Quác! Quác! Quác!”, “Phạch phạch! Phạch phạch!” “Quác! Quác!”

Tôi bị 1 loạt âm thanh đáng ghét làm thất tỉnh, nhưng thật sự tôi chẳng muốn tỉnh 1 chút nào, nên vẫn nằm ì trên giường đá, cố gắng bịt chặt tai để tránh cái âm thanh đáng ghét, của cái thứ đáng ghét làm phiền.

“Quác! Quác!” Có vẻ cái thứ đáng ghét kia không kêu được tôi thức dậy cho nên tức giận, tiếng kêu càng lớn hơn. Thậm chí không chút lưu tình, vỗ mạnh hai cái cánh ngắn ngủn của mình “Phạch!” 1 cái, đánh bay tôi văng vào vách đá cạnh đó.

“AAA.... Điều chết tiệt!” Tôi cố gắng nhịn đau, lồm cồm bò dậy nhìn cái con quái điều xấu xí trước mặt, tức giận hét lên.

Nhưng cái con quái điều xấu xí đáng ghét đó, chẳng mấy bận tâm đến sự tức giận của tôi, kêu lên mấy tiếng “Quác quác” thích ý, như đang chế giễu tôi, rồi lắc lắc cái móng có mấy cộng lông cùn cỏi của mình đi ra khỏi hang động, bỏ lại tôi 1 thân đau rả rồi ngồi trên đất.

“Đồ điều chết tiệt, coi chừng ta vật trụ hết lông ngươi đó.”

Khi tôi bỏ lại 1 mình Hoắc Đô ở ngoài bìa rừng gần đại doanh quân Mông Cổ, tôi cũng không muốn trở về thành Tương Dương, nói đúng hơn chẳng muốn gặp bất kỳ 1 người nào khác, cho nên cứ đi sâu vào rừng. Không biết đã đi bao lâu, và đi đến đâu. Đến khi nghe từng đợt tiếng kêu “Quác quác” vang lên, mới ngẩng ra, thì đã đứng ở trong 1 sơn cốc, trước mặt lại 1 là 1 con vật, chim không ra chim, gà không gà, thân hình cực lớn, ít nhất cũng gấp 3 lần tôi, diện mạo hết sức xấu xí, mỏ khoằm, có cái mào to đỏ như máu trên đỉnh đầu, lông thưa, tựa hồ bị người ta vật đi hết phân nửa, màu vàng vàng đen đen, vô cùng bẩn thỉu. Trên thế gian có hàng ngàn loài gia cầm, nhưng chưa thấy con nào dị dạng như nó.

Nó vang đôi cánh ngắn ngủn như cánh dề diều của mình lên, mở to mỏ kêu lên “Quác Quác” trước mặt tôi, hai mắt nhỏ xí (so với thân hình) của nó trợn lên nhìn tôi, có vẻ như cảnh cáo tôi không được bước vào địa bàn của nó.

Tôi thất kinh trước sự xuất hiện bất ngờ của quái chim, bao nhiêu đau thương, bao nhiêu ưu sầu điều bay biến hết. Toàn bộ trí óc chỉ còn 1 cảm giác là ... Sợ.

Tôi toàn thân cứng đờ, người mướt mồ hôi, không dám cử động dù chỉ 1 chút. Quái chim thấy tôi đứng im, nên nó cũng đứng nguyên tại chỗ, vỗ “Phạch phạch” đôi cánh ngắn ngủn, kêu “Quác quác” dọa nạt tôi, chứ không tấn công. Cứ thế 1 người 1 chim, áp dụng chiến thuật “địch bất động, ta bất động”, mắt to trừng mắt nhỏ hết nửa ngày.

Bỗng 1 mùi tanh nồng nặc sộc thẳng vào mũi tôi. Dưới ánh trăng 1 con rắn khổng lồ ngũ sắc, đầu to như cái bát lớn, hình tam giác, vắt mình trên cành cây cao, sau lưng quái chim. Lắc lư cái đầu to của mình, chiếc lưỡi đỏ như máu cứ lè ra thụt vào. Hai con mắt vàng khè của con rắn nhìn chăm chăm vào cái cùn cổ trụ lông của quái chim.

Tôi chưa hết chấn kinh vì diện kiến quái chim thì lại gặp tiếp độc xà. “Con rắn!” hét lên 1 tiếng. Toàn thân nhũn ra, “Phịch!” 1 cái, ngã ngồi xuống đất.

Độc xà nghe động, “khi khi” hai tiếng, vươn nhanh cái đầu to đến muốn cắn vào cái cổ vừa ngắn vừa to của quái chim. Quái chim nghe tiếng, cũng quay đầu nhìn lại, thấy độc xà tấn công đến cũng không tránh, mà ngẩng cao đầu, chớp mắt 1 cái, mắt bên phải của độc xà chảy đầy máu tươi. Chẳng nhìn thấy nó mổ vào mắt độc xà như thế nào.

Con độc xà mù mắt phải, đau đớn, há miệng tấp trúng cái mào đỏ của quái chim. Thân hình to lớn dài hơn hai trượng của nó từ trên cây nhanh chóng trườn xuống, cuốn quanh thân hình quái chim mấy vòng.

Quái chim bị siết chặt, có vẻ không thở nổi, lông dựng đứng cả lên. Tôi thấy tình hình không ổn, bắt chấp sự sợ hãi, nhặt 1 cục đá to bên cạnh lên, nhảy lên người quái chim, đập mạnh vào đầu độc xà.

Độc xà bị đau, nên cũng thả lỏng vòng siết. Lúc này quái chim nghển cổ lên, mổ nhanh 1 cái vào mắt trái độc xà. Tôi vì thế cũng bị hất văng xuống đất.

Hai mắt con độc xà bị mù, cần loạn lên nhưng không trúng cái gì. Hai cái vuốt của quái chim lại đánh đến, chỗ đốt xương thứ bảy dưới đầu mãng xà, đè gí xuống, mổ thì mổ lia lịa. Độc xà toàn thân quằn quại trên đất. Khói bụi bay mịt mù, 1 lúc sau thì chết thẳng cẳng.

Quái chim giết chết độc xà, ngẩng đầu lên trời kêu to ba tiếng, mới quay sang trừng đôi mắt nhỏ của nó nhìn tôi.

Tôi toàn thân đau nhức ngồi dưới đất, lúc này đã chứng kiến thần lực của quái chim thì càng thêm sợ. Bị nó trừng mắt nhìn thì toàn thân run lên, buộc miệng nói ra 1 câu, ngớ ngẩn đến nỗi sau này mỗi lần nghĩ lại tôi còn tự cảm thấy xấu hổ: “Haha... Haha... Chào, người là chim hay gà?”

“Quác!” Quái chim kêu lên 1 tiếng khinh thường, rồi xoay người, lắc lắc mông rồi đi. Tôi nhìn thấy thế mới thở ra 1 hơi nhẹ nhõm, tưởng là thoát chết rồi, nào ngờ...

Quái chim đi 1 lúc không thấy tôi đi theo, thì quay đầu lại kêu lên mấy tiếng “Quác Quác!” như tức giận, chạy nhanh về phía tôi, dùng chiếc mỏ khoằm của mình ngậm lấy cổ áo của tôi, tha đi như tha 1 con chim con.

Cũng kể từ lúc đó, tôi “sống” tại hang động trong sơn cốc này, cùng quái chim xấu xí. Nói đúng hơn chính là “thần điêu” trong truyện.

“Quác quác!” Tiếng kêu của con quái điêu xấu xí kia lại vang lên.

“Kêu cái gì mà kêu, ta ra ngay!” Tôi bất lực, cố nén cơn tức giận, đứng lên từ mặt đất, phúi phúi cái mông đau nhức. Lại 1 ngày nữa bắt đầu.

Một ngày mới của tôi bắt đầu bằng việc được “chủ nhân” hiện tại của mình là con chim điêu mà giống con gà hơn, đánh thức bằng vũ lực. Sau đó sẽ cùng “chủ nhân” đi tìm “bữa ăn sáng” của nó, sẵn tiện tìm đồ ăn cho chính mình. Sau đó về lại hang động cùng “chủ nhân” tập luyện thể lực, cùng cổ họng. Đến chiều, lại cùng “chủ nhân” đi tìm “bữa ăn chiều”, sẵn tiện tìm đồ ăn cho bản thân. Rồi lại trở về hốc đá tiếp tục tập luyện thể lực và cổ họng.

1 người 1 điêu, suốt ngày âm ỉ cãi nhau. Mặc dù điêu nói tiếng điêu, người nói tiếng người nhưng hai chúng tôi vẫn “hiểu nhau” vô cùng. Cũng nhờ thế, tâm trạng tôi tốt lên rất nhiều. Nhiều lúc tôi nghĩ, cứ sống ở đây cả đời cùng con chim điêu xấu xí này, cũng không tệ lắm.

“Quác quác!”

“Ồn ào quá, ta đã nói là ta nghe rồi, đang ra đây.” Tôi uể oải bước ra khỏi hang động, dưới sự thúc giục của “chủ nhân”, cùng nó đi đến động độc xà. À, tôi quên nói, thức ăn của con chim điêu xấu xí này chính là độc xà. Nó ăn toàn những thứ xấu xí, cho nên cũng xấu xí theo.

“Quác Quác!”

“Haha... Ta không phải cười ngươi... thật sự... không phải cười ngươi... haha...” Mỗi lần nhìn thấy bộ lông chỉ có vài sợi ở mông của quái điêu, lắc qua lắc lại trước mặt tôi, tôi thật sự không kìm chế nổi. Nó hình như cũng biết được là tôi đang chê cười nó, cho nên cứ mỗi lần tôi phá lên cười, nó đều kêu lên tức giận, có nhiều lúc còn...

“Phạch!”

“A...Đau, ta đã nói không có cười người. Người nghe không hiểu tiếng người sao?” Lại bị nó quật ngã rồi, huhuhu, đau quá.

“Quác Quác!” Đột nhiên tiếng quái điều xấu xí lại vang lên từ xa, nhưng lần này vô cùng khác thường, tôi vội đứng lên, nhanh chóng chạy đến chỗ nó. Vừa đến thì giật mình.

33. Chương 33: Chủ Nhân Của Chủ Nhân

“Tiểu Trình!”

“Gi?” Tôi bực bội lên tiếng

“Ta... ta chỉ muốn hỏi, có thể không ăn cái này nữa không?” Mỹ nam bước đến, đưa cái thứ xanh xanh tím tím vừa tanh vừa hôi đến trước mặt tôi e dè hỏi.

“Người nói thử xem!” Sau khi ném 1 ánh mắt mang đầy cừu hận về phía mỹ nam, tôi lại bực dọc quay lại nhóm lửa, cái đám củi này cũng có thù với tôi sao, tại sao nhóm mãi mà không chịu cháy chỉ bốc toàn khói thể này.

“Ta nghĩ... ta vẫn nên ăn thì hơn.” Mỹ nam cười gượng 1 cái, khó nhọc nhìn cái thứ tanh hôi xanh tím trên tay, nuốt “ực” 1 ngụm nước miếng xuống, nhắm mắt há to miệng, bỏ thứ trên tay vào miệng, nuốt nhanh xuống.

“Nước... nước... Tiểu Trình... cho ta 1 miếng nước.”

Tôi cũng không keo kiệt, đưa chén nước về phía mỹ nam, mỹ nam lập tức đón lấy chén nước, uống 1 hơi hết sạch, lại đưa cái chén về, đòi thêm 1 chén nữa. Mặc dù bực bội nhưng tôi vẫn rót cho hắn 1 chén nữa. Mỹ nam lại chớp ngay lấy chén nước, uống sạch, lúc này mới cảm thấy khá hơn, nhìn tôi cười nói.

“Đa tạ!”

“Không cần, chỉ cần người kêu “Điều huynh” của người đừng có đánh ta nữa là được.”

“Quác! Phạch!”

“A...”

“Điều huynh!”

“Điều chết tiệt, ta sẽ nhổ sạch lông trên người người.” Tôi lồm cồm bò lên từ trên mặt đất, nhìn cái con chim xấu xí đang dùng cái đầu trọc lông, có cái mỏ đỏ choét của mình cọ cọ vào người mỹ nam mà phát điên. Con bà nó, con điều chết tiệt này chắc chắn là chim mái, nếu không tại sao lại phân biệt đối xử như thế?

Ba ngày trước đây, tôi và quái điều trong khi đi tìm “bữa sáng” cho nó, thì vô tình bắt gặp 1 mỹ nam trên người đầy máu, còn bị mất tay phải, nằm bất tỉnh trên đất. Bên cạnh còn có hai con rết lớn nằm chết còng quèo. Mỹ nam này không ai khác là Dương Quá. Hắn bị Quách Phù chém mất 1 cánh tay, chạy khỏi thành Tương Dương, đến sơn cốc này.

Tôi nổi lòng trắc ẩn, tạm thời bỏ qua cho việc hắn đã bỏ rơi tôi ở đáy vực Lệ Phong Quỷ mà tha hắn về hang động, băng bó vết thương, còn chạy chữa thuốc thang. Dương Quá hiện tại bị thương khá nặng, trong người còn trúng độc hoa tình và “băng phách ngân châm”, hai loại độc đều là kịch độc, cũng may chúng lại kị nhau, nên chưa làm ảnh hưởng đến tính mạng của hắn. Tôi mặc dù muốn giải độc cho hắn, nhưng lại không có sẵn “đoạn trường thảo”, nếu đơn phương giải “Băng phách ngân châm” thì độc hoa Tình sẽ bộc phát, Dương Quá sẽ ngay lập tức mất mạng. Chỉ có thể dùng thuốc kéo dài thời gian phát độc cho hắn mà thôi.

Nhờ sự tận tâm chạy chữa của tôi nên Dương Quá chỉ hôn mê 1 ngày 1 đêm thì tỉnh lại. Cứ tưởng câu đầu tiên Dương Quá sau khi tỉnh lại nói sẽ là cảm ơn, còn quyết tâm dùng tấm thân của mình báo đáp ân tình của tôi. Nào ngờ...

“Điều huynh, là huynh đã cứu ta sao?” Dương Quá gượng đau ngồi dậy, mở mắt nhìn con điều xấu xí trước mặt, hai mắt đỏ lên, yếu ớt nói.

Quái điều nghe Dương Quá dùng giọng điệu lễ độ, nhẹ nhàng nói với mình thì vô cùng thích ý, kêu khẽ 1 tiếng, dùng cái đầu trọc lông của mình đụng vào đầu Dương Quá. Dương Quá thấy thế cũng bất chấp vết thương, choàng tay trái còn lại của mình qua cổ quái điều, cười nhạt nói: “Ta thật không ngờ, người cứu ta, lại là 1 con chim điều. Điều huynh, cảm ơn huynh đã cứu ta.”

“Phịch” Tôi vừa bước vào hang động, nhìn thấy màn này thì kinh ngạc đến nỗi, bó củi và con gà vừa mới bắt được rớt luôn xuống đất. Tại sao, tại sao, tại sao.... (lập lại 3000 lần) lúc Dương Quá tỉnh lại, tôi lại đi ra ngoài. Và tại sao, tại sao, tại sao... (lập lại 3000 lần) con quái điều xấu xí khinh người, khó ưa đó lại đối xử dịu dàng, ngoan ngoãn với Dương Quá như thế? AAAAAAAAA... Tôi điên mất.

Sau đó, ngày ngày quái điều ngoan ngoãn bên cạnh Dương Quá, còn đặc biệt để dành mật độc xà, món mà nó thích ăn nhất cho Dương Quá ăn để trị thương, và giúp hắn gia tăng công lực. Điều này thì tôi không ganh tỵ chút nào, cho dù ăn mấy cái mật xà độc đó tăng 100 năm công lực, tôi cũng không nguyện ý ăn cái thứ kinh tởm vừa tanh vừa hôi đó. Chỉ có điều, quái điều đối xử với Dương Quá tốt bao nhiêu, thì ngược đãi tôi bấy nhiêu, chẳng những xem tôi là người hầu của nó, muốn đánh thì đánh, muốn “mắng” thì mắng, mà nó còn bắt tôi phục vụ cho Dương Quá. AAAAAAAAA... Tôi lại muốn phát điên, bởi vì Dương Quá là nhân vật chính, nên ai cũng xoay quanh hắn hết sao? Kim lão gia tử, người thật quá đáng.

“Quác quá!”

“Kêu cái gì, biết rồi, ta đang nướng gà cho “Dương hiền đệ” của ngươi đây!”

“Quác!”

“Tiểu Trình, ta...”

“Ngươi im miệng.” Chết tiệt, thật ra cái đám củi này có chịu cháy không đây?

Tôi vì được “Điều huynh” của Dương Quá phó thác nhiệm vụ trọng đại là chăm sóc hắn, nên hàng ngày không cần cùng quái điều đi đánh độc xà. Vết thương Dương Quá ngày 1 khá hơn, hắn dạo gần đây do suốt ngày ở trong hang động, nên cảm thấy buồn chán, nên hôm nay hắn lại muốn ra ngoài đi dạo. Tôi đương nhiên không muốn đi, nhưng cũng phải đi theo hộ tống. Nếu không “Điều huynh” của hắn sẽ ném tôi từ vách đá xuống mất.

Chúng tôi, 1 người hăng hái vui vẻ đi trước, 1 người thất tha thất thểu theo sau, đi hơn 1 dặm, chân tôi đã muốn rụng ra rồi nhưng Dương Quá lại không hề thấy mệt, hắn vừa đi vừa ngắm cảnh tâm tình tốt vô cùng. Tên nhóc này mặc dù trong người trúng kịch độc, đến máu cũng có thể giết chết 1 con voi, còn chia cách với tình nhân, nhưng lại có thể lạc quan như thế, quả thật ý chí sinh tồn lớn vô cùng. Đổi lại là tôi...

“Tiểu Trình, mau đến đây xem, ta nhìn thấy cái gì này.” Dương Quá đột nhiên reo lên, tôi ngẩng đầu nhìn về phía tay Dương Quá chỉ.

Trên vách núi, cách mặt đất hơn hai chục trượng, có 1 phiến đá vuông rộng ba, bốn trượng, chìa ra như 1 cái sân, trên đó hình như có khắc chữ. Tôi căng mắt nhìn, khó khăn lắm mới đọc được hai chữ “Kiếm mộ” rất lớn.

“Tiểu Trình, cô nương có thấy lạ không, kiếm mà cũng có mộ, có khi nào là do vị Độc Cô lão tiền bối bẻ gãy ái kiếm, rồi đem chôn trên đó không?”

“Có thể, muốn biết thì lên đó xem thử đi.” Không phải “có khi” mà là thật sự Độc Cô Cầu Bại đã đem kiếm chôn trên đó, chờ người có duyên tìm đến sử dụng, hiện tại người có duyên đó đã đến, tôi chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Vách núi tuy không cao lắm, nhưng lại bằng phẳng, không có cỏ cây, không 1 chỗ đặt chân, nếu chỉ dùng khinh công thì khó mà leo lên được.

“Làm sao mà có thể lên được kia chứ?” Dương Quá có vẻ hơi thất vọng nhìn vách núi dựng đứng trước mặt. Tôi cũng choáng váng vì cứ phải ngửa cổ nhìn lên như thế, mắt cũng hoa lên rồi.

“Cái kia kia.” Tôi chỉ tay vào đám rêu xanh mọc thẳng hàng trên vách đá, cứ vài thước lại có 1 đám rêu mọc lên.

Dương Quá liền tung mình nhảy lên, tóm thử 1 đám rêu xanh thấp nhất, lôi ra được 1 vốc bùn đen, lộ ra 1 cái lỗ nhỏ nhỏ. Hắn cả mình reo lên: “Tiểu Trình, quả thật có thể leo lên được. Độc Cô lão tiên bối quả nhiên là kỳ tài.” Nói rồi, hít một hơi dài, vọt lên vài thước, chân trái đạp vào lỗ thấp nhấp, chân phải nhắm đám rêu xanh thứ hai mà đạp vào, cứ thế mà leo lên trên.

“Tiểu Trình, cô nương mau lên đây xem.” Dương Quá đứng từ trên vách núi nói vọng xuống.

Tôi mặc dù chẳng muốn lên đó chút nào, nhưng vẫn đề khí, phi thân lên trên.

34. Chương 34: Kiểm Mộ

Trên phiến đá lớn, bên cạnh hai chữ “Kiểm mộ”, còn có hai hàng chữ nhỏ.

“Kiểm Ma Độc Cô Cầu Bại vô địch thiên hạ, chôn kiểm chốn này. Ô hô! Quân hùng thúc thủ, trường kiếm đầu sắc, còn có ích chi!” Dương Quá đọc to lên cho tôi cùng nghe. Đọc xong thì tấm tắc khen ngợi không thôi.

“Độc Cô lão tiên bối quả như ta nghĩ, người thật sự là 1 cao nhân, võ công tuyệt thế, lại 1 mình lang bạc chốn giang hồ, ngạo đời khinh vật, ngày sau khi đã đánh hết võ lâm không địch thủ, lại ẩn cư nơi cùng cốc cùng với Điều huynh, hưởng thú điền viên. Ta thật sự quá hâm mộ người.”

“Không cần hâm mộ, sau này người cũng như thế.”

“Sao?”

Tôi biết mình lỡ lời liền nói thêm vào: “Haha, ta nói người chỉ cần cố gắng thì sao này cũng sẽ giống Độc Cô lão tiên bối vậy đó. Thiên hạ vô địch thủ.”

“Làm sao có thể, hiện thời ta chỉ còn lại 1 cánh tay, dẫu nhất thời chưa chết, cũng không còn hi vọng gì nữa.” Dương Quá buồn bã nói.

Tôi đã quen với bộ mặt lạc quan vui cười của Dương Quá, nhìn thấy hắn như vậy, tôi thật sự không kiềm được lòng mình, nói vài câu an ủi.

“Sao có thể, người tin ta đi, người sau này chẳng những trở thành đại hiệp được người người kính trọng, còn vui vẻ hạnh phúc sống bên cô cô của người.”

“Ta có thể sao?”

“Tất nhiên có thể!”

“Nhưng ta thân trúng kịch độc, chỉ sợ...”

“Sợ cái gì, người không tin tưởng vào y thuật của ta sao? Ta đã nói sẽ chữa khỏi cho người, thì nhất định làm được.”

“Tiểu Trình... đa tạ!”

“Khỏi cần đa tạ, cười 1 cái rồi lại đây đẩy mấy cục đá này ra dùm ta là được.”

Dương Quá ơi Dương Quá, nếu người mà buồn rầu ủ rũ, sẽ khiến tâm trạng đang nặng nề của ta càng nặng nề hơn, nên cứ cười như vậy nhé.

“Làm như vậy có khi nào mạo phạm đến Độc Cô lão tiên bối không?”

Tôi khinh 1 cục đá to từ đồng đá chất cao thành mộ bên dưới phiến đá lên, rồi liếc 1 ánh mắt khinh bỉ về phía Dương Quá, nói: “Thế lúc ngươi ngồi lên trên mộ phần của Độc Cô lão tiên bối, không tính là mạo phạm người sao?”

“Ta... ta...” Dương Quá ấp úng nửa ngày nhưng vẫn không nói được hần như thế nào. Mà chỉ ngượng đỏ mặt, đứng chết trân tại chỗ.

Ai biểu lúc hần tỉnh lại không chịu nhìn đông nhìn tây, sau 1 màn thiết lập tình cảm với “Điều huynh” của hần, thì đặt mông ngồi luôn xuống mộ phần của Độc Cô Cầu Bại trong hang động, giờ ngượng ngùng cái gì.

“Đứng đó ta ta cái gì, không mau đến giúp 1 tay, chẳng phải ngươi muốn xem kiếm của Độc Cô lão tiên bối sao?”

Dương Quá thu lại vẻ mặt khổ qua, bước đến dùng cái tay duy nhất còn lại của mình, tiếp lấy hòn đá trong tay tôi.

Lúc này tiếng kêu “Quác quác!” của quái điều vang lên. Dương Quá giật mình quăng luôn hòn đá xuống, và vô cùng may mắn nó lại rơi xuống đúng bàn chân phải của tôi.

“AAAAAAAAAAAA.....” Cơn đau từ bàn chân truyền khắp cơ thể, nước mắt không kiềm chế được mà trào ra ào ào. Tôi do quá đau, tinh thần bấn loạn không nhớ đến việc có thể điểm huyết đạo giảm bớt cơn đau, hay dùng châm châm cứu, mà chỉ ôm bàn chân phải nhảy lò cò trên vách đá. Dương Quá thấy thế cũng vả mồ hôi, luôn miệng hỏi han.

“Tiểu Trình, xin lỗi, ta không phải cố ý.”

“Dương... Quá...” Hai chữ đó, hầu như là tôi rít từ kẽ răng mà ra. Tôi thật sự muốn đập 1 phát cho hần vắng luôn xuống vách núi cho rồi. Tên tiểu tử này, hần là cố tình trả thù vì tôi đã nhắc đến chuyện xấu hổ của hần sao?

“Quác quác!” Lúc này thì quái chim cũng leo lên được vách đá, nhìn thấy tôi mắt to trừng mắt nhỏ với Dương Quá liền đi tới, sùng sộ với tôi.

Tôi không muốn lại bị nó đập cho văng vào vách đá nữa, nên lập tức thu lại vẻ dữ tợn, lui nhanh về phía sau, cười hề hề: “Ngươi đã về rồi sao?”

“Quác!” Nó nhìn tôi kêu lớn 1 tiếng, rồi lại quay qua kêu khẽ 1 tiếng với Dương Quá, không quên cọ đầu vào người hần.

Dương Quá được quái điều làm nũng cũng rất thích thú, đưa tay vuốt bộ lông trĩu trên lưng nó, cười nói: “Điều huynh, chỉ tiếc tiểu đệ không nghe hiểu tiếng chim, nếu không đã được nghe điều huynh kể cho nghe chuyện bình sinh của Độc Cô lão tiên bối rồi.”

Quái điều xấu xí lại kêu khẽ vài tiếng, sau quay người, dùng hai chân bới các tảng đá trên mộ kiếm sang 1 bên. Chỉ 1 chốc đã lộ ra 1 dãy 3 thanh kiếm, giữa thanh kiếm thứ nhất và thanh kiếm thứ hai có 1 phiến đá dài. 3 thanh kiếm nhưng 4 phiến đá đặt trên 1 tảng đá lớn màu xanh.

Dương Quá vội chạy đến, nhắc thanh kiếm thứ nhất lên, thanh kiếm dài chừng bốn thước, thanh quang lấp lánh, ngạc nhiên kêu lên: “Tiểu Trình, mau đến xem, bên dưới có khắc chữ.”

“Ngươi đọc cho ta nghe là được!” Tôi khoát tay, từ chối tiến đến gần mộ kiếm, chân vẫn còn đau, không muốn thêm bất cứ thương tích nào nữa.

Dương Quá y lời, phủi lớp bụi mờ trên phiến đá bên dưới thanh kiếm, đọc lớn những dòng chữ được khắc lên: “Cương mãnh lợi hại, cứng mấy cũng xuyên. Thời trẻ dùng để tranh đấu với quần hùng.”

Dương Quá đặt thanh kiếm thứ nhất xuống, nhắc phiến đá trống không có kiếm lên đọc: “Tử Vi nhuyển kiếm, dùng trước 30 tuổi. Lỡ tay đã thương nghĩa sĩ, bèn vút xuống vực sâu.”

Dương Quá ngẩn ra 1 lúc, rồi đặt phiến đá xuống, nhắc thanh kiếm thứ hai to đen dài hơn 3 thước lên, nhưng vừa nhắc lên được chừng vài thước thì “keng” 1 tiếng, thanh kiếm tuột khỏi tay hần rơi xuống đá, lửa bắn tung tóe.

“Nặng quá!” Dương Quá giật mình bật thốt lên 1 câu. Nhưng Dương Quá nào đâu chịu thôi, lại cúi đầu, gồng mình nhấc thanh kiếm lên, đọc to: “Trọng kiếm thô sơ, không hề gia công. Trước 40 tuổi, tung hoành thiên hạ.”

Dương Quá cứ thế ngồi đó lẩm bẩm 8 chữ: “Trọng kiếm thô sơ, không hề gia công.” 1 lúc lâu sau, mới đặt thanh kiếm thứ 2 xuống, xoay người nhìn kỹ thanh kiếm thứ 3. Rồi hít sâu 1 hơi, vận lực vào cánh tay, nhấc mạnh thanh kiếm thứ 3 lên.

“Vút! Oạch!”

“Hahahahaha...” Nhìn thấy Dương Quá mắc lừa té ngã ngồi ra sau, tôi không kiềm chế được mà phá lên cười. Tên tiểu tử này chắc chắn cứ tưởng thanh thứ 2 nặng hơn thanh thứ nhất, thì thanh thứ 3 cũng nặng hơn thanh thứ 2 đây mà. Hahahahaha. Cười chết tôi mà.

“Tiểu Trình!” Dương Quá bị tôi cười thì ngượng đỏ mặt, biểu hiện này của hắn rất giống lúc hắn phát hiện mình lỡ đặt móng ngồi lên mộ phần của Độc Cô Cầu Bại.

“Hahahaha...Hahahahaha...” Thật sự quá tức cười rồi. Ôi, ôi, cái bụng của tôi.

“Quác! Phạch!”

“AAA... Điều chết tiệt, ta sẽ vật trụi lông ngươi.” “Điều huynh” của Dương Quá lại ra tay ngược đãi nô lệ rồi. Ôi, cái lưng của tôi. Đúng như người ta nói “Cười người hôm trước, hôm sau người cười mà.” Dương Quá người dám cười ta, người nhớ lấy, thù này không trả không phải Trình Anh. 1 ngày nào đó, tôi nhất định sẽ vật trụi lông cái con điều chết tiệt kia. Nhất định sẽ có ngày đó, chỉ là không biết có còn xa hay không thôi?

“Sau bốn mươi tuổi, không mang binh khí. Thảo mộc trúc thạch đều có thể dùng làm kiếm. Cứ thế tinh tu, đạt tới cảnh giới vô kiếm thắng hữu kiếm.” Dương Quá đọc mấy dòng chữ cuối cùng trên phiến đá thì hai mắt phát sáng, đặt thanh kiếm gỗ lại chỗ cũ. Nhìn tôi cười nói: “Tiểu Trình, thần kỹ của lão tiên bối, thật khiến người ta khó bề tưởng tượng được. Ta thật sự sẽ có ngày được như người sao?”

Tôi bực dọc, ngồi thu lu 1 góc, nghe tiếng Dương Quá hỏi, mặc dù rất muốn nói xỏ xuyên hắn vài câu, nhưng không biết sao vẫn mở miệng nói: “Uhm, ngày đó rất gần, sắp rồi.”

35. Chương 35: Trăng Và Sao

Sau đó, đúng như trong nguyên tác. Dương Quá dưới sự thúc giục của “Điều huynh” mà ngày đêm luyện kiếm dưới thác nước trong sơn cốc, hắn tuy cực khổ nhưng có thể luyện được 1 thân công phu. Còn tôi, ngày ngày phải chạy đi chạy lại một bờ hơi tai để kiếm thức ăn cho 1 người 1 điều bọn họ.

Thức ăn người còn dễ kiếm, dùng chút công phu thì gà rừng, thỏ rừng, hay lợn rừng gì đều có, còn có thể hái trái cây dại cho Dương Quá ăn. Nhưng cái con quái điều chết tiệt kia chỉ ăn mỗi độc xà. Con bà nó, là độc xà không lồ chứ có phải rắn thường đâu.

Trước đây, mỗi lần đi bắt độc xà, quái điều đều cùng đi, lúc có Dương Quá thì nó đi 1 mình để tôi ở lại chăm sóc cho hắn, giờ nó lo luyện công cùng Dương Quá, bắt tôi đi 1 mình, thử hỏi tôi dùng cách gì để bắt độc xà đây?

Tôi nấp mình trên tán cây. Nhìn bốn, năm con độc xà đang khi khi lè cái lưỡi đỏ choét bên dưới, thật sự muốn ngứa cổ lên trời mà hét lớn: “Điều chết tiệt, ta muốn bãi công.”

“Điều chết tiệt, ăn đi!” Tôi dùng sức chín trâu, hai hổ vứt xác con độc xà về phía quái điều. Nó lập tức há cái mỏ khoằm đón lấy con độc xà, sau vài cái nuốt, con độc xà đã nằm gọn trong bụng nó. Có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, nó trừng mắt nhìn tôi, kêu “Quác!” 1 tiếng, rồi lại lắc lắc cái móng trụi lông đi về phía thác nước nhìn Dương Quá luyện công.

Thành quả lao động khổ nhọc, còn nguy hiểm đến tính mạng của tôi suốt hai canh giờ chỉ trong vòng 5 giây đã bị quái điều chết tiệt kia ăn mất, đã thế còn không hài lòng. Tôi muốn khóc, thật sự quá muốn khóc. Sư phụ a, con hối hận rồi, thà ở bên cạnh sư phụ còn hơn ở lại đây làm khổ sai cho con điều lai gà xấu xí này.

“Điều chết tiệt, người biết ta khó khăn lắm mới bắt được không hả? Nếu người còn như vậy ta sẽ bãi công.” Tôi nhìn về phía quái điều rồi đi, hét lên, đổi lại là tiếng kêu “Quác quát!” của quái điều.

“Haha... Ta chỉ nói giỡn thôi, yên tâm, yên tâm, ta không rời đi.”

Tôi mổ bụng con thỏ, moi hết nội tạng bên trong ra, lột da, lấy 1 ít da vị trong túi ra tẩm lên mình con thỏ, xuyên 1 cành cây qua người nó, rồi đặt lên đồng lửa đang cháy phừng phực bên cạnh, khoảng nửa canh giờ sau, con thỏ được nướng vàng ươm, tỏa hương nức mũi, khiến nước miếng trong miệng tôi không ngừng tiết ra. Bụng cũng réo lên đòi ăn.

Tôi quay đầu nhìn về phía thác nước, kêu to: “Dương Quá, thức ăn đã chín rồi, mau lên ăn.” Nếu không lên nhanh ta ăn 1 mình người rắng mà chịu.

Dương Quá nghe tiếng, nhảy vọt lên bờ, hần đễ nửa thân trần, mình mảy tóc tai ướt nước, nhỏ tí tách trên đất, đi về phía tôi. Cười rạng ngời, kêu lên 1 tiếng: “Tiểu Trình!”

Máu nóng trong người tôi lại bốc lên, xông thẳng lên não, gập võ não chặn lại không thể thoát ra được, có xu hướng chảy ngược trở xuống, thoát ra từ mũi. Rút kinh nghiệm từ nhiều lần trước, tôi nhanh chóng đưa tay bịt chặt mũi, ngửa đầu ra sao, nuốt hết máu trở về bụng. Mặc dù biết việc này là không tốt, nhưng thật sự không thể cho Dương Quá biết, tôi vì nhìn thấy cảnh tượng bán nude của hắn mà không kiềm chế được nổi tà tâm. Nếu hắn biết được, chắc chắn sẽ đề phòng tôi, không tự nhiên cởi trần nửa thân người như vậy ngồi bên cạnh tôi, xé đùi thỏ ăn nữa. Đầu phải lúc nào cũng có cơ hội ngắm Dương Quá như thế này, tuyệt đối phải kiềm chế cảm xúc.

“Tiểu Trình, cô nướng không ăn sao?”

“Ăn chứ, sao lại không ăn? Nếu được ăn “con thỏ lớn” thì càng tốt.”

“Ta thấy con thỏ này cũng lớn rồi mà!”

“Không, còn có con to hơn, rất rất to, thịt cũng rất rất ngon. Tiếc là ta không ăn được.”

“Vậy sao, để lúc khác ta sẽ đi bắt cho cô nướng.” Dương Quá thật thà cười nói, xé 1 cái đùi thỏ đưa tới trước mặt tôi.

Không ăn được “thỏ lớn” ăn thỏ nhỏ trước vậy. Bụng cũng rất đói, tôi chớp ngay đùi thỏ, cắn 1 miếng lớn. Oa, tài nghệ nấu ăn của tôi ngày 1 tiếng bộ rồi, nếu Hồng Thất Công còn sống, chắc tôi cũng dụ được lão vài tuyệt học võ công. Nói thì nói vậy thôi, chứ nếu Hồng Thất Công còn sống, có muốn dạy võ cho tôi, tôi cũng không muốn học đâu. Bị 1 mình sư phụ ép buộc là đủ rồi, nếu có thêm 1 người nữa. Tôi chắc đi nhảy vực Lệ Phong Quý lần nữa thôi.

Trong màn đêm chỉ có tiếng thác nước đổ ầm ầm trên đất, như tiếng nhạc của núi rừng. Mặc dù ồn ào, nhưng lại làm cho lòng người tĩnh lặng. Tôi nằm dài bên cạnh bờ suối, ngược mắt nhìn trăng.

Dương Quá bước đến, nằm xuống cạnh tôi, hần cũng ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao.

“Hôm nay trời chẳng có ngôi sao nào để ngắm, chán thật.” Tôi buồn chán thốt ra 1 câu.

Dương Quá im lặng 1 lúc mới nói: “Sao thật ra cũng rất sáng, nhưng mỗi khi có trăng, ánh sáng của mặt trăng làm lưu mờ sao. Những lúc đó người ta chỉ có thể nhìn thấy mặt trăng mà thôi.”

“Mặt trăng sáng được là nhờ mặt trời chiếu vào, nhưng sao lại tự phát sáng. Dương Quá, người nói xem, ta là sao hay là trăng?”

“Cô nướng là sao!”

“Sai rồi, thật ra ta là trăng, có điều ta không được mặt trời chiếu sáng thôi.”

“Vậy chắc ta cũng là trăng!”

“Người lại sai rồi, người là sao Bắc Đẩu. Chẳng những tự phát sáng, mà còn là kim chỉ nam cho người khác.”

“Ta không tài giỏi đến thế đâu.”

“Người và Tiểu Long Nữ đều là sao, những ngôi sao rất sáng. Mặt trăng không có mặt trời chiếu sáng như ta, mãi mãi không thể cướp được ánh hào quang của hai người các người.”

“Tiểu Trình...”

“Người đã có thể sử dụng thành thạo “Trọng kiếm” rồi, có muốn đi kiếm Tiểu Long Nữ không? Hãy nắm bắt lấy hạnh phúc của mình.”

“Ta... 1 kẻ sắp chết như ta...”

“Dương Quá... Người vẫn không tin vào y thuật của ta?”

“Không... Ta không có ý đó.”

“Người không có ý đó thì ý gì?”

“Quác quá! Phạch!” Tôi bị Dương Quá chọc cho tức giận, ngồi bật dậy. Ngay sau đó vô cùng hoành tráng bị quái điều đánh bay đến thân cây, vô cùng thân mật “hôn” mặt đất.

“Điều huynh!”

“Điều chết tiệt, ta sẽ vật trụi lông của người, xẻ thịt người làm 18 món.”

“Quác quá! Phạch phạch phạch!”

Sau đêm đó, Dương Quá như được tôi đã thông tư tưởng, vô cùng háng hái nói phải rời khỏi sơn cốc, dù ngày mai có là ngày phát độc hoa tình mà chết, hắn vẫn sẽ đem kiếm thuật tinh diệu của Độc Cô Cầu Bại đánh cho quần hùng thiên hạ thức thủ mới cam lòng chết đi, sẵn tiện đi tìm tình yêu đích thật Tiểu Long Nữ của hắn. Con bà nó, đến tận bây giờ, tên tiểu tử này cũng không tin tưởng tôi.

“Điều huynh, đại ân đại đức của điều huynh, cuối cùng khó lòng báo đáp. Chỗ giang hồ tiểu đệ còn mấy vụ ân oán, nay từ biệt điều huynh, sau này sẽ trở lại làm bạn. Thanh kiếm nặng này của Độc Cô lão tiền bối, tiểu đệ xin mượn 1 thời gian.” Dương Quá nói rồi, quỳ xuống cúi mọp đầu vái quái điều 1 cái thật dài, lại hướng về phía mộ phần Độc Cô Cầu Bại vái mấy cái. Sau đứng lên nhìn tôi cười rạng rỡ, nói: “Tiểu Trình, chúng ta đi thôi.”

“Thịch thịch thịch!” Nhìn thấy Dương Quá cười như thế thật sự khiến tim tôi đột nhiên đập nhanh hơn 1 nhịp. Quay mặt vào vách núi, cố gắng khắc chế cảm xúc muốn xông đến hôn Dương Quá 1 cái, khoác khoác tay nói.

“Đi gì mà đi, ta không đi. Với lại “điều huynh” của người cũng không cho ta đi đâu.” Rời khỏi đây sao? Tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần.

“Tiểu Trình, ta thật ra có 1 câu muốn nói với cô nương rất lâu rồi.” Dương Quá dừng lại 1 chút, nói: “Ta đã nghe chuyện của Phùng tiền bối từ chỗ Quách bá mẫu, ta không biết tình cảm giữa cô nương và Phùng tiền bối sâu nặng cỡ nào, nhưng nếu cô nương cứ cả đời nhốt mình ở sơn cốc này, trốn tránh không gặp người khác, thì Phùng tiền bối sẽ vui sao?”

“Người thì biết gì?” Tôi nghe Dương Quá nói thế thì không kiềm chế được cơn kích động, hét lên. Tôi là đang trốn tránh sao?

“Ta không biết, nhưng chẳng phải cô nương biết rất rõ sao?”

“Người ở đó nói lung tung cái gì, mau rút đi cho ta!”

“Nếu cô nương không rời đi cùng ta, ta sẽ đưa sư phụ cô nương đến đây.” Dương Quá bị tôi hét đuổi đi, nên cũng hét lên.

“Người dám!”

“Quác quá!”

“Bịch” 1 tiếng, tôi bị con điều chết tiệt cấp lấy cổ áo, ném mạnh ra ngoài. Mông đặt dưới đất, nhìn Dương Quá há hốc miệng, nhìn từ trên cao xuống.

“Oa... Các người ức hiếp ta... Oa... Huhuhuhu...” 1 cổ ảm ức tuổi thân đột nhiên dâng trào lên, tôi cứ thế khóc rống lên, vang vọng cả hang động. Tôi cứ tưởng mình đã quên mất chuyện này, tại sao Dương Quá lại nhắc lại kia chứ?

Sau đó, mặc dù không muốn đi cùng Dương Quá vẫn bị quái điều ném ra ngoài. Con điều chết tiệt này cũng quá mức thất thường đi, lúc người ta muốn đi, nó không cho đi; lúc người ta không muốn đi, nó lại ném người ta ra ngoài. Thật con bà nó, thần điều cái gì, ôn thần điều thì có.

36. Chương 36: Giao Điểm

“Sao người lại muốn ta đi cùng người?” Tôi thất thểu rời khỏi sơn cốc cùng Dương Quá, đi trên đường, không nhận được, nên lên tiếng hỏi.

“Tiểu Trình...” Dương Quá đang đi đột nhiên đứng lại, làm tôi đâm sầm vào lưng hắn. Xoa cái mũi ửng đỏ, ngẩng đầu muốn mắng cho hắn 1 trận, thì bất gặp ánh mắt chan chứa tình cảm của Dương Quá, khiến cả người tôi nổi da gà, quá ngạc nhiên và hoảng sợ, chân tự động lùi về sau hai bước. Dương Quá lại tiến lên hai bước, tôi đang muốn lùi thêm hai bước, thì đã bị Dương Quá nắm chặt lấy bả vai.

Ôi, Dương Quá hắn làm sao vậy nè, đừng nói với tôi hắn muốn bỏ Tiểu Long Nữ, quyết định theo tôi đó nhé?

“Tiểu Trình! Ân nghĩa của cô nương đối với ta, Dương Quá cả kiếp này cũng không báo đáp được. Nhưng ta đã có cô, không thể trở thành mặt trời của cô nương. Nhưng ta tin chắc bên ngoài kia, sẽ có mặt trời của cô nương. Ta không muốn cô nương trở thành mặt trăng không bao giờ tỏa sáng. Chẳng phải cô nương đã từng nói với ta “Hãy nắm bắt lấy hạnh phúc của mình” đó sao? Ta cũng muốn cô nương hạnh phúc. Hứa với ta, phải trở về Tiểu Trình trước đây, lúc nào cũng vui vẻ cười đùa. Có được không?”

“Phụt!”

“Tiểu Trình, cô nương chảy máu rồi!”

Dương Quá a, người dùng ánh mắt thâm tình đó, nói mấy lời dịu dàng đó, còn đưa khuôn mặt mỹ nam đến sát mặt ta như vậy, muốn không chảy máu mũi cũng là chuyện lạ đó nha. Huhuhuhu.

“Dương Quá, cho ta hôn người 1 cái, thì ân nghĩa gì của ta với người xóa hết, người thấy thế nào?”

“...”

“Chẳng phải lúc này người còn muốn ta trở về làm Tiểu Trình lúc xưa sao?”

“...”

“Dương Quá, người đừng đi nhanh như vậy, ta bị mất máu, đầu choáng váng, không theo kịp a.”

Đời người ai chẳng phải chết, chỉ xem cái chết của họ có đáng giá hay không thôi? 8 năm trước, di trượng, di nương chết vì bảo vệ tôi và Lục Vô Song. 8 năm sau, Phùng sư huynh chết vì bảo vệ Quách Tĩnh, Dương Quá và tôi. Cái chết của họ vô cùng ý nghĩa, bởi họ có thể dùng sinh mạng mình bảo vệ những người họ thương yêu, kính trọng. Người được họ bảo vệ, càng phải cố sống cho thật tốt, sống thật vui vẻ, sống luôn phần của họ. Tôi sớm đã hiểu rõ chuyện này. Vậy mà, suốt thời gian qua tôi lại quên mất. Còn xem chút là quên mất mục tiêu cuộc đời mình. Hồi các mỹ nam ở thế giới “Thần Điều” ta đến đây.

“Người không định đi kiếm Quách Phù trả thù sao?”

Dương Quá nghe tôi hỏi như thế, thì sắc mặt trầm xuống 1 chút, không nói gì. Mất 1 lúc, mới cười nhạt lên tiếng: “Trả thù? Quách bá bá và Quách bá mẫu đối xử với ta tốt như thế. Tiểu Trình, cô nương nói xem, ta có thể ra tay với con gái của hai người họ sao?”

“Người cũng quá tốt bụng đi, nếu là ta. Ta ít nhất cũng cho Quách Phù 1 liều thuốc sủ đậm đặc, uống vào, ít nhất cũng phải đi 7 ngày 7 đêm.”

“...”

“Dương Quá! Người đừng đi nhanh như vậy, chờ ta a.” Tên tiểu tử này, muốn tôi cùng đi, mà cứ đi nhanh như thế, là ý gì đây?

Dương Quá và tôi hướng Chung Nam sơn mà đi, tìm kiếm Tiểu Long Nữ. Do đường xa, cho nên chúng tôi phải mua ngựa. Dương Quá thì làm gì còn đồng nào, tôi đành phải cắn bụng lấy tiền ra mà mua. Nào ngờ khi đi qua 1 khu rừng trúc, lại gặp ngay 1 cảnh Lý Mạc Sầu và Hoàng Dung giao thủ. Tôi chẳng muốn giáp mặt Lý Mạc Sầu, Dương Quá cũng không muốn gặp Hoàng Dung, cho nên hai chúng tôi xuống ngựa, lách mình núp vào 1 bụi trúc gần đó.

“Oa... hi hi...” Đột nhiên 1 tiếng cười nhỏ của trẻ con vang lên, tôi hoảng sợ xém chút nhảy bật lên, thì ra lúc tôi lách mình tránh né, đã chạm đến chỗ Hoàng Dung giấu Quách Tương. Nhìn bụi trúc quần đầy dây mây gai nhọn, chần chịt, khiến người ta khó có thể phát hiện được sự có mặt của Quách Tương, nếu con bé không đột nhiên cười lên, thì tôi khó lòng phát hiện.

“Có tiếng trẻ con cười!” Dương Quá cũng ngạc nhiên không kém, bật thốt lên 1 tiếng nhỏ.

“Là tiếng cười của Quách Tương.”

“Quách Tương? Là con của Quách bá bá sao? Con bé ở gần đây?”

“Uhm, ở xác ngay đây.” Tôi chỉ tay về bụi trúc lớn trước mặt chúng tôi.

“Bụi trúc này? Sao ta không thấy? ”

“Thấy sao được mà thấy, Hoàng Dung quần dây mây quanh bụi trúc theo thuật bát quái cứu cung của Đào Hoa đảo, người tức nhiên không thấy được, cũng không đi vào trong được đâu.”

Dương Quá nghe tôi nói thế thì trầm tư 1 chút, sau mới nói: “Tiểu Trình, cô nương có thể vào được không?”

“Người muốn ta mang Quách Tương ra?”

“Phải! Ta mặc dù nể tình Quách bá bá mà bỏ qua cho Quách Phù, nhưng thật sự mối hận chặt tay này không nuốt xuống nổi, nếu có thể ẵm Quách Tương đi, hừ Quách bá mẫu 1 chút cũng không tệ.”

Tính cách âm hiểm này của Dương Quá, là học từ ai đây? Mặc dù không thích mấy việc này, nhưng tôi vẫn vào trận, ẵm Quách Tương ra cho Dương Quá. Thật sự, sức kháng cự đối với mỹ nam của tôi không được tốt cho lắm.

Dương Quá do mất tay, nếu bằng Quách Tương thì không điều khiển được ngựa, nên cái nhiệm vụ “vinh quang” đó được giao lại cho tôi.

“Oa oa oa... Oa oa oa...”

“Ngoan ngoan, Tương Nhi ngoan nha, Tương Nhi đừng khóc, cô cô thương Tương Nhi nha.”

“Oa oa oa...”

“Ngoan ngoan, thương thương mà. Tương Nhi ngoan nhất, Tương Nhi đừng khóc mà.”

“Oa oa oa... Oa oa oa...”

“Tiểu Trình, ta nghĩ con bé đói rồi, cô nương cho nó bú sữa đi.”

“Người đi mà cho nó bú!” Tôi đã không kiềm chế được mà hét lên.

“... (||| — —)”

“Con bà nó, nín ngay cho ta, nếu không ta ném người xuống ngựa.”

“Hi hi hi...” Thật con bà nó, con bé này không phải là thích bị ngược đãi chứ, bị tôi hét lớn thế mà lại cười.

Sau khi đi hơn hai trăm dặm, thì bắt đầu có nhà dân, tôi vào trong xin sữa cừu sữa bò cho Quách Tương uống. Con bé bú sữa no lăn ra ngủ. Đến lúc này tôi mới thở ra 1 hơi, bây giờ mới hiểu, công ơn của cha mẹ lớn lao cỡ nào. Nuôi dưỡng 1 đứa trẻ đúng là không dễ.

“AAA... Dương Quá... nó ị, nó ị rồi... làm sao đây?”

“Oa oa oa... Oa oa oa...”

“Thì thay tả cho nó thôi.”

“Người đi mà thay.”

“Ta... ta chỉ có 1 tay.”

“Chiết tiệc!”

Đi khoảng vài ngày thì đến chân núi Chung Nam. Dương Quá hình như rất kích động, 1 đường phi nhanh ngựa lên núi, tôi do mắc Quách Tương, đường lên núi lại dốc, không dám phi ngựa nhanh, chỉ có thể chậm rãi mà lên sau. Cũng không hiểu sao, tôi lại tự chuốc khổ vào thân đi theo Dương Quá làm gì, cứ mặc kệ hắn, tự mình ngao du có phải tốt hơn không?

Tôi đến gần đỉnh núi, thì nghe tiếng đánh nhau ở phía Ngọc Hư cung của Toàn Chân giáo. Còn thấy kim luân của lão khỉ già bay vèo vèo thành vòng tròn bên trên. Liền biết ngay có chuyện, lập tức bỏ ngựa, ẩm Quách Tương dề khí bay vọt đi.

Khi tôi đến nơi, đập vào mắt là cây “Trọng kiếm” nặng 7, 8 cân trong tay Dương Quá đang giáng xuống người lão khỉ già Kim Luân. Hoắc Đô và Đạt Nhĩ Ba vì thế mà chạy nhanh đến dùng thiết quạt và kim chử lên muốn che chắn cho lão khỉ già. Tôi chấn kinh, hét lớn 1 tiếng.

“AAAAA..... Dương Quá dừng tay.” Nhưng “Trọng kiếm” đã giáng xuống. Hoắc Đô và Đạt Nhĩ Ba do không chịu nổi cùng ngã khụy xuống đất. Mắt tôi hoa lên, đại não như dừng hoạt động, phi nhanh đến chỗ Hoắc Đô.

“Tiểu Trình!” Dương Quá thấy tôi đến, nên thu “Trọng kiếm” lại, vẻ mặt kỳ quái nhìn tôi.

Nhưng lúc này tôi nào có tâm trạng quan tâm đến Dương Quá nhìn như thế nào, bởi vì Hoắc Đô hình như bị thương không nhẹ, hắn ngã ngồi trên đất, nhìn tôi chăm chăm.

“Hoắc Đô, ngươi có sao không?”

Hoắc Đô không trả lời tôi, chỉ ngồi bệch trên đất, nhìn tôi 1 hồi lại ngửa nhìn trời, phá lên cười to. Tiếng cười của hắn vang vọng khắp nơi, cứ như tiếng hân gọi tên tôi đêm đó. Nhìn thấy Hoắc Đô như thế, tim tôi đột nhiên thất lại, cố gắng khắc chế nước mắt không cho chảy ra, quay đầu nhìn về phía Dương Quá.

“Dương Quá, ngươi nói ân nghĩa của ta đối với ngươi, kiếp này không thể trả, bây giờ chỉ cần ngươi tha mạng cho 3 người này, ta với ngươi xem như không còn bất cứ nợ nần gì?” Tôi chỉ vào 3 người Kim Luân, Đạt Nhĩ Ba và Hoắc Đô ngồi trên đất nói to.

Dương Quá nhú mày càng chặt, nhìn tôi rồi lại nhìn Tiểu Long Nữ nằm trong lòng mình, 1 lúc lâu sau mới thở dài 1 hơi, khẽ lắc đầu cười nhạt: “Tiểu Trình... Cô nương thật sự muốn như thế sao?”

“Phải! Dù ngươi có tha hay không tha, ta cũng quyết không để 3 người này chết.” Phùng sư huynh, muội xin lỗi!

“Được! Tha cho họ!”

Đạt Nhĩ Ba mặc dù không hiểu tôi và Dương Quá nói gì, nhưng nhìn thấy thần sắc của Dương Quá, biết được là hắn đã tha chết cho bọn hắn, nên liền quỳ trên đất, dập đầu với Dương Quá 3 cái, rồi lại quay đầu nhìn tôi, dập đầu 3 cái, công Kim Luân lên lưng, nói gì đó với Hoắc Đô mà tôi nghe không hiểu.

Chỉ thấy Hoắc Đô ngồi im trên đất, cười nhạt, lắc đầu. Nói gì đó với Đạt Nhĩ Ba. Đạt Nhĩ Ba gật đầu 1 cái, quay đầu đi thẳng xuống núi, không nhìn lại nữa.

37. Chương 37: Quyết Định Của Hoắc Đô (thượng)

“Cứu bọn ta làm gì? Chẳng phải nói, muốn báo thù cho sư huynh sao?” Hoắc Đô nhìn tôi cười nói, giọng nói của hắn mới hờ hững lạnh lùng làm sao, cứ như chúng tôi là những người xa lạ, chưa từng gặp gỡ, chưa từng quen biết. Mà như thế cũng tốt, cứ xem nhau như người xa lạ là tốt nhất.

“Chẳng phải ta đã từng nói, ta không nhẫn tâm nhìn thấy 1 người có dung mạo đẹp như ngươi chết đi sao? Biết làm sao được, ngươi lại đẹp như thế.” Tôi cười gượng 2 cái, nói. 1 tay bồng Quách Tương, 1 tay đỡ lấy thân hình Hoắc Đô, lánh vào 1 nơi vắng vẻ. Giúp hắn trị thương. Hoắc Đô sau đó không nói gì nữa, chỉ trầm mặc nhìn tôi.

“Nếu như... ta không còn khuôn mặt này nữa, nàng sẽ không cứu ta sao?”

Hoắc Đô im lặng như tượng nãy giờ, đột nhiên lên tiếng. Nghe Hoắc Đô hỏi như thế, người tôi cứng lại 1 chút, nhưng rất nhanh liền cười nói: “Không cứu, ta chỉ thích mỹ nam, nếu ngươi xấu xí, đến nhìn ta chẳng thèm nhìn, chứ đừng nói ta ra tay cứu ngươi.”

“Vậy sao?”

“Tất nhiên!”

“Vậy nàng có thuốc nào uống vào hủy nhan không?”

“Có... Mà ngươi đừng nói với ta là ngươi muốn hủy nhan nha. Thật phí phạm của trời.”

“Không phải ta muốn hủy nhan.”

“Vậy ngươi hỏi làm gì?”

“Để đưa cho Dương Quá uống.”

“...”

“Nếu sau này gặp phải mỹ nam nào nữa, cũng có thể cho hắn uống.”

“....”

“Lúc đó chỉ có mình ta là mỹ nam, để xem nàng có thể thích được ai! Hahaha...”

“Hoắc Đô!”

“A... Nàng nhẹ tay thôi, có ai băng bó mà thô bạo như nàng không?”

“Ngươi câm miệng!”

“Oa oa oa... Oa oa oa... Oa oa...”

“Chỉ mới không gặp nàng 1 thời gian, không ngờ nàng ngay cả con cũng có, nhưng không sau, chỉ cần đứa tiếp theo là con của ta là được.”

“Câm miệng lại cho ta.”

“Oa oa oa...”

“Nàng đừng la lớn như thế, con chúng ta sẽ sợ đó, nàng xem, nó khóc đến đáng thương như vậy?”

“Hoắc Đô!”

“Đã bảo nàng đừng la lớn như thế. Nàng muốn hù con sợ chết hay sao?”

“Câm miệng!” Cái tên Hoắc Đô này, lúc này bị “Trọng kiếm” của Dương Quá đánh vào đầu sao? Sao lại thay đổi nhiều như vậy?

Bên kia không biết có cảnh máu tanh mưa máu gì? Ai đánh ta, ta đánh ai, nhưng ở góc này đây, 2 lớn 1 nhỏ vừa băng bó vết thương, vừa âm ỉ, cứ như mọi thứ trên đời đều không liên quan gì tới họ.

“Hahahahaha....” Tôi Đang bằng bó vết thương cho Hoắc Đô, thì nghe 1 tiếng cười dài vang lên. Quách Tương nghe được hoảng sợ càng khóc lớn hơn.

Ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười thì thấy Dương Quá tay trái cầm “Trọng kiếm” đặt lên vai 1 nữ đạo sỹ lớn tuổi. Ông tay phải bên phải thì quần lấy Tiểu Long Nữ cho nàng dựa vào vai phải của mình. Quần hùng điều nhất tề chia kiếm về phía bọn họ.

“Tiểu Trình, hôm nay ta thành thân cùng Long Nhi, ta muốn cô nương tham dự, làm chứng cho ta và Long Nhi.” Dương Quá bị đại địch bao vây, nhưng không hoảng sợ, trên mặt hiển lộ sự vui mừng, nhìn về phía tôi hét lớn. Kéo theo đó rất nhiều ánh mắt cũng nhìn về phía tôi.

Lúc này cứu đám người Hoắc Đô, tôi đã bị bọn lỗ mũi trâu Toàn Chân này nhìn bằng ánh mắt căm phẫn, giờ Dương Quá lại nói thế, ánh mắt căm phẫn của bọn họ lại tăng level.

Nhưng biết làm sao được, như thế nào thì cũng bị xem là đồng bọn của Dương Quá, bọn đạo sỹ đó sẽ không để cho tôi yên, vậy thì cứ đi đến nhập bọn với Dương Quá luôn cho rồi. Nghĩ thế nên tôi ôm Quách Tương lên, định đi về phía đó, nhưng chưa nhắc được bước nào đã bị Hoắc Đô nắm lấy cổ chân, xem chút nữa là té úp sấp xuống đất.

“Người làm gì vậy? Bỏ ra!”

“Không bỏ, trừ phi nàng dẫn ta theo cùng.” Hoắc Đô nắm chặt lấy cổ chân tôi, cười gian trá.

Tôi kéo cách nào cũng không ra, thật muốn đạp 1 đạp vào người hắn, nhưng lại nghĩ, vừa tổn công vừa tổn thuốc, cứu lấy 1 mạng hắn, giờ mà đạp rùi trúng vết thương hắn, hắn lăn đùng ra chết, không phải uống phí công sức và thuốc của tôi sao?

“Được rồi!” Tôi chỉ là sợ uống phí công sức của mình nên mới miễn cưỡng chấp nhận yêu cầu của Hoắc Đô thôi đó.

Tôi lớp lù lớp ẩm Quách Tương và Hoắc Đô, đi đến chỗ Dương Quá. Sau đó đám tàn binh thương tật chúng tôi “áp giải” nữ đạo sỹ Tôn Bất Nhị hướng Trùng Dương cung mà đi. Dương Quá muốn thành thân ngay trước họa Vương Trùng Dương để phần nào bù lại sự hối tiếc năm xưa của tổ sư bà bà Lâm Triều Anh phái Cổ Mộ và Vương Trùng Dương, người sáng lập nên Toàn Chân giáo.

5 người lớn, cùng 1 đứa bé bước qua cửa hông hành lang, vào đến hậu điện Trùng Dương cung, đám đạo sỹ mặc dù muốn theo vào, nhưng bị Dương Quá hét to: “Mời các vị hãy ở bên ngoài, không ai được vào bên trong. Bọn ta đã quyết liều chết, nếu động thủ thì sẽ cùng chết với Tôn đạo trưởng.” Nên chẳng tên đạo sỹ nào dám bước vào. Chỉ đứng ngoài cửa lo lắng cho sự an nguy của Tôn Bất Nhị.

Dương Quá sau khi đặt Tôn Bất Nhị ngồi xuống, thì điểm nhanh hai nguyệt Đại Chùy và Thần Đường ở sau lưng bà ta, khiến bà ta có muốn hất xì cũng không có khả năng mở nổi mồm. Liếc mắt nhìn tôi như ra hiệu. Rồi kéo Tiểu Long Nữ đến đứng sánh vai trước bức họa Vương Trùng Dương, dùng chân hất cái bồ đoàn song song phía trước bức họa, nói to.

“Đệ tử Dương Quá và đệ tử họ Long, hôm nay kết thành phu phụ trước Trùng Dương tổ sư, có mấy trăm người ở đây làm chứng.” Nói đoạn quỳ xuống dưới bồ đoàn, thấy Tiểu Long Nữ vẫn đứng không quỳ, liền nói: “Hai ta bái đường thành thân, nàng cùng quỳ xuống đi!”

Tiểu Long Nữ vẫn đứng im trầm ngâm, mắt đỏ hoe, lệ lưng tròng. Dương Quá lại dịu dàng nói: “Nàng thấy thế nào? Ở đây không được hay sao?”

“Không... không phải vậy!” Ngừng 1 lát nàng nói tiếp: “Thiếp đã không còn trong sạch, lại sắp chết, chàng hà tất... chàng hà tất đối tốt với thiếp như thế?” Nói đến đây nước mắt đã lăn dài trên má. Mỹ nữ như Tiểu Long Nữ khóc, thật sự khiến người ta thương xót.

Dương Quá vội đứng dậy, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, cười nói: “Nàng chẳng lẽ chưa hiểu rõ lòng ta? Với lại, có Tiểu Trình ở đây, nàng không chết được. Chúng ta sẽ sống với nhau cả trăm năm. Nếu không được như thế, dù ông trời chỉ cho hai đứa mình sống với nhau 1 ngày, thì làm vợ chồng 1 ngày, nếu chỉ sống được 1 giờ, thì làm vợ chồng 1 giờ.”

Dương Quá vẻ mặt thành thực, ánh mắt thâm tình vô hạn, dùng nói chỉ là Tiểu Long Nữ xúc động, đến cả tôi đây, tâm cũng mềm ra. Ôi, phải chỉ cũng có mỹ nam yêu tôi như Dương Quá yêu Tiểu Long Nữ thì tốt biết mấy.

“Không cần hâm mộ, nếu nàng muốn nghe, những lời ngọt ngào hơn thế, thâm tình hơn thế, ta điều có thể nói cho nàng nghe mỗi ngày.”

“Nếu nghe mỗi ngày thì còn gì đặc biệt, toàn là những lời sáo rỗng, vô nghĩa, giả dối.”

Hoắc Đô bị tôi liếc xéo nhưng không sợ, nhún nhẹ bả vai, cười cười với tôi. Tôi không thềm để ý đến hắn, quãng Quách Tương qua cho hắn bổng, bước đến bên cạnh nơi Dương Quá và Tiểu Long Nữ quỳ, thực hiện nhiệm vụ của người chứng hôn, kiêu luôn bà mối, cất cao giọng nói: “Hôm nay tại nơi đây, chúng ta, tất cả những người có mặt, sẽ làm chứng cho Dương Long hai người kết làm phu phụ. Dương Quá, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý đời đời kiếp kiếp trở thành phu thê với Tiểu Long Nữ, dù cho có bệnh tật đối nghèo, dù cho có chia ly cách trở, cũng quyết không phụ nàng ta không?”

Dương Quá và Tiểu Long Nữ sau khi nghe tôi số 1 tràn lời tuyên thệ hôn nhân thì ngẩng ra, nhìn tôi không nói lời nào.

“Chỉ cần nói ‘Ta đồng ý’ là được!” Tôi bị nhìn, hơi sượng người 1 chút, cúi người nói nhỏ với hai người bọn họ. Rồi lại thẳng người cao giọng nói lại lần nữa: “Dương Quá, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý đời đời kiếp kiếp trở thành phu thê với Tiểu Long Nữ, dù cho có bệnh tật đối nghèo, dù cho có chia ly cách trở, cũng quyết không phụ nàng ta không?”

“Ta đồng ý!” Dương Quá học hỏi rất nhanh.

“Tiểu Long Nữ, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý đời đời kiếp kiếp trở thành phu thê với Dương Quá, dù cho có bệnh tật đối nghèo, dù cho có chia ly cách trở, cũng quyết không phụ hắn ta không?” Nhận được câu trả lời của Dương Quá, tôi vui sướng, ưỡn ngực, cao giọng nói tiếp lời tuyên thệ.

Tiểu Long Nữ chần chờ 1 lúc, nhìn Dương Quá sau cười nhạt nói: “Ta đồng ý!”

“Tốt! Ta tuyên bố, hai người chính thức là phu thê...”

Đang nói thì “Rầm” 1 tiếng, trên nóc điện, thanh xà ngang gãy sập, ngói bay tứ tung, thanh thế kinh hồn. Mái điện thủng 1 lỗ to tướng, 1 cái chuông lớn rơi thẳng xuống chỗ Tôn Bất Nhị. Mà chỗ đó lại là chỗ tôi đang đứng.

38. Chương 38: Quyết Định Của Hoắc Đô (hạ)

“Tiểu Trình!” Chỉ thấy trước mắt đột nhiên tối sầm. Tôi đã bị nhốt vào bên trong chuông với Tôn Bất Nhị mất tiêu rồi.

“Tiểu Trình, nàng có sao hay không? Mau trả lời ta. Tiểu Trình, Tiểu Trình.”

Tiếng nói lo lắng của Hoắc Đô từ bên ngoài vọng vào. Không gian trong chuông đã nhỏ, chứa đến hai người, thiếu dưỡng khí, lại thêm Hoắc Đô lời nhai khiến tôi càng nhức đầu, không chịu nổi hét lên: “Hoắc Đô, nếu ngươi muốn ta chết thì cứ nói nữa đi.”

“...”

Dương Quá thấy chuông đồng rơi xuống, biết tình thế không ổn, ôm lấy Tiểu Long Nữ nhảy lùi ra sau.

Khuư Xứ Cơ kêu to: “Chúng đệ tử cẩn thận, không được dẫm thương hai người ấy!”

Đám đạo sỹ liền ủa vào. Đang rối loạn, bỗng từ ngoài điện có 1 bạch phát lão nhân chạy vào, kéo theo 1 đàn ong mật, chính là lão ngoan đồng Chu Bá Thông.

Đàn ong bay vào lập tức đốt lung tung cả lên. Đàn ong này không phải loài ong thường mà là ngọc phong do Tiểu Long Nữ nuôi dưỡng ở tòa cổ mộ. Các đạo sỹ bị ong đốt tức thời đau ngứa khó chịu, có người lăn lộn dưới đất, càng tăng thêm cảnh hỗn loạn.

Hoắc Đô đang đứng trong điện, vừa thấy đàn ong ủa vào, dù bị thương, nhưng phản ứng nhanh nhạy, vội kéo mạnh tấm màn trong điện, bọc kính lấy mình và Quách Tương, nép người vào 1 góc khuất, tránh để bị ong đốt.

Lão ngoan đồng nhìn thấy Tiểu Long Nữ và Dương Quá trong điện thì mừng rỡ, ném vội lọ mật ong trong tay về cho Tiểu Long Nữ, nói: “Không chơi nữa, trả cho người.” Lão do bị ong đốt đang muốn kiếm chỗ nấp, nhìn thấy quả chuông đang úp trên đất thì cả mừng, vận lực nghiêng quả chuông lên, thấy bên trong có người. Lão cũng chẳng kịp nhìn là ai, rối rít nói: “Cảm phiền, tránh ra, nhường chỗ này cho ta.” Rồi kéo Tôn Bất Nhị ra khỏi quả chuông, chui vào bên trong, thả tay, quả chuông lại rơi xuống “Boong” 1 tiếng.

“Haha, bọn ong dù có ngàn con vạn con, cũng chẳng thể đốt lão ngoan đồng này cái nào nữa... A... Sao ong lại có thể chui vào đây mà chích ta?”

“Là ta chích lão?” Tồi thu lại cây châm vừa chích vào người lão ngoan đồng, lạnh giọng nói.

Lúc này lão mới để ý đến sự hiện diện của 1 người khác ngoài lão bên trong quả chuông, tuy bên trong tối thui chẳng thể thấy được gì, nhưng có vẻ lão nhận được giọng nói của tôi, nên reo lên: “Trình nha đầu, là người sao?”

“Lúc ta rơi xuống vực, lão đi đâu?”

“Hahaha... Ta... Hahaha...”

“Lão bỏ lại ta 1 mình dưới đáy vực, không biết sống chết, mà chạy đi chơi vui vẻ được à?”

“Trình nha đầu, thật ra chuyện này là có nguyên do!”

“Nguyên do gì? Ta không cần biết, lão có biết xem chút nữa là ta chết ở đáy vực rồi không?”

“Chẳng phải bây giờ người vẫn sống sờ sờ đây sao?”

“Lão nói như thế mà được à?” Máu nóng trong người tôi lại bốc lên, cầm cây châm đâm loạn xạ vào người lão ngoan đồng.

“A... A... Trình nha đầu... có gì từ từ nói... A... A...” Lão ngoan đồng bị tôi chích 5, 6 mũi lên người, thì kêu rống lên như tiếng heo bị chọc huyết.

Đột nhiên quả chuông bị lật lên, lão ngoan đồng bèn dùng tay níu lại, quát: “Buông xuống!” quả chuông lại rớt xuống trở lại.

Bên ngoài vọng vào tiếng cười nói của 1 trung niên nam tử: “Chu sư thúc, bên ngoài hết ong rồi, người có thể ra.”

“Không ra, khi nào ta muốn ra thì sẽ ra.” Lão ngoan đồng quát to.

“Sư thúc bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

“Không liên quan đến các người... A...”

“Sao không ra?” Tồi dùng chất giọng mỉa mai châm chọc lão.

“Không thích ra thì không ra thôi!” Lão ngoan đồng yếu xìu nói.

“Hay lão muốn ở lại đây để ta thay ong chích lão?”

“...”

“Ra đi, ta hết giận rồi. Trong đây thật sự rất ngột.” Thật ra, lão ngoan đồng nếu không muốn bị tôi châm kim, thì đã điếm huyết đạo tôi rồi, hoặc lật chuông lên mà ra. Nhưng ngược lại lão để cho tôi chích lão thoải mái, còn phối hợp kêu rên thảm thiết, chỉ để cho tôi hả giận mà thôi. Tiểu xảo nhỏ của lão tôi sớm đã nhận ra. Thấy lão có lòng thành nhận lỗi như thế, tôi cũng không chấp nhất với lão nữa.

Lão ngoan đồng nghe tôi nói thế như nhận được lệnh đặc xá, cười hì hì, dùng 1 tay hất văng quả chuông ra xa. Quả chuông bay lên, đánh mạnh vào vách tường của đại điện, rớt lại xuống đất.

Bọn đạo sỹ Khuru Xứ Cơ nhìn thấy lão ngoan đồng, thì chấp tay, cúi người hành lễ, lão ngoan đồng cười rộ lên, vỗ bịch bịch vào người bọn họ, nói: “Các hài nhi ngoan, hãy bình thân, ta miễn lễ cho đó.”

Tôi bị nhốt bên trong quả chuông, không biết tình hình bên ngoài như thế nào, sau khi thoát khỏi chuông đồng, thì Dương Quá và Tiểu Long Nữ không biết đã đi đâu mất.

“Tiểu Trình, nàng không sao chứ?” Hoắc Đô bỗng Quách Tương đi nhanh đến chỗ tôi lo lắng hỏi.

“Sao con bé không khóc?”

Sắc mặt Hoắc Đô trầm lại: “Tiểu Trình, ta là đang hỏi nàng có bị thương hay không, ta đang quan tâm nàng.”

“Chỉ tại ta thắc mắc, hễ mỗi lần người bỗng nó, thì nó không khóc, tại sao lại như vậy?”

“...”

“Trên người người có sữa cho nó bú sao?”

“...”

“Sao mặt người lại đen thế này?” Hoắc Đô, lúc này bằng bó vết thương cho người, người dùng lời lẽ công kích công kích ta, giễu cợt ta, cơ hội đến, không cho người ném mùi bây giờ thì đợi bao giờ?

Lão ngoan đồng thấy Triệu Chí Kính đang nem nép định lui đi, bèn quát to, vọt tới tóm cổ hắn: “Thằng giặc mũi trâu này, mi định lẩn đi đâu?” Nói rồi kéo sền sệt hắn đến chỗ quả chuông, nhắc chuông lên, ấn Triệu Chí Kính vào bên trong, miệng thì cứ lải nhải chữ “thằng giặc mũi trâu” này, “thằng giặc mũi trâu” nọ.

Vương Xứ Nhất, sư phụ của Triệu Chí Kính nhìn thấy thế thì cung kính nói với lão ngoan đồng: “Sư thúc, không biết Triệu Chí Kính đắc tội gì với sư thúc? Đệ tử tất phải trừng phạt hắn.”

Lão ngoan đồng: “Ta đi kiếm người cứu Trình nha đầu, thì thằng giặc mũi trâu này đã dẫn ta đến 1 cái hang lấy trộm vương kỳ, nhưng trong đó lại giấu lũ nhện xanh xanh đỏ đỏ cực độc, may nhờ tiểu cô nương... Ô hay, tiểu cô nương đâu rồi? Đàn ông đâu rồi?”

Lão ngoan đồng nói chuyện nọ sọ chuyện kia, khiến Toàn Chân ngũ tử không hiểu đầu đuôi, chỉ thấy lão ngó bên này nhìn bên nọ, tìm kiếm Tiểu Long Nữ.

Lúc này lại có mười mấy đạo sỹ chạy tới bẩm cáo, rằng Dương, Long hai người đã rút lên lầu của Tàng Kinh Các ở núi sau, chúng không dám dùng đuốc đuổi ông, sợ thiêu hủy mất đạo tàng. Bọn Khuru Xứ Cơ cả kinh nói: “Chúng ta tới đó mau. Dương Quá thủ hạ lưu tình, đã không đả thương Tôn sư muội, ta nên đổi thù thành bạn.”

Tôn Bất Nhị: “Đúng lắm!”

Nói rồi cả bọn cùng kéo đến Tàng Kinh Các. Lão ngoan đồng vì luyến tiếc lộ mật và đàn ông nên cũng muốn chạy đến Tàn Kinh Các kiếm Tiểu Long Nữ.

“Trình nha đầu, mau mau theo ta đến Tàng Kinh Các, kiếm tiểu cô nương, tiểu cô nương ta có trò chơi rất vui.” Lão ngoan đồng muốn túm lấy tay tôi muốn kéo đi. Nhưng tôi kịp thời tránh né. Lườm ánh mắt sắc lẹm nhìn lão.

“Lão muốn thì tự mình mà đi. Ta không hứng thú.”

“Sao thế? Thật sự chơi rất vui, có thể điều khiển đàn ông bay đi bay lại theo ý mình, người không muốn học sao?”

“Không muốn!” Tôi không muốn vô duyên vô cớ đi đến đó để cho ông chích đầu.

Lão ngoan đồng bị tôi hét thì bủi môi nói: “Không muốn thì thôi, ta đi 1 mình.” Nói rồi phi thân đuổi theo đám đạo sỹ về phía Tàng Kinh Các.

Tôi cảm thấy ở lại đây lâu cũng không tiện, nên giành lại Quách Tương từ tay Hoắc Đô, định đến cổ mộ trước, đợi Dương Quá và Tiểu Long Nữ.

“Oa oa oa...” Quách Tương đang ngủ say trong lòng Hoắc Đô vừa được chuyển qua tay tôi thì bật khóc nức nở. Cái con bé này không phải cũng là mầm sắc nữ đó chứ?

“Ta nghĩ nàng nên đưa con bé cho ta bồng thì tốt hơn.” Hoắc Đô mỉm cười, chìa tay như muốn đoán lấy Quách Tương, tôi lập tức lách người, bồng Quách Tương xoay qua chỗ khác.

“Sao có thể, bây giờ ta phải rời đi, người đi đường người, ta đi đường ta, làm sao có thể đưa con bé cho người bồng.”

“Nàng đi đâu?”

“Người hỏi làm gì?” Tôi nghi hoặc nhìn Hoắc Đô, hắn sao lại cười gian manh như thế?

“À! Ta quên nói cho nàng biết...” Hoắc Đô dừng lại 1 chút, cười càng thêm gian, tích tắc đưa tay ra, chộp lấy Quách Tương trên tay tôi, nói: “...từ bây giờ, nàng đi đâu, ta theo đó. Có phải không?” Câu cuối là hắn vừa nựng nịu cái gò má phúng phính của Quách Tương vừa nói. Con bé thế nhưng nín khóc, còn cười “hì hì”.

39. Chương 39: Lửa Hồng Thanh Sam

“Người nói gì?”

“Đi thôi!”

“Hoắc Đô, người nói như thế là có ý gì? Người đứng lại, mau nói rõ cho ta biết.” Tôi khó hiểu đuổi theo Hoắc Đô rời khỏi Trùng Dương cung.

“Bây giờ ta không còn là vương tử Mông Cổ nữa, lúc này lại bỏ rơi sư phụ, coi như phản bội sư môn rồi, trong người còn mang thương tích. Giờ nàng không thu nhận ta, ta không biết sẽ ra sao? Không chừng sẽ chết bở chết bụi ở đâu đó.”

“...”

“Chẳng phải nếu 1 người có dung mạo như ta mà chết đi, thì quá phí phạm của trời sao?”

“... (||| - -)”

“Cho nên, sau này việc ăn uống, ngủ nghỉ của ta đều phải trong cật vào nàng đó... Chủ nhân!”

“Chủ nhân cái đầu người, mà sau khi không người có thể không còn là vương tử kia chứ? Ta bộ là con nít 3 tuổi, dễ bị người lừa lắm sao?”

“Nàng không phải, nhưng cũng tương tự thế thôi! Hahahaha...”

“Hoắc... Đô...”

“Ta bị thương, nếu nàng đánh, ta chết thiệt đó. Chủ nhân!” Hai chữ cuối, Hoắc Đô cố ý nhấn mạnh, còn cười rất vui vẻ.

“...” Con bà nó, Hoắc Đô người được lắm. Trước đây ta chỉ tưởng người là tiểu nhân thôi, nào ngờ người còn là 1 tiểu nhân da mặt còn dày hơn tường thành.

Nói là đi đến tòa cổ mộ trước đợi Dương Quá và Tiểu Long Nữ đến, nhưng vấn đề là tòa cổ mộ đó nằm ở đâu trên núi Chung Nam này kia chứ, lúc này nhờ có tiếng đánh nhau cùng với kim luân của lão khí già bay vèo vèo trên không trung, tôi mới tìm được Ngọc Hư cung, nhưng giờ thì hay rồi, đã đi cả canh giờ, vẫn không đến được cổ mộ.

“Tiểu Trình, con bé đói rồi, nành cho nó b-ú sữa đi!” Hoắc Đô bỗng Quách Tương đi theo sau tôi, nhìn thấy con bé mặt nhăn mày nhỏ, như muốn mếu khóc thì biết nó đói bụng, bèn lên tiếng, nhưng mà...

“Con bà nó, người đi mà cho b-ú.” Tại sao ai cũng kêu tôi cho nó b-ú thế này? Bộ tôi giống người có sẵn sữa cho nó b-ú sao?

“Ta cũng muốn thế, tiếc là ta không được như nành.”

“Người nhìn cái gì?” Tôi bị ánh mắt Hoắc Đô liếc nhìn về bộ phận nào đó mà giật mình, bất giác đưa tay lên che lại. “Người nhìn nữa ta móc mắt người ra.”

“Móc đi rồi thì sẽ không đẹp nữa, nành nhăn tâm sao?”

“...”

“Oa oa oa... oa oa oa...”

“Con bé đói bụng lắm rồi, nành nên kiếm cái gì cho nó ăn tạm thì hơn.”

“Bộ ta không biết hay sao mà cần người chỉ!” Chỉ là, ở nơi rừng núi hoang vu này, chỉ có cây cối và chim chóc, lấy gì cho nó ăn đây. Hức.

“Oa oa oa... oa oa oa...”

“AAAAA....” Tôi không kiềm chế được cảm xúc mà ngửa đầu lên trời hét to. Tôi muốn khóc, thật sự muốn khóc. Dương Quá, người đang ở đâu?

Tôi và Hoắc Đô bỗng theo Quách Tương cứ đi đi lại lại vòng quanh núi Chung Nam, cũng may nhìn thấy 1 cánh đồng trồng bí đỏ, tôi bức liên 4, 5 trái chín, dùng đá đập nát 1 trái chín nhất, xé áo vắt lấy nước cho Quách Tương uống tạm, nếu không tôi thật phải cho con bé nhịn đói rồi.

“Thật ra tòa cổ mộ kia ở đâu chứ?” Tôi ảo não ngồi bó gối nhìn lên trời. Trời sắp tối, mà tôi vẫn chưa tìm thấy đường vào tòa cổ mộ, vô cùng chán chường. Biết trước sẽ như thế này, tôi thà cứ mặc kệ, không thêm quan tâm đến sống chết của vợ chồng bọn họ nữa, mà rời đi rồi.

“Nành muốn đến cổ mộ?” Hoắc Đô đang cho Quách Tương uống nước bí, nghe tôi ngồi kể bên chán chường nói thì lên tiếng.

“Đi cả ngày rồi, mà chỉ thấy cây toàn là cây, ngay cả 1 ngôi mộ nhỏ cũng không thấy chứ đừng nói là tòa cổ mộ to lớn. Hơi...”

“Tại nành đi sai hướng, thì làm sao mà thấy cho được.”

“Người làm như mình biết đường không bằng, có giỏi thì người dẫn ta đến đó đi.” Tôi tức giận, trừng mắt nhìn hấn.

“Ta biết đường!”

“Biết đường thì hay lắm sao... Gì? Người biết đường, sao không nói sớm?”

“Nành có chịu nói là muốn đi đâu đâu.”

Tôi nhịn, nổi nóng là ma quỷ, nhịn, phải nhịn. “Mà sao người lại biết đường tới cổ mộ?”

“Lúc trước, có mang sính lễ đến đó cầu thân Tiểu Long Nữ.” Hoắc Đô không thèm nhìn tôi mà nhàn nhạt nói 1 câu.

“Hoắc Đô, người là tên khốn!” Không thể nhịn được nữa rồi, tôi phải dạy cho cái tên cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga này 1 trận. Hấn nghĩ hấn là ai mà dám cầu thân Tiểu Long Nữ kia chứ?

“Tiểu Trình, nành bình tĩnh, làm con bé sợ rồi nè... A... Ta đang bị thương mà... Tiểu Trình....”

“Oa oa oa... oa oa oa...”

Sau nhiều phen trắc trở, trèo đèo lội suối, rốt cuộc tôi cũng... không đến được cổ mộ. Lý do ư, lý do vì...

Kim Luân Pháp Vương lần đầu dẫn quân Mông Cổ tiến đánh Toàn Chân giáo, bị Dương Quá đánh cho trọng thương, được Đạt Nhĩ Ba cõng rời đi. Nhưng quân Mông Cổ nào có để yên chuyện này. Lại 1 lần nữa tiến đánh Toàn Chân giáo. Lần này vì để bảo toàn lực lượng. Khuư Xứ Cơ và Toàn Chân ngũ tử quyết định kế sách “vườn không nhà trống”, toàn bộ rời khỏi Trùng Dương cung, tránh nạn. Vì thế khiến vị tướng lãnh dẫn quân Mông Cổ nổi giận. Nổi lửa hỏa thù Chung Nam sơn.

Mùa đông hanh khô, gió bắc cứ thổi vù vù, thế lửa mạnh mẽ. Cả 1 ngọn núi với những cây cổ thụ cao mấy trượng, trở thành những ngọn đuốc lớn. Ánh lửa đỏ rực cả 1 vùng trời.

“Mau đi thôi! Lửa lớn như vậy, nàng còn đứng đó làm gì?” Hoắc Đô tiến đến muốn nắm lấy tay tôi.

“Phịch!” Nhưng tay chưa kịp vươn về phía tôi thì “vèo, vèo” 2 tiếng. 2 hòn sỏi bay nhanh đến, bắn vào vai và chân Hoắc Đô. Khiến hắn ngã khụy xuống, cũng may hắn bỗng Quách Tương rất chắc nên mới khiến con bé không rớt xuống đất.

“Hoắc Đô!” Tôi kinh hoảng hét lên 1 tiếng, muốn tiến đến xem hắn như thế nào. Nhưng chân chưa nhấc thì trước mặt tôi đột nhiên xuất hiện 1 người.

Trong cảnh khói lửa mịt mù, nhiệt độ không khí có khi lên đến 50 – 60 độ, thế nhưng trên khuôn mặt như thiên tiên của người đó, không có lấy nữa giọt mồ hôi, từng góc cạnh trên khuôn mặt hoàn mỹ cũng trở nên rõ nét hơn. Thanh y bay bay trong gió, bị ánh lửa nhuộm đỏ trở nên huyền ảo rạng ngời. Người đứng đó, không hiển lộ sự vui mừng hay giận dữ, nhưng sắc mặt lạnh nhạt đó, lại khiến người khác sợ run người.

“Sư phụ!”

40. Chương 40: Là Sóng Gió Hay Bình Yên?

Lửa cháy càng ngày càng lớn, những tán cây to bị lửa thiêu cháy đứt lìa khỏi thân cây, rơi xuống đất ầm ầm, khói bụi bốc lên mịt mù, tàn lửa bay tứ tán. Với tình cảnh trước mắt, là người khác, đã hoảng sợ, bỏ chạy tán loạn, còn la hét ầm ĩ; chỉ cầu mong sao cho có thể thoát khỏi biển lửa, như con quái vật khổng lồ háo đói, đang cố gặm nhắm cho bằng hết tất cả những gì mà nó nhìn thấy này.

Nhưng lúc này đây, lại có 3 người lớn cùng 1 đứa nhỏ, cứ đứng bất động giữa biển lửa. À mà không đúng, chỉ có 3 người lớn muốn đứng giữa biển lửa nóng hôi hổi này thôi, chứ đứa nhỏ đã khóc đến khản cổ rồi.

“Oa oa oa... Oa oa oa... Oa oa...”

Có lẽ do quá nóng, lại thiếu không khí, nên Quách Tương cứ khóc rống lên, mặt mày còn tím tái cả lại, nhưng Hoắc Đô này lại chẳng có 1 chút tâm trạng nào để dỗ dành con bé. Khi hắn nhìn thấy thanh y nam tử mà Trình Anh gọi là sư phụ xuất hiện, thì 1 nỗi lo sợ bắt đầu hình thành trong lòng hắn, nỗi lo sợ đó càng lớn dần lên khi nhìn thấy thân hình Trình Anh run run, nữa muốn cất bước về phía thanh y nam tử, nữa lại do dự không dám bước đi. Giọng nàng cũng run rẩy khi gọi “Sư phụ!”

Suốt nhiều tháng qua, dù đều động rất nhiều hắc nô tìm kiếm tung tích Trình Anh, nhưng lần nào Hoàng Dục Sư cũng đến chậm 1 bước. Ông theo bước chân tiểu đồ đệ quậy phá của mình, đi từ thành trấn nhỏ biên giới phía Bắc đến đại doanh Mông Cổ, từ đại doanh Mông Cổ theo đến Tuyệt Tình Cốc, lại từ Tuyệt Tình Cốc trở về thành Tương Dương... Nhưng đến nơi, thì nào còn bóng dáng Trình Anh.

Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dục Sư, từ khi sinh ra tới giờ, sống trên đời đã mấy mươi năm, nhưng chưa bao giờ ông lại chột vật như vậy. Khi nghe được tin từ hắc nô, báo về chuyện Trình Anh rơi xuống vực, rồi chuyện xảy ra ở đại doanh Mông Cổ. Ông vừa giận lại vừa lo. Giận vì, Trình Anh dám thông đồng lão ngoan đồng Chu Bá Thông, bỏ đi. Lo vì, không biết tiểu đồ đệ mà 1 tay ông chăm sóc nuôi dưỡng 8 năm, có gặp phải nguy hiểm gì nữa không?

Suốt thời gian qua, ông cũng tự nhủ với lòng, nếu lần này tìm được Trình Anh, nhất định sẽ phạt nàng thật nặng: 1 là – cầm vài cây phụ cốt châm vào người nàng, cho nàng chịu 1 chút dày vò; 2 là – đánh gãy chân

nàng, xem nàng có thể chạy đi đâu được nữa. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng chực khóc, nước mắt lưng tròng, nhưng lại cắn răng, không cho chảy ra của nàng thì tâm Hoàng Dực Sư dù có lạnh mấy, cũng tan chảy.

“Anh Nhi, qua đây!” Hoàng Dực Sư vẻ mặt hiển lộ chút thương xót, vươn nhẹ tay phải về phía Trình Anh, nói. Ông cũng không hiểu lý do vì sao, đối với nữ đồ đệ này, ông lại dễ mềm lòng như thế.

“Sư phụ!” Trình Anh vừa nghe tiếng Hoàng Dực Sư gọi, thì lao nhanh đến, xa vào lòng ông, ôm cứng lấy, khóc nức nở, như bao nhiêu uất nghẹn chất chứa trong lòng, đều muốn khóc ra hết. Vừa khóc vừa nghẹn ngào nói không thành câu: “Sư phụ... sư phụ... Phùng sư huynh... Phùng sư huynh... chết rồi... chết rồi... đồ nhi không cứu... không cứu được... hức... hức... đồ nhi không cứu được...”

“Ta biết! Rời khỏi đây trước đã!” Hoàng Dực Sư, dịu dàng vỗ nhẹ vào tấm lưng run rẩy của Trình Anh, nói rồi, ôm lấy nàng, dùng khinh công bay khỏi biển lửa.

Hoắc Đô nãy giờ đứng im bất động nhìn 1 màn này, dù đang ở trong biển lửa nóng đến cháy da cháy thịt, nhưng cả người hắt lại lạnh đến kết băng. Người lạnh, tâm càng lạnh. Cho nên, khi hắc nô đến mang cả hắc và Quách Tương đi, Hoắc Đô cũng không có bất cứ phản ứng gì.

“Oa oa oa... oa oa...” Tôi bị tiếng khóc của Quách Tương vọng từ phòng kế bên, làm cho tỉnh giấc. Từ lúc được sư phụ mang rời khỏi biển lửa, tôi khóc suốt, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Không biết tôi đã ngủ bao lâu rồi?

Toàn thân mệt mỏi, tôi lờ mờ bò dậy khỏi giường. Xuyên qua cửa sổ, đôi mắt lem nhem nghiền của tôi, tờ mờ thấy được bóng dáng cô tịch của Hoắc Đô đứng bên ngoài.

Trời đông giá rét, tuyết cũng đã rơi, vậy mà trong đêm đen tĩnh mịch, Hoắc Đô lại 1 mình đứng đó, mắt nhìn đăm đăm vào căn phòng tối đen của tôi. Tôi không biết hắc đã đứng như vậy bao nhiêu lâu. Chỉ thấy trên tóc, trên vai hắc bám đầy tuyết trắng, lớp tuyết dưới đất, cũng sâm sập đến mắt cá chân hắc rồi.

“Hoắc Đô! Người điên rồi sao? Tuyết rơi nhiều như vậy, mà người đứng đây làm gì?” Tôi kinh hoảng, nhảy khỏi giường, chạy nhanh ra ngoài. Khi vừa chạm vào người Hoắc Đô, tôi thất kinh, người Hoắc Đô lạnh ngắt. Nếu không phải đôi mắt hắc vẫn di chuyển nhìn từng cử chỉ của tôi, thì tôi cứ nghĩ, hắc đã chết rồi.

“Người xem, người bị lạnh đến nông nổi này, người còn đang bị thương đó.” Tôi lo lắng, nắm lấy bàn tay tê cóng của Hoắc Đô, muốn kéo hắc vào phòng, giúp hắc ủ ấm. Nhưng chân Hoắc Đô cứ như mọc rễ xuống đất rồi vậy, kéo như thế nào hắc cũng không động dấy.

“Người bộ muốn chết hay sao?” Tôi bực bội hét lên.

“Tiểu Trình...” Đến lúc này Hoắc Đô mới chịu lên tiếng. “Nếu ta chết, nàng có đau lòng vì ta không?”

Đột nhiên bị Hoắc Đô hỏi như vậy, tôi ngẩn ra, không biết nên trả lời hắc như thế nào. “Hoắc Đô, người nói linh tinh cái gì? Đang yên đang lành, chết chết cái gì, người mà chết thì ai làm nhũ mẫu cho Quách Tương đây. Ha ha...” Chỉ đành cười khan, nói sang chuyện khác.

“Nếu ta chết, nàng có đau lòng vì ta không?” Nhưng Hoắc Đô nào có dễ dàng đổi phó như vậy, hắc vẫn kiên trì lặp lại chủ đề đó. Ánh mắt còn toát lên sự bị thương xen lẫn chút mong chờ.

“Có, ta sẽ rất đau lòng.” Tôi bị Hoắc Đô hỏi dồn, chỉ có thể thừa nhận.

Hoắc Đô khi nghe Trình Anh dùng chất giọng nhỏ như muỗi kêu, cuối đầu áp úng nói như thế, thì hai mắt đang tối đen, lập tức vụt sáng. Thân thể lạnh giá, tâm lạnh giá, cũng trở nên ấm áp hơn. Nhưng ấm áp chưa được hai giây thì bị câu nói tiếp theo của nàng làm cho đông cứng trở lại.

“Người đẹp như vậy, chết đi rất uổng.”

“Trình Anh!”

“Người lại giận dữ cái gì? Trời lạnh như vậy, mà còn ở đây đóng phim Quỳnh Dao, người không sợ cảm chết, nhưng ta sợ nha. Ày da, Quách Tương sao lại nín khóc rồi. Ta phải đi xem con bé.”

Hoắc Đô nhìn thấy bộ dạng chạy trốn chết của Trình Anh, thì khẽ lắc đầu, mỉm cười. Tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều, hắc mặc kệ dù tiếp theo đây có phải đối mặt với 10 người sư phụ lợi hại của nàng, hắc cũng

không sợ hãi, không lo lắng bất an. Bởi vì hắn tin chắc, đâu đó trong tim Trình Anh, có 1 khoảng dành riêng cho hắn.

Hoàng Dược Sư, này giờ đứng 1 góc khuất, nhìn thấy hết tất cả. Ông đợi cho Trình Anh biến mất sau cửa quẹo của hành lang, thì ông mới bước ra.

Hoắc Đô lúc này đang phủi lớp tuyết bám trên vai áo, nghe tiếng chân người đi tới, ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn thấy người tới là Hoàng Dược Sư cũng không ngạc nhiên, mà ngược lại, lại mỉm cười, mặc dù nụ cười chưa hề lan tới mắt, cung kính nói: “Hoàng đảo chủ, chắc người cũng nghe Tiểu Trình nói rồi đấy. Nếu vẫn bối chết, thì Tiểu Trình sẽ đau lòng. Cho nên vẫn bối không thể y lời Hoàng đảo chủ, tự kết liễu đời mình được. Mong Hoàng đảo chủ lượng thứ cho.”

Sắc mặt Hoàng Dược Sư âm trầm, không nói, đứng nhìn Hoắc Đô 1 chốc, bỏ lại 1 câu: “Mạng của người tạm thời giữ lại.” Nói rồi phẩy áo bỏ đi.

Tôi gặp lại sư phụ, cũng đồng nghĩa với việc tôi gặp lại Lục Vô Song và Tiểu Hoa Nhi. Tiểu Hoa Nhi khi nhìn thấy tôi cùng Hoắc Đô, bỗng theo 1 đứa nhỏ, bước vào phòng riêng của khách điểm dùng điểm tâm, cũng không nói gì, chỉ vui vẻ gọi: “Cô cô dùng cơm!”. Ngay cả người đáng hỏi nguyên do là sư phụ nhất cũng không nói gì. Điều này khiến tôi thắc mắc 1 khoảng thời gian dài, với tính cách của sư phụ, chắc chắn không để yên cho đệ tử của kẻ đã giết chết đồ đệ của mình, có thể an nhàn ngồi dùng cơm chung bàn. Nhưng người đã không nói năng gì, cũng không làm gì Hoắc Đô. Ngay cả tôi, người cũng không hề trách mắng hay đánh phạt. Vậy mà cái con nha đầu lấm mồm Lục Vô Song cứ liên tục thắc mắc.

Lục Vô Song: “Biểu tỷ, đây là phu quân và nhi tử của biểu tỷ sao?”

Hoàng Dược Sư: “...” Uống trà, uống trà.

Tiểu Hoa Nhi: “...” Ăn đùi gà, ăn đùi gà.

Hoắc Đô: “...” Chăm Quách Tương, chăm Quách Tương.

Tôi: “...” Kim chế, ăn bánh bao.

Lục Vô Song: “Không ngờ, chỉ mới 4 tháng không gặp, mà tỷ đã thành thân rồi, đến cả con cũng sinh.”

Hoàng Dược Sư: “...” Uống trà, tiếp tục uống trà.

Tiểu Hoa Nhi: “...” Ăn đùi gà, tiếp tục ăn đùi gà.

Hoắc Đô: “...” Chăm Quách Tương, tiếp tục chăm Quách Tương.

Tôi: “...” Kim chế, kim chế. Bàn tay cũng bóp nát cái bánh bao trên tay mất rồi.

Lục Vô Song: “Mà không đúng, mới có 4 tháng, làm sao có thể sinh nhi tử, chẳng lẽ... Tỷ có thai trước đó nữa sao?”

Hoàng Dược Sư: “...” Uống trà, lại tiếp tục uống trà.

Tiểu Hoa Nhi: “...” Ăn đùi gà, lại tiếp tục ăn đùi gà.

Hoắc Đô: “...” Chăm Quách Tương, lại tiếp tục chăm Quách Tương.

Tôi: “...” Kim chế, kim chế, nổi nóng là ma quỷ.

Lục Vô Song: “Vậy phụ thân đứa nhỏ, có phải là biểu tỷ phu không?” Lục Vô Song kê sát mặt tới gần tai tôi thì thầm, mà làm thế để làm gì, trong khi thính lực ai ở đây cũng tốt, đều nghe rõ rành mạch.

“Lục Vô Song!” Tôi đã không kim chế nổi nữa, đứng bật dậy, túm lấy cổ áo nàng ta, gào lên: “Muội còn nói nữa, ta đảm bảo có thể làm muội suốt đời không nói được nữa chứ.”

Hoàng Dược Sư: “Đứa nhỏ mang trong người huyết thống của ta.”

Hoắc Đô: “Đúng là con bé không phải con của ta.”

Lục Vô Song: “Thật không ngờ... Biểu tỷ...”

“Không phải như muối nghĩ đâu!” Tôi lại không kìm chế được mà gào lên. Sư phụ a, con biết người thần thông quảng đại, chưa cần con nói cũng biết được Quách Tương là cháu ngoại của người, nhưng người có biết nói như thế, rất dễ khiến người khác hiểu lầm hay không?

Tiểu Hoa Nhi: “...” Ai làm gì làm, ai nói gì nói, ta ăn đùi gà của ta.

41. Chương 41: Sự Bình Yên Đáng Sợ (thượng)

“Sư phụ, theo con được biết, sư tỷ đã cùng với Phù Nhi, huynh đệ họ Võ, Võ Tam Thông, cùng 1 số người khác đến Tuyệt Tình cốc rồi.” Sư phụ nghe tôi nhắc đến Hoàng Dung nhưng mặt không đổi sắc, vẫn nhàn nhả thưởng trà “Bích loa xuân”.

“Con còn nghe nói, cốc chủ Tuyệt Tình cốc là 1 quái bà bà, võ công lại vô cùng lợi hại, có tuyệt chiêu phun hạt tảo ngang ngửa với “Đạn chỉ thần công” của sư phụ, Tuyệt Tình cốc lại rất đông người, còn có vô số cơ quan thần bí, chỉ sợ lần này sư tỷ đi, lành ít dữ nhiều.” Tôi lại tiếp tục số 1 tràn, nhưng sắc mặt sư phụ vẫn không thay đổi, chẳng lẽ tin đồn “yêu con hơn mạng” của sư phụ trên giang hồ, là giả sao?

“Sư phụ...”

“Muốn đến Tuyệt Tình cốc?” Tôi đang chuẩn bị số tiếp 1 tràn diễn văn 1000 lý do nên đến Tuyệt Tình cốc, thì bị câu nói đột ngột của sư phụ cắt đứt, xem chút là sắc nước miếng. Ngó người nhìn sư phụ. Đến khi sư phụ lập lại 1 lần nữa câu hỏi của người: “Người muốn đến Tuyệt Tình cốc?” Thì tôi mới sực tỉnh ra, bắt giác gật đầu cái rụp, còn lớn giọng nói: “Muốn!”

Nói rồi mới biết mình luống cuống, nhìn ánh mắt nghi hoặc của sư phụ, tôi liền chăm chú: “Đồ nhi thật sự vô cùng lo lắng cho an nguy của sư tỷ và Phù Nhi, cho nên đồ nhi muốn cùng sư phụ đến Tuyệt Tình Cốc, sư phụ lợi hại như vậy, con tin chắc chỉ cần có sư phụ ở đó, sư tỷ và Phù Nhi sẽ không bị quái bà bà kia ức hiếp.”

“Được!” Sư phụ chỉ trả lời gọn nhẹ 1 chữ, sau đó phẩy áo bỏ đi.

Tiểu Hoa Nhi đang gặm đùi gà, vừa thấy sư phụ đứng dậy, liền quăng luôn nửa cái đùi gà đang gặm nhờ, ba chân bốn cẳng theo sau sư phụ. Lục Vô Song mặc dù bị thọt 1 chân, cũng không chui thua kém, chạy nhanh như 1 cơn gió theo sau họ, bỏ lại tôi và Hoắc Đô cùng Quách Tương ngồi ngẩn ngơ bên bàn ăn.

Tôi tin chắc, sư phụ không tin vào lý do tôi đưa ra, bởi lẽ đó thật sự không phải là lý do tôi muốn đến Tuyệt Tình cốc. Nguyên nhân thật sự tôi muốn đến Tuyệt Tình cốc là vì muốn gặp Dương Quá và Tiểu Long Nữ.

Trước đây, tôi vẫn nghĩ, mỗi người sinh ra đều có 1 số phận được sắp đặt sẵn, không ai có thể thay đổi, đó gọi là ý trời. Cho nên khi xuyên qua thế giới “Thần Điều” này, 1 thế giới dưới ngòi bút của Kim lão gia tử, mặc dù biết trước hết tất thảy, nhưng 8 năm trước, tôi mặc ý trời định sẵn, để vợ chồng Lục Lập Đỉnh bị Lý Mạc Sầu giết chết. 8 năm sau, tôi lại vì mãi mê chơi đùa, mà để xảy ra cái chết của Phùng sư huynh. Vì thế, thời gian ở sơn cốc cùng quái điều, tôi đã tự trách bản thân mình, trách cứ mình vô dụng, trách cứ “ý trời” quái ác. Nhưng đến khi tôi quyết định rời khỏi sơn cốc cùng Dương Quá, tôi lại nghĩ khác đi. Người ta vẫn nói “nhân định thắng thiên”, huống chi người đấu với người, tôi không tin, mình không thắng nổi “ý trời” của Kim lão gia tử. Lão Kim ta khiêu chiến với ông.

Cho nên tôi muốn đem Dương Long, hai đứa con cưng của Kim lão gia tử ra làm “chuột bạch”, muốn thay đổi số phận của cặp uyên ương mệnh khổ này. Cũng bởi lẽ đó, mà suốt thời gian qua tôi đi theo Dương Quá. Đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn cướp “Quá Nhi” của Tiểu Long Nữ, mà chỉ muốn cuộc chia ly 16 năm của họ, không xảy ra mà thôi. Còn nguyên do tôi muốn sư phụ đi cùng, là bởi vì có trốn cũng không trốn được, nếu tôi đếm không lầm, trong bóng tối, chung quanh tôi lúc này cũng có tới 20 hắc nô. Với lại như đã nói, sư phụ lợi hại như vậy, có người đi cùng, tôi thật sự không cần sợ quái bà bà Cầu Thiên Xích, Công Tôn Chỉ, và Lý Mạc Sầu. Bọn họ có là gì, đối với sư phụ và đám hắc nô mỹ nam mặt lạnh của người.

Mà cũng bởi lẽ đó, tôi gặp lại Hoắc Đô, còn vô cùng miễn cưỡng tiếp nhận 1 nô lệ.

“Nàng muốn ăn món nào trước, chủ nhân ~ ~” Hoắc Đô cười tươi hơn hoa, đẩy mấy đĩa điểm tâm đến trước mặt tôi. Nãy giờ lo thuyết phục sư phụ, tôi chưa ăn được miếng nào, nhưng vừa nghe Hoắc Đô dùng

chất giọng sến đặc, ngân dài hai chữ “chủ nhân”, thì người tôi nổi đầy gai ốc, chưa ăn mà đã muốn no ngang.

“Hoắc Đô, người còn gọi ta như thế, ta đảm bảo có thể làm người suốt đời không nói được nữa chữ.” Tôi không kìm chế được, lại hét lên.

Hoắc Đô bị tôi hét cũng không sợ hãi, còn cười càng tươi hơn, 1 tay bồng Quách Tương, 1 tay dùng đũa gấp 1 miếng há cảo đưa đến trước mặt tôi, nói: “Ta biết y thuật của nàng cao minh, nhưng cũng phải ăn trước đã, há miệng ra nào, chủ nhân ~ ~ ~”

“Hoắc Đô!” Con bà nó, tên tiểu tử này không nghe hiểu tiếng người sao?

Vì lão Kim đã tiếp nhận thư khiêu chiến của tôi, vì sư phụ đã đồng ý đi cùng, vì tôi muốn đem phu thê Dương Quá và Tiểu Long Nữ ra làm “chuột bạch”; nên đoàn 5 người, và 1 đứa bé, chúng tôi, khởi hành đến Tuyệt Tình Cốc.

Trong suốt quãng đường đi, mọi chuyện diễn ra vô cùng suôn sẻ, nếu không tính đến mấy lần phải ngủ bờ ngủ bụi trong rừng sâu, vì không đến kịp thành trấn, và việc cứ thỉnh thoảng tôi lại bị nổi gai ốc cùng ớn lạnh sống lưng. Chẳng hạn như lúc này đây.

“Chủ nhân, nàng nếu lạnh, thì ngồi nép lại gần đây, ta sẽ sưởi ấm giúp nàng.” Hoắc Đô ngồi cạnh đồng lửa, đá 1 cái mị nhãn với tôi, dịu dàng nói, khiến người tôi nổi đầy gai ốc, ngay sau đó, có 1 khối áp suất thấp lan tỏa đến từ phía sau, khiến tôi lạnh toát cả sống lưng. Tôi còn cảm giác như có ánh mắt của ai đó, đang đục lỗ lên lưng mình. Quay đầu nhìn lại, thì khối áp suất thấp đó lập tức biến mất. Sư phụ sắc mặt bình thản, nhàn nhã ngồi dựa lưng vào góc cây, lao chùi ngọc tiêu của mình, giống như người vừa tỏa sát khí vừa này, không phải là người.

Sư phụ đạo này, thật sự vô cùng khó hiểu, đến cả tôi, người ở bên cạnh người 8 năm, đã có lần còn tự tin vỗ ngực nói “người hiểu sư phụ nhất chỉ có đồ nhi”. Giờ đây, cũng không thể hiểu nổi người đang nghĩ gì. Người có thể dễ dàng bỏ qua cho Hoắc Đô. Người cũng không hề xử phạt cái tội bỏ trốn của tôi. Thà người cứ đánh mông tôi, cho tôi “tắm bồ” bằng cháo trắng nấu hoàng liên, hay bất cứ 1 hình phạt nào khác, tôi còn cảm nhận được, người còn quan tâm đến mình, còn xem mình là người thân. Nhưng sư phụ cứ mặc tôi muốn làm gì làm, không ép buộc tôi luyện công, không cười với tôi như trước, không thân thiết xoa xoa đầu tôi mỗi khi tôi làm nũng, không trừng mắt nhìn tôi mỗi khi tôi ương bướng, không cho tôi ôm lấy thắt lưng người giả vờ gào khóc, và rất nhiều cái “không” cho khác, đã trở thành thói quen không thể thiếu của tôi trong suốt 8 năm qua. Người như thế này, thật sự rất xa lạ.

“Nàng có muốn ăn thêm ít nắm hương nướng không? Chủ nhân ~ ~ ~” Hoắc Đô ân cần lên tiếng. Khiến người tôi lại nổi gai ốc và lạnh toát sống lưng. Tôi khó chịu lườm hắn 1 cái, cự tuyệt: “Người muốn ăn thì tự mình ăn đi!” Hoắc Đô cười cười nhún nhẹ bả vai.

“Ta ăn! Ta ăn!” Tiểu Hoa Nhi đang chơi ném đá cùng Lục Vô Song, vừa nghe đến nắm hương nướng, liền quẳng đá, chạy vội đến chỗ Hoắc Đô, Lục Vô Song thấy vậy, cũng vội chạy đến, như sợ mất phần, vội la lên: “Tiểu Hoắc Tử, Tiểu Hoa Nhi, hai người các ngươi không được ăn hết, phải chừa phần cho ta nha.” Hai đại cô nương này! Mấy bữa nay sư phụ quá dễ dãi, nên bọn họ lấy làm lờn rồi nhỉ?

“Sư phụ!” Tôi mặc kệ bọn họ, nhích người lại gần sư phụ 1 chút. Sư phụ không thèm để ý tôi, chỉ chăm chú lau chùi ngọc tiêu, tôi lại gọi thêm 1 tiếng: “Sư phụ!” nhích người lại gần sư phụ thêm chút nữa, người vẫn không thèm để ý đến tôi.

“Sư phụ!” Không nản lòng, tôi chạy vọt qua, chòm người tới trước mặt người, còn sợ người do đêm tối không nhìn thấy rõ được mặt tôi, không nhận biết được tôi là đồ đệ của người, nên tôi đưa rất sát khuôn mặt của mình đến sát khuôn mặt của sư phụ.

Đêm nay trăng sáng, từng tia sáng của trăng xuyên qua tán những cây cổ thụ rậm rạp trong rừng, chiếu những vệt sáng nhỏ xuống mặt đất, từng vệt từng vệt như những dây kim tuyến lấp lánh. Gió lay động tán cây, làm những vệt sáng lay động theo, như những nàng tiên diện trên người bộ y phục được dát kim tuyến ánh trắng, đang khiêu vũ trong đêm. Có vài vệt in lên khuôn mặt tựa bạch ngọc của sư phụ, làm dung mạo vốn đã đẹp như thiên tiên của người, càng thêm mấy phần ma mị.

“Anh Nhi, người nói xem, ta phải đối với người như thế nào, mới phải đây!”

42. Chương 42: Sự Bình Yên Đáng Sợ (hạ)

Dưới ánh trăng, sư phụ ngồi đó, sắc mặt hờ hững lạnh nhạt, ánh mắt đượm buồn của người, bị che khuất phần nữa dưới hàng mi dài. Nhìn sư phụ gần thế này, đẹp như thế này, tôi nhất thời bị mê hoặc, ngẩn ngơ, như bị ai bắt mất hồn phách.

“Anh Nhi, người nói xem, ta phải đối với người như thế nào, mới phải đây!” Đến khi sư phụ dùng chất giọng trầm ấm của mình, khê thở dài, lên tiếng, thì 3 hồn 7 vía của tôi mới trở về.

“Sư phụ...” Rút kinh nghiệm từ những lần trước, nên tôi lập tức vang hai tay, định ôm lấy thắt lưng của người, sợ người lại đi mất, nhưng vẫn chậm 1 bước. Tôi ôm lấy thân cây xù xì, lạnh lẽo, nhìn theo bóng dáng sư phụ đã cách tôi ít nhất 100 mét, nước mắt chảy ào ào.

Trên giang hồ, khinh công của sư phụ được xếp vào bậc nhất bậc nhì. Có thể nói, người đến vô ảnh, người đi vô tung. Tôi trước đây đam mê khinh công, nên vô cùng hâm mộ tuyệt thế khinh công của sư phụ. Nhưng giờ thì... Tại sao sư phụ lại dùng tuyệt thế khinh công đó, để tránh mặt tôi kia chứ? Tôi thật sự bị sư phụ bỏ rơi rồi sao! Huhuhuhuhu.

Nhiều ngày sau đó nữa, tôi mặc dù vẫn kiên trì bám theo sư phụ, nhưng đến cả góc áo của người tôi cũng không chạm vào được. Tự nhiên trong lòng tôi lại trỗi lên 1 cảm giác khó chịu đến cùng cực. Còn khó chịu hơn cả lúc Phùng sư huynh chết đi. Nhất là mỗi khi nhìn bóng thanh y của sư phụ, đứng 1 mình lẳng lẳng dưới trăng. Nhiều lúc, tôi muốn gào to lên gào: “Sư phụ, người đừng bỏ mặc đồ nhi, người đừng xem đồ nhi như người xa lạ, đồ nhi sẽ rất khổ sở.” Nhưng tôi lại chẳng thốt lên được chữ nào.

Khoảng 10 ngày, chúng tôi, ruốt cuộc cũng đến được Tuyệt Tình cốc. Tại cánh rừng ngoài cốc, tôi gặp được Hoàng Dung.

Nguyên là, cha con Võ Tam Thông, Quách Phù, Gia Luật Tề sau khi thoát khỏi được cổ mộ, thì gặp ngay cảnh, lửa lớn, hỏa thiêu Chung Nam sơn. Bọn họ núp mình bên dưới dòng suối ngầm tránh lửa, đợi lửa yếu dần, mới men theo dòng suối đi xuống hạ du, gặp lại lại Hoàng Dung, Hoàn Nhan Bình và Gia Luật Yến, rồi cùng nhau kéo đến Tuyệt Tình Cốc. Họ đến sớm hơn chúng tôi 1 ngày, tìm kiếm Thiên Trúc cao tăng và Chu Tử Liễu ở phía trước và phía sau cốc, tốn khá nhiều thời gian, nhưng không thấy. Đang định kiếm đường vào cốc thì gặp được chúng tôi. Chào hỏi qua loa, giới thiệu 1 chút, Hoàng Dung vui mừng đoán được Quách Tương từ tay Hoắc Đô về. Còn tôi được thỏa ước nguyện, diện kiến mỹ nam Gia Luật Tề.

Mục tiêu lớn nhất cuộc đời tôi, là được gặp hết tất cả các mỹ nam trong “Thần Điêu”. Tôi ở bên sư phụ 8 năm, kết thân với Dương Quá, day dưa cùng Hoắc Đô, quen biết huynh đệ họ Võ. Hầu như tất cả mỹ nam tôi đều đã gặp hết, chỉ còn thiếu mỗi tiểu vương gia Gia Luật Tề này thôi. Vậy mà, lúc này đây, đứng trước vị thiếu niên anh tài, khí chất cao quý, diện mạo tuấn tú Gia Luật Tề này, tôi lại chẳng có 1 chút xiu xiu phấn khởi, hào hứng nào. Không lẽ, cái tính mê trai đẹp của tôi, biến mất rồi sao?

“Trình cô nương, hữu hạnh!” Gia Luật Tề phong cách quân tử, mỉm cười nhạt, chấp tay thi quyền với tôi.

Tôi mặc dù không có 1 chút hào hứng nào với mỹ nam trước mặt, nhưng vẫn giữ đúng lễ, mỉm cười gật đầu 1 cái với Gia Luật Tề. Lập tức, nhiệt độ xung quanh tôi và Gia Luật Tề giảm thấp cực nhanh.

“Ách xì!” Đến nỗi Quách Phù đứng bên cạnh “Gia Luật đại ca” của cô ta, không khỏi rùn mình, hắt hơi 1 cái. Cái này cũng hơi quá đáng đi.

“Gia Luật đại ca, khí trời mùa đông thật lạnh!” Quách Phù xoa xoa cái mũi đỏ ửng, nũng nịu nói với Gia Luật Tề, khiến tôi cũng bất giác rùn mình 1 cái.

“Trời lạnh, nàng khoác thêm áo vào đi!” Hoắc Đô không biết lấy ra 1 cái áo khoác rộng thùng thình, khoác lên người tôi, nhưng cũng may mấy bữa nay hán không dùng chất giọng sến đặc gọi tôi là chủ nhân, mới không khiến tôi đã lạnh càng thêm lạnh.

“Không...” Tôi tính cách ương bướng, đang định quay qua, trừng mắt nói “Không cần người lo”, nhưng lời đã ra tới đầu lưỡi, tôi lại nuốt ngược trở vào. “Không cần lo lắng, ta không sao!” Chỉ có thể sửa miệng

lại nói khác đi. Bởi ánh mắt của Hoắc Đô... Tối đen, sâu thẳm như đáy vực sâu, nó thật buồn, buồn man mác. Mặc dù hắn đang cười, nhưng nụ cười chưa hề lan đến mắt. Đây là “Nụ cười không vui” trong truyền thuyết đó sao?

“Hoắc Đô, người buồn vì không được làm bảo mẫu cho Quách Tương nữa sao?”

“...”

Tôi thành thật quan tâm Hoắc Đô, nhưng đổi lại là 1 cái liếc mắt đầy oán trách của hắn, đã thế, hắn còn học bộ dáng sư phụ, không thèm quan tâm đến tôi, phẩy áo bỏ đi mất. Ông trời ơi, tại sao ai cũng không thèm quan tâm đến ta như thế này? Chắc chắn là lão Kim thù ghét tôi, cho nên lão mới cố tình làm cho người nào người nấy, cũng mặc kệ tôi hết mà.

Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Đô, chúng tôi vượt qua hàng trăm chướng ngại, trận địa lợi hại của Tuyệt Tình cốc, không làm kinh động tới tên áo xanh nào, mà vào được bên trong.

Đi được 1 đoạn thì thấy 1 bãi cỏ hình tròn, đường kính hai trượng, xung quanh là các bụi hoa Tình dày đặc, nhiều lớp, tạo thành 1 vành đai hoa Tình rộng tám chín trượng. E là người có tuyệt thế kinh công như sư phụ, cũng không thể nhảy qua, muốn nhảy qua 1 khoảng rộng bằng phân nửa như thế đã khó, ấy vậy mà, lúc này bên trong vành đai hoa Tình, lại có tới hai người. Bên ngoài còn có 5, 6 tên đệ tử áo xanh của Tuyệt Tình cốc.

“Là Lý Mạc Sầu và sư tỷ.” Lục Vô Song vừa nhìn thấy hai người bên trong, thì kinh hoàng la lên.

Bọn đệ tử áo xanh, nghe tiếng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nhiều người đến như vậy, thì hoảng hốt, chạy vọt đi mất.

Lý Mạc Sầu đứng quay lưng lại phía chúng tôi, đang nói gì đó với Hồng Lăng Ba, còn Hồng Lăng Ba sắc mặt tái nhợt, quỳ mọp trên đất, cả người run run. Lý Mạc Sầu lúc này cũng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy bọn người chúng tôi, thì ánh mắt trở nên âm lãnh. Cất tiếng cười vang. Sau như sợ chúng tôi ngăn cản, lập tức túm lấy Hồng Lăng Ba, quăng tới bụi hoa Tình, ngược hướng chỗ chúng tôi đang đứng, rồi phi thân tới đó, chân trái đạp xuống ngực Hồng Lăng Ba, vọt đi, tay phải cắp Hồng Lăng Ba, lại quăng ra phía ngoài mấy trượng, phi thân qua định đạp lên người Hồng Lăng Ba để nhảy hẳn ra ngoài.

“Vèo, vèo, vút, vút!” Lý Mạc Sầu thân thủ linh hoạt, chỉ 1 chút nữa là có thể thoát ra được bên ngoài, nhưng đột nhiên 2 viên sỏi từ hai hướng khác nhau được bắn ra. Bắn mạnh vào hai chân Lý Mạc Sầu. Thân hình ả đang nhảy lưng chừng giữa không trung, không có chỗ mượn lực. Chỉ có thể giẫm vào người Hồng Lăng Ba. Nhất thời bị tập kích, thì mất đà, rơi xuống.

Bên dưới có hàng ngàn, hàng vạn cái gai hoa Tình, với chất độc chí mạng. Lần này Hồng Lăng Ba cùng Lý Mạc Sầu rơi xuống, cứ tưởng là chết chắc, nào ngờ từ bên ngoài 1 bóng đen lao nhanh tới, mặc cho gai hoa Tình đâm vào da thịt chảy máu, chộp lấy Hồng Lăng Ba đang rơi xuống, còn không chút khách khí, đạp 1 cước vào người Lý Mạc Sầu, khiến cho bà ta rơi mạnh xuống bụi gai.

“Quá Nhi!”

“Trúng Thối!”

“Dương Quá!”

Lục Vô Song, Hoàng Dung đều kinh ngạc trước sự xuất hiện bất ngờ của Dương Quá, mà bật thốt lên. Tôi cũng không kim được bất ngờ mà bật thốt. Dương Quá, hắn thế mà lại lao vào bên trong vành đai hoa Tình cứu Hồng Lăng Ba. Dương Quá vốn đào hoa, đừng nói với tôi là, giữa hắn và Hồng Lăng Ba cũng có gì đó nha?

“Sư tỷ, sư tỷ!” Lục Vô Song từ nhỏ đến lớn được Hồng Lăng Ba chăm sóc, nay nhìn thấy sư tỷ của mình được Dương Quá cứu ra, vừa bị thương, vừa trúng kịch độc, đau đớn oằn ả nằm trên đất, thì lao đến khóc rống lên.

Tôi nhìn thấy thế cũng nổi lòng trắc ẩn, tạm thời gác lại tò mò, chuyện Dương Quá và Hồng Lăng Ba có tư tình gì hay không? Tiến đến muốn xem xét vết thương cho Hồng Lăng Ba.

“Sư tử a, sư tử, tử đừng chết, tử đừng chết... Huhuhu...” Nhưng Lục Vô Song đúng là rất phiền, cứ cản trước mặt tôi.

“Kêu khóc cái gì, nếu không muốn sư tử của muội chết, thì tránh ra.” Tôi bực dọc hét lên. Nếu tôi không ngăn cản con nha đầu này sớm, nó mà lắc 1 chút nữa, thì xương Hồng Lăng Ba sẽ rụng ra mất.

“Phải đấy, Tiểu Trình đã từng nói có thể chữa được độc hoa Tình, tức phụ nhi, muội mau tránh qua, cho Tiểu Trình xem xét vết thương của Hồng cô nương.” Dương Quá lên tiếng. Tiểu Long Nữ lúc này cũng đã đến bên Dương Quá, nghe hắn nói, nên cũng gật đầu nói theo: “Quá Nhi đã nói thế, thì chắc chắn không sai.”

Vì thế, tôi mới có thể yên ổn xem xét mệnh tượng của Hồng Lăng Ba. Nhưng...

“Tiểu Trình!”

“Anh Nhi!”

“Trình sư muội!”

“Biểu tử!”

Hầu như tất cả các tên gọi của tôi đều được sướng lên cùng 1 lúc, bởi vì, lúc này đây, tôi đã bị Lý Mạc Sầu tóm lấy, kéo vào bên trong vòng tròn có vành đai hoa Tình mất rồi.

43. Chương 43: Chỉ Là Những Người Qua Đường

Lý Mạc Sầu vốn không biết hoa Tình có độc, chỉ nghe bọn đệ tử áo xanh của Tuyệt Tình cốc nói mang máng là: “Lần này hai ả kia bị nhốt vào trận pháp hoa Tình, e là khó thoát chết.” Thầm nghĩ, loại hoa này chắc chắn chứa huyền cơ. Nên mới không dám khinh xuất, tự mình xuất trận, mà dùng Hồng Lăng Ba làm bàn đạp để ra. Nào ngờ bị Dương Quá phá rối. Từ lúc bị Dương Quá đập cho 1 cước, rơi xuống bụi gai hoa Tình, vẫn nằm im bất động, sợ là chỉ cần nhút nhích 1 chút, sẽ khiến chất độc hoa Tình bộc phát, chết đi. Nhưng khi vừa nghe Dương Quá nói, Trình Anh có thể chữa được độc hoa Tình, Lý Mạc Sầu liền bất chấp hậu quả, phi thân ra tóm lấy Trình Anh, kéo vào trong vòng tròn, còn không quên cười lớn, mỉa mai.

“Haha, Hoàng lão tà, lão không phải rất yêu quý nữ đồ đệ này sao? Có giỏi thì vào đây mà cứu.”

“Trên đời này, ngoài A Hằng ra, Anh Nhi là người ta yêu thương nhất, tất nhiên ta sẽ vào cứu.”

Trời mùa đông, gió bắc thổi vù vù làm những cánh hoa ngũ sắc của hoa Tình bay tán loạn trong gió, tuyết cũng bắt đầu rơi, sắc trắng, sắc đỏ, sắc vàng, sắc cam... Hòa lẫn vào nhau, tạo nên 1 bức tranh tuyệt đẹp.

Giữa biển hoa ngút ngàn, thanh y của sư phụ vũ lộng trong gió. Người từng bước, từng bước, rẽ sóng hoa mà đi. Người tiến vào vành đai đầy gai độc, nhưng cứ như đang thong thả dạo giữa vườn đào. Trên môi là 1 nụ cười tuyệt mỹ, đã lâu lắm tôi mới được thấy. Nụ cười đó, cứ như đang nói với tôi rằng: “Anh Nhi ngoan, đừng sợ!”

Khoảng khắc đó, thời gian như ngừng trôi. Mặc dù cổ bị Lý Mạc Sầu bóp chặt, đau rất, không thể hít thở, toàn thân lạnh toát, cái chết đang gần kề. Nhưng tôi không cảm thấy sợ hãi, lòng lại ấm áp đến lạ thường. Lúc này đây, trong mắt tôi chỉ thấy mỗi 1 người, tai cũng chỉ nghe được tiếng nói của người đó. Có lẽ, tôi đã tìm được mặt trời của mình rồi!

“Không được đến đây! Nếu lão còn dám bước đến, ta sẽ lập tức giết chết con nha đầu này.” Lý Mạc Sầu những tưởng ngoài tên tiểu tử điên Dương Quá ra, chẳng ai dám xông vào bụi hoa Tình. Nhưng giờ Dương Quá đã bị hoa Tình làm bị thương, nên ả đứng bên trong là vô cùng an toàn. Nhưng khi nhìn thấy Hoàng Dược Sư từ từ tiến vào, thì đâm ra hoảng sợ, càng dùng sức bóp chặt lấy cổ Trình Anh, la lớn lên.

Hoàng Dược Sư nghe Lý Mạc Sầu nói như thế, lại nhìn thấy sắc mặt Trình Anh tím tái, mặc dù tức giận, nhưng cũng đứng lại, không tiến lên bước nào.

“Nếu người thông minh, thì thả Anh Nhi ra, ta sẽ cho người được chết toàn thây.”

Đám người Hoàng Dung nhìn thấy 1 màn này thì ngạc nhiên đến nỗi chết lặng, không thốt lên nửa lời.

Dương Quá thì ngửa đầu lên trời cười to, sau nắm lấy tay Tiểu Long Nữ, dịu dàng nói: “Long Nhi, xem ra trong trời đất này, không chỉ có chúng ta là làm trái với lẽ thường. Hoàng đảo chủ được người đời gọi là Đông Tà, quả nhiên khác người.”

Hoắc Đô, khi nhìn thấy Trình Anh bị Lý Mạc Sầu bắt vào vòng tròn, cũng bất chấp nguy hiểm, định lao vào bên trong, nhưng chân chưa nhấc thì đã bị 1 viên sỏi của Hoàng Dược Sư bắn ra, điểm trúng huyệt Dương Quan ở chân Hoắc Đô, khiến hắn chẳng thể nhúc nhích. Lại nghe Hoàng Dược Sư nói ra lời ấy, kèm theo ánh mắt mê ly của Trình Anh, tim hắn thất lại. Mặc dù chỉ có chân bị điểm huyệt, nhưng toàn thân lúc này cứ như bị đắp thành tượng đá, đứng bất động tại chỗ.

10 ngày trước, khi Hoàng Dược Sư cứu thoát Trình Anh và Hoắc Đô ra khỏi biển lửa. Trình Anh lao vào vòng tay của ông, khóc ngất đi, cho nên hoàn toàn không biết, trong lúc nằm ngủ. Giữa Hoắc Đô và Hoàng Dược Sư đã xảy ra 1 cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Hoàng Dược Sư sắc mặt không biểu cảm, nhưng ánh mắt lại tiếu lộ sát khí: “Ta sẽ không ra tay với loại vô danh tiểu tốt như ngươi. Nên tốt hơn hết, ngươi hãy tự kết liễu đi.”

Hoắc Đô hơi bị chấn kinh trước câu nói của Hoàng Dược Sư, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười nhạt nói: “Mạng này của văn bối là của Tiểu Trình, nếu như nàng muốn văn bối chết, tự nhiên văn bối sẽ chết. Nhưng tiếc là Tiểu Trình lại không muốn văn bối chết, nàng ấy đã năm lần bảy lượt cứu mạng văn bối, thiết nghĩ, nếu bây giờ Hoàng đảo chủ kêu văn bối tự kết liễu, mà văn bối lại y lệnh người, vậy chẳng phải sẽ khiến Tiểu Trình đau lòng sao?”

“Thế sao?” Hoàng Dược Sư cười khẩy 1 cái, nói: “Được, ta và ngươi cược 1 ván, nếu như Anh Nhi nói nếu người chết đi, sẽ đau lòng vì người, ta sẽ tha mạng cho người. Ngược lại... Người tự mình biết phải làm gì rồi chứ?”

Hoắc Đô đã đem mạng mình ra cược, nhưng cái hắn muốn, không phải là giữ lại mạng của mình, cái hắn muốn là trái tim của Trình Anh. Hắn vốn biết tâm tính Trình Anh hời hợt, ham vui, đối với những chuyện tình cảm lại càng vô tâm. Nhưng khi nghe nàng nói sẽ đau lòng vì hắn chết đi, hắn biết trong tim nàng có 1 khoảng dành cho hắn, hắn tự nhủ, chỉ cần cố gắng 1 chút, thì tất cả trái tim của Trình Anh, sẽ là của hắn, nhưng giờ đây... Hắn thật sự đã thua rồi sao?

Hoàng Dược Sư bị Lý Mạc Sầu bức phải dừng lại, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng sắc mặt vẫn bình thản. Cười khẩy, lấy ngọc tiêu bên thắt lưng ra, bài “Bích hải triều sinh khúc” vang lên.

Mới đầu Lý Mạc Sầu thấy Hoàng Dược Sư lấy ngọc tiêu, còn hoảng sợ, luôn miệng la: “Không được thổi tiêu, người thổi tiêu thì con nha đầu này sẽ chết!” Nhưng 1 lúc, thấy Hoàng Dược Sư chỉ thổi bình thường, trong tiếng tiêu không hề có 1 chút nội lực nào, mới thả lỏng bàn tay trên cổ Trình Anh. Bà vốn dĩ, bắt Trình Anh là để giúp bà chữa độc hoa Tình, tất nhiên không muốn nàng ta chết. Nói như thế cũng chỉ để hù dọa Hoàng Dược Sư mà thôi.

Hoàng Dược Sư từng sáng tạo rất nhiều chiêu thức võ công như: Lạc Anh thần kiếm, Ngọc Tiêu kiếm pháp, Lan Hoa Phát Huyệt Thủ, Hoàng Phong Tảo Diệp Thoái Pháp, Đạn Chỉ thần công, Bích Hải Triều Sinh... Công phu nào cũng vô cùng lợi hại, nhanh, chuẩn, đẹp, lạ mắt. Thế nhưng ông chỉ làm 1 đôi câu thơ như thế này:

“Đào hoa ảnh lạc phi thân kiếm,

Bích hải triều sinh trỗi ngọc tiêu”

(Hoàng Dược Sư)

Nếu nói do ông thích hai loại công phu này, nên mới làm thơ khen tặng, thì cũng đúng, nhưng còn 1 nguyên do khác nữa là...

“Bích Hải Triều Sinh khúc” vẫn đang vang lên, nhưng chỉ trong chớp mắt, Hoàng Dược Sư đã phi thân đến bên cạnh Lý Mạc Sầu, xuất ra chiêu “Ngọc Tiêu kiếm pháp”, đánh vào huyệt Ngọc Đường trên ngực Lý Mạc

Sầu, kéo nhanh Trình Anh về ôm trong lòng. Cùng lúc đó, dùng tiêu đánh tới. Tốc độ nhanh như thiểm điện. Tiếng tiêu phát ra cũng biến chuyển không ngừng. Khiến người nhìn thấy không khỏi thán phục, vừa thổi tiêu vừa dùng ngọc tiêu thay kiếm đối địch. Tuyệt kỹ như vậy, trên đời chỉ mỗi Hoàng Dược Sư có thể mà thôi.

Lý Mạc Sầu tất nhiên không ngờ tới. Trơ mắt nhìn Trình Anh được Hoàng Dược Sư cứu thoát. Bản thân còn chật vật dùng kiếm đối phó với ngọc tiêu trong tay Hoàng Dược Sư. Trong khi đó, nội lực lại bị tiếng tiêu của lão làm cho rối loạn, kinh mạch vận chuyển ngược, có lẽ chỉ chốc nữa thôi là vỡ mạch máu mà chết. Nhưng nếu chết đi thế này, Lý Mạc Sầu không cam tâm. Suốt cuộc đời bà cô độc, sinh ra bị cha mẹ bỏ rơi, được sư phụ nhận về làm đệ tử, nhưng sư phụ lại yêu thương Tiểu Long Nữ hơn. Lớn lên lại bị Lục Triển Nguyên phụ bạc. Nay nhìn thấy Trình Anh được Hoàng Dược Sư yêu thương bảo vệ như vậy, lòng đố kị trong bà trỗi lên mãnh liệt.

“AAAAAAA.....” Chỉ nghe Lý Mạc Sầu hét lớn 1 tiếng, mặc cho ngọc tiêu của Hoàng Dược Sư đâm sâu vào lòng ngực, lao đến xuất chưởng đánh mạnh vào người Trình Anh. Chưởng này bà dùng toàn bộ sức lực còn lại, người trúng chưởng chỉ có 1 con đường, ngực vỡ, tim nát, chết đi.

Tôi được sư phụ cứu thoát khỏi tay Lý Mạc Sầu, nằm trong vòng ôm của người, cứ tưởng đã không còn nguy hiểm. Nào ngờ...

“Anh Nhi!”

Có lẽ, tôi chỉ là 1 người qua đường. Ở thế giới kia, tôi chết đi, linh hồn vô tình đi ngang qua thế giới này, nhập vào thân xác Trình Anh. Nhưng đã là người qua đường, thì cũng đến lúc rời đi. Thế nhưng, lần chết đi này, linh hồn tôi sẽ phải đi về đâu? Địa ngục hay là thiên đàng?

“Chính tà nguồn cội là đâu?”

Độc tôn duy ngã, chốn Đào Hoa chơi

Mệnh mông tiếng sáo trùng khơi”

Nguyễn Tôn Nhan

44. Chương 44: Địa Ngục Hay Là Thiên Đàng?

Ngày xưa ngày xưa, xưa ời là xưa, nói chung là rất rất xưa, xưa xưa xưa xưa. Trên 1 ngọn núi cao ời là cao, cao thiệt cao, cao cao cao cao. Ở 1 nơi xa ời là xa, xa thiệt là xa, xa xa xa xa xa. Có 1 ngôi chùa; trong chùa có 1 lão hoàng thượng; lão hoàng thượng có 1 đồ đệ; đồ đệ của lão hoàng thượng... là nữ.

Trời vào thu, nắng dịu nhẹ không gay gắt, khí trời mát mẻ, lại đang là thời gian thay lá của cây cối. Cho nên tôi quyết định đến bờ suối suối nắng, sẵn tiện đánh 1 giấc.

Chim rừng hót líu lo, suối chảy róc rách, gió thổi lay tán cây xào xào, từng âm thanh của núi rừng đang hòa âm tạo nên 1 bản nhạc giao hưởng, vô cùng êm tai, vô cùng mượt mà, thì 1 âm thanh cường độ 115 deciben, vô cùng chói tai của 1 lão nhân vang lên từ xa, xé rách, khiến chim muông hoảng sợ bay tán loạn.

“Vô Ưu ~ ~ ~”

Tôi đang nằm dài trên tảng đá to giữa suối, vừa sưởi nắng, vừa tận hưởng âm thanh tuyệt vời của núi rừng. Đột nhiên nghe âm thanh chói tai đó vang lên, thì bất giác giật mình, bật nhanh người dậy, và vô cùng may mắn... “Bồm!” 1 tiếng, tôi đã rơi luôn xuống suối.

“Cứu... sư phụ... cứu con...” Tôi chồi lên, hụp xuống dưới suối, uống no nước, khó nhọc kêu lên mấy tiếng. Rất nhanh, 1 bóng đen từ xa bay đến. “Phịch!” 1 cái, tôi đã được kéo trở lên tảng đá to. Sau đó, 1 bản giao hưởng khác vang lên.

“Vô Ưu, chẳng phải ta đã dặn con, trước giờ cơm trưa, con phải quét xong lá cây ngoài sân sao? Tại sao lá cây vẫn còn nguyên đó, mà con lại chạy ra ngoài đây chơi hả?...”

“...” Lá cứ rụng hoài, rụng hoài, quét hôm nay, ngày mai vẫn cứ rụng nữa mà thôi.

“Con thật là không biết nghe lời, đã chạy đi chơi thì chạy đến nơi an toàn 1 chút, chạy đâu không chạy lại chạy tới bờ suối, nếu ta không đến kịp thì có phải con đã chết đuối rồi không?...”

“...” Hừ! Nếu không phải tại sư phụ, thì con có rơi xuống không?

“Về mặt đó của con là gì? Ta nói không đúng sao? Con phải biết sức khỏe con vốn không tốt. Nếu mà con có mệnh hệ gì, ta làm sao ăn nói với cha mẹ của con đây hả? Ta cũng đã từng tuổi này rồi, sao con cứ để cho 1 lão già đầu hai thứ tóc như ta phải lo lắng kia chứ?...”

“...” Người có cọng tóc nào đâu mà nói là “đầu hai thứ tóc” chứ?

“Vô Ưu à, tại sao qua 1 cơn bạo bệnh, con lại thay đổi đến như vậy, trước đây con ngoan ngoãn nghe lời biết bao nhiêu, con...”

“Sư phụ!” Tôi thật sự không thể tiếp tục mặc bộ đồ ướt mem nước này, ngồi nghe sư phụ hiện tại của tôi lái nhai như Đường Tăng được nữa, nên liền lên tiếng cắt đứt lời nói của sư phụ: “Tối giờ ăn rồi, người không đói sao?”

Sư phụ đang mãi mê thuyết giáo cho tôi, vừa nghe tôi nhắc đến giờ ăn thì giật mình như nhớ ra gì đó, vỗ “bốp” 1 cái vào cái đầu trọc của mình, thốt lên: “Nồi cháo của ta!” Nói rồi “vù” 1 cái, biến mất như 1 cơn gió.

Sư phụ trước đây của tôi có khinh công tuyệt thế, người đến vô ảnh, người đi vô tung. Sư phụ hiện tại của tôi cũng có khinh công tuyệt thế. Đoạn đường từ chùa tới dòng suối, người cứ bay đi bay lại chỉ trong chớp mắt. Thế nhưng, sao người lại không mang 1 người hiện tại, không thể dùng khinh công như tôi, cùng trở về chùa.

“Sư phụ a ~ ~ ~ Mang con về với ~ ~ ~” Tiếng kêu thê lương của tôi, lại vang lên giữa núi rừng, 1 lần nữa khiến chim muông hoảng sợ. Nhưng sư phụ hiện tại, có khinh công tuyệt thế của tôi, ngay cả cái bóng cũng chẳng còn.

Khi Lý Mạc Sầu vận 10 thành công lực đánh mạnh vào người tôi, tôi đã tự hỏi, không biết lần chết đi này, linh hồn tôi sẽ phải đi về đâu? Lúc đó tôi thật sự không biết, tôi sẽ được đến thiên đàng hưởng hạnh phúc, hay phải đến địa ngục chịu đủ sự dày vò. Nhưng giờ đây, tôi đã biết, rốt cuộc linh hồn tôi, đi về đâu. Tôi không đến địa ngục, cũng không đến thiên đàng... mà tôi lại xuyên không.

Lần xuyên qua này, tôi chẳng biết mình xuyên tới thời đại nào, tên họ là gì, chỉ biết tôi giới tính nữ, hiện tại 17 tuổi, mang phật danh Vô Ưu, có sư phụ là lão hoàng thượng già Vô Trần. Tôi nghe sư phụ hiện tại kể lại, sư phụ là nơi thâm giao với cha mẹ kiếp này của tôi. Khi tôi vừa sinh ra, người trùng hợp tới thăm cha mẹ tôi, và vì 1 lý do vô cùng đặc biệt tôi không được biết, nên cha mẹ đã giao tôi lại cho sư phụ, và vì thể thân thể hiện tại của tôi đã lớn lên ở trong 1 ngôi chùa mục nát, mà giống miếu hoang hơn, trên núi Vô Danh này suốt 17 năm.

Thân thể hiện tại của tôi, thể chất lại đặc biệt yếu kém, yếu kém đến nỗi không thể luyện được võ công, đã thế, cứ 3 ngày 1 trận bệnh nhẹ, 5 ngày 1 trận bệnh nặng. Mặc cho tôi bồi bổ, điều dưỡng thuốc men trong 6 tháng, kể từ khi tôi xuyên qua đến giờ, cũng chẳng thấy khá lên chút nào. Cứ như tôi đang trút thuốc vào 1 cái thùng rỗng đáy, đổ bên trên, lại chảy ra bên dưới. Thật sự khiến tôi chán chường. Có nhiều lúc tôi thật nghi ngờ, không biết có phải do là tôi là nữ nhi, sống cuộc sống kham khổ, cơm ăn chẳng no, mặc chẳng đủ ấm, ở cái nơi “khỉ ho cò gáy” này, lại không được sư phụ hiện tại giáo dục sinh lý đàng hoàng (thời kỳ kinh nguyệt khi dậy thì), cho nên thân thể mới yếu kém đến mức độ này không?

Hay tất cả mọi chuyện chỉ là những giấc mơ của tôi. Có thể lắm chứ, vốn dĩ không có Trình Anh, cũng chẳng có Vô Ưu, tất cả chỉ là mơ mà thôi. Tôi đã mơ 2 giấc mơ. 1 giấc mơ tôi là ái đồ của Đông Tà Hoàng Dược Sư – Trình Anh, được người yêu thương, được người bảo bọc, nhưng tôi sống trong phước lại không biết phước, cứ đi tìm kiếm những thứ xa vời, để giờ khi mất đi, có muốn níu kéo cũng chẳng còn 1 hy vọng. 1 giấc mơ, tôi là Vô Ưu đệ tử tục gia duy nhất, cũng là đệ tử duy nhất của Vô Trần đại sư. 1 mỹ nhân, phải

là 1 mỹ nhân, mặc dù chỉ nhìn ngắm mình qua dòng nước dưới suối, nhưng dung mạo hiện tại của tôi, đẹp đến khiến tôi bất ngờ, thế nhưng thân thể lại ốm yếu, bệnh tật. Giấc mơ trước đã tỉnh, không biết giấc mơ thứ 2 này, đến bao giờ thì tỉnh đây? Nhưng tôi nghĩ, với thân thể mỹ nhân bệnh hoạn này, tôi sẽ rất nhanh tỉnh thôi. Liệu mơ đã tỉnh, còn mơ lại được hay không?

“Vô Ưu ~ ~ ~ Còn không mau về đây ~ ~ ~” Âm thanh chói tai, đạt mức 130 deciben của sự phụ phát ra, lại 1 lần nữa khiến chim muông bay tán loạn. Cái gọi là “Thiên lý truyền âm” này, cũng quá khiến tôi ngạc nhiên đi. Hơi...

Không thể dùng khinh công, nên tôi chỉ đành thất tha thất thiếu kéo lê tấm thân bệnh hoạn của mình về chùa. Thật ra, từ chỗ dòng suối về tới chùa không xa, nói đúng hơn là nó nằm ngay sau hậu sơn của chùa mà thôi, nếu đi nhanh 1 chút, chỉ mất khoảng 10 phút là về tới chùa. Nhưng như đã nói, thân thể hiện tại của tôi vô cùng ốm yếu, nên tôi đi rất chậm, vì thế thời gian về tới chùa, tự động được nhân 2. Với sự chậm chạp đến quá đáng của tôi, nếu là bình thường ít nhất sự phụ cũng đã 3 lần dùng “Thiên lý truyền âm” để cản nhắc tôi. Ấy vậy mà, hôm nay không biết có phải sự phụ đổi tánh hay không, trong suốt quãng đường đi, tôi chẳng nghe 1 lần nào cả.

Trên đời này, bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân của nó. Khi về tới chùa, vừa bước chân vào sảnh đường, thì rốt cuộc tôi cũng biết được, nguyên nhân sự phụ không cản nhắc tôi, vì tội về trễ; không phải sự phụ đổi tánh, mà do cái chùa Vô Danh trên ngọn núi Vô Danh này, suốt 17 năm không có dấu chân người lạ, giờ lại có tới 2 người.

“Hằng Nhi!”

Lời của Chanh: Chanh không biết chương mới này có làm mọi người thất vọng không? Nhưng như đã nói trong truyện, “Trên đời này, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó”, mong là các nàng đừng vì đọc chương này thấy không hay, rồi lại bỏ rơi Chanh nha

45. Chương 45

Bờ thu Việt nữ hái sen,

Vườn tay áo lụa ẩn khoen xuyên vàng.

Hái hoa hoa ánh mặt nàng,

Lòng đây chỉ khốn nỗi quàng tơ vương.

Hỏi dòng Kê Xích phong sương,

Mù thâm khói nhẹ chung đường bạn đâu?

Chèo về ca vắng bến đầu,

Bờ lan một dải mây sầu Giang Nam.

(Điệp luyến hoa – Âu Dương Tu)

Giang Nam sông nước hữu tình, trời vào thu, cúc nở rộ. Tím, cam, vàng, trắng, tranh nhau đua sắc, đưa hương, đẹp mắt người nhìn, say lòng người ngắm. Nữ nhi Giang Nam lại đặc biệt cởi mở, vào những ngày cúc nở, sẽ cùng người hầu, tỷ muội trong nhà, hay tình lang, chèo đò ngắm hoa, đàn ca vui đùa. Có cảnh đẹp, có giai nhân, nên thu hút không ít văn nhân nhâ sĩ, đến ngắm cảnh, vẽ tranh, ngâm thơ. Nhất thời làm cho hai bên bờ hồ Gia Hưng, rộn ràng như ngày hội.

Tôi ngồi tựa người bên thành thuyền, thần thờ nhìn cảnh sắc như tranh như họa hai bên bờ hồ.

“Hằng Nhi, trời nổi gió rồi, nàng nên vào trong khoang đi!” Mỹ nam cao gầy, thân diện hoàng y, dáng vẻ nho nhã thư sinh, trên môi là nụ cười dịu dàng trong truyền thuyết, đang nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh tôi, còn vô cùng chu đáo, sợ tôi nhiễm lạnh, khoác áo choàng giúp tôi.

Tôi thừa nhận, tôi là 1 người háo sắc, khi xuyên đến thế giới “Thần Điêu”, mục tiêu lớn nhất cuộc đời, là ăn đậu hũ của tất cả mỹ nam. Nếu bình thường, trước mặt xuất hiện 1 mỹ nam ôn nhu như bây giờ, thì chắc chắn tôi sẽ nhào đến, mong kiếm chút được chút đỉnh. Có điều, nếu như mỹ nam đó lại là tướng công tương lai, từ trên trời rơi xuống, thì lại khác.

Phải các bạn không có nghe lầm đâu, mỹ nam có nụ cười ôn nhu, cử chỉ dịu dàng này chính là “tướng công tương lai” của tôi. Nói ra thì đây đúng là 1 câu chuyện cầu huyết, đến không còn chỗ nào cầu huyết hơn.

Thân thể kiếp này của tôi, từ khi còn nằm trong bụng mẹ, đã được đính ước với con trai duy nhất của Thượng Quan gia – Thượng Quan Nam. Nhưng không hiểu lý do vì sao, cha mẹ tôi khi vừa sinh tôi ra, lại giao cho Vô Trần sư phụ nuôi dưỡng, với định ước, sinh nhật năm 17 tuổi, sẽ đến rước tôi về. Nhưng người đến đón tôi lại không phải là cha mẹ, mà là Thượng Quan Nam và người hầu thân cận của hắn Vân Thường. Đây thật sự là 1 chuyện cầu huyết, còn chuyện cầu huyết đến không chỗ nào cầu huyết hơn là, thân thể kiếp này của tôi họ Phùng, tên độc 1 chữ Hằng.

Phùng Hằng? Tôi lại là Phùng Hằng! Nhưng không phải Phùng Hằng là thê tử mệnh bạc của Đông Tà Hoàng Dược Sư sao? Vậy tại sao, tướng công tương lai của tôi, lại là Thượng Quan Nam. Tại sao, tại sao, tại sao... (lập lại 3000 lần). Có ai có thể nói cho tôi biết đây rốt cuộc là tình hình gì không?

“Thượng Quan Nam, người thật sự chưa từng nghe nói đến cái tên Hoàng Dược Sư sao?”

Thượng Quan Nam nghe tôi nhắc đến cái tên “Hoàng Dược Sư” thì nụ cười trên môi nhạt đi 3 phần, đôi mày cũng khẽ nhíu, nhưng rất nhanh liền khôi phục nụ cười ôn nhu chết người, nhàn nhạt nói: “Ta thật sự rất tò mò không biết người tên Hoàng Dược Sư là ai, mà nàng lại nhắc đến nhiều lần như thế? Nếu có thể, ta cũng rất muốn diện kiến vị nhân huynh này.”

“Người ngay cả Hoàng Dược Sư là ai cũng không biết, mà cũng là dám đi lại trên giang hồ. Sau này tốt nhất, người đừng nói với người khác là mình là chưởng môn Thiết Chưởng Bang, nếu không người sẽ bị cười cho thú ỉm.” 1 lần nữa không nhận được đáp án như ý muốn, tôi bực dọc hét lên.

“Người nói gì? Lập lại lần nữa xem.” Lời lẽ quá đáng này của tôi không chọc giận được Thượng Quan Nam, nhưng lại chọc giận 1 người khác. Tên thối tiểu tử Vân Thường vừa nghe tôi lớn tiếng với Thượng Quan Nam, thì quảng luôn mái chèo trên tay, hùng hổ xông đến chỗ tôi, còn không quên xoắn tay áo, với ý định muốn đánh nhau 1 trận ra trò với tôi. Nhưng lập tức bị Thượng Quan Nam cản lại.

“Vân Thường, không được vô lễ.” Thượng Quan Nam nghiêm mặt, cảnh Vân Thường, sau nhìn tôi cười ái ngại, nói: “Hằng Nhi! Vân Thường không hiểu chuyện, nàng đừng chấp!”

“Chủ nhân! Người đừng can thiệp hạ, thiệp hạ đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi, đến bây giờ không thể nhẫn nhịn được nữa.”

Vân Thường lần này có vẻ quyết tâm sống mái với tôi, nên mặc cho Thượng Quan Nam ngăn cản, vẫn vùng ra, xông đến. Nếu là trước đây, tôi chắc chắn sẽ cho tên tiểu tử láo sược này 1 trận, nhưng hiện tại tôi là mỹ nhân bệnh hoạn Phùng Hằng, không phải tiểu Đông Tà Trình Anh, nên khi nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi của Vân Thường, người tôi có chút run lên, nhưng người ta nói, thua người không thua khí thế, 1 người từng là tiểu Đông Tà như tôi, sao có thể dễ dàng để cho tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như Vân Thường bắt nạt chứ.

“Thối tiểu tử, ta mà sợ người à!”

“Hằng Nhi!”

“Thối nữ nhân, ta nhất định sẽ cho ngươi 1 bài học.”

“Vân Thường!”

“Thối tiểu tử, lời này do ta nói với ngươi mới đúng.”

“Hằng Nhi!”

“Thối nữ nhân, ngươi có giỏi thì đừng có núp sau lưng chủ nhân!”

“Vân Thường!”

“Ta cứ núp đó rồi sao, ngươi có ngon thì qua đây mà đánh.”

“...”

Tất nhiên, dưới sự bảo bọc của Thượng Quan Nam, tên thối tiểu tử Vân Thường không đụng được 1 sợi tóc của tôi. Khiến tên thối tiểu tử đó tức giận đến xù bọt mép, còn có vẻ vô cùng ầm ỹ, hai mắt đỏ lên, môi mím chặt, tay siết nổi cả gân xanh. Nhìn Vân Thường như thế thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ, ai biểu người hấn gặp phải lại là tôi.

“Chủ... chủ nhân... ngấm... ngấm hoa, xong rồi... chúng ta, trở về khách điểm... đi!” Vân Thường sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lúc đỏ, lúc lại biến đen, hai chân hai chân siết chặt, người run run, khó nhọc nói hết câu với Thượng Quan Nam.

“Vân Thường! Ngươi bị sao vậy?” Thượng Quan Nam lo lắng hỏi.

“Chủ... chủ nhân... thuộc hạ...”

“Nhìn hấn như thế là biết hấn bị tào tháo rượt rồi!” Nhìn Vân Thường nói năng khó khăn như vậy, tôi tốt bụng nên nói giúp, nhưng lời vừa thốt ra, gân xanh trên trán Vân Thường liền nổi lên, ngay sau đó...

“Bôm!” 1 tiếng, Vân Thường biến mất dưới làn nước, trước khi hấn đi, còn không quên để lại 1 mùi vô cùng khó ngửi.

“Hahahaha... Hahahaha... Cười chết ta... Ôi, ôi, cái bụng của ta!” Thối tiểu tử, cho ngươi đi suốt 7 ngày 7 đêm, để xem sau này ngươi còn dám lớn tiếng với ta hay không?

Bởi vì Vân Thường nhảy hồ biến mất, Thượng Quan Nam lo lắng nên ngay sau đó hấn tạm gác chuyến du ngoạn Giang Nam, trở về Thiết Chương Bang. Với quyết định trở về đột ngột này của Thượng Quan Nam, thật khiến tôi vô cùng khó chịu. Lần đã ngoại đến Giang Nam này vốn là ý định của tôi, đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn cùng mỹ nam ôn nhu Thượng Quan Nam và tiểu chính thái Vân Thường đi ngao du, chơi đùa, mà tôi muốn tìm kiếm 1 người.

Rời Vô Danh sơn đã hơn 1 tháng, nhưng đến hiện tại tôi vẫn chưa thể xác định được lần xuyên qua này, có phải tôi xuyên đến thế giới “Tiền Anh hùng xạ điêu” không? Nơi này có Thiết Chương Bang, nhưng môn chủ lại không phải là Cầu Thiên Nhân. Nơi này có Phùng Hằng, nhưng lại không phải là thê tử của Đông Tà Hoàng Dược Sư. Hay vốn dĩ đây không phải là thế giới “Tiền Anh hùng xạ điêu” được sáng tạo dưới ngòi bút của lão Kim, mà là thế giới thật?! OZG! Ông trời ơi, người đừng có đùa với tôi như thế chứ? Sư phụ a, người đang ở đâu?

Tiểu kịch trường

- Địa điểm: Núi Vô Danh

- Thời gian: Khi Thượng Quan Nam đến đón Tiểu Trình.

- Diễn biến: Vô Trần đại sư nắm lấy tay Tiểu Trình khóc lóc sụt sùi.

Vô Trần: “Vô Ưu, con đi rồi, ai sẽ giúp ta quét lá?”

Tiểu Trình: “...”

Vô Trần: “Vô Ưu, con đi rồi, ai giúp ta bóp chân?”

Tiểu Trình: “...”

Vô Trần: “Vô Ưu, con đi rồi, khi ta bị bệnh, ai giúp chăm sóc ta?”

Tiểu Trình: “...”

Vô Trần: “Vô Ưu, con đi rồi, vườn rau sau chùa phải làm sao đây?”

Tiểu Trình nghe đến đây thì ngạc nhiên, ngẩng phắt đầu dậy, hỏi: “Vườn rau sau chùa thì liên quan gì tới con?”

Vô Trần: “Vô Ưu, con đi rồi, sẽ thiếu mất 1 người bón phân cho nó, rau sẽ chẳng còn tươi tốt như trước nữa. Hơi...”

Tiểu Trình: “Sư phụ! Người thật ghê tởm! ”

Ps: Tiểu kịch trường Chanh chỉ viết cho vui, hoàn toàn không liên quan đến chính văn.

46. Chương 46: Gặp Lại

“Đang nghĩ gì thế?” Thượng Quan Nam dịu dàng hỏi.

Tôi thu lại tầm mắt, hạ rèm cửa xe ngựa xuống, quay đầu cố gắng nở nụ cười thật tươi, dùng chất giọng được xem là nhẹ nhàng nhất nói với Thượng Quan Nam: “Giang Nam phong cảnh thật đẹp. Ta từ nhỏ sống trên núi, ít khi nào được nhìn ngắm cảnh đẹp bên ngoài, nên có chút không nở rời đi. Nếu như sau này, có thể đến nhiều nơi có phong cảnh đẹp như vậy, thì tốt biết mấy.”

“Hằng Nhi! Chúng ta về Thiết Chuông Bang, xem Vân Thường có trở về không? Nếu xác định thằng bé không sao, ta sẽ dẫn nàng đi ngao du khắp nơi. Có được không?” Thượng Quan Nam mỉm cười ôn nhu nói.

“Thật sao?!”

“Tất cả những gì ta hứa với nàng, nhất định ta sẽ làm được!”

“Thật tốt quá!” Tôi cố gắng áp chế cảm xúc bực bội, xem bàn tay đang xoa xoa trên đầu mình là không khí, nở nụ cười ngọt ngào với Thượng Quan Nam. Hiện tại tôi sức khỏe không tốt, võ công không thể thi triển, muốn 1 mình hành tẩu giang hồ như trước đây, là điều không tưởng, muốn đi tìm sư phụ, chỉ có thể dựa vào Thượng Quan Nam mà thôi. Ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Xe ngựa lộc cò lộc cộc, mất khoảng nửa tháng, chúng tôi về tới Thiết Chuông Bang. Về tới mới biết, tôi và Thượng Quan Nam đã lo lắng hảo cho tên thối tiểu tử Vân Thường, hắn vốn dĩ đã về tới Thiết Chuông Bang từ lâu, đã thể còn vô cùng khỏe mạnh. Ngược lại, do đường xá xa xôi, lại suốt ngày ở trên xe ngựa, thân thể vốn yếu ớt của tôi vì thế mà sinh bệnh, lần sinh bệnh này khiến tôi nằm liệt trên giường suốt cả tuần. Thật con bà nó xui mà!

“Hằng Nhi! Nàng đã tỉnh rồi sao?” Thượng Quan Nam hai má gầy sọp, hai mắt thâm đen, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, nhưng khi vừa nhìn thấy tôi mở mắt thì lại cười tươi như trời xuân tỏa nắng, dịu dàng quan tâm lên tiếng.

“Uhm!” Nhìn thấy vẻ mặt kích động, vừa vui mừng vừa lo lắng của Thượng Quan Nam, tôi chỉ có thể cười trừ 1 cái. Nói đi nói lại, thật sự Thượng Quan Nam là cực phẩm tướng công tương lai trong mộng của hầu hết thiếu nữ, hắn đáng là người để gửi gắm cuộc đời. Nhưng tiếc là tôi lại không nằm trong số “hầu hết” đó.

“Người nên đi nghỉ ngơi đi.”

“Phải đó chủ nhân, người nên nghỉ ngơi đi, suốt mấy ngày qua người đã không ăn không ngủ...”

“Ta không sao!” Vân Thường chưa nói hết đã bị Thượng Quan Nam cắt lời. Hắn làm ngơ trước lời đề nghị của tôi và Vân Thường, cười nhẹ 1 cái, cầm lấy bát cháo đặt bên đầu giường lên, múc 1 muỗng, thổi hơi nhẹ nhẹ cho cho cháo nguội, rồi đưa đến trước mặt tôi: “Hằng Nhi! Ăn chút cháo đi!”

“Ta không ăn!”

“Ta biết nàng không muốn ăn, nhưng nàng vừa tỉnh lại, trong bụng trống rỗng, nên ăn 1 ít cháo, nếu không sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Người không nghe hiểu tiếng người sao? Ta không ăn!” Đối với thái độ ôn nhu hòa nhã ngàn năm của Thượng Quan Nam, thật khiến tôi phát điên, nếu hắn cứ đối xử tốt với tôi như thế này, tôi nghĩ có ngày tôi sẽ chết ngộp trong biển nhu tình của hắn, mà ngã lòng về hắn mất thôi.

“Thối nữ nhân, ngươi thật không biết điều!” Vân Thường lại bị câu nói của tôi làm cho tức giận, nhưng tất nhiên hấn vẫn không động được đến 1 sợi tóc của tôi.

Sau đó, vì lý do tôi vẫn còn mang bệnh trong người, nên tôi trốn biệt trong Tử Trúc viện, không tiếp khách, ngay cả chủ nhân của Tử Trúc viện là Thượng Quan Nam tôi cũng không tiếp. Tôi mong là những hành động nhỏ này của tôi sẽ thức tỉnh Thượng Quan Nam, 1 nam nhân tốt như hấn, tôi thật sự không muốn làm hấn tổn thương 1 chút nào. Nhưng trên đời này, không phải cái gì bạn không muốn, thì sẽ không xảy ra.

Tôi nghe mấy nha hoàn nói, viện đẹp nhất Thiết Chưởng Bang là Tử Trúc viện, nhưng do thời gian này tôi đang “dưỡng bệnh”, nên chỉ có thể ở trong phòng hết ăn rồi nằm, hết nằm lại ăn, tôi thật sự cảm thấy mình giống người thực vật lắm rồi. Nên tôi lựa 1 ngày đẹp trời, không tuyết rơi, quyết định đi dạo quanh Tử Trúc viện 1 vòng. Nhưng không đi thì thôi, vừa đi liền nghe được 1 tin bất quáai cực kỳ lớn, mà tin bất quáai này lại khiến tôi sợ run người.

Nha hoàn Ất lo lắng nói: “Mấy bữa nay ta thấy Vân Thường chạy ra chạy vào phòng của môn chủ, vẻ mặt lại không tốt lắm. Không biết môn chủ có bị thương không?”

Nha hoàn Giáp mặt dù vẻ mặt hiện lên sự lo lắng, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Người yên tâm đi, môn chủ võ công cái thế sao có thể dễ cho 1 tên vô danh tiểu tốt đã thương được.”

Nha hoàn Ất: “Tất cả cũng tại cái lão già Triệu Bất Phàm kia, nếu không phải lão đến nương nhờ Thiết Chưởng Bang, thì môn chủ có cần giao đấu với thanh y nam tử kia hay không chứ!”

Nha hoàn Giáp cắt lời: “Người đừng có nói linh tinh, Triệu chưởng môn là theo nhị đương gia về đây, là khách của môn chủ và nhị đương gia.”

Nha hoàn Ất: “Tên họ Cầu đó vốn từ lâu đã không còn là nhị đương gia của chúng ta rồi, chỉ có môn chủ quá tốt bụng nên mới cho phép hấn trở về thôi.”

Nha hoàn Giáp: “Bích La...

“Nhị đương gia của các người tên gì?” Tôi nghe đến đây không thể nhịn được nữa, liền bước ra. Hai nha hoàn đang ngồi nói chuyện sau hòn non bộ, vừa nhìn thấy tôi, thì sợ run, lập tức quỳ xuống.

Nha hoàn Giáp có vẻ lạnh lợi hơn, liền nhanh miệng nói: “Nô tì Liên Nhi, bái kiến Phùng tiểu thư.”

“Mau nói cho ta biết nhị đương gia của các người tên gì?”

“Cầu... Thiên Nhẫn.” Nha hoàn Ất vừa nghe tôi lên giọng, thì sợ hãi, run lên, lập tức nói hết tuốt tuột.

Giữa trời đông, nhưng tôi lại cảm thấy cứ như đang đứng giữa ngày xuân ấm áp. 1 nỗi vui sướng tràn ngập từng tế bào trên cơ thể. Tôi không nghe lầm, thật sự là “Cầu Thiên Nhẫn”. Thật sự là cái tên ác ôn Cầu Thiên Nhẫn, hấn cũng tồn tại ở thế giới này, vậy đây thật sự là thế giới “Tiền Anh hùng xạ điêu”. Hahaha, Tiểu Sư Sư, hãy đợi ta, ta nhất định sẽ tìm được người.

Theo lời kể lại của hai nha hoàn Ất, Giáp. Tôi rất cuộc biết được đầu đuôi câu chuyện. Vốn dĩ Cầu Thiên Nhẫn là sư đệ của Thượng Quan Nam, nhưng vì tức giận việc sư phụ nhường chức vị chưởng môn Thiết Chưởng Bang cho Thượng Quan Nam mà không phải là hấn, cho nên rời đi đã được 1 khoảng thời gian, nào ngờ lần này trở về, lại dẫn theo 1 cửa nọ là Triệu Bất Phàm, chưởng môn phái Thanh Hải.

Nghe nói Triệu Bất Phàm bị kẻ thù truy sát, nên mới kiếm Cầu Thiên Nhẫn nhờ giúp đỡ. Cầu Thiên Nhẫn không biết có mục đích gì mà lại dẫn lão về Thiết Chưởng Bang. Thượng Quan Nam vì tấm lòng hào hiệp, lại trọng tình nghĩa nên đành gánh trách nhiệm vào mình, chẳng những cho Triệu Bất Phàm ở lại Thiết Chưởng Bang, mà khi kẻ thù của lão họ Triệu đến đòi người, còn ra mặt để rồi dẫn đến việc phải ra chiêu với kẻ thù của lão họ Triệu, mặc dù đã đánh đuổi được kẻ thù của lão họ Triệu đi, nhưng mấy ngày nay Thượng Quan Nam không thấy ra khỏi phòng, Vân Thường lại chạy đông chạy tây, có vẻ rất lo lắng, nên tin đồn Thượng Quan Nam bị trọng thương lan truyền khắp Thiết Chưởng Bang. Truyền mãi truyền mãi, truyền đến Tử Trúc viện, lại vô tình lọt vào tai tôi.

“Chủ nhân, chủ nhân, người không thể chết. Mau mau đi mời đại phu đến đây!” Vừa bước chân vào cửa Tử Hà viện của Thượng Quan Nam, tôi đã nghe tiếng gào khóc của Vân Thường từ xa, chân tôi như muốn nhũn ra, nếu không phải Liên Nhi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy tôi, có lẽ tôi đã té nhào xuống đất. Khi đứng vững được, tôi nhanh chóng vùng ra khỏi tay Liên Nhi, chạy nhanh đến phòng Thượng Quan Nam.

Càng đến gần, thì tiếng gào khóc của Vân Thường càng rõ ràng. Tim tôi thất lại, không thể, chuyện này tuyệt đối không thể. Chỉ mới mấy ngày trước, Thượng Quan Nam còn nấu món canh gà hầm nấm, và bách bao thịt cua bát bảo tôi thích nhất, đích thân mang tới cho tôi, mặc dù hắn chỉ đứng bên ngoài phòng, nhưng qua giọng nói, hơi thở, hắn vẫn rất khỏe mạnh, sau có thể nói chết là chết kia chứ. Chẳng phải Liên Nhi nói Thượng Quan Nam võ công cái thể sao, sao có thể bị người khác đã thương đến độ phải chết kia chứ. Tôi không tin, chắc chắn tên tiểu tử Vân Thường biết tôi đang lo lắng cho Thượng Quan Nam, nên mới đùa giỡn tôi đây mà.

“Thượng Quan Nam! Thượng Quan Nam!” Tôi lao đi, còn luôn miệng gọi tên Thượng Quan Nam, nhưng lại không có bất cứ tiếng trả lời nào, chẳng phải Thượng Quan Nam từng nói, chỉ cần tôi muốn, hắn sẽ lập tức xuất hiện trước mặt tôi sao?

“Tiểu thư, tiểu thư!” Trước mắt tôi tối sầm, âm thanh cuối cùng trước khi tôi bất tỉnh là tiếng nói lo lắng của Liên Nhi. Thượng Quan Nam, người là tên lừa gạt.

“Tiểu thư, người ăn chút gì đó đi, nếu môn chủ biết người như thế này, chắc chắn sẽ rất đau lòng.” Liên Nhi lo lắng đưa 1 miếng cháo đến trước mặt tôi. Nhưng thử hỏi tôi làm sao có tâm trạng nào để ăn kia chứ.

Ngày đó, trước khi gặp được Thượng Quan Nam tôi đã bất tỉnh, đến khi tỉnh lại, Thượng Quan Nam đã được an táng ổn thỏa. Chỉ vì thân thể mỹ nhân bệnh hoạn này của tôi, mà cơ hội để gặp mặt Thượng Quan Nam lần cuối cũng không có. Đã thế, cũng vì thân thể mỹ nhân bệnh hoạn này, tôi không thể trốn khỏi hôn lễ ngày mai.

Phải! Ngày mai tôi sẽ thành thân. Các bạn ngạc nhiên lắm đúng không, ngay cả tôi còn ngạc nhiên nữa nói chi là người khác.

Thượng Quan Nam trọng thương chết đi, Cầu Thiên Nhãn danh chính ngôn thuận thay thế Thượng Quan Nam, lên chức chủ môn Thiết Chương Bang. Tôi thân là thê tử tương lai của Thượng Quan Nam, nào ngờ chớp mắt 1 cái bị Cầu Thiên Nhãn ép phải thành thân với hắn. Đúng là trên đời này lắm chuyện cầu huyết, lâu lâu bạn gặp phải 1 hai chuyện cầu huyết là đều thường tình, nhưng sau chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, tôi lại liên tục gặp phải toàn những chuyện cầu huyết kinh thiên động địa thế này.

Mặc dù trăm không muốn, ngàn không muốn, triệu triệu không muốn thành thân cùng tên tiểu nhân ti tiện Cầu Thiên Nhãn, nhưng do thân thể yếu kém, nên tôi chỉ có thể mặc cho mấy bà mai già, cùng 4, 5 nha hoàn trang điểm mình thành con công lộng lẫy, phủ khăn cưới, áp tải đến chính sảnh Thiết Chương Bang làm lễ bán thân.

“Nhất bách thiên địa!” Bà mai dùng chất giọng lạnh lạnh của mình cất cao giọng nói.

“Tốt hơn hết nàng nên ngoan ngoãn hoàn thành buổi lễ, nếu không tên tiểu tử Vân Thường kia e là...” Mặc dù qua lớp khăn voan đỏ, tôi vẫn cảm nhận được nụ cười nhếch mép đến khó ưa của Cầu Thiên Nhãn, mặc dù Hoắc Đô cũng hay cười như thế này, nhưng tôi lại chẳng thấy ghét gì mấy, nhưng khi 1 người như Cầu Thiên Nhãn cười theo kiểu này, thật sự khiến tôi muốn xông đến đập 1 phát vào khuôn mặt mỹ nam của hắn.

“Thối nữ nhân, người dám đập đầu ta sẽ giết chết người!”

Máu nóng bốc lên não, cơ mặt tôi cơ hồ là giật liên hồi, nhưng giận thì làm được gì, vẫn phải ngoan ngoãn xoay người ra phía cửa, quỳ xuống, đang định dập đầu 1 cái cho xong, nhưng đầu chưa cúi, thì giọng thiếu niên trẻ tuổi vang lên, tôi ngạc nhiên, kéo mạnh tấm khăn cưới trên đầu xuống.

Trước mặt tôi xuất hiện 1 tên tiểu tử khoảng 14, 15 tuổi, quần áo rách rưới, đầu tóc rối bời, trên mặt, trên người đầy vết máu, ánh mắt mang sự căm phẫn đến tột độ. Nếu không phải tên tiểu tử đó gọi tôi là “thối nữ nhân” tôi thật sự không thể nhìn ra người trước mặt là Vân Thường.

“Tên cẩu tặc, hôm nay ta quyết trả thù cho chủ nhân!” Vân Thường hét lên 1 tiếng rồi xông về phía Cầu Thiên Nhẫn, nhưng tay chưa chạm được vào vạt áo của Cầu Thiên Nhẫn đã bị chó theo đuôi của hắn đè trên đất.

Vân Thường mặc dù bị đè bẹp trên đất, nhưng vẫn luôn miệng chửi rủa Cầu Thiên Nhẫn: “Tên cẩu tặc, ngươi có giỏi thì giết chết ta đi, nếu không, khi ta thoát được chắc chắn sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh, tể linh hồn chủ nhân nơi suối vàng.”

Cầu Thiên Nhẫn: “Người người nên tìm đến để trả thù là nam nhân họ Hoàng kia, chứ không phải ta.”

Vân Thường: “Ngươi còn sảo biện, ngày đó, sau khi ngươi vào thăm chủ nhân, thì chủ nhân đột nhiên qua đời, nếu không phải ngươi giết thì còn ai giết.”

Cả sảnh đường vừa nghe qua lời Vân Thường nói, thì ồ lên, bắt đầu bàn tán về nguyên nhân thật sự cái chết của Thượng Quan Nam. Cầu Thiên Nhẫn thế nhưng mặc không đổi sắc, chỉ bình tĩnh cười nói.

Cầu Thiên Nhẫn: “Sư huynh vốn dĩ bị gã họ Hoàng kia đánh trọng thương, do không chịu nổi, nên mới qua đời, ngày đó ta chỉ trùng hợp đến thăm sư huynh. Thân là sư đệ, nghe tin sư huynh mang trọng thương, nên đến thăm là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vậy mà ta lại mang tiếng xấu sao?”

Vân Thường: “Người...”

“Thối tiểu tử, ngươi cấm miệng lại cho ta” Tôi trước đây đã từng nghi ngờ cái chết của Thượng Quan Nam có liên quan tới Cầu Thiên Nhẫn, giờ thêm lời nói của Vân Thường tôi lại càng xác định người giết Thượng Quan Nam là hắn. Nhưng biết rõ thì đã sao, tôi thân cô thế cô, có thể làm được gì. Chỉ có tên tiểu tử Vân Thường ngu ngốc mới lấy trứng chọi đá như thế này thôi. “Cầu Thiên Nhẫn, chỉ cần ngươi tha cho Vân Thường, ta...”

“Giao Triệu Bất Phàm ra đây!” Lời chưa dứt, thì tôi đã bị 1 giọng nói trầm ấm, quen tai đến lạ thường cắt lời. Toàn thân tê dại. Giọng nói này là?

“Sư phụ!”

47. Chương 47: Sóng Gió Bắt Đầu

Từ chương này trở đi, Chanh sẽ đổi tên Tiểu Trình ở kiếp này thành Phùng Hành nha mọi người.

Tóc đen phiêu phiêu, thanh y tung bay trong gió, người nhẹ nhàng từ không trung đáp xuống. Dáng dấp này, khuôn mặt này, ánh mắt này, giọng nói này... chẳng phải là người tôi ngày nhớ đêm mong, cầu trời khẩn phật để được gặp lại sao?

“Sư phụ!” Tôi không kiềm chế được cảm xúc, bật thốt lên. Muốn chạy nhanh về phía người, ôm chầm lấy người, khóc cho thỏa, nhưng tôi lại quên mất bên cạnh còn có 1 tên tiểu nhân.

“AAAA...” Bàn tay đột ngột bị Cầu Thiên Nhẫn nắm chặt, hắn nắm chặt đến nỗi xương tay tôi muốn vỡ ra, nước mắt không khống chế được mà chảy dài trên má.

“Cầu Thiên Nhẫn, ngươi đi chết đi!” Sự xuất hiện đột ngột của sư phụ khiến cả sảnh đường trở nên hỗn loạn, Vân Thường cũng thừa dịp này vùng ra khỏi hai tên tay sai của Cầu Thiên Nhẫn, rút thanh trủy thủ trong người ra, lao nhanh đến chỗ hắn. Nhưng như tôi đã nói, Cầu Thiên Nhẫn vốn là tiểu nhân ti tiện bỉ ổi, không chuyện gì không dám làm... Hắn thế nhưng lại dùng tôi làm lá chắn.

Vân Thường vì thế giật mình thu trủy thủ về, ngay lúc đó, Cầu Thiên Nhẫn xuất ra 1 chưởng, đánh mạnh vào ngực Vân Thường. Nhất thời trước mặt tôi chỉ toàn là màu đỏ, toàn bộ máu Vân Thường phun ra đều dính hết lên mặt tôi. Mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi, từng giọt từng giọt máu đỏ tươi, chảy dọc từ má xuống cằm, chảy cả vào khoe miệng.

“Vân Thường!” Tôi bị mùi máu tanh kích thích, gần như phát điên, hét lên, dùng kim châm giấu sẵn trong tay áo, đâm mạnh vào vai Cầu Thiên Nhẫn, bức hắn buông tay. Thoát khỏi sự khống chế của Cầu Thiên Nhẫn, tôi lập tức lao đến đỡ lấy thân hình đang ngã xuống của Vân Thường.

“Vân Thường, Vân Thường, người không được nhắm mắt, người có nghe không, người không được nhắm mắt... Vân Thường...”

“Thối... thối nữ nhân... người thật ồn ào!”

“Vân Thường, người không sao, thật may quá, thật may quá!”

“AAA.... Thối nữ nhân...”

Khi nhìn thấy Vân Thường mở mắt, còn nói được với tôi vài lời, tôi hưng phấn đến độ quên mất hân đang bị thương mà ôm chăm lấy hân, khiến tên tiểu tử này bị đau, cứ la oai oái, cần nhân tôi đủ điều, nhưng nhờ thế, tâm trạng đang ở bên bờ vực của tôi được thả lỏng. Vết thương của Vân Thường tuy khá nặng, nhưng với y thuật của tôi, hân không chết được. Nếu lỡ như... không, không có lỡ như, chỉ Phùng sư huynh và Thượng Quan Nam, là đủ lắm rồi, tôi thật sự không muốn bất cứ người thân nào chết trước mặt mình nữa.

“Người có yên lặng cho ta châm cứu giúp người hay không?” Con bà nó! Đôi lúc tôi muốn làm 1 tỷ tỷ dịu dàng, mà tên tiểu tử này lại cứ không cho.

Cầu Thiên Nhẫn không ngờ tới Phùng Hành, 1 người không có chút nội công, hay võ công nào, lại dùng kim châm đâm mạnh vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai hân, 1 trong 36 huyệt vị chí mạng trên cơ thể. Nếu không phải hân kịp thời điều khí, có lẽ cánh tay phải của hân đã bị phế rồi. Khuôn mặt mỹ nam của hân vì giận trở nên méo mó, đang muốn bắt lấy Phùng Hành về trừng trị, nào ngờ tay trái vừa chộp tới sau lưng nàng ta, thì “vèo” 1 tiếng, 1 viên sỏi bắn mạnh về phía tay Cầu Thiên Nhẫn, hân bị đau, rút tay trở về.

Cầu Thiên Nhẫn vẻ mặt ẩn nhẫn sự tức giận, nhìn thanh y nam tử trước mặt nói: “Đây là chuyện riêng của Thiết Chưởng Bang, không liên quan đến các hạ, mong các hạ đừng xen vào.”

Thanh y nam tử có khuôn mặt thiên tiên, lạnh lùng nhả ra 1 câu: “Chừng nào Thiết Chưởng Bang chưa giao Triệu Bất Phàm cho ta, thì mọi việc ở Thiết Chưởng Bang đều liên quan tới ta.”

“Người...” Cầu Thiên Nhẫn bị câu nói của thanh y nam tử làm cho giận tím mặt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại võ công thanh y nam tử lợi hại như vậy, ngay cả người có võ công cao cường như Thượng Quan Nam, khi giao đấu với thanh y nam tử còn bị trọng thương, chỉ còn lại nửa cái mạng. Hân chắc chắn không phải đối thủ của thanh y nam tử, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn cầu hòa.

Cầu Thiên Nhẫn lập tức thu lại vẻ giận dữ, mỉm cười nói: “Triệu huynh tuy là chỗ tri giao với ta, nhưng chuyện ân oán của các hạ và Triệu huynh ta không hiểu rõ, không biết ai đúng ai sai, nếu xen vào thật không phải. Người đâu, mời Triệu chưởng môn ra đây.” Câu cuối là hân nói với thuộc hạ.

Triệu Bất Phàm núp trong đám đông quan sát tình hình, vừa nghe Cầu Thiên Nhẫn nói thế, biết tình thế bất lợi với mình, đang định chuẩn bị, nhưng người vừa động thì bị 1 viên sỏi bắn nhanh vào huyệt Túc Tam Lý ngay dưới xương bánh chè của y, khiến chi dưới tê bại, không thể cử động, té úp sấp xuống đất. Mọi người kinh ngạc lại ồ lên lần nữa, cũng tự động tự giác dạt ra hai bên, tránh xa chỗ Triệu Bất Phàm ngã xuống.

Triệu Bất Phàm té dài trên đất, ngược đầu nhìn về phía thanh y nam tử sắc mặt lạnh lùng đang ở cách mình hơn trượng. Biết lần này khó thoát chết, bất chấp sĩ diện của nam nhân, trườn người trên đất về phía thanh y nam tử, cầu xin: “Cố Nhi, sư phụ biết sư phụ có lỗi với con...”

“Lão cầm miệng!” Thanh y nam tử ánh mắt toát lên sát khí, bắn thêm 1 viên sỏi đánh vào huyệt Kỳ Môn ngay đốt xương sườn thứ 6 của Triệu Bất Phàm, khiến lão đập gan, vỡ lá lách, huyết khí ứ đọng: “Kể thù giết chết cha mẹ của ta, mà cũng xứng làm sư phụ của ta sao?”

“Cố Nhi, coi như con hãy nghĩ đến công ơn nuôi dưỡng 18 năm qua của ta đối với con, và nghĩ tình Phương Nhi vì con mà chết, con hãy tha mạng cho ta đi.” Triệu Bất Phàm bị thương không nhẹ, nhưng tính ham sống sợ chết, nên vẫn luôn miệng van xin. Nhưng lão nào ngờ, khi vừa nhắc đến tên đứa con gái vẫn sống của mình, lại khiến sát khí tỏa ra từ người thanh y nam tử tăng vọt, lao nhanh đến giáng mạnh 1 chưởng vào người Triệu Bất Phàm. Lần này, thanh y nam tử vận toàn lực, khiến Triệu Bất Phàm không kịp la lên tiếng nào, đã trọn trường mạng mà chết.

Cầu Thiên Nhẫn tuy nói Triệu Bất Phàm là nơi tri giao với mình, nhưng lại sợ phiền phức giao hảo cho sư phụ, đã thế khi nhìn thấy Triệu Bất Phàm chết đi, mày cũng không nhú lại 1 cái, ánh mắt lại toát lên vẻ thích thú. Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng tôi lại vô tình nhìn thấy. Loại người như Cầu Thiên Nhẫn thật khiến tôi ghê tởm, chỉ cần đứng gần hắn 1 chút thôi, tôi sợ mình sẽ nhiễm phải mùi hôi thối trên người hắn. Cũng may...

Sư phụ sau khi giết chết lão già họ Triệu thì hiển nhiên người muốn rời đi. Chỉ thấy người liếc mắt nhìn xác Triệu Bất Phàm nằm bất động trên đất, sau lấy chiếc khăn lụa xanh vẫn hay dùng ra lau nhẹ đôi tay vốn không dính chút máu nào, phẩy áo chuẩn bị dùng khinh công phi thân đi mất.

“Ta biết Cửu Âm chân kinh ở đâu!”

Tôi đã đoán biết trước được việc này, nên lúc người còn bận báo thù, đã dìu Vân Thường đến bên cạnh người từ trước. Đã thế còn thốt lên 1 câu kinh thiên động địa như vậy, tôi không tin người có thể bỏ lại tôi mà rời đi. Hahahaha.

Thù nhà đã báo, kẻ thù đã chết, thanh y nam tử cảm thấy ở lại Thiết Chương Bang lâu cũng không tốt, đang muốn rời đi thì bị nữ nhân mặc hỷ phục đỏ, lúc này hắn đã vô tình động tâm mà cứu khỏi tay Cầu Thiên Nhẫn, ôm chặt lấy chân phải. Từ nhỏ lớn lên trong Thanh Hải phái, nữ nhân duy nhất thanh y nam tử từng tiếp xúc chỉ có Triệu Phương Phương, con gái Triệu Bất Phàm. Nay đột nhiên lại gặp phải tình huống này... Thanh y nam tử chỉ có thể đờ người, đứng bất động, nhìn nữ nhân đang cố sống cố chết bám lấy chân phải của mình.

“Cửu Âm chân kinh? Nàng biết Cửu Âm chân kinh ở đâu?”

Đến khi Cầu Thiên Nhẫn bật thốt lên, thì thanh y mới chợt tỉnh, để ý tới lời nói của nữ nhân đang ngồi dưới đất, nghi ngờ hỏi: “Người nói... người biết Cửu Âm chân kinh đang ở đâu?”

“Phải, phải, ta đương nhiên biết...” mới lạ đó! Biết sư phụ đã quan tâm đến lời tôi nói, tôi lập tức gạt đầu như giả vờ. Mặc dù vốn dĩ không biết cái quyển “Cửu Âm chân kinh” kia đang ở đâu, nhưng sợ sư phụ sẽ xem tôi như người xa lạ, bỏ mặc tôi không lo, nên tôi chỉ có thể mở to mắt nói dối: “Nếu sư... công tử chịu dẫn ta cùng đệ đệ của ta theo cùng. Ta sẽ nói cho công tử biết nơi cất giấu ‘Cửu Âm chân kinh’!”

Năm Chính Hòa thứ năm, vua Huy Tông. Theo lệnh hoàng đế, 1 vị quan trong triều tên là Hoàng Thường đã thu thập hết sách của Đạo gia gồm 5481 quyển viết thành bộ sách “Vạn thọ Đạo tàng.” Nhờ sự thông minh có sẵn của mình và sự kiên trì, Hoàng Thường đã học được toàn bộ các bí kíp võ học Đạo gia, trở thành cao thủ.

Sau đó, theo lệnh Huy Tông hoàng đế, Hoàng Thường dẫn quân tiêu diệt Minh giáo, toàn quân đại bại. Người thân mất hết, tuy nhiên, với võ công của mình, Hoàng Thường đánh bại hầu hết cao thủ Minh giáo, chạy thoát được. Hoàng Thường trong người mang thương tích, chạy khỏi Minh giáo, ngất xỉu giữa đường, vô tình được 1 sơn nữ cứu sống. Từ đó, ông sống ẩn cư trên núi cùng sơn nữ, hai người kết nghĩa phu thê, trải qua cuộc sống bình bình an an. Nhưng Hoàng Thường cũng không quên mối thù xưa, ngày ngày tu tập võ công, mong có ngày báo được thù xưa.

Sau 1 thời gian tu tập, ông dần ngộ ra đạo lý võ học, thế nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu. Tất cả kẻ thù năm xưa đã chết hết, Hoàng Thường đành bỏ qua ý định trả thù, lại tiếc những kiến thức Đạo gia mình học được, nên viết hết chúng lại vào 1 quyển sách, đặt tên là “Cửu Âm chân kinh”. Cửu Âm chân kinh gồm hai quyển: quyển thượng bao gồm các bí kíp rèn luyện nội công căn bản của Đạo gia, quyển hạ gồm các chiêu thức khắc địch và bảo vệ thân thể. Sau khi Hoàng Thường qua đời, “Cửu Âm chân kinh” lưu lạc trong nhân gian, khiến toàn bộ giới võ lâm rơi vào cảnh máu tanh mưa máu, ta giết người, người giết ta, cốt yếu để tranh cho bằng được 2 quyển sách về mình. Sau đó, không hiểu lý do vì sao “Cửu Âm chân kinh” lại đột nhiên biến mất.

Cứ tưởng võ lâm sẽ được yên bình, nào ngờ bỗng đi một thời gian, đột nhiên “Cửu Âm chân kinh” xuất hiện trở lại, lần nữa khiến giang hồ dậy sóng. Nhân sĩ võ lâm bắt đầu rục rịch, 1 cuộc tranh giành đẫm máu lại diễn ra trong âm thầm, nhưng cuộc tranh giành này có chút khác so với lần trước. Bọn họ không đi tranh giành sách quý, mà lại tranh giành nữ nhân... nữ nhân tự nhận mình biết nơi cất giấu sách quý.

“AAAAA...” Tôi nhìn sát chết người la liệt trên đất, không kiềm chế được cảm xúc, mà ngửa đầu lên trời hét dài. Tôi thật sự muốn đập đầu vào đầu hũ chết cho rồi, tại sao, tại sao, tại sao... (lập lại 3000 lần), tôi lại lớn miệng nói mình biết “Cửu Âm chân kinh” ở đâu kia chứ? Tôi thật sự quá ngu, quá ngu, quá ngu... (lập lại 3000 lần) mà.

“Thối nữ nhân! Có để cho người khác ngủ không?” Vân Thường bị thương, nằm co mình trên đất tìm tư thế thoải mái để ngủ, đang lim dim thì bị tiếng gào rú của tôi làm giật mình, tức giận hét lên.

“Đến người nào, giết người đó!” Sư phụ sau khi giải quyết xong 1 đám sát thủ, ngồi tựa người vào thân cây đều khí, bị tôi và Vân Thường làm ồn, mở mắt, liếc 1 ánh mắt lạnh lùng về phía tôi, nhả ra 1 câu, sau nhắm mắt tiếp tục đều khí.

“... (||| -.-)”

Sức hút của “Cửu Âm chân kinh” quá lớn, bất kỳ nhân sĩ võ lâm nào cũng đều muốn sở hữu nó. Ngay cả sư phụ cũng không ngoại lệ. Cho nên ngày đó người mới bắt chấp sự giận dữ của Cầu Thiên Nhẫn cùng với miệng lưỡi thế gian, mang theo tôi và Vân Thường rời khỏi Thiết Chương Bang. Cũng bởi sức hút của “Cửu Âm chân kinh” quá lớn nên có rất rất nhiều sát thủ đến truy sát chúng tôi... À không, phải nói là truy sát tôi mới đúng. Cũng may nhờ võ công sư phụ cao siêu, nếu không tôi không biết đã chết bao nhiêu lần. Chỉ có điều, hiện tại tôi sống còn khổ sở hơn cả chết.

“Ngủ đi! Ngày mai ta muốn thấy chân kinh!” Sư phụ mở mắt lần nữa, nói thêm 1 câu, câu nói rất nhẹ nhàng nhưng lại hàm chứa ý nghĩa vô cùng sâu xa, 1 ý nghĩa chết chóc.

“AAAAAAAA...” Sống mà suốt ngày cứ bị uy hiếp đến tính mạng như thế này, làm sao mà sống đây? “Cửu Âm chân kinh” người ở phương nào?

“Thối nữ nhân!” Vân Thường lại bộc phát rồi.

48. Chương 48: Cái Gọi Là Đại Hội Cái Bang?

Trời ngã về tây, tôi và Tiểu Thất rốt cuộc đến được Tây Sơn. Tới nơi, đã thấy có mấy ngàn người ngồi thành vòng tròn, theo thể trận “Thái Cực Ất Tự Đồ” tại đây, già có, trẻ có, ăn mặc rách rưới, mặt mày lam lũ. Người nào người nấy đều ngồi trên chiếc bị cỏ, tay cầm gậy trúc được sơn đỏ. Tất cả đều im lặng, nét mặt nghiêm nghị, không ai nói chuyện to nhỏ gì cả.

Bên trong vòng tròn đặt 1 cái bục cao, chính giữa bục đặt 1 cây gậy trúc xanh biếc, thẳng tắp, dài gần 1 trượng. Chính là bảo vật trấn bang “Đã Cẩu Bổng” của Cái Bang. Chung quanh còn có 16 người ngồi thành vòng tròn quanh cây “Đã Cẩu Bổng”, bọn họ chắc chắn là các trưởng lão của 16 tỉnh Nam, Bắc. Có mấy người nét mặt thanh tú, tuổi còn trẻ, mấy người thì tuổi đã quá lục tuần, đầu tóc bạc phơ, râu mày trắng xóa.

“Thưa quý hữu bang chúng, lúc Khưu bang chủ còn sinh tiền, chưa kịp chỉ định ai là người kế vị, thì đột nhiên từ trần, bởi thế ngày hôm nay chúng ta sẽ bầu tân bang chủ, bằng cách tỷ thí võ công. Tất cả các quý hữu bang chúng 16 tỉnh Nam, Bắc đều tụ hội tại đây, bất cứ ai cũng có cơ hội trở thành bang chủ...”

Lúc này 1 lão nhân râu tóc bạc phơ tên là Tề Kim Chung, trưởng lão Cái Bang ở tỉnh Hồ Nam đứng lên, cất cao giọng nói, như để mở màn cho đại hội, nhưng lời chưa nói hết, đột nhiên nét mặt đang tươi cười trở nên sa sầm, ánh mắt ngược nhìn lên không trung. Nhìn thấy lão như thế, không ít người ngạc nhiên, tò mò ngược đầu nhìn lên theo, xem xem rốt cuộc lão Tề kia thật sự đang nhìn cái gì? Tôi cũng không ngoại lệ, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bầu trời đen kịt không trăng trên đầu, nhưng ngoài đen và đen, lâu lâu lại lóe lên vài ngôi sao, thì mãi chẳng thấy được bất cứ cái gì.

Thật sự là... kiếp này võ công tôi không còn, ngay cả ánh mắt cũng không được tin tưởng như trước nữa. Bởi đến khi người từ trên trời đáp xuống, đứng sừng sững trên lối dài, thanh y được những chậu lửa trên

đài nhuộm đỏ, tôi mới nhìn rõ được người đến là ai?

“Vị tiểu huynh đệ này, hôm nay là ngày Cái Bang chúng ta mở đại hội tuyển chọn tân bang chủ, chỉ có những người trong bang tham gia, vốn không gửi thiệp mời...”

“Phùng Hành đâu?”

Người đến là sư phụ, sau khi dùng khinh công đáp xuống giữa lôi đài, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn 1 lượt 16 trưởng lão trên đài, cứ như bọn họ thiếu người mấy chục vạn.

Đối với 16 vị trưởng lão, sự xuất hiện của vị khách lạ mặt là sư phụ, đã không mấy vui lòng, lúc này người lại dùng chất giọng không được mấy phần gọi là khách khí, cắt ngang lời Tề Kim Chung, không những khiến 16 vị trưởng lão Cái Bang tức giận, râu mép cũng dựng cả lên, ngay cả chúng bang chúng cũng đứng hết cả lên.

“Phùng Hành đâu?” Nhưng tiếc là sư phụ tôi lại là người “vô tâm”, hoàn toàn xem ánh mắt căm giận và mấy lời chửi bới ồn ào của đám khiêu hóa tử kia là gió thoảng qua tai, vung tay 1 cái, đánh bay cây “Đã Cầu Bổng” được đặt gần đó, gần giọng lập lại câu hỏi lần nữa.

Toàn trường nhất thời hít vào 1 ngụm khí lạnh.

“Đã Cầu Bổng”, bảo vật trấn bang của Cái Bang, sao lại có thể tùy tiện để người khác hất văng xuống đất như vậy, cho nên bổng còn chưa chạm đất. Tiểu Thất này giờ vẫn đứng im cạnh tôi, đã “vèo” 1 cái, bay lên lôi đài, chop lấy cây “Đã Cầu Bổng”. Lúc này, toàn trường mới thở ra 1 hơi nhẹ nhõm.

“Khốn khiếp! Người là người phương nào, dám đến đây gây gổ!” Tiểu Thất giận giữ, cầm cây bổng chia thẳng vào mặt sư phụ, hét to.

“...” Sư phụ hoàn toàn không thèm để ý đến Tiểu Thất.

“Người...” Lão Tề vốn là người trầm ổn nhất trong bang, nhưng đến mức này thì cũng không nhịn nổi nữa, cơ mặt lão run run, cả người cũng run run, mãi không thốt nên lời. Lão Tề đã như vậy, thì tất nhiên những người khác không cần phải nói. Khuôn mặt giận đến nổi tím đen, bình khí cũng đã cầm sấm trên tay, hình như chỉ đợi 1 lời của Lão Tề là sẽ xông đến đánh nhau với sư phụ như Lỗ Trực, trưởng lão tỉnh Hồ Tây. Cũng có người không đợi Tề Kim Chung lên tiếng, đã dùng “Đã Cầu Bổng” vung tay đánh vào vùng hạ bộ của sư phụ, như Tiểu Thất.

Nhìn hai bóng người, 1 xanh 1 đỏ đang đấu nhau vô cùng ác liệt trên đài, nhất thời đầu óc tôi lại trở nên mê muội, đáng lý tôi rất vui sướng được gặp lại sư phụ, nhưng tình cảnh này thì...

“Dừng tay!” Đều là người nhà, chỉ có thể ngăn cản bọn họ lại trước rồi tính sao?

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

“Ta nói các ngươi dừng tay! Có nghe không?”

“... (||| - -)” Con bà nó, khản cổ rồi! Nhưng lời nói của tôi lại chẳng có chút trọng lượng nào hết.

Đương nhiên, mấy tên trưởng lão Cái Bang thấy có người ra mặt giúp mình, mừng còn không hết, chứ nói chi là ngăn cản, đã tránh sang 1 bên từ sớm. Cũng chẳng cần biết, Tiểu Thất là người trong bang hay người ngoài bang. Cho nên đến khi có thêm 1 người nữa đến giúp, bọn họ cũng cứ đứng 1 bên quan sát, làm “ngư ông đắc lợi”.

Trong lúc tôi la khản cổ vẫn không thể ngăn cản được 1 xanh 1 đỏ trên đài, thì đột nhiên 1 tảng đá to bằng 1 người lớn, không biết từ đâu bay đến, bay vút lên lôi đài. Chỉ nghe “Rầm!” 1 tiếng, sàn lôi đài vỡ vụn, chỉ còn trơ lại 4 cây trụ được cắm sâu dưới lòng đất vẫn còn nguyên vẹn, nhưng cũng bị ảnh hưởng trở nên liêu siêu.

Sư phụ và Tiểu Thất vốn đang đánh giáp lá cà lại tách nhanh ra, dùng khinh công bay lên, mỗi người đứng trên 1 cây trụ ở góc đài. Cũng cùng lúc này, trên cây trụ thứ 3 trên lôi đài, cũng xuất hiện 1 nam tử, trên người mặc trường bào đạo sỹ màu xanh đậm, tóc được búi gọn trên đầu.

“Tại hạ Toàn Chân Vương Trùng Dương! Vô tình đi ngang qua đây, mặc dù không biết hai vị đánh nhau vì việc gì, nhưng lại để cho 1 cô nương yếu ớt vì ngăn cản hai vị mà la đến khản cổ thế kia, thật sự không nên.” Mỹ nam đạo sỹ, mỉm cười nhạt, ôm quyền nói.

Toàn Chân Vương Trùng Dương? Thật không ngờ tôi lại có cơ hội được diện kiến. Sống 3 đời, tôi gặp qua không ít mỹ nam, nhưng từ trước đến giờ vẫn cho là không ai có được phong thái thần tiên như sư phụ, nhưng không ngờ, núi này cao, còn có núi khác cao hơn.

“Sư huynh, sư huynh, sao huynh lại có thể đi nhanh đến như vậy?”

Còn đang ngẩn ngơ nhìn ngắm mỹ nam, thì lại thêm 1 người không biết từ đâu đến, bất chấp ở đây có mấy ngàn bang chúng Cái Bang đứng tạo thành vòng tròn chung quanh, mà dùng tốc độ cực nhanh càn quét đám đông chạy đến, khiến không ít tên khiêu hóa tử bị hấn đụng trúng, té văng ra ngoài, đã thế, lúc hấn chạy xước ngang qua tôi, thì đột nhiên quay đầu lại, chạy đến trước mặt tôi.

“Oa! Đây là lần đầu tiên ta thấy nữ nhân xấu xí như ngươi vậy đó nha.” Khuôn mặt hấn đưa sát đến gần mặt tôi, hai mắt mở thật to, như cố nhìn cho rõ trên mặt tôi thật sự có bao nhiêu nếp nhăn.

“1, 2, 3, 4... 17, 18,...”

“...(||| - -)” Hấn thật sự đếm nếp nhăn trên mặt tôi.

Sau vài giây ngẩn ngơ, tôi hồi phục lại tinh thần, không kiềm chế được, vung mạnh tay, giáng lên khuôn mặt hồng hào kia 1 cái tát. Do hấn đứng quá gần, lại không ngờ đến tôi sẽ vung tay ra tát, nên không kịp né tránh. Nhất thời trên mặt hấn hiện rõ 5 dấu tay đỏ choét. Tôi cũng không vui sướng gì, bàn tay phải do dùng sức quá nhiều, nên cũng trở nên tê rát.

“Ngươi... Nữ nhân này... Ngươi...” Hấn ôm mặt, khuôn mặt vốn đã hồng hào, càng trở nên hồng hào, còn hiện rõ vẻ ngượng ngập, sau khi ấp úng 1 hồi, thì hét lên 1 tiếng: “Sao ngươi có thể tùy tiện nện mặt nam nhân kia chứ?” rồi 1 lần nữa xông vào đám đông, chạy vọt đi. Lần này đám khiêu hóa tử khôn ra, vừa thấy bóng hấn chạy đến, đã vội tách đường ra chừa chỗ cho hấn chạy đi, nhưng, người tính không bằng trời tính, có người chỉ thích càn người mà đi thôi.

“Tiểu Trình! Ngươi không sao chứ?”

Do tiếng hét kinh người lúc nãy của tên khốn đó, mà mấy người trên đài đang mất to trừng mắt nhỏ với nhau, lúc này đồng thời hướng ánh mắt về phía tôi. Tiểu Thất thấy vậy, vội phi thân đến, nhòm ngó tôi từ trên xuống dưới 1 lượt, lo lắng hỏi.

Vương Trùng Dương cũng phi thân đến, ôm quyền thi lễ với tôi: “Tại hạ Toàn Chân Vương Trùng Dương. Người lúc này là sư đệ của tại hạ Chu Bá Thông, sư đệ tính tình trẻ con, đã đắc tội với cô nương. Tại hạ xin thay mặt sư đệ, tạ lỗi với cô nương.”

“Ngươi...”

“Phùng Hành ở đâu?”

Đang định mở miệng nói với mỹ nam Vương Trùng Dương là tôi không sao, thì sư phụ đang đứng 1 mình trên cột trụ, lại lạnh lùng nhả ra 1 câu, toàn thân người lúc này cũng tản mát sát khí, giống như chỉ cần những người ở đây mở miệng nói “Không biết!”, thì sư phụ sẽ ngay lập tức đại khai sát giới.

“Hoàng...”

“Phùng Hành? Chẳng phải là cô nương biết được nơi cất giấu “Cửu âm chân kinh” đó sao?”

“...(||| - -)” Thật sự bọn người này có để cho tôi nói chuyện không chứ? Lần này lại là ai tới nữa đây?

Người chưa tới, tiếng đã tới, cùng đó là 1 mùi thơm nồng đến nức mũi, khiến cả người tôi nôn nao, nên tôi liền móc 1 viên đan bế khí trong túi ra, bỏ nhanh vào miệng nuốt xuống, nhắm mắt điều chỉnh lại tinh thần, 1 chốc sau, mũi tôi hoàn toàn không còn ngửi được bất cứ mùi gì, đến lúc này cảm giác buồn nôn trong tôi mới thuyên giảm.

Đến khi mở mắt ra, thì triệu triệu cánh hoa hồng đã bay ngợp trời đêm. Thì ra cái mùi thơm đặc sệt đó là do đây.

Tôi ngơ ngác nhìn 1 đàn mỹ nhân mặc áo bạch cừu đang vừa rải hoa, vừa chậm chậm “đi” đến. Đến lúc bọn họ đáp xuống mặt đất, miệng tôi mới có thể khép lại được. Nhìn nhìn 2 bạch y nam tử, 1 lớn 1 nhỏ, đang ngồi trên chiếc kiệu được 8 mỹ nữ bạch cừu khiêng, tôi mới biết được, trình độ màu mè của Công Tôn Chỉ, chỉ được xem là ruồi bọ đối với vị bạch y nam tử này.

“Tại hạ Tây Vực Bạch Đà sơn, Âu Dương Phong, cùng diệt nhi Âu Dương Khắc, vô tình ngang qua đây, đúng lúc nhìn thấy Cái Bang đại hội! Do ham vui, nên mới tự tiện xông vào đây, xin các vị đừng trách.” Bạch y nam tử tự xưng Âu Dương Phong, mỉm cười, bỗng lấy 1 tiểu hài tử bước xuống kiệu, ánh mắt sắc bén đầy thâm ý lướt nhìn về phía tôi, nhưng rất nhanh xoay người cúi đầu hành lễ với các vị trưởng lão Cái Bang, này giờ vẫn đứng yên 1 góc.

Mấy vị trưởng lão Cái Bang vẫn còn đang ngơ ngác, không biết hành xử thế nào cho phải đạo, bởi lẽ lúc này Tề Kim Chung đã mở miệng nói “chỉ có người trong bang tham gia”, giờ nếu chấp nhận lời nói của Âu Dương Phong thật không hợp tình lý, thì Tiểu Thất đã chạy đến chỗ Âu Dương Phong chỉ cây “Đã Cẩu Bổng” trên tay vào mặt hắn, to mồm hét lên: “Tên ẻo lả kia, người từ đâu đến thì mau cút về đó, đừng để lão tử nổi nóng.”

“Sư phụ!” Lại có thêm 1 người nữa đến?

Con bà nó, đây là đại hội Cái Bang hay đại hội mỹ nam đây?

49. Chương 49: Vô Trần Đại Sư Mất Tích

Sau 1 hồi Tiểu Thất náo loạn với những vị khách không mời mà tới, Cái Bang đại hội cũng kết thúc đột ngột, với kết quả bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Tiểu Thất được bầu làm bang chủ. Nhưng không phải do hắn đánh thắng hết tất cả bang chúng 16 tỉnh Nam Bắc, áp đảo quần hùng mà được bầu làm bang chủ. Chỉ đơn giản là hắn thỏa mãn được 3 điều, nhưng trong 3 điều, tôi chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận điều thứ 3 mà thôi.

Điều thứ 1: lúc sư phụ vung tay đánh bay cây “Đã Cẩu Bổng”, Tiểu Thất vô tình chộp được, không để nó rơi xuống đất,. Điều này chứng tỏ Tiểu Thất là “người biết bảo vệ danh dự cho Cái Bang”, trích lời của Tề Kim Chung.

Điều thứ 2: khi Tiểu Thất cầm cây bổng chỉ thẳng vào mặt sư phụ và Âu Dương Phong, giọng hét của hắn rất lớn, chứng tỏ hắn là “người tràn đầy khí khái nam nhi, không biết sợ hãi trước kẻ thù”, trích lời Tề Kim Chung.

Điều thứ 3: “Võ công Hồng Thất vô cùng cao cường, ngang tài ngang sức với hai võ lâm cao thủ” là sư phụ và Âu Dương Phong, trích lời Tề Kim Chung.

Nên Tiểu Thất vô cùng xứng đáng trở thành bang chủ Cái Bang, được tiếp nhận “Đã Cẩu Bổng”, và được “vinh hạnh” tắm trong nước bọt của tất cả bang chúng. Cái quy định khi kế nhiệm ngôi vị bang chủ này của Cái Bang, cũng quá là khủng khiếp.

Nhưng việc Tiểu Thất dễ dàng trở thành bang chủ vẫn chưa phải là điều khiến tôi ngạc nhiên nhất ngày đó. Bởi lẽ cũng cùng ngày hôm đó, sau khi Tiểu Thất nhậm chức bang chủ, cuối cùng tôi cũng có thể mở miệng nói chuyện, và sau đó tôi được tiếp nhận liên tiếp vô số tin khiến tôi ngạc nhiên đến nỗi miệng há to, có thể nhét được cả quả trứng ngỗng. Đúng như câu “chỉ có ngạc nhiên hơn, chứ không có ngạc nhiên nhất”.

Ngoại trừ tôi ra, vị khách không mời đầu tiên tự tiện xông vào đại hội Cái Bang chính là sư phụ. Sư phụ sau khi trúng khói mê hương của đám côn đồ, người chỉ điều tức khoảng nửa canh giờ là có thể cử động lại bình thường, sau đó người mang theo Vân Thường, lần theo dấu vết của đám côn đồ mà tìm kiếm tung tích

của tôi. Đáng lý với khả năng của sư phụ, chỉ cần 1 khắc đã có thể đuổi kịp đám côn đồ, nhưng ngày hôm đó trời đổ tuyết dày, làm xóa hết mọi dấu tích để lại, khiến sư phụ tìm nhầm hướng, nên đến khi người cùng Vân Thường đến Yên Kinh, thì tôi đã cùng Tiểu Thất đến Tây Sơn. Sau khi “thăm hỏi” đám côn đồ 1 chút, sư phụ biết được tôi đã rời đi với 1 khiêu hóa tử, lại nghe 1 đám khiêu hóa tử nói, đại hội Cái Bang sẽ tổ chức ở Tây Sơn, nên người liền đến Tây Sơn đòi người, mới có chuyện đánh nhau ngày đó với Tiểu Thất.

Vị khách không mời thứ 2 chính là Vương Trùng Dương. Sư phụ của hắn là Thanh Hư chân nhân, nghe nói đầu bạn thăm giao của sư phụ hắn là người hiện tại đang cất giữ “Cửu Âm chân kinh”, và đó đương nhiên là điều bí mật. Nhưng dạo gần đây lại nghe được tung tích của bộ chân kinh này trên giang hồ, nên lão thất mất, liền phái đồ đệ của lão, tức Vương Trùng Dương xuống núi tìm hiểu ngọn nguồn. Khi Vương Trùng Dương đi ngang qua vùng Tây Sơn, cũng nghe 1 đám khiêu hóa tử nói về đại hội Cái Bang, do ở trên núi lâu ngày, chưa từng thấy qua loại sự kiện này, nên tò mò đến xem, vô tình giúp tôi ngăn cản 1 màn đánh nhau của sư phụ và Tiểu Thất.

Đã thế hắn còn mang đến 1 tin bất ngờ, người bạn thăm giao với sư phụ hắn, người biết nơi cất giấu “Cửu Âm chân kinh” chính là... Vô Trần đại sư. Thiện tai! Thiện tai! Cái này không phải gọi là “đi mòn gót sắt chẳng thấy bóng, đến khi tìm được chẳng tồn công” đó sao?

Lại nói tiếp đến vị khách không mời thứ 3, là lão ngoan đồng Chu Bá Thông, sư đệ của Vương Trùng Dương. Vốn dĩ Thanh Hư chân nhân chỉ phái mỗi Vương Trùng Dương xuống núi, nhưng để giải thích cho sự có mặt của lão ngoan đồng Chu Bá Thông tại đại hội Cái Bang, chỉ có thể dùng 5 chữ để hình dung là ... ham vui nên trốn theo.

Vị khách không mời thứ 4 là Âu Dương Phong, với thái độ hòa nhã lịch thiệp giả dối vạn năm. Cho dù có bị Tiểu Thất mắng chửi, khiêu khích, thậm chí đánh hắn, hắn vẫn chỉ né cộng tránh, còn dùng lời lẽ chân thành tha thiết nói chuyện với các trưởng lão Cái Bang, nên hắn từ khách không mời được trở thành khách mời. Còn nguyên do tại sao Âu Dương Phong mang theo Âu Dương Khắc vượt cả ngàn dặm xa xôi, từ Tây Vực đến Trung Nguyên “để được nhìn thấy các nhân tài Trung Nguyên, như các anh hùng hảo hán của Cái Bang đây” (trích lời Âu Dương Phong), chỉ vì hắn đã đánh hơi được mùi “Cửu Âm chân kinh”.

Còn vị khách không mời cuối cùng, không ai khác chính là Vân Thường... À không đúng, hắn bây giờ không còn được gọi là Vân Thường, mà phải gọi hắn là Trần Huyền Phong. Cái tên mà sư phụ đã ban tặng cho hắn.

Nói đi nói lại, việc sư phụ nhận Vân Thường... à, tôi lại quên, việc sư phụ nhận Trần Huyền Phong làm đồ đệ đã nằm trong dự liệu của tôi từ sớm, không biết các bạn có còn nhớ, trước đây tôi đã từng nói, sư phụ rất thích thu nhận những đứa trẻ mỹ mạo, có tài năng làm đệ tử. Nên thời gian trước khi tôi nhìn thấy ánh mắt sư phụ quan sát Trần Huyền Phong thì tôi đã biết ý định của người, chỉ có điều, tôi không nghĩ đến, tên thối tiểu tử đó lại đồng ý nhanh như vậy, thù hận trong lòng hắn đã lớn đến mức nào?

Sống bên cạnh Trần Huyền Phong 1 thời gian, mặc dù hay cãi nhau với hắn, nhưng tôi sớm đã xem hắn như đệ đệ của mình, cứ nghĩ đến kết cục bi thảm của hắn... Việc này khiến tôi vô cùng phiền não, mà phiền não hơn là...

“Vô Trần đại sư? Không phải Vô Trần đại sư là sư phụ của ngươi sao?” Trần Huyền Phong nhìn tôi ngạc nhiên thốt lên, ngay lập tức...

“Trùng Dương lần này phụng mệnh sư phụ đến bái phỏng Vô Trần đại sư, không ngờ đi ngang qua vùng Tây Sơn này lại gặp phải đệ tử của người, đúng là trùng hợp, nếu đã thế Phùng cô nương có muốn trở về Vô Danh sơn với Trùng Dương không?” Vương Trùng Dương sau biết được thân phận của tôi, thì tỏ ra vô cùng thân thiết, còn muốn đưa tôi trở về Vô Danh sơn.

“A Hành, ta đưa ngươi đi.” Tiểu Thất vừa nhậm chức bang chủ lại không chịu ở lại lo cho bang phái của mình, mà rất hào hứng đòi đi theo.

“Vị Vô Trần đại sư này chắc chắn là 1 thế ngoại cao nhân, ta cũng rất muốn diện kiến.” Âu Dương Phong cũng không chịu thua kém, đến góp vui.

“Ta...”

“Được thôi, tất cả cùng đi!”

Tôi chưa kịp mở miệng từ chối thì giọng nói lạnh lạnh của sư phụ đã vang lên, quay đầu nhìn lại, tim tôi nhất thời nảy lên 1 nhịp. Sư phụ nhếch môi nở 1 nụ cười, ánh mắt lóe lên tia gì đó, cái cảm giác này rất quen thuộc. Người đang tính kế gì đây?

Thế là, tôi dắt theo 1 đàn mỹ nam mỹ nữ trở về Vô Danh sơn. Trên suốt đường đi, ngoài mấy lần cảm sốt nhẹ, với lại hay cãi nhau với Trần Huyền Phong, thì mọi việc đều suôn sẻ, cũng chẳng thấy bóng dáng tên sát thủ nào đến quấy rầy. Mới đầu tôi còn cảm thấy khó hiểu, nhưng sau mới chợt tỉnh ra, lần này cạnh tôi có nhiều cao thủ như vậy, thử hỏi còn tên ngu nào dám đầu đầu vào chỗ chết kia chứ. Đây có được xem là “trong cái rủi có cái may” không?

“Ngẩn ngơ cái gì, sư phụ của ta đang gọi người kia?” Còn đang u sầu nhìn cái bánh bao thì Trần Huyền Phong đã đi đến bên cạnh tôi từ lúc nào.

“Người – có cần hề mỗi lần mở miệng ra là – “sư phụ của ta” này, “sư phụ của ta” nọ – hay – không?” Tôi nghe tiếng mình rít ra từ kẽ răng.

“Sao? Người ganh tỵ với ta à?” Trần Huyền Phong hất cằm, tỏ vẻ đắc ý.

“...” Cái tên thối tửu tử này, hẳn chỉ mới làm đệ tử của sư phụ ít ngày thôi thì đắc ý cái gì kia chứ, có ngày tôi còn làm sư mẫu của hắn nữa kia kìa: “Lúc này ta thấy “Nhược Hoa muội muội” của người đi ra phía dòng suối, hình như đi lấy nước cho Tiểu Khắc Khắc, nhưng ta cũng không hẹp hòi nhắc nhở người, “Nhược Hoa muội muội” của người từ nhỏ lên ở Tây Vực, ngay đến nước để tắm còn hiếm, nói chi đến nước để bơi, lẽ như...”

“...” Trần Huyền Phong càng nghe tôi nói thì nét mặt càng tái đi, không đợi tôi nói xong đã quay đầu chạy về phía dòng suối.

Tôi nhìn thấy vậy thì trong lòng vô cùng hả hê. Thật ra tôi nào có thấy Mai Nhược Hoa đi ra dòng suối chứ, chỉ bịa đại 1 lý do, nào ngờ tên thối tửu tử đó lại tin sái cổ, còn lo sợ cho tiểu tình nhân mới quen được của hắn, gặp phải chuyện không may gì mà chạy đi như bay thế kia, đúng là khi con người ta yêu thương ngu ra.

Mà nói đến Mai Nhược Hoa tôi lại thêm phiền não, cô bé này tuy mới 11, 12 nhưng lại là 1 trong những mỹ nhân bạch cừu của Âu Dương Phong, sắc đẹp không cần phải nói, lại vô cùng thông minh lanh lợi, chỉ mới quen biết 1 thời gian đã làm cho Trần Huyền Phong điên đảo. Đã thế, ánh mắt sư phụ khi nhìn cô bé rất lạ, hơi, không phải vì Mai Nhược Hoa mà sư phụ đồng ý cho đám người Âu Dương Phong đi theo đó chứ?

“Sư phụ, sư phụ, đồ nhi đã về rồi! Người đang ở đâu?” Vừa nhìn thấy bóng dáng ngôi miếu đồ nát trên Vô Danh sơn, tôi đã lớn giọng gọi với vào. Vô Trần sư phụ của tôi không có gì tốt, chỉ được cái thính lực rất nhạy, dù ở cách xa cả trượng, mà tôi nói xấu người, người vẫn nghe rõ rành mạch.

Thế nhưng, hôm nay không hiểu lý do gì, tôi gọi mãi mà chẳng thấy người đâu cả, bình thường người đã vào 1 cái bay đến chỗ tôi rồi. Trừ phi... 1 nỗi bất an trào dâng trong lòng, cước bộ của tôi ngày 1 nhanh hơn, nhưng đến nơi mới biết. Tôi thật tổn công lo lắng cho người.

“Gửi đồ nhi Vô Ưu thân yêu của sư phụ! Từ ngày con đi, chỉ còn lại 1 mình sư phụ sống cô đơn chiếc bóng trên ngọn núi to lớn lạnh lẽo này...”

“...” 1 sợi gân xanh trên trán tôi xuất hiện.

“1 ngày cứ như 3 thu, sư phụ thật sự vô cùng vô cùng, đặc biệt nhấn mạnh chữ vô cùng, buồn chán, nên sư phụ quyết định đến thăm cố hữu của mình...”

“...” 2 sợi gân xanh nổi lên.

“Nếu như con có trở về đây, đọc được lá thư này, và thật sự nhớ nhung sư phụ, thì cứ y theo bản đồ mà đi tìm sư phụ nhé. Cuối thư, sư phụ chờ con.”

“...” Trần Huyền Phong đọc hết bức thư Vô Trần sư phụ để lại, thì sợi gân xanh thứ 3 trên trán tôi cũng nổi lên nốt. Thật sự là... không còn lời nào để nói.

Mất gần nửa tháng, đi xe đi ngựa, lội bộ trèo đèo, chịu lạnh chịu rét, đi dưới trời đông, mới về tới Vô Danh sơn, đã thế còn 1 phen uống phí tâm tình lo lắng của tôi, nào ngờ Vô Trần sư phụ lại không có ở đây, còn về cái gì bản đồ để tôi tìm kiếm. Thử hỏi có khiến tôi tức chết không chứ?

“Người có chắc đây là bản đồ không vậy? Sao ta nhìn mãi mà không ra thế này?” Trần Huyền Phong cầm tấm bản đồ Vô Trần sư phụ để lại, lắc lắc trên tay.

Khi tôi quay đầu nhìn cái được gọi là bản đồ của Vô Trần sư phụ, thì mắt cũng hoa lên: “Hahaha... Sư phụ của ta rất có khiếu vẽ tranh trừu tượng... Hahaha...” Chắc chắn nụ cười hiện tại của tôi vô cùng gượng gạo. 1 vòng tròn, và mấy con giun! Lão sư phụ già này của tôi, về cái gì thế này?

50. Chương 50: Hạ Sách Hay Thượng Sách, Kết Quả Mới Quan Trọng

Dù cho tôi tốn rất nhiều nơ-ron, đủ để não tôi bị mài nhẵn, cũng không cách nào hiểu nổi thứ được Vô Trần sư phụ gọi là bản đồ, thì làm sao mà dẫn mọi người đi tìm người được. Nên dưới ánh mắt sắc lạnh của sư phụ, tôi chỉ có thể cười trừ nói khoác: “Sắp rồi, rất nhanh ta có thể giải mã được tấm “mật đồ” này.” Nhưng cứ hên lần hên lựa mãi cũng không phải là cách.

Ở trên núi Vô Danh đến ngày thứ 5, tôi đã khiêu chiến gần tới cực hạn nhẫn nại của sư phụ. Nếu 1, 2 ngày nữa, mà tôi còn chưa giải mã được cái tấm bản đồ chết tiệt kia, thì không biết người sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với tôi. Cho nên, trước khi sư phụ nổi trận lôi đình, tôi phải biết được nơi Vô Trần sư phụ tới, tìm cho được người... A khoan! Nếu không tìm được người, thì để người đi tìm tôi. Vấn đề đơn giản như vậy tại sao tôi lại không nghĩ ra sớm kia chứ? Chẳng lẽ chỉ “trong cái khó, mới lộ được cái khôn” sao?

Giang hồ dạo gần đây thật sự rất náo nhiệt, có vô số tin tức giạt gân, khiến giang hồ dậy sóng mãnh liệt. Nếu bạn không biết đó là những tin giạt gân gì, thì đừng lo, chỉ cần tạt vào bất cứ 1 tửu quán nào, ngồi nghe 1 chút, người ta bàn tán chuyện giang hồ, là sẽ rõ mồn một.

Chuyện là như thế này, cách đây không lâu, khi 1 nữ tử họ Phùng tên Hành tự tin nói là mình biết nơi cất giấu “Cửu Âm chân kinh”, giang hồ đã 1 phen dậy sóng, nhưng đó thì đã là gì, mới đây nhất, còn có chuyện kinh thiên địa, quỷ khóc thần sầu hơn, là cuộc tỷ thí võ nghệ mang tên “Hoa Sơn luận kiếm” trên đỉnh Hoa Sơn. Có thể nói, cuộc “luận kiếm” này được tuyên truyền rất tốt, không ai là không biết, ngay đến đứa trẻ 3 tuổi, hay bà già 80, chỉ cần bạn hỏi, cũng có thể kể rõ rành mạch đường đi đến Hoa Sơn và thể lệ tham gia cuộc đấu, phần thưởng chung cuộc vân vân và mây mây.

Chẳng những thế, khi bạn lội suối trèo đèo, đến được chân núi Hoa Sơn, khát nước, bước vào quán trà nhỏ ven đường nghỉ ngơi đôi chút, thử đập vào mắt bạn đầu tiên không phải là ấm trà và bánh bao, mà là hai dòng chữ to, được treo trước cửa quán.

“Hoa Sơn luận kiếm, tìm kiếm người tài.

Vinh danh đệ nhất, chân kinh về tay.”

(Vô Trần đại sư)

Thử hỏi, danh hiệu đệ nhất cao thủ thiên hạ có sức hút cỡ nào, tuyệt thế võ công “Cửu Âm chân kinh” có sức hút cỡ nào. Cho nên đa phần các nhân vật được gọi là “cao thủ” của chúng ta, khi đọc được hai dòng chữ này thường quên mất cái khát, chẳng thèm uống trà mà đề khí chạy thẳng lên đỉnh Hoa Sơn, chỉ sợ chậm trễ 1 chút là không kịp đăng ký tham gia thi đấu, dù cho có khi không khi không phải bỏ ra 50 lượng lệ phí thi, cũng xứng đáng.

“Vô Trần đại sư sẽ tới đây?”

Từ sau khi tôi nói lên ý định “dự rần ra hang của mình”, đến khi thực hiện, đám mỹ nam chung quanh tôi không tỏ vẻ gì là đồng ý, cũng không tỏ thái độ phản đối, vẫn trầm mặc không nói, cho nên tôi tự biện giải

cho thái độ trầm mặc đó là ngầm đồng ý. Nhưng không hiểu sao, đến tận hôm nay, ngày cuối cùng đăng ký thi đấu, sư phụ lại mở miệng hỏi tôi về vấn đề này.

“Tất nhiên, sư phụ của ta rất ghét bị người khác mạo danh, hiện giờ ta dùng thân phận của lão tổ chức cuộc tỷ thí này, còn đem “Cửu Âm chân kinh” ra làm phần thưởng, đảm bảo lão sẽ chạy vào tới đây ngay thôi.” Tôi cười đầy tự tin nói.

“Nếu lão không nghe được tin tức này thì sao?” Sư phụ vẫn nghi ngờ.

“Sao có thể không nghe được, đám đệ tử Cái Bang của Tiểu Thất làm việc rất hiệu quả, Hoàng công tử yên tâm đi.” Tôi lại cười càng thêm tự tin, nhưng trong lòng cũng có 6 phần lo lắng, ai biết được lão sư phụ già của tôi có đến hay không? Nếu lão không đến sư phụ có đem tôi ném vào giữa vô đài thi đấu, cho đám “cao thủ” lang hổ đó chém chết không? Có trời mới biết!

Sư phụ sau khi nghe tôi khẳng định chắc chắn như thế nên đôi mày đẹp vốn hơi nhíu lại được thả lỏng ra, không nói gì nữa xoay người rời đi. Tôi nhìn theo cái bóng xanh của người mà thở dài. Suốt mấy tháng qua đồng hành cùng sư phụ đi tìm “Cửu Âm chân kinh”, có thể nói là “cùng ăn, cùng ngủ”, “sinh tử có nhau”, nhưng thái độ của người đối với tôi thật sự... không biết dùng từ gì để hình dung đây. Lạnh nhạt thì không đúng! Ân cần cũng không phải! Người cứ như ở rất xa... Phải! Rất xa, như trăng dưới nước, tôi không cách nào chạm vào được. Dù tôi có cố gắng tiếp cận thế, gợi ý là tôi vô cùng vô cùng hâm mộ người như thế nào, nguyện dùng thân báo đáp ân cứu mạng của người bao nhiêu lần, người cũng đứng đưng bỏ ngoài tai. Có lẽ lúc này đây, chấp niệm của người với quyển chân kinh đã lấy đi tính mạng phụ mẫu người quá lớn. Hazzzz... Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng!

“Thối nữ nhân! Đứng đây làm gì, mau đến phụ ta mang bạc đi cất.” Trần Huyền Phong vừa chốt sổ danh sách người tham gia tỷ thí, đang đau đầu vì mớ bạc, cùng ngân phiếu chất cao như núi xung quanh, vừa vịn thấy tôi đứng ngơ ngác 1 góc, thế là không cần để ý đến mặt mũi “đệ tử chân truyền của Vô Trần đại sư”, mà hét toáng lên giữa quần hùng. Khiến không ít nhân sỹ giang hồ, quay đầu nhìn tôi, với ánh mắt thương cảm, như đang nói: “Mỹ nhân mà lại bị thối!”

“Haha... Được, được rồi!” Mặc dù tức giận, nhưng ở chỗ đông người, mà lại đa số là nam nhân này, tôi đành phải kiềm nén cảm xúc muốn xông đến bóp chết Trần Huyền Phong, cười gượng hai cái, tạo dáng “phi yến đùa xuân” bước tới chỗ hắn. Mong là bộ dạng mỹ nhân tuyệt thế này của tôi sẽ gỡ gạc được chút danh dự.

Hôm sau, ngày “Hoa Sơn luận kiếm” chính thức khai mạc.

Nhảy lên đài tỷ thí đầu tiên là hai tên giang hồ tép rêu, mà tên lại dài thòn lòn tôi không nhớ nổi, sau đó, cũng chỉ là mấy cặp tốt thí thân. Cao thủ thật sự đúng là làm cao, chỉ lựa lúc cuối mới lên đài mà thôi.

Đấu qua đấu lại hơn 10 trận, chẳng trận nào ra hồn, khiến cho người xem, kiêm ban tổ chức, kiêm giám khảo, kiêm người phát phần thưởng như tôi đây không khỏi đánh 1 cái ngáp. Đột nhiên...

“Vô Ưu! Con thật to gan!”

1 âm thanh cường độ 150 deciben vọng từ chân núi lên, khiến cho không ít cao thủ ở đây nhíu mày. Nhưng tôi nghe được lại cười đến không khép nổi miệng, la to: “Sư phụ, con nhớ người lắm a!”

Ngay sau tiếng la của tôi, 1 bóng đen, bay vào 1 cái, đến trước mặt tôi, trên tay còn xách theo 1 người.

“Vô Ưu, tại sao con lại hư đồn như vậy, mới rời núi 1 thời gian đã học người ta nói dối, dám mạo danh sư phụ mở cuộc tỷ thí gì gì đó, còn đem cái gì gì đó chân kinh làm phần thưởng, con muốn lão già như ta đây tức chết phải không? Con thật là...”

Vô Trần sư phụ vừa xuất hiện, cũng không thèm để ý xung quanh đây còn có những ai, mà liên tục giáo huấn tôi. Nhưng lúc này tôi nào có thời gian nghe vị “Đường Tăng tái thế” trước mặt giáo huấn chứ, bởi vì tôi đang bận quan sát cái người Vô Trần sư phụ đang xách như xách con gà trên tay kia kìa.

Đầu cổ rối bời, quần áo kỳ dị, trên người mang túi da, khuôn mặt hồng hào thanh tú thì nhăn lại làm 1 cục, miệng môi liên tục mấp má như đang nói hay chữ rửa gì đó, nhưng tiếc là không thể phát ra tiếng nào. Người bị xem như gà này không phải lão ngoan đồng Chu Bá Thông thì còn là ai?

Hoàng Dược Sư dù nôn nóng đến chỗ Vô Trần đại sư hỏi về tung tích “Cửu Âm chân kinh”; Vương Trùng Dương nhìn thấy sư đệ bị tóm như tóm gà thì rất lo lắng, Âu Dương Phong, Hồng Thất và 1 số người có mặt ở đây cũng rất nôn nóng muốn tiến đến diện kiến vị Vô Trần đại sư này. Nhưng khi vừa nhìn thấy bộ dạng chữ người vô cùng cường đại, và chất lượng âm thanh cực tốt của lão. Sợ là, mình vừa bước chân qua đó, rồi đầu lão đang cao hứng, chữ luôn cả mình thì sao, với mức độ lãi nhãi của lão cũng đủ làm cho 1 con voi phải té xỉu, thì bước chân người nào người nấy đều trở nên cứng đờ. Ra quyết định, dù cho Phùng Hành có bị lão hòa thượng già kia lãi nhãi đến té xỉu, cũng nhất quyết phải đợi lão lãi nhãi xong mới qua.

Cứ tưởng Vô Trần sư phụ sau khi giáo huấn tôi xong, sẽ ngay lập tức dẹp loạn đám nhân sỹ giang hồ ở đây, kết thúc luôn “Hoa Sơn luận kiếm”, nào ngờ...

“Hazzz... Thôi được rồi, dù gì sư phụ cũng giữ “Cửu Âm chân kinh” mấy chục năm rồi, cũng nên giao lại cho người có duyên.” Vô Trần sư phụ thở ra 1 hơi ảo não, sau quãng Chu Bá Thông này giờ vẫn cầm trên tay qua 1 bên, móc nhanh 1 cái hộp gỗ tử đàn trong ngực áo ra, giơ cao lên, hét lớn: “ “Cửu Âm chân kinh” ở đây, ai thắng, sẽ là của người đó.”

Hoàng Dược Sư rút ngọc tiêu bên hông, nhếch mép cười: “Được thôi!”

Vương Trùng Dương ôm quyền hướng Vô Trần sư phụ cười nói: “Vãn bối cũng muốn thử sức!”

Hồng Thất rút cây “Đã Cầu Bông” giắt sau lưng ra gõ mạnh lên 1 tảng đá, hét to: “Đánh thì đánh!”

Âu Dương Phong giao Âu Dương Khắc lại cho Mai Nhượng Hoa, tiếp nhận cây trượng đầu xà từ chỗ mỹ nữ bạch cừu, cười nói: “Tại hạ đã sẵn sàng!”

“Sư phụ, đệ tử cũng muốn tham gia!” 1 nam tử mặc y phục cẩm bào sang trọng, trên đầu mang ngọc quan, không biết từ lúc nào đứng phía sau Vô Trần sư phụ lên tiếng.

“Được được, Trí Hưng con đừng làm mất mặt Đại Lý, đừng làm mất mặt ta!” Vô Trần sư phụ vừa cười vừa vỗ bịch bịch vào vai cầm y nam tử.

“...” Đại Lý? Trí Hưng? Tôi kinh ngạc nhìn cầm y nam tử. Đây là vị vua thứ 19 Tuyên Tông đế Đoàn Trí Hưng của Đại Lý, người sẽ trở thành Nhất đẳng đại sư đây sao? Đi tu thật đáng tiếc!

Cao thủ chân chính đã ra tay, thì đám tép rêu hay cao thủ nửa vời đều bị lép vế, chẳng ai dám lên võ đài nữa, võ đài trở thành thiên hạ của 5 người bọn họ. Bọn họ tỷ thí cũng có chút khác người, không phải 1 chọi 1, hai người giao đấu với nhau như bình thường, mà là 5 người cùng lao vào quần đấu, 1 chọi 4. Đấu nhau ác liệt đến nỗi cái lôi đài nhỏ bé của tôi cũng bị đánh tanh bành.

Có điều, 5 người bọn họ võ công đều cao cường, ngang tài ngang sức, đấu với nhau suốt 3 ngày 3 đêm cũng không cách nào phân được thắng bại. Khiến cho những người từng chứng kiến trận đấu này, khi nhắc lại không khỏi trầm trồ khen ngợi, còn thêm thắc đủ điều, khiến 5 người bọn họ trở thành truyền kỳ của võ lâm “Võ Lâm ngũ tuyệt”, nhưng đó là những chuyện sau này. Còn hiện tại....

“Sư phụ, sư phụ, mau kêu bọn họ dừng tay, bọn họ mà đánh nhau 1 hồi nữa là đỉnh núi Hoa Sơn cũng sụp mất.” Tôi nhìn cảnh tượng đất đá bị chưởng lực làm bay tán loạn, mà không khỏi rung mình, không thể tiếp tục ngồi bất chéo chân 1 bên, vừa quan chiến vừa ăn hạt dưa được nữa, đành cố sống cố chết kêu Vô Trần sư phụ bắt 5 “tên điên” đang phá hoại môi trường kia dừng tay.

Vô Trần sư phụ bị tôi lôi kéo, thì nhú mày, liếc ánh mắt khinh thường nhìn tôi, đang định nói gì đó, sau tự nhiên ánh mắt lóe sáng, quay sang phía 5 bóng người đang bay lên bay xuống giao đấu, hét to: “Người nào thắng ta gả đệ tử yêu dấu của ta cho người đó.”

5 người bọn họ đang đấu quên trời đất để giành “Cửu Âm chân kinh”, đột nhiên nghe 1 tiếng hét của Vô Trần sư phụ, chỉ thấy Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong, Hồng Thất, Đoàn Trí Hưng động tác trở nên cứng đờ. Chỉ có Vương Trùng Dương đang thi triển 1 chiêu “Tiên thiên công”, không cách nào thu về, kiếm khí xẹt ngang qua vạt áo cả 4 người. Vì thế...

“Hay cho 1 chiêu “Tiên thiên công”. Ta tuyên bố Vương Trùng Dương là người thắng cuộc!”

51. Chương 51: Vận Đào Héo Của Mỗ Hành

Thái Sơn như tọa (ngồi),

Hành Sơn như phi (bay),

Tung Sơn như ngọa (nằm),

Hăng Sơn như hành (đi),

Hoa Sơn như lập (đứng).

Hoa Sơn là một ngọn núi thuộc đoạn đông dãy Tần Lĩnh phía nam tỉnh Thiểm Tây. Hoa Sơn có năm đỉnh núi chính, trong đó đỉnh cao nhất Nam Phong có tên Lạc Nhạn cao 2.154 mét. Ngọn núi bao bọc bởi toàn đá hoa cương, từ xa vọng về, hình núi dựng đứng như một bông hoa vì vậy mà có tên Hoa Sơn, mà đỉnh chính giữa cao 2.083 mét, gọi là Thái Hoa Sơn hoặc Tây Nhạc, đứng trên đỉnh, mây dưới chân, cảnh đẹp vô cùng. Có điều dốc núi dựng đứng, hiểm nguy trùng trùng, không phải ai cũng có thể leo lên được đỉnh núi để tận hưởng cái cảm giác được làm thần tiên, đạp mây cưỡi gió. Nhưng lúc này đây trên đỉnh Tây Nhạc lại có rất nhiều người, nhiều đến nỗi đỉnh Tây Nhạc xém chút không còn chỗ đứng. Mà điều kỳ lạ là, đám người đang đứng trên đỉnh núi này khuôn mặt đều trắng bệch, còn ẩn hiện chút sắc xanh mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ trán xuống cằm, có người thân hình còn có chút run. Nên biết rằng, nếu đã là những người có thể leo lên được tới đỉnh Hoa Sơn, ắt hẳn cũng không phải người bình thường. Vậy có làm sao, đám người không phải là người thường này, lại có biểu hiện khác thường như vậy? Câu trả lời chỉ có một, họ đã nhìn thấy một điều đáng sợ, đáng sợ đến nỗi họ không rét mà run.

Phải, sao có thể không sợ cho được kia chứ, ngay cả tôi người vốn đã quen với sự giận dữ của sư phụ, vậy mà lúc này toàn thân cũng sợ đến nỗi mềm nhũn, nếu không phải tôi kèm chế tốt, có lẽ đã tiểu ra quần mất rồi.

Sống bên sư phụ nhiều năm như vậy, nhiều lần thấy sư phụ tức giận, nhưng tôi lại chưa lần nào thấy sư phụ giận dữ như lần này, sát khí tỏa ra từ người còn dày đặc hơn cả mây và sương mù trên Hoa Sơn. Còn nguyên do khiến sư phụ giận dữ, có lẽ là sau khi nghe 1 câu của Vô Trần sư phụ, mà giận dữ.

Tiết trời đầu xuân, mặc dù không còn lạnh như khi trời đông, nhưng do đứng trên đỉnh núi cao của Hoa Sơn, nên không khí cũng còn rất lạnh. Có điều đối với võ lâm cao thủ đang ở đây, chút lạnh này thì có đáng gì. Chỉ là... Ngay lúc Vô Trần đại sư thốt lên câu: “Hay cho 1 chiêu “Tiên thiên công”. Ta tuyên bố Vương Trùng Dương là người chiến thắng.” Tất cả mọi người ở đây ngay cả Vô Trần đại sư đều hít vào một ngụm khí lạnh, bởi lẽ không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống âm độ, và có xu hướng càng lúc càng giảm. Bầu trời trong xanh không có gợn mây (do mây đều nằm bên dưới), cũng trở nên u ám vài phần.

Mọi ánh mắt lúc này đều nhất loạt nhìn về phía đang phát mây đen. Chỉ thấy thanh y của Hoàng Dược Sư phấp phật bay trong gió, ngọc tiêu bị siết chặt trong tay, kêu “rắc” 1 tiếng, gãy đôi, sát khí lan tràn tứ phía. Thế nhưng hắn lại nhếch mép cười: “Vật sở hữu của ta, cũng muốn cướp.” Ánh mắt không biết vô tình hay cố ý lướt về phía Phùng Hành, nhưng rất nhanh rồi đi, nhìn thẳng về phía vị thể ngoại cao nhân Vô Trần đại sư vừa rồi còn vô cùng lớn tiếng nói đó, khiến cho lão cũng có chút chột dạ, vội lảng tránh ánh mắt của hắn.

Vô Trần đại sư võ công ắt hẳn cao thâm hơn Hoàng Dược Sư gấp mấy mươi lần, nhưng khi bị ánh mắt Hoàng Dược Sư chiếu thẳng về phía mình, trong mắt còn chứa đầy sát khí, liền biết tên tiểu tử này là loại liều mạng, dù cho có đoán biết trước sẽ đấu thua, cũng nhất quyết phải giựt sạch mấy sợi râu thưa dưới cằm của lão, mới cam tâm chịu chết. Vô Trần đại sư xuống núi được một thời gian, đối với những chuyện gần đây trên giang hồ cũng có nghe qua. Hoàng Dược Sư tính tình kỳ quái, đối với tội danh “khí sư diệt tổ”, “giết người đoạt thể” đang mang trên người, hắn cũng chẳng màng quan tâm, sớm đã được gán một chữ “Tà”. Lão thừa biết, đối với loại người này không nên dây vào. Nên...

“Tiểu tử, nhận lấy!” Vô Trần sư phụ đột nhiên xách lấy cổ áo của tôi, cùng hộp gỗ chứa “Cửu Âm chân kinh”, dùng tốc độ ánh sáng, ném mạnh về phía Vương Trùng Dương. Mọi người chưa hết ngỡ ngàng trước

chuyện này, thì Vô Trần sư phụ dùng tốc độ âm thanh túm lấy Đoàn Trí Hưng, vọt cái biến mất như sương khói, chỉ còn lưu lại trong không trung giọng nói già nua của lão: “Vô Ưu, sư phụ có chuyện đi trước, con bảo trọng.”, và giọng nói bất đắc dĩ của Đoàn Trí Hưng: “Sư phụ, còn Yên Hoa...”, “Đồ ngốc, suốt ba ngày qua nha đầu Yên Hoa không xuất hiện, chứng tỏ nó không đến Hoa Sơn, ta với con đi chỗ khác tìm.”

Vì thế, tôi lần đầu tiên được dùng thân thể Phùng Hành bay lượn trong không trung, bay thẳng về phía Vương Trùng Dương.

Nhiều năm làm Trình Anh, đối với tôi việc dùng khinh công bay lượn trong không trung là điều bình thường, chẳng có gì đáng sợ cả, thế nhưng, bây giờ tôi là mỹ nhân nhu nhược Phùng Hành. Cho nên... đầu óc tôi trống rỗng rồi, đến la cũng không nổi, vì sợ mà nước mắt nước mũi cũng chảy dài, từng vệt nước mắt nước mũi uốn lượn trong không trung, phi thường có tính nghệ thuật. Trong lòng thầm mặc niệm đến 3000 lần, nhất định Vương Trùng Dương phải đón được tôi, nhất định phải đón được tôi. Nếu không... sống lưng tôi chỉ có nước đem hầm canh.

Vương Trùng Dương không hổ danh là đại đệ tử của Thanh Hư chân nhân, là chưởng môn Toàn Chân giáo, người đứng đầu trong ngũ tuyệt, hấn mặc dù ngạc nhiên đến há hốc mồm, nhưng vẫn đón được ... hộp gỗ.

Trời cao đất dày ời, Thượng Đế, Jesus, Như Lai, Phật Tổ ời, cho dù là ai cũng được, mau mau hiển linh đi, hiển linh cho một tia sét, đánh nát óc cái tên khốn Vương Trùng Dương đó đi. Sau một hồi váng vất, đau đến muốn ngất. Tôi cố gắng áp chế cơn đau, mở mắt ra, đang muốn mắng người, nhưng người đâu. Vương Trùng Dương chết tiệt, hấn chạy đi đâu rồi. Sau này nghe kể lại, thì ra lúc đó Vương Trùng Dương tay cầm “Cửu Âm chân kinh”, vội vàng đề khí đuổi theo một thiếu nữ mặc lam y.

Mà tên khốn Vương Trùng Dương kia đuổi theo ai không phải là điều quan trọng, mà quan trọng ở đây là, tại sao tôi nằm trên đất hơn cả nửa ngày, chẳng có ai đến đỡ mỹ nhân như tôi đứng lên thế này. Sư phụ... Ôi ôi, sư phụ người đừng đi. Tiểu Thất, sao người cũng bỏ mặc ta thế này. Mấy tên nhân sỹ giang hồ kia, các người có còn được gọi là nam nhân không, sao tất cả đều đi hết vậy. (Tất nhiên là lo đuổi theo Vương Trùng Dương, giành lại “Cửu Âm chân kinh” rồi.)

Tôi hai mắt nhắm lẹ, nhìn theo bóng từng người từng người dùng khinh công rời đi, đến cuối cùng, trên đỉnh Tây Nhạc chỉ còn trơ lại tôi và Chu Bá Thông, hiện đang bị điểm huyết nằm cứng đờ 1 bên này giờ, hóa đá, hóa lửa, hóa khói. Một cơn gió lạnh thổi qua, làn khói mờ nhạt là tôi đây, tan biến vào hư vô. Mẹ của tôi ời! Đây là tình hình gì đây?

“A Hành, A Hành, người nói xem, chúng ta phải đi đâu tìm sư huynh của ta đây.” Chu Bá Thông đưa khuôn mặt đến sát mặt tôi, vừa nói, vừa nhìn kỹ những nếp nhăn trên miếng mặt nạ da người.

Tôi bị ánh mắt soi mói của hấn làm cho bực bội, hấn đã nhìn suốt mấy ngày rồi, nhìn đến nổi miếng da trên mặt tôi sắp bị thủng luôn rồi, chưa đủ hay sao, chỉ là một cái mặt nạ thôi mà, có gì mà đáng nhìn như vậy. Tôi hí mắt cười, đẩy khuôn mặt đáng đánh đoàn của hấn ra cách xa tôi, mở miệng nói: “Ta cũng muốn biết...” nhưng chưa nói hết câu, đột nhiên sống lưng phát lạnh. Cái cảm giác này...

Phải, cái người mà tôi đang sầu não là không biết nên đi đâu để tìm kia, hiện tại đang đứng trước mặt tôi tỏa sát khí kia kìa. “Hoàng... Hoàng công tử...”

Ngày đó, tại Hoa Sơn luận kiếm, Hoàng Dược Sư sau khi thấy Vương Trùng Dương cầm theo “Cửu Âm chân kinh” đuổi theo lam y nữ tử thì cũng nhanh chóng đề khí đuổi theo. Lúc đó trong đầu hấn chỉ nghĩ đến một việc làm thế nào để lấy lại “Cửu Âm chân kinh”. Hoàng Thường người sáng tạo ra bộ chân kinh này là tổ tiên của Hoàng Dược Sư, mà cũng bởi bộ chân kinh này mà cha mẹ hấn bị Triệu Bất Phàm bức chết, hấn phải sống 18 năm, trong nỗi nhục nhận giết làm cha. Nên đối với bộ chân kinh, hấn không chỉ là một chút cố chấp. Hấn nhất quyết phải lấy được chân kinh. Có điều, khi Hoàng Dược Sư đuổi theo Vương Trùng Dương được khoảng 1 ngày đường, hấn đột nhiên nhớ tới 1 chuyện... Hình như hấn bỏ quên cái gì đó ở đỉnh Tây Nhạc Hoa Sơn rồi. Mà hình như cái gì bị bỏ quên đó, còn có mấy phần cân lượng hơn với “Cửu Âm chân kinh” trong lòng Hoàng Dược Sư. Nên hấn cũng chẳng suy nghĩ nhiều mà quay ngược trở lại để tìm. Có điều, về tới nơi, thì đỉnh Tây Nhạc sớm đã không còn thấy bóng người nào, vì thế Hoàng Dược Sư lại phi một mạch xuống núi. Nhưng vừa xuống chân núi, lại cho hấn bắt gặp một cảnh... Cái người nào đó từng nói sẽ “lấy thân báo đáp ân cứu mạng” của hấn, “nguyện suốt đời hầu hạ” hấn, “chỉ duy nhất trung thành” với hấn, lại đang dùng móng vuốt lang sói của mình, véo véo khuôn mặt hồng hào của nam nhân

khác. Thử hỏi hấn nên xử lý “vật sở hữu” nhỏ này như thế nào, mới khiến sự tức giận trong lòng hấn giảm xuống đây?

“A Hành! Còn không mau qua đây.” Hoàng Dược Sư nhìn đôi móng vuốt nhỏ của người nào đó vẫn còn đặt nguyên trên mặt Chu Bá Thông mà nghiêng răng nói. Có lẽ chỗ nào đó trong tim Hoàng Dược Sư, đã bắt đầu rứt rịch xuất hiện 1 tế bào gọi là “ghen” rồi.

“Hazzz...”

1 đêm xuân trong lành, sao sáng đầy trời, cảnh sắc tươi đẹp như vậy lại phát ra một tiếng thở dài ngao ngán, làm phá vỡ khung cảnh nên thơ.

“Hazzz...” Lại thêm một tiếng thở dài nữa phát ra, mà tiếng thở dài này càng sâu thẳm hơn tiếng thở dài kia gấp trăm ngàn lần.

“Người là đang phiền não cái gì?” Người mới tới, không cần biết là tôi có đồng ý hay không đã đặt móng ngồi xuống cạnh tôi. Nhưng lúc này tôi nào có tâm trạng đôi co với hấn làm gì, tôi thật sự vô cùng phiền não.

Không hiểu lý do gì, mấy ngày nay, sự phụ trở nên vô cùng kỳ lạ, mức độ nổi giận của người còn đột nhiên tăng mạnh hơn cả lúc người tuổi đã về già, còn luôn luôn làm ngơ sự có mặt của tôi. Nói dễ nghe là không để tôi vào mắt, nói khó nghe là xem tôi là không khí. Chẳng hạn như lúc này, người đặt phòng trọ trong khách điếm, cũng chẳng nhớ đặt phòng giúp tôi. Tôi lại không có tiền, nên... “Hazzz...” Tôi lại thở dài một hơi, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao trên đầu, không lẽ tôi phải thức ngắm sao một đêm sao?

“Thôi thôi, người đừng có ở đó mà thở dài nữa, có gì phiền não thì nói ra đi, ta giúp người giải quyết.” Chu Bá Thông vỗ bình bịch lên vai tôi, hào khí ngút trời nói. Đột nhiên không khí xung quanh giảm mạnh, quay đầu nhìn lại, lại chẳng thấy ai. Nhưng cái vạt áo màu xanh vừa lướt qua kia, thật sự rất quen mắt.

“Vì Hoàng lão tà sao?” Chu Bá Thông nhìn nét mặt biến hóa thành bảy màu của tôi khi nhìn thấy vạt áo xanh, thì nhất thời sáng rõ, kích động kêu lên: “Đừng nói với ta, người là thích cái tên quái đản Hoàng lão tà đó nhé?”

“...” Tôi tức nhiên là thích, vô cùng thích nữa là đằng khác, nhưng làm sao có thể không biết xấu hổ, đi nói cho hấn nghe cơ chứ, nếu để cho hấn biết được, tôi bị sự phụ lạnh lùng làm ngơ trước lời tỏ tình của tôi không dưới 20 lần, chắc chắn hấn sẽ cười thúi mũi tôi mất. “Hoàng lão tà, Hoàng lão tà, người đừng có hề mở miệng là gọi loạn lên có được không, cái biệt hiệu này của người cũng tại vì người gọi loạn lên mà có.” Nên đành chuyển hướng chủ đề khác.

“Người đừng có mà đánh trống lảng. Người thực sự thích Hoàng lão tà sao?” Chu Bá Thông hỏi dồn.

“...”

“Đúng là nữ nhân, phiền phức, thích thì cứ thừa nhận là thích, cứ khẳng khái mà nói với hấn là mình thích hấn là được, hơi đầu mà ngồi ở đây than ngán thở dài. Nếu ta là người sớm đã đem hấn thành người của mình, để xem hấn có dám không chịu trách nhiệm hay không?” Chu Bá Thông nhìn khuôn mặt tựa khổ hoa sau mưa của tôi mà khó chịu, lải nhải lải nhài mấy câu, sau phải móng bỏ đi. Nhưng chỉ mấy câu ngắn ngủi đó của hấn, lại như khai sáng cho cái đầu óc đang ngập tràn trong mực đen của tôi. “Dem hấn thành người của mình, để xem hấn có dám không chịu trách nhiệm hay không?”, tại sao tôi lại không sớm nghĩ ra cơ chứ. Ôi “Nhất tiểu xuân phong” của tôi quăng ở đâu rồi.

“Nhất tiểu xuân phong” cái tên được đặt vô cùng tao nhã, nhưng nó đích thị là một loại xuân dược, chủ yếu kích thích dục vọng trong cơ thể con người, nhưng nó lại không giống những loại xuân dược bình thường, bởi vì nó còn được thêm vào thành phần của một loại thuốc mê đã thất truyền từ lâu của “Tiêu dao phái” là “Bi tô thanh phong”, nên công hiệu càng trở nên vượt bậc, người trúng thuốc chắc chắn dục vọng dâng cao, nhưng toàn thân vô lực, không thể vận nội công, dù cho có tức giận cũng không thể dùng một chiêu đánh chết cái người bỏ thuốc mình, chỉ có thể nằm đơ trên giường để mặc người khác dày vò. Nhưng nếu chỉ nằm xụi lơ ra đó thì làm ăn được gì. Tất nhiên “Nhất tiểu xuân phong” không vô dụng như vậy, chỉ sau nửa khắc đầu tiên khi hai người bắt đầu giao hợp, thì sức lực người trúng độc cũng được trả trở về, có điều,

lúc này dực vọng đã lấn ác lý trí, có muốn dừng lại cũng khó mà dừng lại được. Đây đúng là một loại xuân được hiếm có trên thế gian, ngay cả hoàng thượng muốn dừng cũng không có mà dừng.

Nhưng Hoàng Dục Sư lại được cái may mắn được đích thân trải nghiệm, quả là phúc phần mấy đời tổ tiên để lại, đã thế, người định cùng hắn trải nghiệm thuốc quý lại là một mỹ nhân, mà mỹ nhân này cũng chính là người chế thuốc, cùng hạ thuốc Phùng Hành. Chỉ có điều...

“Sư phụ, đồ nhi cuối cùng tìm được...” Chữ “người” bị nghẹn lại trong cổ họng của người nào đó rồi.

“...(||| _ _)” Con bà nó, sớm không đến, muộn không đến, sao có thể đến ngay lúc này.

52. Chương 52: Kẻ Cướp Gặp Bà Già

Cách Hoa Sơn 50 dặm đường, có một thành trấn nhỏ gọi là Hoa Hà, Hoa Hà trấn tuy nhỏ, hộ dân chưa đến 500, nhưng do ở gần núi, sơn thổ, thú rừng vô số, xung quanh lại được sông lớn bao quanh, cá tôm dồi dào, kinh thương, lái buôn hay qua lại, nên đời sống vô cùng sung túc. Cũng vì thế Hoa Hà trấn mở ra rất nhiều khách điểm tửu lâu, sinh ý tốt vô cùng. Trong đó, khách điểm Trần gia là lớn nhất trấn, loại khách nào cũng từng tiếp đón, chuyện lạ nào cũng từng thấy qua, nên tiểu nhị và chương quầy đã sớm quen, không màng quan tâm đến. Nhưng hôm nay bọn họ lại chứng kiến một chuyện lạ, khiến họ không thể không há hốc mồm.

Trời không trăng, đêm không sao, nửa đêm canh ba, mọi người đều say giấc nồng, thời gian vô cùng thích hợp để làm chuyện xấu. Cho nên trong một đêm tối trời như vậy, đã có người làm chuyện xấu, còn là một chuyện xấu đáng khinh... Cường gian.

Tại căn phòng phía tây khách điểm, căn phòng rộng rãi, lại yên tĩnh, là dãy phòng thượng đẳng tốt nhất của khách điểm, nếu nói theo ngôn ngữ hiện đại, đây là dãy phòng VIP, mà nếu đã là dãy phòng VIP thì tất nhiên giá trên trời, đâu phải người bình thường nào cũng có thể trọ được, cho nên chỉ có khách hàng thuộc loại VIP, vùng tiền như rác mới có thể bao phòng, đã thế còn là bao cả dãy phòng. Vì thế, dãy phía tây vốn đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh. Nhưng lúc này trong một phòng có thể nói là phòng VIP nhất trong tất cả các phòng VIP ở đây tây lại vang ra một tiếng hét kinh thiên động địa, làm phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của dãy phía tây, khiến cho lũ dơi vừa đập đập cánh, định bay ra khỏi tổ kiếm ăn đêm, hoảng sợ bay loạn choạng xém té.

Tiếng hét này là có làm sao? Chẳng lẽ người vùng tiền như rác bao cả dãy phòng phía tây lại là một kẻ điên, nửa đêm đột nhiên hét dài? Tất nhiên là không phải, tiếng hét này được phát ra từ tên tiểu nhị được xem là đã thấy nhiều chuyện lạ của khách điểm Trần gia Hoa Hà trấn. Chuyện gì lại khiến một người tự xưng là từng trải như tên tiểu nhị lại hét lên kinh ngạc như vậy, thì phải hỏi nữ nhân đang ở trong tư thế “nữ thượng vị” (nữ trên nam dưới) trên người thanh y nam tử lúc này.

Muốn biết rõ nguyên do thì phải trở lại cách đây một khắc thời gian trước. Đêm đen, mọi người đều nằm trong chăn ngủ ngon lành, chỉ riêng 2 người lại không chịu yên phận ngủ, trong số hai người đó có tiểu nhị A Tứ của khách điểm Trần gia. Do buổi tối trước khi đi ngủ, đã ăn nửa trái dưa hấu, nên đang say giấc nồng thì bị nghẹn nước tiểu phải tỉnh dậy. Hắn hai mắt tèm nhèm, thất tha thất thểu hướng nhà xí mà đi. Sau khi giải quyết bầu tâm sự, A Tứ đẩy cửa nhà xí, đang định trở về giường chòm chăn ngủ tiếp, nào ngờ ngay lúc này đây, trước cửa nhà xí lướt qua hai bóng người, một nam một nữ, đang hướng về dãy phòng thượng đẳng ở phía tây mà đi. A Tứ vô cùng ngạc nhiên, con sâu ngủ trong người vì thế cũng bay biến mất tiêu, hắn suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng rút ra được một kết luận... Có trộm dám vào nhà.

Dưới tinh thần trách nhiệm cao, của một nhân viên khách điểm, hắn không thể để lũ trộm to gan, tự tung tự tác, phá hoại mộng đẹp của thanh y nam tử có vẻ đẹp như thiên tiên, so với nữ nhân còn đẹp hơn mấy trăm lần ở phía tây kia được. Cho nên, A Tứ không cần suy nghĩ nhiều, liền quơ ngay cây chổi quét nhà xí lên, hăm hăm đuổi theo hai bóng người, trong lòng thầm mắng: “Lũ trộm khốn khiếp, nếu người dám làm vị công tử kia sợ hãi mà rụng mất sợi tóc nào, ta xé xác các ngươi ra.”

Chỉ có điều...

A Tứ anh dũng cầm chổi quét nhà xí, lao thẳng một đường đến trước cửa phòng thanh y nam tử, cuối cùng cũng để cho hắn thấy được hai “tên trộm” kia. Hắn vô cùng tức giận, cầm chổi lao đến, nhưng khi chạy đến gần hai “tên trộm”, thì hắn cảm thấy có điều không ổn. Động tác cầm chổi giáng xuống đầu hai “tên trộm” tạm thời bị dừng lại ở không trung. A Tứ nghi hoặc, quăng chổi, đẩy đẩy thân hình run rẩy lợi hại của hai “tên trộm”, đang chắn trước cánh cửa mở tung của thanh y nam tử ra, chen cái đầu tò mò của mình vào trong. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn A Tứ liền giống y như hai “tên trộm”... trúng chú định thân.

Nhưng ngay sau đó, thanh y nam tử đẹp như thiên tiên đang nằm dưới thân nữ tử kia, đột nhiên bật dậy, trừng mắt nhìn về phía A Tứ, mở miệng vàng, phóng ra chỉ đúng một chữ: “Cút!”. Kèm theo chữ “Cút” đó là khí lạnh ngàn năm, khiến cho hai “tên trộm” mềm nhũn chân, vội dùng khinh công phóng nhanh ra xa trăm trượng, chỉ khổ cho A Tứ, vốn không có võ công, chạy không nhanh bằng nên đã vô tình nhìn thấy khuôn mặt đen hơn Bao công, vô cùng dọa người của thanh y nam tử. Đó cũng là nguyên do giải thích cho tiếng hét kinh người phát ra từ dãy phòng phía tây.

“... Huyền... Huyền Phong ca ca... sư phụ huynh lúc này là...” Tiểu cô nương Mai Nhược Hoa vận khí chạy một mạch ra khỏi chỗ nguy hiểm, mới thở hổn hển nhìn Trần Huyền Phong bên cạnh, ấp úng hỏi những nghi hoặc trong lòng mình. Nhưng đối lại chỉ là hai tiếng cười khan của Trần Huyền Phong, cùng một câu trả lời không được xem là câu trả lời: “Sư phụ cũng đã đến tuổi rồi... Ha ha...”

À, quên nói cho mọi người biết, hai người một nam một nữ bị tiểu nhị A Tứ xem là trộm lúc này chính là Trần Huyền Phong và Mai Nhược Hoa.

Tại Hoa Sơn luận kiếm, sau khi Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong đuổi theo Vương Trùng Dương, thì hai người, một người là đệ tử của Hoàng Dược Sư là Trần Huyền Phong, một người là người hầu, kiêm đệ tử của Âu Dương Phong là Mai Nhược Hoa, cũng cấp tốc đuổi theo, nhưng khinh công của cả hai người đều kém xa hai vị sư phụ của mình, không cách nào đuổi kịp. Bị thất lạc với nhau một thời gian, trong khoảng thời gian này, hai đứa nhỏ Trần Mai cùng đi tìm sư phụ, cùng trải qua một số chuyện, vì thế tình cảm tăng tiến vô cùng, Mai Nhược Hoa vì thế quyết định “không theo sư phụ nữa, chỉ theo Huyền Phong ca ca mà thôi.” Sau đó, Trần Huyền Phong nhìn thấy được ký hiệu của Hoàng Dược Sư để lại nên lần theo bước chân người, mà đến khách điểm Trần gia ở Hoa Hà trấn này, lại vô tình nhìn thấy một cảnh... Thối nữ nhân Phùng Hành cường gian Hoàng Dược Sư. Đã thế Hoàng Dược Sư lại không phản kháng, thử hỏi đây là đã kích cỡ nào aaaaaaaa.

Lại nói đến Phùng Hành và Hoàng Dược Sư, đương ngay lúc Phùng Hành trên người chỉ còn mỗi cái yếm cười trên người Hoàng Dược Sư chỉ còn mỗi cái khố, một cái móng sói đang sờ sờ nhị hoa xinh đẹp hồng hào trên ngực hắn, một cái móng sói khác sờ sờ bộ vị phía dưới của hắn, ánh mắt mê ly, miệng chảy nước giải thì bị Trần Huyền Phong và Mai Nhược Hoa đột nhiên xuất hiện, người nào đó đang ở trên giật mình, mạnh tay một chút, nắm chặt phần phía dưới. Người ở dưới mặc dù hơi tức giận vì mình rơi vào thế bị động, nhưng cũng đang rất hưởng thụ cảm giác thần tiên, đột nhiên phần phía dưới bị bóp đau, không cần nói cũng biết, hắn cảm hận người đến phá đám đến cỡ nào, ngay lúc này lại đột nhiên thêm một người nữa là tiểu nhị của khách điểm chạy đến, tên chết tiệt đó lại cứ thế trừng mắt nhìn chằm chằm vào nữ nhân trên người hắn, cho nên sát khí đang ở nhãn trong người không khống chế được nữa mà phóng ra ngoài, chỉ thấy Hoàng Dược Sư, trong chớp mắt ngồi bật dậy, lấy chân quần chặt Phùng Hành, ôm vào trong lòng, miệng thốt ra một câu: “Cút!” Sát khí lúc này đã như lốc xoáy cuốn văng đám người Trần Mai và tiểu nhị A Tứ ra ngoài, cửa phòng vì thế cũng tự động đóng lại.

“Hoàng... Hoàng công tử... “Nhất tiểu xuân phong”...” Tôi bất ngờ được sư phụ ôm vào trong lòng, thì toàn thân run rẩy, lời thốt ra không thành lời. Đây lại là tình hình gì đây? Chẳng phải sư phụ trúng “Nhất tiểu xuân phong”, cả người vô lực sao? Tại sao... tại sao bây giờ... vòng tay của người vẫn tràn đầy sinh lực như vậy?

“Nàng nghĩ chỉ chút được đó mà làm khó được ta sao?” Hoàng Dược Sư nghe chất giọng run run sợ hãi của người trong lòng mà không khỏi nhếch khóe miệng, nhớ đến bộ dạng lấp la lấp ló cả nửa buổi của người nào đó trước cửa phòng mình, khuôn mặt lại nhăn nhó, lúc xanh, lúc trắng, lúc đen, lúc tím... biến hóa đủ bảy màu của người nào đó, khiến độ cong trên khóe miệng của hắn ngày càng tăng. Hắn căn bản không trúng độc a. Nhưng chuyện này, căn bản người nào đó lại không biết được.

“Huhuhu... Hoàng công tử, xin hãy tha cho ta, lỡ dạy lần đầu.”

“Nàng nghĩ có khả năng ta tha cho nàng sao?” Nụ cười trên môi Hoàng Dược Sư càng sáng lạn, nhưng ánh mắt lại bắn ra hàn quang.

Sau đó là một màn cấm trẻ ôm dưới 18 tuổi, cấm luôn người nào có chứng bệnh tim, cấm luôn người già có bệnh tăng huyết áp, cấm tuốt những ai thích nam chính ôn nhu. Bởi vì... Hoàng Dược Sư là ma vương, có thù tất báo.

53. Chương 53: Động Phòng

Chanh Ngọt: Cảnh báo, cảnh báo chương này có Hot, nếu ai không thích có thể bỏ qua.

Hoàng Dược Sư không chút do dự, lật người đem “vật sở hữu” Phùng Hành đè dưới thân, đổi từ thế bị động sang chủ động. Vật nhỏ dưới thân vì thế mà vận vẹo, mắt ngập nước, chớp chớp nhìn hẩn như cầu xin. Nhưng nàng đâu biết chính biểu hiện này của mình làm cho hẩn khó nhịn xuống dục vọng trong lòng. Hẩn vốn chỉ muốn đùa bỡn, hù dọa nàng một chút, nhưng lúc này thì... Hoàng Dược Sư nhẹ tay kéo một cái, đem chăn mỏng quấn quanh người Phùng Hành lấy ra, làm lộ yếm nhỏ màu hồng phấn.

“Nàng nói xem, ta nên xử phạt nàng như thế nào đây?” Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng thốt ra, ngón tay thon dài vỗ nhẹ lên hai gò má phỉm hồng, cảm nhận được da thịt non mềm của người trước mặt, Hoàng Dược Sư khẽ nhếch bực môi.

Tôi trợn trắng mắt nhìn sư phụ, nước mắt đang ào ào chảy ra như thác cũng ngừng bật như nước được khóa van, tim nhất thời đập nhanh hơn một nhịp, “Hoàng... Hoàng công tử...” Sư phụ như thế nào lại?

Nhưng sư phụ dường như không nghe tiếng tôi gọi, ý cười trên mặt càng lan rộng, đầu ngón tay theo hai má chậm rãi đi xuống cánh môi, nhẹ nhàng ma sát làm cho môi tôi đỏ bừng lên. Sư phụ đưa ngón tay thăm nhập vào miệng tôi, dính nước bọt ướt át, đùa giỡn cái lưỡi phấn nộn. Người tôi vì thế cũng nóng lên, thật nóng, nóng hơn lúc này gấp trăm ngàn lần, cả người căng cứng, cảm giác khó chịu vô cùng, nhưng lại không cách nào phản kháng, chỉ có thể dờ người nằm im bên dưới sư phụ.

Mất một lúc, sư phụ thu hồi tay về, trong đêm đen, đầu ngón tay ẩn hiện một tầng thủy quang. Sư phụ vươn đầu lưỡi, khẽ liếm đầu ngón tay, liếm xong, cuối đầu áp môi mình lên môi tôi.

“Ấn...” Cảm giác này... thật tuyệt.

Sư phụ khẽ nhếch môi, đầu lưỡi có lực cuồng mút lấy lưỡi của tôi, bàn tay to cũng dần di xuống, mặc kệ yếm hồng ngăn cách da thịt, nắm lấy vật tròn mềm của tôi, ngón tay cũng cách yếm nhỏ vuốt ve nhị hoa, từ vải dệt mỏng manh truyền tới khoái cảm kỳ lạ, chỉ chốc lát, nhị hoa bị hành động này làm cho cương cứng.

“Ấn... a...” Sự đụng chạm của sư phụ làm cho thân thể tôi không tự chủ truyền đến từng trận tê dại, nhiệt khí trong cơ thể không ngừng thiêu đốt, âm thanh ghê người cũng không ngừng phát ra.

“A Hành...” Thanh âm trầm thấp ở bên tai tôi dụ dỗ, đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng khẽ liếm vành tai, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua nơi mẫn cảm của tôi, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, lại há mồm hút lấy vành tai, bàn tay cũng kéo đi cái yếm làm cho đôi nhũ hoa trắng nõn không hề bị vật gì che lấp nháy ra, nhị hoa đỏ bừng mê người hiện ra, làm cho người ta khát vọng muốn cắn một ngụm.

Ngón tay sư phụ di chuyển tới nhị hoa, ngón tay đè nặng lên, lại chậm rãi cọ xát, làm cho nhị hoa càng thêm đỏ bừng. Tay kia cũng không chút thương tiếc nhào nặn nhũ hoa còn lại.

“A!” Sự thô lỗ của sư phụ làm cho tôi cảm thấy một tia đau đớn, nhưng lại mang đến khoái cảm càng nhiều, làm cho tôi không nhịn được hơi hơi lắc lắc thân mình.

Hạ thân ngưng tụ lửa nóng, chỗ tư mật truyền đến tần trận xôn xao, làm cho tôi không chịu được, khép hai chân, làm cho đôi chân cọ xát lẫn nhau ở nơi riêng tư mềm mại. Hành động này của tôi đưa tới phản ứng kịch liệt của sư phụ, ngọn lửa dục vọng bùng phát, môi người cuốn lấy môi tôi, môi lưỡi dây dưa.

“A Hành... Nàng là của ta.” Sư phụ rời khỏi môi, nhìn tôi thở hổn hển nói, đôi môi ẩm ướt lại hôn lên xương quai xanh, lưu lại trên da thịt tôi không ít dấu vết của người.

Sau đó môi di chuyển xuống nhũ hoa trắng mịn, thân lưỡi khiếm liếm nhị hoa, vẽ thành một vòng tròn, chậm rãi mân mê, nhẹ nhàng tiếp cận.

“A... Không muốn...” Bị sư phụ đùa giỡn, làm toàn thân tôi ngứa ngáy khó chịu, dù miệng la lên là không muốn nhưng tâm lại là khao khát được nhiều hơn. Nơi tư mật cũng không khống chế được mà tiết ra chất dịch trong suốt, ướt át.

Nghe tiếng kháng nghị của tôi, sư phụ nhếch mép cười, dục vọng trong mắt lại dâng lên, nhìn nụ hoa sớm nhiễm thủy quang, người vừa lòng há miệng ngậm lấy, lại lấy đầu lưỡi trêu đùa, dùng răng cắn nhẹ. Bàn tay kia cũng không rảnh rỗi mà đi xuống phía dưới, cách tiết khô, nhẹ nhàng chà sát vào nơi tư mật vốn đã ẩm ướt của tôi, nhấn nhẹ vào hoa khẩu, làm nơi đó càng ẩm ướt.

“A... Đừng mà...”

“Đừng? Nàng thật muốn ta dừng lại?” Dứt lời sư phụ hơi nghiêng người về phía sau, thô lỗ kéo tiết khô của tôi ra, cho nơi riêng tư nhất trên người tôi lộ ra trước mắt người, không chút che đậy.

“A Hành... đừng sợ, sẽ không đau.”

“AAAAAAAAAAAA...” Không đau mới là lạ đó, thật sự rất đau a.

Vì thế trong đêm tối trăng đó, tôi mất đi đêm đầu tiên, cũng chính thức trở thành người của sư phụ... Nói theo cách văn vẻ: tôi là thê tử chưa bái đường đã động phòng, nói theo cách bình dân: tôi là bỏ nhà theo trai.

“Nàng phải nhớ kỹ, nếu sau này dám nhìn nam nhân nào khác, đừng trách ta độc ác.” Sư phụ à không tưởng công của tôi đã lên tiếng, tôi nào dám kháng nghị chứ, nhưng mà... “Thiếp muốn tổ chức hôn sự thật hoành tráng, thiếp muốn trở thành tân nương tử đẹp nhất, muốn cho tất cả người trên giang hồ này đều biết thiếp đã là thê tử của chàng, có được không A Cố?” (Giải thích một chút, Đông Tà của chúng ta họ Hoàng tên Cố, tự Dục Sư, nhưng sau này người giang hồ chỉ quen gọi Đông Tà Hoàng Dục Sư, nên hoàn toàn quên mất hẳn có tên là Hoàng Cố.)

“Người giang hồ không câu nệ tiểu tiết.”

“Nhưng thiếp câu nệ tiểu tiết a.”

“Vậy tự nàng lấy tiền mà tổ chức hôn sự, ta không ngăn cản.”

“...” Ông trời ơi, người mau mang con đi đi.

54. Chương 54: Hàng Châu Một Nơi Rất Phồn Hoa

Ngày 22 tháng chạp âm lịch, năm cũ sắp đi, năm mới sắp đến, khắp chốn trong thành Hàng Châu đều là cảnh tượng vui tươi náo nhiệt, trên đường lớn, trong ngõ nhỏ, khu buôn bán đều bày bán hàng tết, câu đối, môn thần, tranh tết, đèn lồng treo đầy đường, gà, vịt, cá, thịt, các loại gia cầm, gia súc tràn ngập trong chợ, kẹo, bánh, đồ ăn vặt gì cũng có quả không hổ là thành trấn kinh thương nổi tiếng ở vùng Giang Nam, rực rỡ sắc màu, trăm nhà trăm hộ nô nức ngóng xuân sang.

Lúc này trong cảnh chợ náo nhiệt đông nung núc người của khu chợ lớn nhất Hàng Châu, lại xuất hiện 3 người. Dẫn đầu là một nam tử tuổi chừng 20, trên người diện thanh y, dáng cao dong dỏng, khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên nhân, chỉ là đầu mày nhíu chặt, khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm. Hai người theo

sau là một đôi trai giá mỹ mạo, độ tuổi thiếu niên, cái tuổi tràn ngập mơ mộng, nhưng hai người lúc này khuôn mặt ủ dột, một thân mệt mỏi lấm lem bụi đường, lê lét theo sau thanh y nam tử.

“... Mỹ... mỹ nhân...”

“Đẹp thì có đẹp, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ là một bé gái 12, 13 tuổi, còn cách từ mỹ nhân xa lắm...”

“Đồ ngốc, người hấn nói là vị mỹ nhân áo xanh kia.”

“Người mới ngốc, người mặc áo xanh kia rõ ràng là một nam tử.”

“Nam... nam tử...”

“Nam tử kia diện mạo đẹp như vậy... Đáng tiếc, đáng tiếc...”

“Đầu năm nay tại sao lại nhiều nam tử đẹp hơn nữ nhân như thế.”

“Vào, búp.”

“Ôi... ôi... hấn bắt tỉnh rồi... mau mau đưa hấn đến gặp đại phu...”

“Ba la... Bô lô... Ba la...”

Bóng 3 người càng ngày càng xa, chỉ còn vương lại vài tiếng hít khí lạnh của chúng dân, và mấy câu cảm thán, cùng sự tiếc hận khôn nguôi.

Ba người này không ai khác chính là nhóm người Hoàng Dược Sư, Trần Huyền Phong cùng Mai Nhược Hoa, còn lý do tại sao họ lại xuất hiện ở nơi phố thị phồn vinh như chốn Hàng Châu này thì chỉ có 1 nguyên nhân mà thôi... Tìm người.

Về phần ai kia, cái người đang bị truy đuổi sát sao bởi chính tướng công chưa chính thức cưới hỏi của mình, đang cúi đầu hì hục ăn một bát mỳ hoành thánh đặc biệt, của cái quán mỳ gia truyền đã hành nghề được 8 đời, vô cùng nổi tiếng trong khu chợ kinh thương lớn nhất thành Hàng Châu. Cho nên có thể nói hiện tại Hoàng Dược Sư đang ở rất gần rất gần nơi ai kia, (đúng hơn là vừa đi lướt qua), nhưng tiếc thay cho Hoàng Dược Sư cả đời võ công cái thế, lại thuộc lão kinh thư, ấy thế mà đi lại trong thành Hàng Châu cả 3 ngày trời, vẫn chẳng tìm thấy bóng dáng người cần tìm.

Người xưa quả nói không sai: Nếu muốn giấu một cái cây thì hãy giấu trong rừng, nếu muốn giấu một người thì hãy giấu anh ta trong đồng người... Người nào đó quả thật rất cao tay...

“Ông chủ khỏi thôi.” Sau khi giải quyết vấn đề sinh lý cấp bách hàng ngày, tôi no nê vỗ vỗ cái bụng đã nhô tròn tròn của mình, hào khí rút 1 thỏi bạc trong túi ra, đặt cách lên bàn, sau đó dưới ánh mắt kính hỷ của ông chủ quán, lúc lắc thân mình rời đi. Dù gì cũng không phải tiền của mình, xài được cứ xài, xài cho hết tiền của cái tên xú nam nhân chết tiệt, keo kiệt, bủn xỉn kia, đến tổ chức một cái hôn sự nhỏ xíu xíu mà cũng không đồng ý. Lần này trộm hết tiền của hấn bỏ đi, để xem hấn có còn tiếc tiền nữa không? Hừ hừ... không nghĩ thì thôi, đã nghĩ đến là tức mà, hừ hừ...

Thì ra... Người nào đó vì giận dữ việc không được trở thành “tân nương tử đẹp nhất” mà hạ thuốc mê, ôm tiền bỏ trốn. Nhưng người nào đó làm sao biết được, vốn dĩ “cái tên xú nam nhân chết tiệt, keo kiệt, bủn xỉn” kia, đang âm thầm tổ chức một cái hôn sự hoành tráng nhất Trung Nguyên cho mình, chỉ tiếc là...

“Phùng Hành... Nàng tốt nhất trốn cho kỹ, đừng để ta tìm được, nếu không... kD&aketa...” Hoàng Dược Sư nhìn dòng người đông nghịt trước mặt, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi, sát khí vốn chẳng nhẹ trên người, lại càng có xu hướng tăng cao, khiến cho không ít chúng nhân mặc dù thêm nhỏ dãi diện mạo của ba người cũng không dám tiến lên nữa bước bất chүйen.

“Hắt xì ~ ~ ~” Phùng Hành xoa xoa mũi, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ cảm lạnh rồi? Uống một viên “Thanh hàn đơn” trước đã, sức khỏe yếu, thật quá khổ đi...”

Đương lúc tôi đang lục lọi tìm kiếm thuốc trong túi, thì đột nhiên có một người, à không, một cái bóng đen lướt xẹt ngang qua người tôi, chỉ nghe “Rầm!” một tiếng, tôi đã ngã rồi xuống đất, cũng may, chỗ tôi đang đứng không quá đông người như những chỗ khác, nếu không tôi đã bị đè bẹp như con kiến lâu rồi, thật là... Tôi bực bội lồm cồm bò dậy từ trên đất, phui phui quần áo, phui phui túi sách... Ấy cha, túi bách bảo của

tôi đâu... “Bớ người ta, có cướp.” Tôi kinh hoảng kêu lên. Nhưng mà giữa dòng người đông như hội này, cái tên cướp kia đã chạy đi đâu rồi.

Vật giá trong thành Hàng Châu vốn không hề rẻ tẹo nào, nhất là vào lúc cận tết như bây giờ, cái gì cũng tăng, bình thường một bát mì Dương Xuân (loại mì rẻ nhất trong tiệm mì, chỉ có mì và nước lèo, cùng vài lát thịt lợn) chỉ có 3 đồng, nhưng đến tết không biết có phải do thịt lợn tăng hay không mà giá mì cũng tăng lên 6 đồng, đã thế bát nào bát nấy đếm đi đếm lại chắc được 15 cọng mì, ăn một bát vốn không đủ no, nhưng nếu ăn hai bát thì phải mất 12 đồng.

“Một đồng, hai đồng, ba đồng... tám đồng, chín đồng, mười đồng, mười một đồng... Không không... Nhất định phải điểm lại, một đồng, hai đồng, ba đồng... tám đồng, chín đồng, mười đồng, mười một đồng...” Tôi ngơ ngác nhìn 11 đồng tiền còn sót lại trên người, không khỏi đau lòng nuốt lệ, mới khắc trước trong người tôi có vàng muôn bạc vạn, còn hiện giờ...

“Ông chủ...” Tôi chậm chậm ngược đầu 45 độ, dùng đôi mắt hoa đào đang sâm sấp nước chớp hai cái, nhìn ông chủ quán mì, thở thê: “... có thể bớt chút đỉnh không, ta...”

“Một xu cũng không bớt!” Chưa nói hết câu, đã bị câu nói chắc nịch, cùng khuôn mặt hầm hầm của lão chủ quán cắt đứt.

Kế hoạch “dùng mỹ nhân kế, đổi lấy tiền xu” thất bại, tôi chỉ có thể yếu xiu cúi đầu, mò tay lục lợi khắp người một lần nữa xem còn sót lại đồng nào hay không, hôm trước đem cầm chết cây trám phỉ thúi trên người đổi được có mấy lượng bạc, mặc dù chi xài rất rất tiết kiệm, nhưng tiền cứ theo gió trôi đi, thật xa, thật xa, đến bây giờ, ngay cả tiền ăn mì cũng không có mà trả, đừng nói chi đến việc tối nay có thể vào nhà trọ nghỉ ngơi, chẳng lẽ tôi phải ngủ bờ ngủ bụi đêm nay sao? Hức... Tướng công ơi... Phi phi... Không được thối chí, chẳng phải trước lúc này bỏ đi đã từng tự hứa với lòng, nếu tên chiếc tiệp bần xỉn kia không tổ chức một hôn sự trên trời không có, dưới đất chưa từng, phát thiệp tuyên cáo cho toàn võ lâm, thì tuyệt đối không về tìm tên kia sao? Đúng vậy, nhất quyết không được thối chí. Nghĩ như vậy, tinh thần tôi phần chấn hăng lên, dù kiếm mãi cũng không thấy đồng tiền thứ 12, nhưng tôi vẫn hiên ngang ngẩng cao đầu, đập “Cạch” 11 đồng tiền trong tay xuống bàn, nói to: “Chỉ có bao nhiêu đây, muốn lấy thì lấy, không lấy ta quy.”

“Rầm!” 1 tiếng, cái bàn trước mặt tôi xuất hiện một vết nứt, lão chủ quán hai mắt đỏ ngầu, mũi thở khi khi, găng giọng nói: “Cút ngay cho ta!” Mặt dù âm thanh không lớn, nhưng lại hùng hậu vô cùng. Tôi liếc nhìn vết nứt trên bàn, lại liếc nhìn mấy sợi gân xanh xuất hiện trên trán lão chủ, mặt biến sắc, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, liền ba giò bốn cẳng chạy đi như bay chỉ sợ ở lại thêm chút nữa, lão chủ giận dữ lên thì xương của tôi cũng sẽ nứt ra như cái bàn cây đó. Thật không ngờ, lão chủ kia không có võ công nhưng sức lực thật kinh người. Khâm phục, khâm phục...

“Đồ xấu xí để tiền lại!” Lúc chạy tôi cũng thuận tiện quơ đi ít tiền còn sót lại ấy mà, nghèo, đành chịu thôi.

Chạy qua 3 con đường, sức khỏe tôi vốn đã yếu, lúc này chỉ có một cụm từ 3 để hình dung: mệt hơn trâu. Tôi dừng lại tại trước 1 ngõ nhỏ được cho là vắng vẻ nhất của thành Hàng Châu, thở ra hít vào, cố gắng điều hòa lại hơi thở rối loạn, ổn định lại tim mạch.

Đột nhiên không biết từ đâu một cơn gió lạnh thổi tới, cơ thể vốn đang nóng ran do vận động qua sức của tôi liền phát lạnh, mà cơn gió lạnh này có cảm giác rất quen.

“A Hành!” Quả nhiên, cơn gió lạnh đó không phải là gió mà.

“Tướng... tướng công...” Tôi yếu ớt, quay đầu, chớp chớp đôi mắt cún con ướt nước, nhìn về phía người nào đó đang tỏa sát khí khắp nơi. Nhưng tôi lại lần thứ hai quên mất, trên mặt mình đang đeo mặt nạ da người, nên hiệu quả lần này khi dùng kế mỹ nhân vẫn cùng một kết cục... Thất bại, còn là thất bại thảm hại.

Chỉ thấy da mặt tướng công của tôi giật giật, sát khí lại lan tràn ra chu vi rộng hơn, đột nhiên người nỏ một nụ cười tươi rói như ngày xuân ấm áp... Nhưng khi vừa nhìn thấy nụ cười này của người, lập tức tế bào toàn thân tôi phát tính hiệu cảnh báo “có nguy hiểm”. Tế bào não cũng hoạt động hết công suất, nghĩ biện pháp làm so dịu cơn tức giận của ai kia, nếu không... Cách thức trừng phạt của hắn rất đáng sợ.

“Từ giờ có một người còn quý hơn sinh mạng của thiếp xuất hiện trước mắt thiếp, nhưng thiếp lại không biết

trân trọng, để đến khi đánh mất, thì hối hận cũng không kịp. Nếu cho thiếp thêm một cơ hội, thiếp sẽ nói với người đó 3 chữ: Thiếp yêu chàng. Nếu cho thiếp một thời hạn để yêu, thiếp mong đó là một vạn năm, không không là mười vạn năm.” Tự nhiên trong đầu tôi lúc này lại nảy ra câu thoại kinh điển trong “Đại thoại Tây Du”, vì thế tôi không suy nghĩ nhiều liền xé mặt nạ, quỳ xuống ôm lấy bắp đùi tướng công mình, gào khóc đầy bi ai. Mong là lần này sẽ thành công.

“Oh, người còn quý hơn sinh mạng của nàng? Là ai thế?”

“Hắn...”

Gió lạnh “xuuu” thổi tới. Ôi mẹ ơi, tôi lại lỡ miệng rồi.

55. Chương 55: Nhà Của Chúng Ta

“Oh, người còn quý hơn sinh mạng của nàng? Là ai thế?”

“Hắn...”

Sau khi bật thốt một câu không nên bật thốt, tôi vui sướng phát hiện, nét mặt của hai người Trần Mai đã biến thành màu xanh đậm.

Ặc! Da mặt tôi giật giật, cố gắng áp chế cảm xúc run sợ, ngược đầu nhìn tướng công. Chỉ thấy tướng công khuôn mặt lạnh băng, tinh mâu sắc lạnh, thần nhiên nói: “Hắn? Vì phu không ngờ nương tử của ta lại có thú vui “trèo tường”.” Thanh âm cứng gắt lạnh như băng vang lên. “Nếu đã thế... Ta thành toàn cho nàng.”

Nương tử muốn “trèo tường”, tướng công lại muốn “thành toàn”. Chẳng lẽ Đông Tà Hoàng Dục Sư của chúng ta lại có tấm lòng từ bi độ lượng đến như vậy?

“AAAAAA.... Tướng công ~ ~ ~ Thiếp không có a ~ ~ ~”

“Nàng không có, thế ai hôm nay bỏ thuốc sổ vào đồ ăn của Khúc Nhi hả?”

“Huhuhuhu... Chuyện này... làm sao thiếp biết được...”

“Còn dám chối!”

“AAAAAA... Tướng công nhẹ thôi, nhẹ thôi... Mông đau lắm...”

“Đau sao? Đau như thế mà vẫn chưa chịu chữa sao?”

“Oa... Oa... Thiếp là người có bệnh a, có ai tàn bạo với thê tử đang mang bệnh trong người như chàng không... Oa... Oa... Khúc – Linh – Phong... Ta với người không đội trời chung.”

“Còn dám nói!”

“...”

Câu trả lời là: Tất nhiên là không rồi! Chỉ cần nhìn tình trạng thê tử của Phùng Hành lúc này thì chúng ta đã đủ hiểu.

Như mọi người đã biết, Hoàng Dục Sư muốn “thành toàn” cho ý định “trèo tường” của nương tử nhà mình. Nhưng mọi người có biết ý nghĩa của việc “thành toàn” này là như thế nào không?

Đó chính là... Dẫn “gian phu” về, nhận làm đồ đệ, đối xử ân cần, chăm sóc chu đáo, nói đúng hơn là còn chăm sóc chu đáo hơn cả nương tử nhà mình. Rồi mỗi ngày dắt tay “gian phu” lượn qua lượn lại trước mặt nương tử. Cái gọi là nhìn được, sờ không được, sờ được, ăn không được, chính là đây. Khiến cho tâm trạng của người nào đó càng ngày càng tệ, theo cách nói của Trần Huyền Phong chính là: “Oán linh bay khắp nơi!”

Cũng chính vì thế, quan môn đồ đệ thứ ba của tướng công tôi, chính thức vào cửa.

“Khúc Linh Phong người giỏi lắm, cướp túi bách bảo của ta, khiến cho tướng công ta hiểu lầm ta muốn trèo tường, giờ còn dám làm tiểu tình nhân của tướng công ta, đồ tiểu thụ xấu xa, đồ tiểu thụ chết tiệt, ta nguyện rửa người sau này sinh con không có tiểu kê kê...”

“Khụ!” Ai đó cố tình ho một cái.

“Phi phi... Không đúng, Tiểu Hoa Nhi là nữ nhân, tức nhiên không có tiểu kê kê rồi... Phải nghĩ ra một câu nguyên rửa độc ác hơn thế...” Người nào đó không thêm chú ý.

“Khụ! Khụ!” Ai đó lại tiếp tục cố tình ho vài cái.

“Khúc Linh Phong ta nguyên rửa người sau này lấy nương tử bị bắt lực, có động phòng cũng bị đè bên dưới, mãi mãi không được nằm bên trên, suốt đời bị nương tử đè đầu cưỡi cổ... Ta đánh, ta đánh... Cho người tỏ ra ngoan hiền này. Ta đánh, ta đánh... Cho người bám theo tướng công ta này.” Người nào đó vẫn hăng say chửi rửa, làm ngơ. “Đồ tiểu thụ chết tiệt, ta đánh xẹp tiểu kê kê của người luôn này...”

“Khụ khụ khụ... khụ... khụ...” Người nào đó từ ho giả bị sắc nước miếng trở thành ho thiệt mất rồi.

“Á...” Nghe được tiếng ho tê tâm liệt phế từ phía sau truyền đến, tôi giật mình, cây búa đang giáng xuống vô tình đập vào ngón tay, khiến cho ngón tay thon dài trắng trẻo như bạch ngọc của tôi liền ứng đỏ, còn có xu hướng trở nên tím đen... “Thối tiểu tử, người định hù chết ta hả?”

“Khụ... khụ...” Trần Huyền Phong áp chế cơn ho, trừng đôi mắt đỏ ngầu ngập nước vì ho của mình nhìn tôi, nhìn tôi có chút bất đắc dĩ nói: “Sư phụ bảo ta đến gọi... gọi... Ô hèm... người mau chuẩn bị hành lý, chúng ta sẽ rời Hàng Châu.”

“A... Rời Hàng Châu? Đi đâu?” Tôi giật mình, quên mất ngón tay bị đau, ngu ngơ hỏi.

Trần Huyền Phong không trả lời tôi, chỉ là trước khi rời đi, nhìn tôi mỉm cười đầy thâm ý, bỏ lại một câu: “Chơi hình nhân gỗ rất vui sao?”

Cái gì mà “chơi hình nhân gỗ”, tôi rõ ràng là đang đánh tiểu nhân a. Hắn là muốn móc tướng công sao?

“AAAA... Thối tiểu tử, ta là thê tử của sư phụ người đó. Là sư mẫu của người đó...”

“Oh, nhưng sao ta thấy Tiểu Khúc giống hơn a. Có phải không sư mẫu ~ ~ ~” Bóng người đã mất hút ở ngã rẽ hành lang, nhưng giọng nói vẫn còn vang vọng ở nơi này.

“Sư mẫu? Gọi nghe rất hay.” Tôi vui sướng lắm lắm. Mới lúc nãy, Trần Huyền Phong còn áp a áp úng không biết nên gọi tôi như thế nào. Vậy mà giờ đây, vì mãi lo chiêu chọc tôi, lại gọi một tiếng “sư mẫu” êm tai như vậy. Thôi được, nghĩ tình hân gọi tôi là “sư mẫu”. Tôi người lớn, sao có thể chấp nhất trẻ nhỏ. Lần này bỏ qua. Hihi... Thật sự được hân gọi “sư mẫu” nghe thật thích.

Ở lại thành Hàng Châu đón giao thừa, đón tết Nguyên Tiêu, nhưng chưa kịp đón tết Đoan Ngọ thì tôi phải theo tướng công rời khỏi chốn phồn hoa với vô số món ngon đặc sản chỉ nơi này mới có. Lòng tôi buồn da giết, tiếc nuối vô biên, nhưng người ta nói: Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó (Hoàng Dục Sư: “Nàng nói ta là gà, là chó?”; Phùng Hành: “AAA... Không phải a...”). Cho nên tôi chỉ đành nuốt nước mắt vào lòng. Ngóai đầu nhìn lại nơi phong cảnh hữu tình Hàng Châu lần cuối, rồi ngậm ngùi theo sau Mai Siêu Phong (tức Mai Nhược Hoa) bước lên thuyền. Mà lý do tại sao tôi lại theo sau Mai Siêu Phong chứ không phải tướng công nhà mình thì...

“Sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu?” Tiểu Khúc Linh Phong chớp chớp đôi mắt to, tỏ vẻ vô cùng ngây thơ thuần khiết nhìn Hoàng Dục Sư hỏi.

“Đến lúc đó Khúc Nhi sẽ biết.” Hoàng Dục Sư mỉm cười ngọt ngào, kéo tay Tiểu Khúc Linh Phong. Hai người vui vẻ dắt tay nhau bước lên thuyền.

“Mai Nhi, nào đưa tay đây.” Trần Huyền Phong híp mắt cười tươi, chìa tay về phía Mai Siêu Phong.

“Huyền Phong ca ca thật tốt.” Mai Siêu Phong mỉm cười hồn nhiên, đưa tay ra cho Trần Huyền Phong nắm. Hai người cũng vẻ vẻ vui vẻ dắt tay nhau bước lên thuyền.

“Vào!” Một cơn gió lạnh thổi qua. Số tôi là số con riệp. Chỉ có thể lủi thủi một thân một mình, lê lét từng bậc thang gỗ lên thuyền mà thôi. Hazzz...

“Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận,

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai,

Trường hận xuân quy vô mịch xứ,
Bất tri chuyển nhập thử trung lai.”

(Dịch:

Tháng tư, trăm hoa đã tàn phai,

Hoa đào chùa núi mới mãi khai.

Giận mãi nàng Xuân sao kính tiếng,

Về ẩn non này, xuân với ai!)

Chỉ một câu để hình dung cảnh tượng trước mắt: “Thật nhiều hoa đào.” Tôi nghĩ, vườn đào mười dặm của Chiết Nhan cũng chỉ thế này thôi. Khiến tôi nhìn đến nỗi ngây ngốc, hai mắt dầy ra, miệng há to.

Tôi biết bộ dạng của mình lúc này không thể gọi là đẹp mắt được, nhưng biết làm sao được. Tám năm làm Trình Anh, nhưng chưa lần nào tôi đặt chân lên Đào Hoa đảo, chỉ thấy qua phim ảnh đã xem lúc trước, nhưng đó đều là giả, mọi thứ chẳng bằng một góc của sự thật. Cho nên hiện tại khi đứng trước cảnh tượng khắp nơi đều là sắc đào này, tôi sao có thể không luống cuống.

“Oa, đây là đâu vậy, thật sự rất đẹp a.” Mai Siêu Phong kinh hỷ reo lên.

“Phải đó sư phụ, đây là đâu vậy?” Trần Huyền Phong phụ họa.

“Sư phụ...” Khúc Linh Phong chớp chớp mắt, kéo kéo góc áo Hoàng Dược Sư.

“Là nhà!” Hoàng Dược Sư trả lời, quay đầu nhìn về phía tôi cười như tắm gió xuân, là nụ cười thật lòng, không hề tính toán, không có mưu tính hại người, cũng không phải kiểu cười giả tạo, lừa gạt thế gian. Trong ánh mắt chàng còn lấp lánh ánh sáng hạnh phúc, nói: “Chúng ta về nhà!”

Về nhà? Nơi này sẽ là nhà của chúng tôi sao? Có lẽ, sống mấy đời, cái tôi đang chờ đợi chính là câu nói này đây. “Tướng công ~ ~ ~” Tôi không khống chế được nước mắt, lao nhanh về phía chàng. Chiến tranh lạnh giữa tôi và chàng, cũng đến lúc kết thúc rồi phải không?

“A Hành, ta cuối cùng cũng tìm được người!”

Gió lạnh vùn vụt nổi lên, thổi tung từng cánh hoa đào bay tán loạn trong không trung. Gió lạnh đến nỗi, nước mắt tôi cũng đóng băng rồi. Kết thúc sao? Vẫn chưa đâu.

“A Hành! A Hành! Giờ ta phải làm sao đây, nếu lỡ... nếu lỡ Anh Cô... A Hành, người nhiều chiêu trò như vậy, người nhất định phải giúp ta.”

“...”

“A Hành! Người nói gì đi chứ! Người không thể thấy chết không cứu a!”

“...”

“A Hành...”

“Câm miệng! Nếu người còn nói thêm câu nào nữa, ta sẽ kêu tướng công của ta đuổi người ra khỏi đảo.”

“Ta... Không nói thì không nói, có cần hung dữ như vậy không? Chẳng bằng một góc ngoan hiền của Anh Cô...”

“Lão – ngoan – đồng!” Tôi đã áp chế cảm xúc tới cực điểm, không thể nào áp chế được nữa, nên đành bộc phát thôi.

“Hahaha... Ta không nói, không nói. Ta đi đây.”

Nhìn theo bóng dáng lão ngoan đồng khuất dần sau rừng đào, tôi thở dài một hơi. Cứ tưởng trở về Đào Hoa đảo thì tình cảm của tôi và tướng công sẽ là mật ngọt, sớm sớm chiều chiều bên nhau, ban ngày dưới hoa ngậm thơ múa kiếm, ban đêm giữa đầu ngậm trăng sao, hưởng phúc nhân nhân. Nào ngờ, tên lão ngoan

đồng chết tiệt không biết từ đâu rơi xuống, phá hỏng mộng đẹp của tôi. Đã thế còn mang theo một mối phiền phức đến nhà của chúng tôi nữa chứ.

Nói đến phiền phức này thì... Mọi phiền phức trên thiên hạ chỉ vì một chữ “Tình” mà ra.

“Chu lang... Chàng ra đây, chàng mau ra đây.” Giọng kêu ai oán, kèm theo tiếng khóc thê lương của thiếu nữ từ bên ngoài rừng đào truyền vào. Nghe mà không khỏi đau lòng xót dạ thay cho thiếu nữ. Nhưng...

“Lưu cô nương xin hãy quay về đi. Dù cho cô có chờ bao lâu thì Chu Bá Thông cũng không ra gặp cô đâu.” Tôi tận tình khuyên bảo.

“Vậy thì hãy cho ta vào trong, ta nhất định phải gặp chàng. Ta xin cô, ta xin cô... Hãy cho ta vào trong, ta chỉ muốn gặp chàng một lần, để hỏi rõ nguyên nhân, tại sao chàng lại bỏ lại ta...” Tiếng khóc thê lương lại vang lên.

Tôi bất lực lắc đầu, Anh Cô này cũng thật cố chấp, đã liên tiếp đợi bên ngoài Đào Lâm suốt 3 ngày 3 đêm rồi, vẫn không chịu bỏ cuộc. Nếu cứ để nàng ta gào khóc như thế này mãi, không phải là cách, nếu dấn động đến tướng công, thì tôi cùng lão ngoan đồng chỉ có một con đường là chết chắc. Nhưng tôi lại không có cách nào bắt lão ngoan đồng ra ngoài gặp Anh Cô, lão ngoan đồng đã từng thề, có chết cũng không gặp Anh Cô, nếu để Anh Cô vào, hai người không quây Đào Hoa đảo gà bay chó sủa mới là lạ. Nếu vậy chẳng phải là sẽ càng khủng khiếp hơn sao?

Cho nên tôi chỉ còn một cách, mở trận Đào Lâm, đích thân ra ngoài khuyên nhủ Anh Cô. Nhưng tôi lại không ngờ, lần này là một đi không trở lại.

“Anh Nhi! Đừng ngủ, mau mở mắt ra... Anh Nhi...”

Anh...Anh Nhi? Đây lại là tình huống gì đây?

56. Chương 56: Định Mệnh Xoay Vòng

Trời xanh ai quét mà trong,

Má nàng ai vẽ mà hay hay hồng.

Đào Hoa nở rộ xinh tươi,

Thanh y vũ lộng làm say lòng người.

Đào Lâm hoa đào nở rộ, sắc hoa tươi thắm bao phủ khắp nơi, hương thơm ngào ngạt. Tôi men theo con đường quen thuộc đi sâu vào vườn đào. Đi một đoạn từ xa tôi đã nhìn thấy bóng dáng thân quen.

Giữa muôn vàn sắc đào đỏ tươi, bóng áo xanh thoát ẩn thất hiện, như một dấu chấm phá trên bức tranh thủy mặc. Mỗi một thức “Lạc Anh thần kiếm chưởng” được đánh ra, là triệu triệu cánh hoa đào bay lả tả, cánh hoa đào mịn màng lất phất rơi, bao phủ quanh bóng dáng thanh y nam tử như một vòng hào quang rạng rỡ. Đẹp đến nỗi, khiến tôi thất hồn lạc phách, cứ ngỡ là mình đã chết rồi. Nếu không phải đã chết, thì làm sao có thể nhìn thấy tiên nhân ở nơi tiên cảnh như bây giờ?

Đột nhiên, thế kiếm dừng lại, thanh y nam tử nhẹ nhàng xoay người về phía tôi, cười rạng rỡ, trong một thoáng, gió như ngừng thổi, mây như ngừng trôi, ngay cả những cánh hoa đào đang bay lượn trong không trung cũng ngừng rơi. Thời gian ngừng trôi, tim tôi cũng ngừng đập.

Có điều, nụ cười này, lại không phải dành cho tôi.

“Sư phụ!” Khúc Linh Phong mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, không biết từ góc nào, hí hửng chạy về phía tướng công. Trên tay còn cầm một nhành đào tươi thắm. Khúc Linh Phong chạy nhanh đến, một tay níu lấy tay áo của tướng công, tay kia cầm cành đào đưa lên, ngẩng đầu, chớp đôi mắt to, ngây ngô nói: “Sư phụ, hoa đào thật đẹp, đẹp như sư phụ vậy đó, Khúc Nhi tặng sư phụ!”

Tướng công cúi đầu nhìn Khúc Linh Phong, chân mày khê nhướng: “Lại nghịch ngợm ở đâu?” Mặc dù giọng điệu có vẻ như trách móc, nhưng không giấu nổi sự cứng chiu trong giọng nói. Ánh mắt còn toát ra sự dịu dàng hiềm thấy, tướng công nhẹ nhàng vén áo, ngồi sỗ xuống cho ngang tầm với Khúc Linh Phong, bàn tay từ tốn gỡ những cánh đào dính trên tóc tên tiểu tử đó xuống.

Nhìn thấy cảnh này, lòng tôi ngứa ngáy như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò qua, có vài con còn vô tình để lại một đám nước tiểu. Con bà nó! Giữa thanh thiên bạch nhật, lại ngay trước mặt tôi, mà hai người bọn họ lại dám ân ân ái ái với nhau như vậy. Thật không xem người sắp là nưòng tử tôi đây ra gì mà?

“Khúc Linh Phong!” Tôi tức giận hét lên.

Sự tức giận của tôi lúc này nếu có thể hóa thành lửa thì có thể thêu ruội Đào Hoa đảo, nếu có thể hóa thành nước thì có thể nhấn chìm cả Giang Nam. Nhưng đối với người nào đó chỉ là gió thổi mây bay, mặt hồ gợn sóng.

“Nàng hét lớn như vậy sẽ làm Khúc Nhi hoảng sợ!” Tướng công liếc mắt nhìn tôi, nhả ra một câu hờ hững, rồi quay qua tiếp tục phui sạch quần áo đầy đất cát của Khúc Linh Phong: “Khúc Nhi ngoan, về sau không được nghịch cát nữa, có biết không?”

“Dạ!” Khúc Linh Phong ngoan ngoãn gật đầu.

“Chàng... chàng...” Tôi nghiêng rặng.

“Thế chút nữa Khúc Nhi muốn ăn món gì, sư phụ sẽ nấu cho Khúc Nhi ăn!”

“Tất cả các món sư phụ nấu, Khúc Nhi đều thích!”

“Các... các người...” Tôi cắn lưỡi.

“Được! Chúng ta về nhà, sư phụ sẽ nấu cho Khúc Nhi ăn!”

“Dạ!” Khúc Linh Phong phấn khởi reo lên, nắm lấy tay tướng công, cười nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

Tôi nhìn theo hai bóng xanh, một lớn một nhỏ dần xa trong vườn đào mà không nói lên nổi một lời, mất một lúc lâu khi bóng dáng họ đã khuất hẳn, tôi mới giật mình sức tỉnh...

“Các người đứng lại cho ta!”

Tôi kinh hoàng hét lên. Nhưng sau lại không có miếng âm thanh nào thế này. Cũng ngay lúc này, một giọng nói vô cùng quen thuộc lại vang lên:

“Anh Nhi!”

Bỗng chốc Đào Lâm với ngút ngàn hoa đào đỏ thắm... biến mất. Trước mắt tôi chỉ còn toàn màu đen. Người tôi lúc này lại rất đau, chỗ nào cũng đau, cứ như từng khớp xương đều lệch khỏi vị trí ban đầu.

Tôi cố gắng mở mắt, muốn nhìn thử xem, thật ra đang xảy ra chuyện gì, nhưng có cố thế nào, hai mí mắt vẫn cứ như đeo chì, kéo thế nào cũng không lên. Tôi đổi qua phương thức khác, cố gắng mấp mấp môi, nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh nào.

“Anh Nhi! Đứng ngủ, mau mở mắt ra... Anh Nhi...”

Giọng nói quen thuộc lại vang lên. Mặc dù không nghe rõ được là người đó nói cái gì, nhưng chính giọng nói thân quen này như một liều thuốc kích thích, tôi cảm thấy cả người cũng tràn trề sức lực hơn. Cho nên, đến lần thứ n cố gắng nhướng mí mắt, tôi kinh hỉ phát hiện, mắt tôi không có dính keo con chó(một loại keo dùng để dánh sắt), đã có thể mở ra rồi. Nhưng mà... nhưng mà... Cái người mặc thanh y, đầu tóc trắng phơ trước mặt tôi lúc này là ai, sao lại giống tướng công của tôi quá vậy?

“Anh Nhi! Người tỉnh rồi!” Giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên, lần này thì tôi đã nghe được người đó nói gì, cũng bởi vì nghe được người đó nói gì... Tôi liền bất tỉnh.

Con bà nó! Đây lại là tình huống gì đây?

Tình huống là... Tôi trở lại làm Trình Anh rồi. Chẳng phải chỉ bị Anh Cô ném có một cái rơi xuống biển thôi sao, sao lại xuyên qua rồi. Thật là, đầu năm nay thần tiên rất rảnh rỗi, cho nên mới tùy tiện ném linh hồn

người khác xuyên qua xuyên lại như vậy phải không? Hay bọn họ đã mở luôn một trạm tàu xuyên không, mà vô tình vé bán ra lại ế, nên bao nhiêu vé xuyên không ế cứ khuyến mãi tặng kèm, đưa hết cho tôi? Nếu vậy tôi phải xuyên bao nhiêu lần đây?

Mà vấn đề xuyên qua xuyên lại không phải là trọng điểm, mà trọng điểm là tôi hiện tại xuyên về làm Trình Anh, còn thân xác Phùng Hành phải làm sao đây? Khi tôi còn làm Phùng Hành vẫn chưa chính thức gả cho tướng công mà, cũng chưa sinh Hoàng Dung, vậy Hoàng Dung là do ai sinh?

“AAAAAAA.... Hoàng Cố, chàng mau nói rõ cho ta, Hoàng Dung là do ai sinh cho chàng?”

Trình Anh vừa tỉnh lại, lại bất tỉnh, Hoàng Dược Sư nhìn mà lo lắng không yên, vội vận mạnh nội lực, truyền chân khí vào người Trình Anh. Đám người Hoàng Dung, Dương Quá, mặc dù muốn giúp một tay nhưng Hoàng Dược Sư lại không cho họ đụng đến dù một sợi tóc, chỉ có thể đứng một bên toát mồ hôi, căng thẳng chờ đợi, không gian bao trùm sự yên lặng. Đương lúc này, đột nhiên người nào đó đang nằm bất tỉnh trên giường, lại như cương thi sống lại, bật người dậy, túm lấy cổ áo Hoàng Dược Sư, hét toáng lên, khuôn mặt vốn trắng bệch giờ cũng chuyển sang màu đỏ gấc, ánh mắt còn lộ hung quang. Nếu ai không biết, còn tưởng Trình Anh vốn không hề bị Lý Mạc Sầu đã thương.

“Trình... Trình sư muội...” Hoàng Dung một thân đa mưu túc trí, lại trải đời nhiều, nhưng không thể giải thích được chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu... Tiểu Trình...” Dương Quá cũng được gọi là có trí tuệ, nhưng lại phải thức thủ bó tay với hiện tượng kỳ lạ trước mặt.

“Biểu... Biểu tỷ...” Lục Vô Song vốn được cho là nói nhiều nhưng lúc này lại không nói nên lời nào.

“...” Những người khác như Gia Luật Tề, Quách Phù, huynh đệ họ Võ, Gia Luật Yến, Hoàn Nhan Bình thì không cần phải nói, chỉ có thể mở to hai mắt trừng trừng, cầm rớt xuống đất mà nhìn hai người Trình Hoàng.

“Tiểu Hoa Nhi cũng muốn biết Hoàng cô cô là do ai sinh?” Người đầu tiên nói trọn vẹn một câu, không ngờ lại là Tiểu Hoa Nhi.

“Nàng nói xem, Dung Nhi do ai sinh?” Người tiếp theo nói hết câu là Hoàng Dược Sư, nhưng sau khi híp mắt cười tươi nói hết câu, thì ông lẫn đùng ra bất tỉnh.

Tôi nhìn thân hình màu xanh trước mặt đang đổ sụp về phía tôi mà hoảng sợ, đừng nói với tôi là người đang truyền nội công cho tôi, bị tôi hù rồi phản phệ, tẩu hỏa nhập ma nha. “Oh my god! Mau cứu người a!” Không kiềm chế được, sử dụng ngôn ngữ hiện đại mất rồi.

Trình Anh vừa tỉnh lại Hoàng Dược Sư lại bất tỉnh. Vấn đề Tiểu Hoa Nhi thắc mắc, rốt cuộc ai là người sinh ra Hoàng Dung không có câu trả lời. Tiểu Hoa Nhi trong lòng buồn bực, cho nên bám theo Hoàng Dung, từ phòng Trình Anh ra đại sảnh, từ đại sảnh tới nhà ăn, từ nhà ăn tới nhà xí, từ nhà xí ra hoa viên, lại từ hoa viên về phòng ngủ của Hoàng Dung, chỉ hỏi đúng một câu: “Hoàng cô cô, cô cô là do ai sinh ra vậy?” Hoàng Dung tất nhiên không muốn trả lời, thế là Tiểu Hoa Nhi nhà ta lại đi hỏi người khác, gặp một người hỏi một người, gặp hai người hỏi cả hai, cũng vẫn cùng một câu hỏi: “Người nói xem, Hoàng cô cô là do ai sinh?” Khiến người nào người nấy trong Tuyệt Tình Cốc nhìn thấy Tiểu Hoa Nhi đều như thấy quỷ. Nếu không phải Cầu Thiên Xích nể tình Công Tôn Lục Ngạc, và e ngại Hoàng Dược Sư, có lẽ đã không khách sáo, phun một hạt tảo, bắn rơi luôn cái lưỡi của Tiểu Hoa Nhi mất rồi.

Đến tận sau này, rất lâu về sau, vấn đề Tiểu Hoa Nhi thắc mắc, rốt cuộc ai là người sinh ra Hoàng Dung được Hoàng Dược Sư đích thân giải đáp: “Người sinh ra con của ta tất nhiên là thê tử của ta.”

Nhưng lúc đó, Trình Anh lúc này đã là thê tử chính thức của Hoàng Dược Sư lại không chấp nhận, gào lên như heo bị thọc huyết, cùng một câu, lần thứ n: “Thê tử trước đây của chàng không phải là Phùng Hành sao? Phùng Hành không phải cũng là thiếp sao? Thiếp có sinh hay không thiếp không biết sao?”

“Oh, nếu nàng đã sinh rồi mà lại không biết được thì sao?” Hoàng Dược Sư tiếp tục lần thứ n trả lời Trình Anh bằng một câu nghi vấn.

“Làm gì có chuyện như thế hả?”

“Nếu không tin có thể hỏi lão ngoan đồng.”

“Ai mà biết cái lão ngoan đồng chết tiệt đó giờ ở phương nào.”

“VẬY THÌ THÔI!”

Đến tận rất rất lâu sau này nữa. Cuối cùng vẫn đề thắc mắc, day dứt trong lòng của Trình Anh nhiều năm, cũng được lão ngoan đồng giải đáp.

“Ngày đó, A Hành bị Anh Cô ném xuống nước, đến lúc cứu lên hơi thở chỉ còn thoi thóp, nếu không phải Hoàng lão tà biết y thuật vôi vàng dùng ngân châm phong bế 36 đại mạch trong cơ thể cho A Hành, lại liên tục truyền nội công của mình cho nàng ta thì nàng ta đã ngủm rồi. A Hành mặc dù không chết, nhưng làm cách nào cũng không tỉnh lại. Cũng cùng lúc này, lại phát hiện nàng ta có thai, ta và Hoàng lão tà lại xất bất sang bang tìm được liệu quý hiếm, giữ lại mệnh cho đứa nhỏ trong bụng A Hành, mà cũng kỳ lạ, không biết do Hoàng lão tà y thuật cao minh, hay do mệnh Hoàng Dung lớn, A Hành mê mang nằm như xác chết trên giường gần cả năm, vậy mà cũng sinh được Hoàng Dung ra. Chỉ có điều... Ngay lúc Hoàng Dung chào đời thì A Hành cũng ra đi. Hoàng lão tà lúc đó như phát điên, nếu không phải vì còn có Hoàng Dung ta nghĩ lão... Cũng vì thế, ta bị nhốt trên Đào Hoa đảo 16 năm... Hazzz... Đến tận bây giờ, lão vẫn chưa quên thù xưa...” Lão ngoan đồng ngâm ngùi kể chuyện xưa, tất nhiên khi lão kể những chuyện này cho Trình Anh, lão hoàn toàn không biết Trình Anh chính là “A Hành” trong lời lão kể.

(Hoàng Dược Sư cười mỉm: “Chuyện trong nhà, há có thể nói cho người ngoài nghe!”)

Trình Anh sau khi nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, ngồi thẩn thờ hơn hai canh giờ, chỉ lẩm bẩm mỗi câu: “Thật quá kinh người!”, cũng không biết là nói mình quá kinh người (bất tỉnh mà vẫn có thể sinh), hay nói Hoàng Dược Sư quá kinh người (Phùng Hành bất tỉnh nhân sự mà vẫn có thai.) Sau đó, quyết định không cho Đông Tà leo lên giường cùng ngủ với mình nữa. Khiến trong một khoảng thời gian dài, Đông Tà Hoàng Dược Sư mặt thối còn hơn đậu phụ thối.

Nhưng đó đều là những chuyện sau này, còn hiện giờ Trình Anh hoàn toàn chẳng biết tý nào về sự thật, tại sao Hoàng Dung được ra đời, đang vô cùng lo lắng, ngồi bên mép giường Hoàng Dược Sư, đổ mồ hôi, bắt mạch.

Sau khi kiểm tra tổng bộ, từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, tôi rút kết được một điều: sự phụ thật trâu bò.

“Người không sao? Chỉ là độc Hoa Tình bộc phát, nên ngắt đi thôi. Một lát là tỉnh.” Tôi xoay người cố gắng nở một nụ cười, hướng Hoàng Dung nói.

“May quá, người không bị nội thương. Trình sư muội, muội trong người còn có thương, cũng mau về phòng nghỉ ngơi đi.” Hoàng Dung mỉm cười dịu dàng nói.

“Nếu ta nhớ không lầm... Đây là phòng của ta.”

“...”

“Ta muốn nằm nghỉ!”

“Nếu đã vậy, phụ thân ta nhờ Trình sư muội chăm sóc.”

Không hiểu sao càng nhìn Hoàng Dung tôi càng cảm thấy không thuận mắt, lúc trước đã vậy, hiện tại khi biết Hoàng Dung lai lịch bất minh, không biết mẹ là ai, tôi lại càng cảm thấy không ưa nổi. Tiếc là tôi lại không thể để lộ sự khinh bỉ của mình ra.

“Chăm sóc? Hoàng Cố, chàng mơ tưởng đi.”

Người nào đó, đang ngủ nhưng khóe miệng giật giật, lòng thầm than: “Gặp lại là phúc hay họa đây?”

57. Chương 57: Chuyện Xưa

Mùa đông, mùa của sự chết chóc, cái lạnh của mùa đông khiến vạn vật chìm vào giấc ngủ, thú rừng trú đông, cây cối đâm chồi, nảy lộc. Khắp nơi đều là sự lạnh lẽo chết chóc, chỉ còn duy nhất một màu trắng, tuyết phủ khắp nơi. Thế nhưng có một nơi, dù cho khí trời có lạnh lẽo ra sao, nơi đây vẫn ngập tràn sắc hoa ngũ sắc.

Nơi đó có tên Tuyệt Tình cốc. Cốc Tuyệt Tình nhưng không tuyệt tình.

Do địa thế Tuyệt Tình cốc nằm trên một ngọn núi lửa đã ngủ yên, vì thế khí hậu đặc biệt ấm áp hơn những nơi khác. Cho nên đang giữa trời đông mà chúng ta vẫn có thể tình cờ bắt gặp vài cơn mưa phùn.

Mưa phùn đến nhanh đi cũng nhanh, nhưng dù chỉ chút mưa đó thôi cũng đủ làm cho lòng người khắc khoải.

Dưới màn mưa phùn lất phất, tôi gặp lại Hoắc Đô. Hắn đứng dưới làn mưa, đôi mắt miên mang nhìn biển hoa Tình vô định phía xa xa. Hắn vẫn là Hoắc Đô nhưng cảm giác hắn tạo cho tôi lúc này lại không phải là Hoắc Đô mà tôi đã từng quen biết.

“Hoắc Đô!” Tôi bước lại gần, gọi. Nhưng người trước mặt tôi đây cứ như đã thoát hồn khỏi xác, hắn không trả lời, mắt vẫn đắm đắm nhìn về biển hoa Tình ở phía xa.

“Hoắc Đô!” Tôi mở miệng gọi thêm lần nữa. Nhưng Hoắc Đô vẫn không trả lời, mất một lúc sau, hắn mới lên tiếng.

“Tiểu Trình, nàng từng nghe qua cái tên Tần Huy chưa?” Hoắc Đô quay đầu nhìn tôi mỉm cười.

“Tần Huy?” Tôi nghe hắn hỏi thì ngạc nhiên, hỏi lại: “Chưa từng nghe qua? Hắn là ai vậy?”

“Hahahaha...”

Hoắc Đô đột nhiên cười to, khiến tôi giật bắn cả mình. Hắn là đang cười cái gì, tôi chỉ thành thật nói mình không biết người tên Tần Huy thôi, có gì mà đáng cười kia chứ. Cái tên này quả thật tôi chưa từng nghe qua cơ mà.

“Người cười cái gì?”

“Chỉ là có một kẻ ngốc, khiến ta buồn cười mà thôi... Hahahaha...” Hoắc Đô ôm bụng cười điên cuồng, cười đến trào cả nước mắt.

“Người cứ ở đây mà cười đi!” Nhìn Hoắc Đô đột nhiên lên cơn động kinh, tôi biết hắn vẫn là Hoắc Đô, hoàng tử cao ngạo của Mông Cổ, có lẽ cái cảm giác như hắn sắp biến mất khỏi thế gian lúc này, là ảo giác của tôi đi. Cho nên tôi có thể yên tâm mà đi tìm “Đoạn Trường thảo”, độc Tình hoa trong người tôi và sự phụ, sớm giải ngày nào hay ngày đó.

Hoắc Đô nhìn theo bóng Trình Anh càng lúc càng xa, tiếng cười cũng ngày một nhỏ dần, nụ cười trên môi cũng chỉ còn một đường cong nhợt nhạt, ý cười trong mắt đã tiêu tán giờ chỉ còn sự chua xót. Giữa đồng hoa mênh mông lúc này chỉ còn lại mỗi mình Hoắc Đô đứng đó, hắn nhẹ giọng thì thầm như hỏi, cũng như tự nói với bản thân: “Vì một người ngay cả tên người còn không biết, mà chết, cảm thấy đáng sao, Tần Huy?”

“Nếu đổi lại là người, người có cảm thấy đáng hay không?” Thế nhưng lại có tiếng trả lời, tiếng nói không có âm thanh nhưng lại hòa vào trong gió phiêu tán đến bên tai Hoắc Đô.

Hoắc Đô sững người một chút, nhưng sau đó xoay người nhìn về phía biển hoa Tình, mỉm cười như ngày xuân đón gió, đáp: “Xứng đáng!” Nói đoạn cũng xoay người rời đi.

Lúc này phía sau lưng hắn, một bóng hình nam tử mờ mờ ảo ảo hiện lên, trên môi cũng là một nụ cười tươi tắn.

Giang Nam năm nào từng có một tiểu tử sống trong nhung lụa, phụ mẫu yêu thương, nhưng chỉ trong một đêm, cả nhà đều chết. Giang Nam năm nào từng có một tiểu tử cả người dính đầy máu phụ mẫu, lê lét trên đường, không biết phải đi về đâu. Giang Nam năm nào từng có một tiểu tử vì một cái bánh bao mà đã giao thân xác và linh hồn mình cho một nha đầu.

“Người nếu không ăn bánh bao có phải sẽ đói bụng chết phải không?”

Tiểu tử gật đầu.

“Vậy ta cho người bánh bao ăn, người sẽ không chết phải không?”

Tiểu tử gật đầu.

“Thế ta cứu mạng của người, ta có được xem là ân nhân của người không?”

Tiểu tử gật đầu.

“Vậy người có nên báo đáp ân nhân của mình không?”

Tiểu tử gật đầu.

“Được, ta là ân nhân cứu mạng của người, người phải lấy thân báo đáp ta. Ta tên là Trình Anh, hay gọi Tiểu Trình, người sau này lớn lên nhất định phải quay lại đây kiếm ta, lấy thân báo đáp ta có nghe chưa.”

.....

“Người muốn đi theo ta?”

Tiểu tử gật đầu.

“Nếu theo ta người sau này ngay cả một con chó cũng không bằng, chỉ có thể là một công cụ giúp ta làm việc.”

Tiểu tử ánh mắt khẩn thiết nhìn nam nhân áo xanh đẹp như thiên tiên trước mặt, kiên định nói: “Chỉ cần được ở bên Tiểu Trình, tất cả ta đều nghe ông.”

“Người tên gì?”

Tiểu tử đáp: “Tần Huy!”

“Hãy quên tên đó đi, sau này người gọi là Thập Bách Ngũ.”

Bất chợt một cơn gió mang theo khí lạnh thổi đến, làm tung những cánh hoa Tình, bóng hình người nam tử cũng theo gió tan ra, chỉ còn vương lại tiếng nói như tiếng gió: “Xứng đáng!”

Tìm quanh quẩn chung quanh đồng hoa Tình một lúc, cuối tôi đã tìm được loại cây có họ hàng với Dương Sỹ là “Đoạn Trường thảo”, khi nhìn thấy đám cỏ này tôi tức nhiên là mừng như điên, cũng chẳng suy nghĩ nhiều liền lao qua định hái một bó đem về, nào ngờ móng sói của tôi chưa kịp chạm vào đám cỏ thì đã bị người nào đó túm lại trên không trung.

Con bà nó, cỏ này ở đây nhiều vô kể, sao lại có người ngăn cản tôi hái chút cỏ kia chứ? Đừng nói với tôi là cỏ này cũng được bảo tồn đó nha?

“Làm gì...” Tôi tức giận quay đầu, định mắng cho cái người rồi hơi đó một trận, nào ngờ...

“Sư... sư phụ!” Thì ra cái người rồi hơi đi bảo vệ cho một đám cỏ là sư phụ. Không phải lúc tôi rời đi, sư phụ còn nằm mê mang trên giường do bộc phát độc hoa Tình sao, sao lại tỉnh nhanh như vậy?

Mặc dù trong lòng vô cùng cảm tức người bội bạc tình cảm, nhưng dù gì hiện tại thân phận của tôi hiện giờ là Trình Anh, là đồ đệ của người, mà người lại rất thích hành hạ đồ đệ là tôi đây. Người xưa nói: Nhỏ không nhịn sau có thể làm chuyện lớn. Cho nên trước mắt tôi cứ nhẫn nhịn làm hòa đã.

“Sư phụ, người chẳng phải là đang nằm tịnh dưỡng trong phòng sao, sao lại ra đây? Người có biết người vì đồ nhi mà hao tổn chân khí, làm mái tóc đen óng mượt mà như hắc ti của người bạc trắng làm đồ nhi đau lòng đến cỡ nào không, bây giờ người lại vì lo lắng cho đồ nhi mà thân đang mang độc còn chạy ra đây tìm kiếm đồ nhi, làm đồ nhi thật sự đau lòng đến nỗi tim gan phèo phổi đều xoắn lại một chỗ.”

“...” Sư phụ khóe miệng giật giật.

“Sư phụ a... Người không vì mình thì cũng vì đồ nhi, người không thể quý trọng sức khỏe của mình một chút sao?” Tôi ánh mắt chân thành công suất 120%, đăm đăm nhìn sư phụ như muốn nói: Hãy nhìn vào mắt của đồ nhi, người sẽ biết những lời đồ nhi nói đều là lời thật lòng. (Mặc dù trong đó chỉ có 50% sự thật.)

Tôi chớp chớp mắt to nhìn sư phụ, sư phụ hí hí mắt nhỏ nhìn tôi, khóe miệng còn liên tục giật giật. Không khí tràn ngập vẻ kỳ quái.

Không ngờ không khí quỷ dị này lại bị một câu: “A Di Đà Phật!” cắt đứt.

Tôi quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói. Người tới một thân áo cà sa màu đỏ, đầu tròn bóng loáng, hàng râu dài màu bạc phất phơ trong gió. Mặc dù qua bao nhiêu gió mưa, năm tháng, khí chất vương giả cao quý trong Đoàn Chính Hưng vẫn không mất đi. Phía sau lão là đám người Hoàng Dung, Dương Quá.

“Phụ thân!” Hoàng Dung vừa nhìn thấy chúng tôi, đã lên tiếng gọi to, rồi nhanh chóng lao về phía sư phụ, níu lấy cánh tay của người, cứ như sợ người nắm tay tôi thêm một lúc nữa thì tay người sẽ rụng hết xương vậy đó. Tôi thầm khinh bỉ trong lòng, là sư phụ nắm tay ta đấy nhé, không phải ta muốn nắm tay người đâu.

“Dung Nhi!” Sư phụ bị Hoàng Dung kéo tay thì nhúu mày, vẻ mặt nhìn có vẻ không được vui cho lắm, tức nhiên một người thông minh như Hoàng Dung sao có thể không đoán ra được tâm tình của sư phụ, cho nên nàng lập tức mỉm cười chuyển đề tài: “Phụ thân, Thiên Trúc cao tăng sư đệ của Nhất Đăng đại sư đến Tuyết Tinh cốc để tìm cách giải độc hoa Tình cho Quá Nhi, nhưng chẳng may bị Cầu Thiên Xích giam giữ, Nhất Đăng đại sư lần này đến cốc là muốn giải cứu sư đệ của mình, nay có phụ thân ở đây, chúng ta không sợ không cứu được người từ tay Cầu Thiên Xích.”

“Sư đệ của lão bị bắt thì liên quan gì đến ta.” Sư phụ lạnh lùng nói, sau nắm lấy tay tôi muốn rời đi, nhưng tôi làm sau mà đi cho được.

“Sư phụ, đồ nhi còn muốn hái thảo được a.” Tôi vội vàng la lớn.

“Thảo được? Đó là “Đoạn Trường thảo”, là độc được cực mạnh. Nếu ta không đến kịp thì trong người người đã trúng thêm một loại độc nữa rồi, có biết không hả?” Sư phụ hí mắt nói, trong lời nói không giấu nổi sự tức giận, sát khí cũng lan tràn ra. Tôi vừa nhìn thấy, lập tức rút cổ, không dám vùng tay ra khỏi tay người. Chỉ có thể buồn phiền lê lét theo sau người mà thôi.

Có điều...

“Xin các vị dừng bước!”

Trước mặt tôi lúc này xuất hiện năm thiếu nữ áo xanh, người đi đầu bưng một làn hoa, bốn người đi sau giắt bội kiếm.

Thiếu nữ đi đầu chính là Công Tôn Lục Ngạc dịu dàng lên tiếng: “Gia mẫu thỉnh các vị tới đại sảnh dùng trà.”

Hazzz... Quái bà Cầu Thiên Xích đã không thể chờ được nữa rồi.

58. Chương 58: Thành Thật Được Khoan Hồng

Tuyết Tinh cốc, đỉnh Đoạn Trường nhai, gió thổi vù vù, khí lạnh lan tỏa.

“Trước đây khi ta hành tẩu trên giang hồ có gặp qua vài tên thuật sỹ giang hồ, nghe được từ bọn họ vài chuyện ly kỳ, bọn họ nói: có người có thể mượn xác hoàn hồn, chết đi sống lại; còn có người đã uống canh mạnh bà, đầu thai chuyển thế, mà vẫn có thể nhớ rõ chuyện của những kiếp trước đây. Mỗi lần ta đều cho là nhảm nhí, không để tâm đến, nay tự nhiên ta cảm thấy, chuyện này có thể lắm chứ. Anh Nhi! Người nói xem, nương tử A Hành của ta thuộc loại nào?”

Sư phụ cả người đứng dựa vách núi, thanh y bị gió thổi bay phấp phật, cổ áo hơi mở rộng, để lộ xương quai xanh tinh tế, ánh mắt tà tà nhìn tôi, khóe môi nhếch lên một đường cong rất nhẹ, lại kết hợp với bộ tóc trắng như bạch ti kia, bộ dạng này thật sự quá yêu nghiệt, sư phụ hiện tại y như một con hồ ly đã tu luyện thành tinh.

Tôi nhìn mà không khỏi nuốt nước miếng, thầm kêu gào trong lòng, nhưng... Tôi không thể bị sắc mê hoặc, nhất định không được khuất phục: “Sư phụ... Người là đang nói gì thế, đồ nhi không hiểu.”

“Không hiểu?” Đường cong nơi khóe miệng của sư phụ càng cao, mắt bắn ra ánh sáng lạ.

Sư phụ như thế này còn đáng sợ hơn những lúc người nổi giận. Tôi nhìn thấy mà rung mình, nuốt “ợc” 1 ngụm nước giải, lo lắng lặp lại: “Đồ nhi... không hiểu!”

“Oh, vậy sao?” Sư phụ hí mắt cười tươi: “Thật..”

“...”

“Sư...”

“Sư... sư...”

“Không...”

“Sư phụ...”

“Hiểu..”

“Người... người...”

“Ta..”

“Đừng... đừng...”

“Nói...”

“Đừng qua đây...”

Sư phụ cứ nói một chữ là lại tiến về phía tôi một bước, còn mang trên mặt nụ cười hồ ly tinh ngàn năm, không đúng người hiện tại đã thăng cấp lên thành hồ ly tinh vạn năm rồi. Tính cảnh giác của tôi với nụ cười này của người rất cao, bởi vì tôi biết mỗi lần người cười thế này thì tiếp theo sẽ không có chuyện gì tốt đẹp, nên theo quán tính đã tập thành thói quen nhiều năm... Người bước một bước, tôi lùi một bước.

Có phải đây vẫn là cảnh hay xảy ra trong các tiểu thuyết ngôn tình. Nam chính từng bước áp sát nữ chính, nữ chính bị bức lùi dần về phía sau, áp sát vào vách núi, vách tường, vách cửa... nói chung cứ hễ là vách đều được, để rồi nam chính sẽ giam nữ chính trong vòng tay và vòm ngực của mình, không cách nào thoát ra được, sau đó, nam chính sẽ cúi đầu thì thầm bên tai nữ chính một câu: ‘Nàng không thoát khỏi tay ta đâu.’

Nhưng thực tế thì, tôi đang đứng trên đỉnh Đoạn Trường nhai cao hơn cả mây trời, một bên là vách núi cao, một bên là vực sâu vạn trượng, mà lúc này sư phụ là từ vách núi chậm chậm bước ra, cũng có nghĩa...

“Gi?”

Người vừa nói dứt câu: “Thật sự không hiểu ta nói gì?” thì chân tôi đạp hụt vào khoảng không. Tôi biết mà, mỗi lần sư phụ cười như vậy, tôi chẳng gặp chuyện gì tốt. Biết thế, lúc này mặc sự lôi kéo, uy hiếp của sư phụ, tôi nhất quyết đi theo đám người Công Tôn Lục Ngạc, Hoàng Dung đến đại sảnh uống trà của lão quái bà là được rồi.

“Sư... Sư phụ... Cứu, cứu đồ nhi!” Cũng may tôi tóm được vào một tảng đá hơi nhô ra ngoài một chút, nếu không lại rơi vực nữa rồi. Lần này chưa chắc sẽ may mắn như lần trước a. Hức...

“Người không hiểu ta đang nói gì, cứu người lên chỉ tổ khiến ta tức chết, vậy còn cứu người lên làm gì?” Nụ cười nơi khóe miệng sư phụ càng thêm mấy phần tinh quái.

“...” Người là đang bức tôi đây mà. Từ lúc tỉnh dậy đến giờ chưa được 4 canh giờ, vết thương trên người mặc dù không nặng nhưng vẫn còn đau âm ỉ, vậy mà tại sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy tôi lại bị sư phụ phát hiện chuyện giữa tôi và Phùng Hành có liên quan kia chứ?

“Sư phụ... Đồ nhi thật sự không hiểu người đang nói gì... Người mau cứu đồ nhi, đồ nhi chịu hết nổi rồi.”

“Không cứu!”

“...” Trán tôi lúc này nhất định là nổi gân xanh rồi, tại sao đối với sự cầu xin đầy tha thiết của tôi người lại có thể ngoảnh mặt làm ngơ kia chứ, đã vậy... “Sư phụ, người không muốn cứu đồ nhi cũng không sao, đồ nhi sẽ tự nghĩ cách cứu thân, nhưng... người đừng có gỡ từng ngón tay đồ nhi ra khỏi tảng đá như thế.” Từng chữ hầu như là rít ra từ hàm răng đang cắn chặt vì cảm phẫn của tôi. Hoàng Cố, giỏi lắm. Tôi nhất quyết không khuất phục.

“Anh Nhi! Ta gỡ được một tay của ngươi ra rồi này.”

“...” Người có cần reo lên vui vẻ như vậy không, nhìn thấy cảnh tượng đồ nhi của mình dùng một tay bám vào tảng đá, treo lơ lửng giữa không trung như khi đu dây thế này, mạng có thể mất bất cứ lúc nào, bộ vui lắm sao?

“Anh Nhi! Ta gỡ luôn tay này là ngươi sẽ rơi xuống dưới đó đó.Ầy cha, chỗ này cũng khá cao đấy nhỉ?”

“...” Đâu phải là khá, mà là quá cao ấy chứ, biết là bên dưới có hồ nước lớn, nhưng với độ cao này rơi xuống, dù là mặt nước thì cũng có độ cứng ngang giữa kim cương đó.

“Ta bắt đầu gỡ nha!”

“...” Đồ khốn, ức hiếp nữ tử không có sức chống cự là chuyện mà nhất đại tôn sư, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ như người nên làm hay sao?

“Oh, sao bàn tay này lại nắm chặt hơn bàn kia thế, thật vất vả mới tháo được một ngón.”

“Huhuhu... Tướng công, thiếp là A Hành, chàng mau cứu thiếp lên đi, thiếp chịu hết nổi rồi.”

“Sớm thừa nhận, có phải đáng yêu hơn không?”

Cuối cùng tôi cũng bại bởi tên hồ ly thói tha Hoàng Cố. Khi được người kéo lên, tôi chỉ có thể thành thành thật thật nói dối. Kể lại câu chuyện mà tôi đã chế biến công phu nữa thực nữa hư cho sư phụ nghe. Nội dung thì... Ừ thì nội dung hơi hoang đường một chút. Tôi nói là tôi tiên nữ trên trời, phải xuống phạm lịch kiếp, nếu chịu xong kiếp nạn sẽ được thăng làm thượng tiên, kiếp nạn lần này là tình kiếp. Tôi xuống trần đầu thai làm Phùng Hành, mục đích là kiếm được nam nhân có số mệnh được an bài chịu lịch kiếp cùng tôi, người đó chính là sư phụ, nhưng kiếp chưa lịch xong thì hồn đã lìa khỏi xác, công đức chưa viên mãn, không cách nào về trời, đành nhờ Diêm Vương cho hoàn dương lần nữa, tiếp tục lịch kiếp.

“Thì ra là vậy!” Sư phụ nghe xong, gật gật đầu, tỏ vẻ như đã sáng tỏ: “Cách đây 8 năm, ta đã ngờ ngờ...”

“Ngờ ngờ gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Lúc đó ta chỉ nghĩ sao trên đời này lại có một người có tính cách từng từng giống A Hành như vậy? Thì ra chính là nàng!”

“Hoàng... Ừm...” Tôi đang muốn bốc hỏa thì đã bị sư phụ ôm lấy, áp môi người vào môi tôi, chặn hết mấy câu tôi muốn mắng người không cho thốt ra đầu một chữ.

Sư phụ sau khi cướp đoạt hết không khí của tôi, mới lưu luyến rời ra, nói một câu thâm tình: “Dù là Ngọc Hoàng đại đế có xuống đây đòi người, ta cũng nhất quyết không cho nàng rời đi. Nàng là của ta.”

Tôi được sư phụ ôm trong lòng, còn nói ra những câu thâm tình như thế đáng lý tôi phải vô cùng vui sướng, nhưng món nợ cũ: phản bội thê tử, hận mới: treo lơ lửng trên không còn đây, làm sao có thể nghe lọt tai mấy lời mật ngọt chết ruồi đó chứ, tôi đang muốn hỏi rõ đầu đuôi ngọn nguồn thì cảm giác vai trái chịu một sức nặng rất lớn, từ trên đè xuống, thì ra... Sư phụ bộc phát độc hoa Tình, bất tỉnh nữa rồi.

Cho nên chuyện tôi muốn hỏi đành phải gác lại thôi. Đến sau này, tôi hỏi sư phụ, tại sao ngày đó vì ép tôi nói thật mà để cho tôi rơi xuống vực, nếu không phải tôi bám được vào tảng đá thì đã thịt nát xương tan

rồi sao? Sư phụ chỉ cười nhạt nói: “Có ta ở đó, nàng không cách nào có thể rớt xuống được.” Tôi nổi giận, nói nếu thật sự tôi rơi xuống đó chết thì sao, người lại nói: “Vậy ta nhảy theo nàng là xong.” Khiến tôi vừa giận vừa vui, không biết lại tiếp tục truy vấn người như thế nào. Nhưng đó đều là chuyện sau này. Còn hiện tại...

Sư phụ đã bất tỉnh, cả người đè nặng trên vai tôi, càng lúc càng nặng, tôi không cách nào kìm giữ, vì thế mà té ngã nằm ra đất, sư phụ hoàn toàn đè lên thân, nhìn tình cảnh này muốn có bao nhiêu ám muội, là có bấy nhiêu ám muội, nhất là lúc này trước mắt tôi lại xuất hiện một người.

“Hahahaha... Tiểu mỹ nhân, nếu lão già kia không thể thỏa mãn nàng, vậy thì để ta giúp” Lại còn là một cái đại boss người xấu.

59. Chương 59: Đại Kết Cục

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh có ơn cứu mạng tiểu nữ, không ngờ tiểu nữ lại làm cho tiên sinh mấy phen khổ sở. Tiểu nữ trong lòng áy náy, nhưng có như thế nào tiểu nữ cũng xin tiên sinh ban cho Tuyệt Tình đơn, cứu phu lang của tiểu nữ. Tiên sinh không dùng thứ đó, hãy ban cho tiểu nữ, tiểu nữ sẽ mãi mãi ghi nhớ đại ân đại đức này.”

Tiểu Long Nữ thân hình mảnh mai đứng trên vách núi, vạt áo trắng gió thổi bay bay, nàng giống như muốn theo gió bay đi, phong thái kia đẹp đến nỗi khiến lão trâu già Công Tôn Chỉ dù chỉ có một mắt cũng nhìn đến nỗi muốn lột luôn con mắt còn lại ra ngoài, bàn tay đang bóp lấy cổ tôi cũng thả lỏng ra đôi chút. Tôi nhanh chóng hít lấy hít để không khí bị thiếu hụt này giờ. Tôi thâm oán thán trong lòng, nếu có thể thoát ra khỏi tay lão trâu già này, tôi nhất định sẽ đem tiểu đệ đệ của lão băm thành thịt băm, đem cho “Điều huynh” ăn.

Còn chuyện vì sao tôi lại rơi vào tay lão thì phải quay lại 2 khắc trước.

2 khắc trước, trên đỉnh Đoạn Trường nhai:

“Dù là Ngọc Hoàng đại đế có xuống đây đòi người, ta cũng nhất quyết không cho nàng rời đi. Nàng là của ta.”

Sư phụ sau khi thốt ra mấy lời chân tình thâm thúy “trời đánh”, thì đột nhiên bất tỉnh nhân sự, đè cả người lên người tôi. Trong lúc tôi đang muốn vùng thoát ra khỏi “sức nặng ngàn cân” này, thì tên trâu già đột nhiên từ trên trời rớt xuống.

“Hahahaha... Tiểu mỹ nhân, nếu lão già kia không thể thỏa mãn nàng, vậy thì để ta giúp.”

Tôi bị ai ngược nhìn tên già mà ham Công Tôn Chỉ đang cười rất rất dễ tiện trước mặt, hình tượng đáng quân tử đạo mạo mà lão vốn cực công xây dựng suốt mấy chục năm qua, giờ phút này hoàn toàn biến mất. Ngay sau đó, đám người Tiểu Long Nữ, Dương Quá, Hoàng Dung, không biết từ xó nào cũng ùn ùn chạy đến. Thì ra trong lúc tôi và sư phụ đang giằng co trên đỉnh núi, đám người Hoàng Dung, Dương Quá đi theo Công Tôn Lục Ngạc đến đại sảnh dùng trà, lại là một bữa tiệc Hồng Môn.

Cầu Thiên Xích sau khi gặp lại Cầu Thiên Nhẫn giờ đã là Từ Ân, đệ tử của Nhất Đẳng đại sư, biết không thể lôi kéo được nhị ca của mình nhập ma đạo lần nữa, nhưng mỗi hận giết đại ca Cầu Thiên Trượng, kèm theo nỗi nhục con gái bị Dương Quá từ chối, liền nổi máu xung thiên dùng Ngư Vong trận bắt hết cả lũ, rồi dùng nửa viên Tuyệt Tình đơn duy nhất còn lại, ép Hoàng Dung phải dùng mạng mình để đổi, nếu muốn lấy thuốc cứu Dương Quá. Nào ngờ giữa đường nhảy ra tên “Trình Giảo Kim” Công Tôn Chỉ, giết chết Công Tôn Lục Ngạc, cướp mất viên thuốc, phá Ngư Vong trận chạy mất. Vì thế Tiểu Long Nữ liền đuổi theo. Tiểu Long Nữ đuổi theo, Dương Quá tất nhiên cũng đuổi theo. Dương Quá đuổi theo, kéo theo cả bảy người cũng đuổi theo. Tôi và sư phụ lại đang trong tình trạng dở khóc dở cười. Tôi hóa đá. Cho nên mới dễ dàng để cho Công Tôn Chỉ bắt được như thế này.

Công Tôn Chỉ thấy có nguy hiểm, đương nhiên phải kiếm vật gì đó làm lá chắn chắn thân, mà không may xung quanh phạm vi trăm thước ngoài núi cao mây trắng chỉ có mình tôi và sư phụ ở đây. Tất nhiên dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng có thể đón được Công Tôn Chỉ sẽ không dạy gì mà túm lấy sư phụ làm con tin. Cho nên... Chỉ trách tôi đã đắc tội với tác giả mà thôi.

Công Tôn Chỉ say đắm nhìn Tiểu Long Nữ, nói: “Nếu cô nương đáp ứng ta 1 việc, ta có thể tặng viên Tuyệt Tình đơn này cho cô nương.”

Tiểu Long Nữ nhìn con mắt láo liên của hắn, đã biết ý muốn của hắn, bèn lắc đầu, nói: “Tiểu nữ đã là thê tử người ta, làm sao có thể thành thân với tiên sinh? Công Tôn tiên sinh, tiên sinh có tình với tiểu nữ, nhưng trái tim của tiểu nữ đã thuộc về Dương lang, đành phụ hảo ý của tiên sinh.”

Con mắt duy nhất của Công Tôn Chỉ long lên, lão gần giọng nói: “Thế thì cô nương hãy mau lui về, nếu còn đối địch với ta, thì đừng trách ta đao kiếm vô tình.”

Tiểu Long Nữ: “Công Tôn tiên sinh nhất định muốn động thủ, coi tiểu nữ như kẻ thù, chẳng hóa ra uống phí sự quen biết giữa chúng ta hay sao?” Giọng nàng hiền hòa, thâm tâm quả nhiên vẫn ghi nhớ ơn cứu mạng lần trước của Công Tôn Chỉ. Nhưng...

“Dương Quá, tên khốn khiếp, người còn đứng đó mà nhìn cái gì, không biết mau nghĩ cách cứu ta ra sao, uống công ta cứu mạng người nhiều lần như vậy.” Tội nổi điên gào lên. Đây đâu phải lúc Tiểu Long Nữ và Công Tôn Chỉ ôn chuyện xưa. Tội vẫn còn bị lão bóp cổ đây này.

Công Tôn Chỉ nghe tội hét lên, bàn tay đang bóp lấy cổ tội đột nhiên tăng lực, lão cười rộ lên: “Cứu? Chẳng ai có thể cứu người hết. Ngay cả Dương Quá cũng vậy. Ta muốn tận mắt nhìn thấy tên tiểu tử đó bị trúng độc quần quai, đau đớn rên rỉ mà chết, muốn thấy vị hiền thê như cô nương cuối cùng trở thành quả phụ khóc tang chồng.”

“Oh! Vậy sao?”

Công Tôn Chỉ vừa dứt lời, thì một giọng nói trầm trầm vang lên, tí tít, tội đã được kéo ngược trở vào lòng của người nào đó. Sư phụ à, người tỉnh nhanh một chút thì cổ đồ nhi đã không phải chịu tội lâu như vậy rồi.

“Người... Người...” Công Tôn Chỉ không ngờ sư phụ bị bộc phát độc hoa Tình mà lại nhanh tỉnh như vậy, đã vậy chỉ nhẹ tay kéo một cái, đã cứu được tội. Lão ngạc nhiên đến nỗi không thốt nổi lời nào. Tội thầm cảm thông cho lão, bởi vì lão đã gặp phải một người trâu bò như sư phụ à.

“Công Tôn tiên sinh, xin đả tội.” Ngay lúc này, Tiểu Long Nữ cũng cầm song kiếm lao tới

Công Tôn Chỉ đột nhiên bị tập kích, tuy có chút khó khăn nhưng vẫn kịp dùng Kim đao trong tay gạt đi thanh trường kiếm trong tay Tiểu Long Nữ. Hắc kiếm thuận thế đâm tới. Tiểu Long Nữ tả kiếm đỡ gạt, hữu kiếm trả đòn. Sau khi nàng học được thuật phân tâm nhị dụng của Chu Bá Thông, võ công tăng tiến gấp đôi. Tuy tạng phủ nhiễm độc, nội lực suy giảm, song hai tay cùng sử “Ngọc nữ tổ tâm kiếm pháp” một cách thần diệu, Kim đao Hắc kiếm của Công Tôn Chỉ làm sao địch nổi? Đã thế, còn có Hoàng Dung Dương Quá, Nhất Đẳng đại sư ở đây, Công Tôn Chỉ giờ như cá nằm trên thớt. Đành khoay tay chịu trói.

À, tại sao tội lại không nhắc đến sư phụ phải không? Bởi vì từ lúc cứu được tội khỏi tay Công Tôn Chỉ, đến khi bắt được Công Tôn Chỉ, sư phụ chỉ đứng dựa vách núi, hípc mắt xem kịch vui, chẳng hề có tỹ nào là muốn trợ giúp. Còn tội, đương nhiên là phải đứng bên cạnh sư phụ rồi.

“Anh Nhi, nàng nói xem, phải làm gì với tên Công Tôn này đây?” Sư phụ liếc mắt nhìn Công Tôn Chỉ bị huynh đệ họ Võ đè trên đất, nở một nụ cười quỷ dị.

“...” Sư phụ à, người đã không trợ giúp thì thôi, người còn đợi người ta khó khăn lắm mới bắt được, người lại muốn giành lấy là sao?

“Công Tôn Chỉ bản tính thâm độc, ngay cả cốt nhục thân sinh của mình mà cũng giết, theo con nên sớm trừ hậu họa.” Người cho ý kiến đầu tiên là Hoàng Dung.

“Phải phải, lão già này ác độc như vậy, giết chết lão đi.” Huynh đệ họ Võ, và Quách Phù tiếp lời.

“A di đà phật! Đừng tạo sát nghiệp quá lớn.” Nhất Đẳng đại sư lại ngăn cản.

“Sư phụ!” Võ Tam Thông bắt bình.

“Theo văn bối, nên đưa Công Tôn Chỉ cho Cầu Thiên Xích.” Dương Quá hòa giải.

“Ta có hỏi các ngươi sao? Anh Nhi?” Sư phụ lạnh lùng cắt đứt cuộc tranh luận.

“... Ha ha... Ha ha... Vẫn là nên theo ý Dương Quá, đưa Công Tôn Chỉ cho Cầu Thiên Xích, để lão quái bà đó tự giải quyết chuyện gia đình.” Tôi đỏ mặt cười ra quyết định. Nhiều lúc tôi cũng suy nghĩ, từ khi nào, tôi lại là người có quyền quyết định cuối cùng.

“Đi thôi!”

Sư phụ nắm lấy tay tôi kéo đi, dù đã đi được 1 đoạn xa, nhưng ánh mắt tôi không thể nào rời khỏi được xác của Cầu Thiên Xích và Công Tôn Chỉ nằm trên đất. Tôi sớm đã đoán trước được kết cục chỉ là không đoán được quá trình.

Tôi biết, nếu giao Công Tôn Chỉ lại cho Cầu Thiên Xích, chắc chắn bà ta sẽ không do dự mà giết chết lão ta nhưng, tôi không thể ngờ, sau khi giết chết Công Tôn Chỉ, bà ta lại dùng 1 tay ôm lấy thân xác Công Tôn Lục Ngạc, 1 tay khẽ vuốt ve mặt lão, trên khuôn mặt xấu xí, hiện lên ý cười, khẽ thì thầm: “Sau mười mấy năm xa cách, cả gia đình chúng ta, cũng được đoàn tụ.”, sau đó cắn lưỡi mà chết.

Hỏi thế gian tình là vật gì, mà khiến sinh tử tương hứa.

Sau cái chết của Cầu Thiên Xích và Công Tôn Chỉ, đám đệ tử áo xanh còn sót lại sợ hãi bỏ cốc mà đi hết. Trong cốc chỉ còn lại mấy người bọn tôi. Hoàng Dung và Dương Quá nhanh chóng cứu được Thiên Trúc cao tăng ra khỏi Hỏa hoàn thất. Nhờ có nữ viên Tuyệt Tình đơn lấy được từ chỗ Công Tôn Chỉ, tôi (sau khi ăn vạ, lặn qua lộn lại 800 lần, tôi được sư phụ cho phép) cùng Thiên Trúc cao tăng điều chế được Tuyệt Tình đơn, giải độc hoa tình cho mọi người. Sư phụ sau khi uống thuốc giải, cũng không chùng chừ mà kéo tôi rời khỏi Tuyệt Tình cốc, chẳng cho tôi lấy nữa khắc cơ hội ở lại xem Dương Quá có chịu uống thuốc giải hay không? Cho nên những việc xảy ra sau đó, có giống như trong nguyên tác không, tôi cũng chẳng biết được. Đúng là, đâu phải muốn thay đổi lịch sử là có thể thay đổi.

“Anh Nhi!”

“Anh Nhi!”

“Anh Nhi!” Sư phụ gọi tôi đến lần thứ 3 mới khiến tôi thoát ra khỏi suy nghĩ vẫn vơ trong đầu. “Nàng đang nghĩ cái gì, mà ta gọi mãi không nghe?” Sư phụ có vẻ bức bối, nên giọng nói cũng trầm thêm vài phần, đôi mày đẹp khẽ nhíu, ánh mắt dò xét nhìn tôi.

Tôi thấy vậy chỉ có thể cười khan: “Không có gì, mà sư phụ, chúng ta sẽ về Đào Hoa đảo sao?” Đành đánh trống lảng. Làm sao tôi có thể nói cho sư phụ nghe, tôi đang nghĩ đến Hoắc Đô kia chứ. Khi ở Tuyệt Tình cốc do có quá nhiều việc xảy ra tôi cũng chẳng mấy để ý, nhưng đến lúc rời đi, tôi mới chợt nhớ ra, đã lâu lắm rồi, tôi chẳng gặp Hoắc Đô. Hắn có thể đi đâu chứ?

“Uhm, về Đào Hoa đảo thành thân!” Giọng sư phụ lúc này mới dịu lại.

“Thành thân? Chúng ta thành thân?”

“Uhm! Ta sẽ tổ chức một hôn lễ lớn nhất Trung Nguyên, cho tất cả người trên giang hồ đều biết nàng là thê tử của ta.”

“Sư phụ...”

“Gọi tướng công!”

“Tướng công... Thiếp đồng ý lấy chàng sao?”

“Nàng không đồng ý?”

“Không...Uhm... Uhm... Không được cần... Uhm...” Không đồng ý mà được sao? Mân trúc buông xuống. Tôi phải trân trọng những gì trước mắt. Hoắc Đô, tạm biệt.

Trên con thuyền xa hoa thuộc quyền sở hữu của Đào Hoa đảo, dưới sự điều khiển của bọn ách bặc, đang nhẹ nhàng lướt trên mặt biển, tiến về phía Đào Hoa đảo. Mọi việc đều trong có vẻ rất bình thường, chỉ trừ bên trong khoang thuyền thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng động, cùng với độ rung lắc hơi bất thường, không

phải do sóng biển tạo thành, khiến ngay cả lũ ách bộ dù có cầm đuốc cũng phải đổ mắt tía tai khi nghĩ đến cảnh tượng đang xảy ra bên trong khoang.

—Hoàn chính văn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ngao-than-dieu>